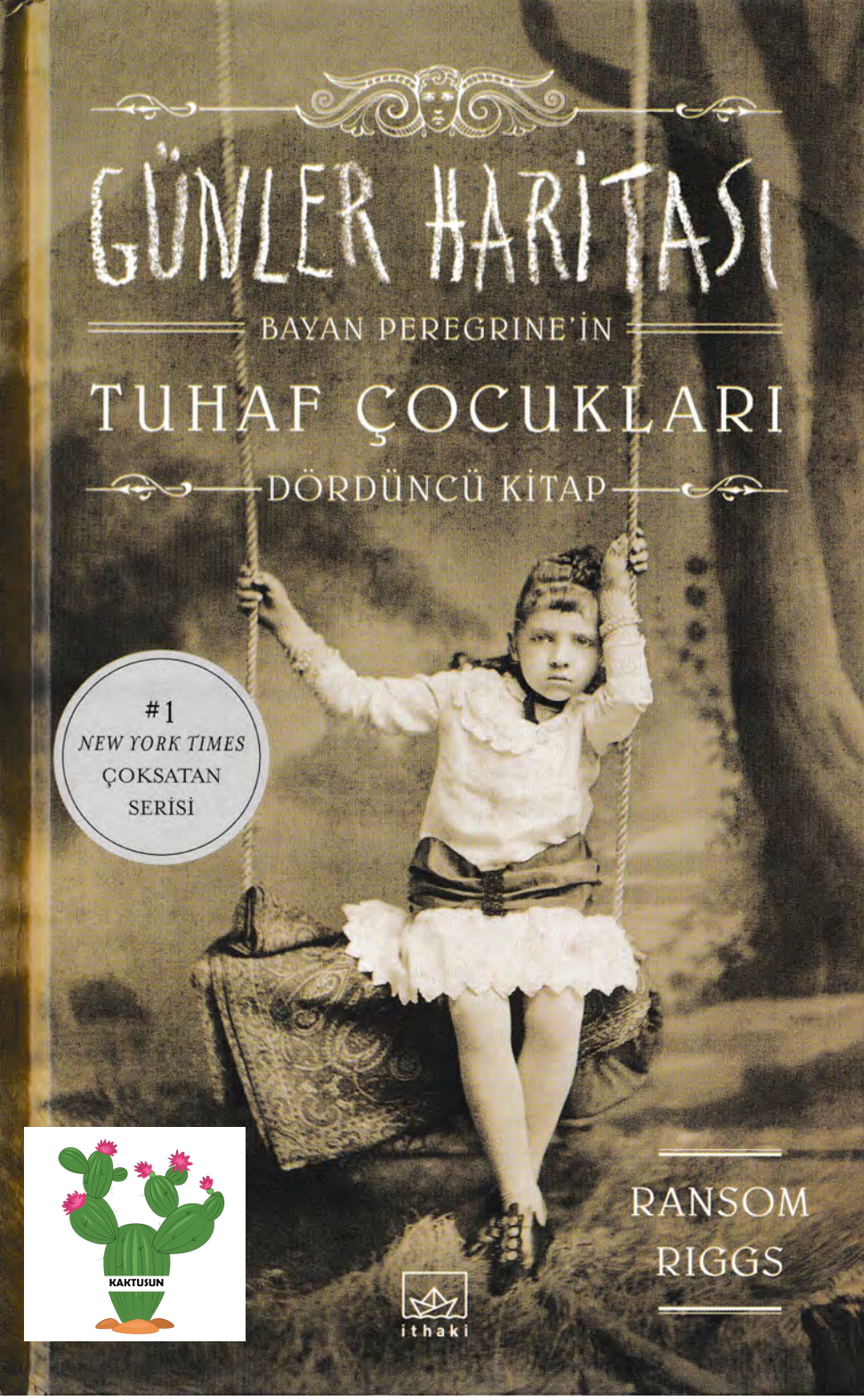
GÜNLER HARİTASI

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

DÖRDÜNCÜ KİTAP

#1
NEW YORK TIMES
ÇOKSATAN
SERİSİ

RANSOM
RIGGS

ithaki

KAKTUSUN

CESUR YEPYENİ BİR DÜNYA

AKIL ALMAZ YENİ TEHLİKELER

YENİ BAŞLAYAN BİR MACERA

Günler Haritası'nda Bayan Peregrine'in vesayeti altındaki çocuklar Amerika'da yepyeni bir maceraya atılıyorlar.

Tuhafların dünyasını yerle bir eden savaştan sonra döngüler ve tuhaf halkı hayatlarını yeniden kurmaya çalışmaktadır. Jacob Portman da savaştaki rolünden sonra evine, Florida'ya dönmüştür. Hayatının normale döndüğünü sanan Jacob, arkadaşlarının sürpriz bir ziyaretiyle aslında tuhaflıkların peşini bırakmayacağını fark eder. Tam da istediği gibi.

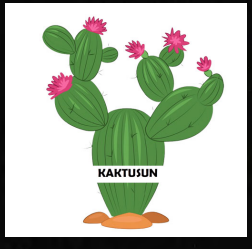
Dedesi hakkında daha önce hiç bilmediği yeni şeyler öğrenen Jacob, bir gölge avcısı olarak dedesinin izinden gitmeye ve Amerika'daki tuhaflara yardım etmeye karar verir. Yepyeni tuhaflıklara ev sahipliği yapan Amerika tuhaflar için kanunsuz bir kıtadır. Jacob ve arkadaşları kendilerini eskisinden bile daha büyük bir tehlikenin içinde bulacaklardır.

◆ ◆ ◆

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları için övgüler

"Gergin, duygusal ve tuhaf mı tuhaf. Fotoğraflar ve metin birbirini tamamlayarak unutulmaz bir hikâye yaratıyor."
–John Green, *Aynı Yıldızın Altında*'nın çoksatan yazarı

"Bu, hipsterlar için yazılmış bir *Harry Potter* kitabı. Geçtiği dünyaya ve verdiği hisse bayıldım."
–Felicia Day

Çeviren: Aslı Dağlı

ithaki

www.ithaki.com.tr

9 786053 759379

/ithakiyayinlari

2. BASKI

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Ransom Riggs çocukluğunu Florida'da geçirmiş olsa da artık tuhaf çocukların diyarı Los Angeles'ta yaşamaktadır. Bu süre zarfında Kenyon Üniversitesi'nden ve Güney California Üniversitesi'nin Sinema ve Televizyon Bölümü'nden mezun olmuş, evlenmiş ve ödüllü kısa filmler çekmiştir. Bunun yanında blog yazarlığı yapmaktadır ve *Strange Geographies* isimli seyahat yazısı dizisine mentalfloss.com ya da ransomriggs.com adreslerinden erişilebilir. Yazarın ilk romanı olan *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları*'nın **Tim Burton** yönetmenliğindeki film uyarlaması 2016 yılında vizyona girmiştir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

GÜNLER HARİTASI

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

DÖRDÜNCÜ KİTAP

RANSOM RIGGS

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günler Haritası
Ransom Riggs

Orijinal Adı: *A Map of Days*

İthaki Yayınları - 1480

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Emre Aygün*
Düzelti: *Aslı Genç*
Kapak ve Grafik Uygulama: *Aslıhan Kopuz*

1. Baskı, Mayıs 2019, İstanbul
2. Baskı, Ekim 2021, İstanbul
ISBN: 978-605-375-937-9

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Aslı Dağlı, 2019
© İthaki, 2019
© Ransom Riggs, 2018
Fotoğraflar: Sayfa 441 David Bass'in koleksiyonundan;
Sayfa 458, Erin Waters'ın koleksiyonundan.
Sayfa 464, Tuhaf İşler Bakanlığı damgası,
kapak görseli © Chad Michael Studio, 2018

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Moda Cad. Neşe Sk. 1907 Apt. No:31 34710 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GÜNLER HARİTASI

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

DÖRDÜNCÜ KİTAP

RANSOM RIGGS

Çeviren
Aslı Dağlı

ithaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kuş kadının ve vesayeti altındaki çocukların beni tımarhaneye kapatılmaktan kurtarmaya geldikleri ilk geceye dek aklımdan o denli şüphe ettiğim hiç olmamıştı. Farlarımızın ışığında her biri birer melek misali parlayan tuhaf çocuklardan oluşan duvar, hayallerimden fırlamışçasına garaj yolunda belirdiği esnada, ailemin arabasının arka koltuğundaki çam yarması dayılarımın arasına oturmuş, tımarhaneye gidiyordum.

Patinaj çekerek durduk. Bir toz dalgası arabamızın ön camının ötesindeki her şeyi yok etti. Onların yansımalarını mı çağırmıştım? Tüm bunlar beynimin derinliklerinden yansıtılan titrek birer hologramdan mı ibaretti? Her şey arkadaşlarımın şu anda burada olmasından daha inanılır görünüyordu. Tuhafların her şeyi mümkün göstermek gibi bir huyu vardı ama ziyaretleri, gerçek olacağına ihtimal vermediğim nadir imkânsızlıklardan biriydi.

Şeytanın Arka Bahçesi'ni terk etmek benim fikrimdi. Eve dönmek için. Fakat arkadaşlarımın peşimden gelemeyeceğini biliyordum. Eve dönmemin, hayatımın birbirinden tamamen farklı ipliklerini dikerek birleştirebileceğini umuyordum. Normalle tuhafı, sıradan olanla sıradışı olanı.

Bir başka imkânsızlık daha. Büyükbabam da iki hayatını birbirine dikmeyi denemişti ama başarısız olmuş ve en nihayetinde hem tuhaf ailesinden hem de normal ailesinden uzaklaşmıştı. Bir hayatı diğerine yeğlemeyi reddettiğinden kendini ikisini birden kaybetmeye mahkûm etmişti. Tıpkı benim yapmak üzere olduğum gibi.

Başımı kaldırıp baktığımda bir karaltının çöken tozun arasından bize doğru geldiğini gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen de kimsin?" dedi babam.

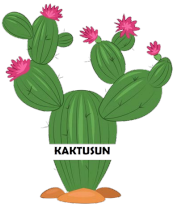
"Alma LeFay Peregrine," diye yanıtladı kadın, "Ymbryne Konseyi'nin geçici başkanı ve bu tuhaf çocukların müdiresiyim. Daha önce de karşılaşmıştık ama bunu hatırlamanızı beklemiyorum. Çocuklar, merhaba deyin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Zihnin neyi sindirip neye direneceği hiç belli olmuyor. Hayal edilebilecek en gerçeküstü yaz mevsiminden canlı çıkmayı başarmıştım. Mazide kalan yüzyıllara gitmiş, görünmez canavarları ehlileştirmiş, büyükbabamın zamana hapsolmuş eski kız arkadaşına âşık olmuştum fakat gelin görün ki şimdi, hiçbir istisnai yanı olmayan günümüzde, Florida'nın banliyölerinden birinde, büyüdüğüm evde bir türlü gözlerime inanamıyordum.

Enoch buradaydı; bej rengi koltuğumuza yayılmış, babamın Tampa Bay Buccaneers* bardağından kola içiyordu. Olive buradaydı; tavana doğru süzülüp havalandırmanın pervanesine binerek havada daireler çizmek için kurşun ayakkabılarının bağlarını çözüyordu. Horace ve Hugh mutfaktaydı; Horace buzdolabının kapağındaki fotoğrafları incelerken Hugh da atıştıracak bir şeyler bulma umuduyla dolabı karıştırıyordu. Claire buradaydı; iki ağzı da birer karış açık vaziyette, duvara monte edilmiş siyah renkli devasa televizyonumuza bakıyordu. Millard buradaydı; annemin ev dekorasyonu dergileri sehpadan yükselip havada açılıyor ve Millard derginin sayfalarını karıştırırken çıplak ayakları halıda iz bırakıyordu. Dünyalarım iç içe geçiyordu. Bu, binlerce kez hayalini kurduğum ama asla gerçek olacağına ihtimal vermediğim bir şeydi. Ama işte karşımdaydı: gezegenlerin çekimiyle çarpışan Öncem ve Sonram.

Millard nasıl güven içinde ve hiç korkmadan burada olabildiklerini çoktan bana açıklamaya çalışmıştı. Şeytanın Arka Bahçesi'nde hepimizi ölümün eşiğine getiren döngü göçüğü hepsinin iç saatini sı-

* ABD'nin Florida'daki Tampa şehrinde kurulmuş olan Amerikan futbolu takımı. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

fırlamıştı. Millard bunun nedenini anlamış değildi. Tek bildiği, şimdiki zamanda fazla kalmaları halinde burun burna geldikleri o ani ve ölümcül yaşlanma tehlikesinin artık ortadan kalktığıydı. Artık her defasında bir gün yaşlanacaklardı. Tıpkı benim gibi. Görünüşe bakılırsa yirminci yüzyılın büyük bölümünü aynı güneşli günü tekrar tekrar yaşayarak geçirdikleri için borçlandıkları yıllar affedilmişti. Kuşkusuz, bu bir mucizeydi. Hatta tuhafların tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir dönüm noktasıydı. Yine de herkesin burada olduğu gerçeğiyle kıyaslandığında onun yarısı kadar bile şaşırtıcı değildi: Emma yanımda duruyordu. Tatlı, güçlü Emma. Parmakları benimkilere dolanmıştı, hayret içinde odaya göz gezdirirken yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Eve dönüşümden beri geçen uzun, yapayalnız haftalarda sık sık hayalini kurduğum Emma. Dizlerinin altına dek uzanan gri renkli, usturuplu bir elbise giymişti, ayağında eğer koşmak zorunda kalırsa rahatlıkla koşabileceği sert tabanlı düz ayakkabılar vardı, kum rengi saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. On yıllardır pek çok kişinin ona muhtaç olmasından ötürü en küçük zerresine kadar işini bilen birine dönüşmüş olsa da ne omuzlarındaki sorumluluk ne de yaşadığı yılların ağırlığı ışıl ışıl parlamasına neden olan o çocuksu kıvılcımı söndürmeye yetiyordu. Hem sert hem de yumuşaktı, hem tatlı hem de ekşiydi, hem yaşlı hem de gençti. Benliğinde bunlar gibi pek çok şey barındırıyor olması onun en sevdiğim yanıydı. Ruhu dipsiz bir kuyuydu.

"Jacob?"

Benimle konuşuyordu. Ona yanıt vermeye çalıştım ama zihnim hayallerden oluşan bir kum girdabına gömülmüştü.

Bana el salladı, sonra parmaklarını şıklattı ve başparmağı çakmaktaşı misali kıvılcımlar saçtı. İrkilerek kendime geldim.

"Hey," dedim. "Üzgünüm."

"Nerelerdeydin?"

"Ben sadece..." Elimi havadaki örümcek ağlarını toplar gibi salladım. "Sizi görmek çok güzel, hepsi bu." Cümleyi tamamlamak bir düzine balonu kucaklamaya çalışmak gibiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gülümsemesi yüzündeki endişeli ifadeyi maskeleyemiyordu. "Böyle hep birlikte aniden çıkagelmemiz senin için son derece garip olsa gerek. Umarım seni fazla şaşırtmamışızdır."

"Hayır, hayır. Belki biraz." Odaya ve odadaki herkese bakarak başımı aşağı yukarı salladım. Nereye giderlerse gitsinler arkadaşlarıma eşlik eden o mutlu kargaşa. "Rüya görmediğimden emin misin?"

"Peki ya sen asıl *benim* rüya görmediğimden emin misin?" Diğer elimi de tutup sıktı. Sıcaklığı ve gerçekliği dünyaya biraz ağırlık kazandırır gibi oldu. "Yıllar boyunca kim bilir kaç kez bu küçük kasabayı ziyaret etmenin hayalini kurduğumu sana anlatamam."

Bir anlığına kafam karıştı ama sonra... tabii ya. Büyükbabam. Abe, babam doğmadan önce de burada yaşıyordu; Emma'nın sakladığı mektupların üzerindeki Florida adresini görmüştüm. Emma'nın bakışları sanki bir hatıranın içinde kaybolmuş gibi dalıp gitti ve o anda tatsız bir kıskançlık sancısı hissettim ama sonra bunun için kendimden utandım. Geçmiş onun geçmişiydi ve dünyalarımızın çarpışmasından ötürü ipini koparmış, sürüklenir gibi hissetmeye en az benim kadar onun da hakkı vardı.

Bayan Peregrine fırtına gibi içeri daldı. Yolculuk sırasında giydiği pardösüyü çıkararak az önce attan inmiş gibi görünmesine yol açan dikkat çekici yeşil tüvit ceketini ve binici pantolonunu gözler önüne serdi. Odayı boylu boyunca arşınlarken etrafına emirler yağdırdı. "Olive, çabuk oradan in! Enoch, ayaklarını kanepeden indir!" İşaret parmağını bana doğrulttu ve başıyla mutfağa doğru işaret etti. "Bay Portman, ilginizi gerektiren bazı konular var."

Emma koluma girdi ve bana eşlik etmeye koyuldu. Bunun için ona minnettardım çünkü oda henüz dönmeyi kesmemişti.

"Daha şimdiden koklaşmaya mı gidiyorsunuz?" dedi Enoch. "Daha yeni geldik!"

Emma'nın boştaki eli ok gibi fırladı ve Enoch'un saçlarının tepesini tütsüledi. Enoch'un dumanların tüttüğü kafasına vurarak kaçtığını görünce göğsümden yükselen kahkaha kafamdaki örümcek ağlarından bazılarını temizlememe yardımcı oldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evet, arkadaşlarım gerçekti ve buradaydılar. Yalnızca bu kadar da değildi. Bayan Peregrine bir süre burada kalacaklarını söylemişti. Modern dünyayı tanıyacaklardı. Tatil yapacaklardı ki Cairnholm'deki o eski ve emektar evleri yıkıldığından beri onlara yuvalık eden Şeytanın Arka Bahçesi'nin sefaletinden sonra bir tatili fazlasıyla hak ediyorlardı. Elbette hoş gelmişlerdi ve burada oldukları için kelimelerle anlatamayacağım kadar mutluydum. Ama işler tam olarak nasıl yürüyecekti? Şu anda garajda Bronwyn'in gözetiminde olan anneme, babama ve dayılarıma ne olacaktı? Bu mesele bir kerede baş edemeyeceğim kadar büyüktü, o nedenle endişelerimi şimdilik bir kenara ittim.

Bayan Peregrine açık buzdolabının önünde Hugh'la konuşuyordu. Onca paslanmaz çeliğin ve ailemin keskin hatlı modern mutfağının ortasında fena hâlde oraya ait değilmiş gibi görünüyorlardı. Yanlış bir film setine giren aktörler gibiydiler. Hugh plastiğe sarılmış bir paket dolusu tel peyniri havada sallıyordu.

"Burada çok garip yiyecekler var. Oysa ben yüzyıllardır ağzıma tek bir lokma bile koymadım!"

"Abartma, Hugh."

"Abartmıyorum. Şeytanın Arka Bahçesi'nde 1886 yılındaydık ve kahvaltımızı da orada yaptık."

Horace kilerden dışarı fırladı. "Envanterimi tamamladım ve doğrusunu söylemek gerekirse çok şaşkınım. Bir paket kabartma tozu, bir konserve dolusu tuzlu sardalye ve buğdaybiti istilasına uğramış bir kutu bisküvi. Gıda, devlet tarafından karneyle mi dağıtılıyor? Yoksa savaş mı çıktı?"

"Yemeğimizi genellikle dışarıdan söyleriz," dedim ona doğru yürürken. "Annemle babam pek yemek yapmaz."

"O hâlde neden böylesine görkemli ve muhteşem bir mutfakları var?" diye sordu Horace. "Başarılı bir şef olabilirim ama hiç yoktan yemek var edemem."

İşin doğrusu, babam bu mutfağı bir tasarım dergisinde görmüş ve aynısından istediğine karar vermişti. Yemek yapmayı öğreneceğine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve sonrasında da ailemiz için efsanevi yemek partileri düzenleyeceğine söz vererek tadilatın maliyetine kulp bulmaya çalışmış olsa da bu da planlarının çoğu gibi birkaç yemek dersinin sonrasında rafa kalkmıştı. Şimdi, tonla para ödedikleri bu mutfağı çoğunlukla dondurulmuş yemekleri pişirmek ve önceki günden kalan hazır yemeği ısıtmak için kullanıyorlardı. Ama bunları anlatmak yerine omuzlarımı silkmekle yetindim.

"Önümüzdeki beş dakika içinde açlıktan ölmeyeceğinden eminim," dedi Bayan Peregrine ve Horace'la Hugh'u mutfaktan kovaladı. "Şimdi. Geldiğimizde biraz sersemlemiş gibi görünüyordunuz, Bay Portman. Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

"Her dakika daha iyi hissediyorum," dedim biraz utanarak.

"Döngü mahmurluğundan mustarip olabilirsiniz," dedi Bayan Peregrine. "Tabii sizinki biraz gecikmiş. Bu, bilhassa zaman yolculuğuna yeni başlayan zaman gezginleri arasında son derece yaygındır." Bir yandan benimle omzunun üzerinden konuşuyor, diğer yandan da mutfakta dolanarak dolapların içlerini teker teker kontrol ediyordu. "Belirtileri genellikle önemsizdir fakat ciddi belirtiler gösterdiği de olur. Ne zamandır başınız dönüyor?"

"Siz çıkageldiğinizden beri. Ama gerçekten, iyiyim..."

"Ülseriniz, ayak parmaklarınızda şişlik ya da migren ağrınız var mı?"

"Yok."

"Aniden ortaya çıkan herhangi bir akıl hastalığı?"

"Şey... bildiğim kadarıyla hayır."

"Tedavi edilmeyen döngü mahmurluğu hiç de gülünecek bir şey değildir, Bay Portman. Bu yüzden ölen insanlar oldu. Hey... bisküvi buldum!" Dolaptan bir bisküvi kutusu aldı, kutuyu elinde salladı ve içindekileri ağzına boca etti. "Dışkınızda sümüklüböceğe rastladınız mı?" diye sordu ağzındakileri çiğnerken.

Kahkahamı zorla bastırdım. "Hayır."

"Peki ya beklenmedik bir hamilelik?"

Emma irkildi. "Ciddi olamazsınız!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bildiğimiz kadarıyla böyle bir şey yalnızca bir kez yaşandı," dedi Bayan Peregrine. Kurabiyeleri elinden bıraktı ve gözlerini benimkilere dikti. "Ve bahsettiğimiz kişi bir erkekti."

"Hamile falan değilim!" dedim gereğinden biraz fazla bağırarak.

"Şükürler olsun!" diye bağırdı oturma odasından biri.

Bayan Peregrine omzuma hafifçe vurdu. "Görünüşe göre iyi durumdasınız. Fakat sizi uyarmış olmam gerekirdi."

"Sanırım uyarmamanız daha iyi olmuş," dedim. Söyleyecekleri beni fena halde paranoyaklaştırırdı. Geçtiğimiz ayı eve gizlice hamilelik testi sokarak ve dışkımda sümüklüböcek arayarak geçirseydim annemle babamın beni uzun zaman önce bir tımarhaneye kapattırmış olacağından bahsetmiyorum bile.

"Öyle olsun," dedi Bayan Peregrine. "Şimdi, dinlenip birbirimizle özlem gidermeden önce biraz iş konuşmalıyız." İki katlı fırınla lavabo arasındaki dar alanda volta atmaya başladı. "Madde bir: güvenlik ve emniyet. Evin çevresinde bir keşif gezisine çıktım. Sakin görünüyor ama görünüş yanıltıcı olabilir. Komşularınız hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Sabıka kaydı? Şiddet eğilimi? Silah koleksiyonu?"

Sadece iki komşumuz vardı: tekerlekli sandalyeye bağlı, seksen yaşında bir kadın olan ve yatılı hemşiresinin yardımı olmadan evinden dışarı çıkamayan antika Bayan Melloroos ve kış ayları haricinde Cape Cod tarzı McKöşklerini* öylece terk edip senenin büyük kısmını başka bir yerde geçiren Alman çift.

"Bayan Melloroos arada sırada başkalarının işlerine burnunu sokabilir," dedim. "Ama kimse ön bahçesine girip bariz tuhaf davranışlar sergilemediği sürece bize sorun yaratacağını sanmam."

"Anlaşıldı," dedi Bayan Peregrine. "Madde iki: Eve döndüğünüzden beri gölge halkından herhangi birinin varlığını hissettiniz mi?"

Bu kelime karşısında tansiyonumun aniden yükseldiğini hissettim.

---

* Amerika'da fast food sunum tarzına benzetilen, mimari bütünlüğü olmayan, büyük, gösterişli evlere verilen isim. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haftalardır ne aklıma gelmiş ne de dudaklarımdan dökülmüştü. "Hayır," dedim çabucak. "Neden sordunuz? Başka saldırılar mı oldu?"

"Başka saldırı olmadı. Onlardan hiçbir iz yok. Zaten beni endişelendiren de bu. Şimdi, ailenize gelince..."

"Şeytanın Arka Bahçesi'nde hepsini öldürdüğümüzü ya da yakaladığımızı sanıyordum," dedim, konuyu bu kadar çabuk değiştirmeye hazır olmadığımdan.

"*Hepsini* değil. Zaferimizden sonra küçük bir grup birkaç hortlakla birlikte kaçtı. Biz onların Amerika'ya firar ettiğini sanıyoruz. Ve her ne kadar *sizin* yanınıza yaklaşacaklarından şüphe etsem de –bana kalırsa derslerini aldılar– bir şeyler planladıklarını tahmin etmek hiç de zor değil. Biraz fazla tedbirli davranmanın kimseye zararı dokunmaz."

"Senden *ölümüne korkuyorlar*, Jacob," dedi Emma gururla.

"Öyle mi?" dedim.

"Onları uğrattığın hezimetten sonra korkmamaları aptallık olur," dedi Millard. Sesi tezgâhın yanından gelmişti.

"Kibar insanlar özel konuşmaları gizlice dinlemez," dedi Bayan Peregrine azarlarcasına.

"Gizlice dinlemiyordum, yalnızca *karnım acıkmıştı*. Ayrıca Jacob'ı fazla tutmamanızı rica etmek için gönderildim. Onu görmek için ne kadar uzun bir yoldan geldiğimizi siz de biliyorsunuz."

"Jacob'ı çok özlediler," dedi Emma, Bayan Peregrine'e. "Neredeyse benim özlediğim kadar."

"Belki de herkese hitap etmenizin zamanı gelmiştir," dedi Bayan Peregrine bana. "Bir karşılama konuşması yapın. Kuralları belirleyin."

"Kuralları mı?" dedim. "Nasıl yani?"

"Onlar benim vesayetim altında olabilirler, Bay Portman, ama burası sizin kasabanız ve sizin çağınız. Beladan uzak durmaları için yardımınıza ihtiyacım olacak."

"Karınlarını doyur yeter," dedi Emma.

Bayan Peregrine'e döndüm. "Az önce ne diyordunuz? Ailem hakkında?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonsuza dek garajda esir tutulamazlardı ve onlarla nasıl başa çıkacağımızı düşündükçe huzursuzlanmaya başlıyordum.

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Bayan Peregrine. "Bronwyn durumu kontrolü altında tutuyor."

Bu sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez garaj tarafından duvarları titreten bir gümbürtü geldi. Sarsıntı yüzünden yakındaki bir rafta duran bardaklar yere düşerek tuzla buz oldu.

"Bu kesinlikle kontrolden *çıkmış* bir durumun sesine benziyor," dedi Millard.

O sırada çoktan koşmaya başlamıştık.

◆ ◆ ◆

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı Bayan Peregrine oturma odasına doğru.

Mutfaktan fırladığım gibi arka taraftaki koridora daldım. Emma hemen arkamdaydı. Adrenalin yüzünden hislerim keskinleşmişti. Garaja girdiğimde neyle karşılaşmayı beklediğimden emin değildim. Dumanla mı? Kanla mı? Duyduğumuz ses bir patlamanınkine benziyordu fakat annemi, babamı ve dayılarımı arabanın içinde bebek gibi uyurlarken bulmayı kesinlikle beklemiyordum. Arabanın arka tarafı, indirilmiş garaj kapısındaki koca bir delikten dışarı çıkmıştı ve etrafındaki beton zemin, kırılmış park lambalarının parçalarıyla ışıl ışıl parlıyordu. Motor boşta çalışıyordu.

Bronwyn elinde sallanan tamponla arabanın ön tarafında dikiliyordu. "Ah, çok üzgünüm, ne olduğunu bilmiyorum," dedi ve tamponu garajda yankılanan bir *tangırtıyla* yere bıraktı.

Hepimiz boğulmadan önce motoru kapatmam gerektiğini fark ederek diğerlerinden ayrıldım ve sürücü tarafına koştum. Kapı kilitliydi. Elbette kilitli olacaktı: Ailem Bronwyn'i dışarıda tutmaya çalışıyordu. Korkudan ödlerinin patladığına emindim.

"Ben açabilirim," dedi Bronwyn. "Geride durun!"

Ayaklarını sertçe yere bastı ve iki eliyle kapının kolunu kavradı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne yapı..." Ben daha cümlemi tamamlayamadan o muazzam gücüyle asıldı ve kapıyı menteşelerinden sökerek açtı. Fakat kapı, kazandığı ağırlık ve ivme yüzünden uçarak ellerinden kurtuldu ve odayı boylu boyunca aşarak arka duvara çarptı. Çıkan gürültü beni bile geriye doğru iten fiziksel bir güç gibiydi.

"Of, şipişipişaklar," dedi Bronwyn gürültünün ardından çöken ve âdeta çınlayan sessizlikte.

Garaj, savaş dönemi Londra'sında gördüğüm bombalanmış evlerden bazılarına benzemeye başlamıştı.

"Bronwyn!" diye bağırdı Emma başına siper ettiği kollarını indirirken. "Birinin kafasını koparabilirdin!"

Başımı eğerek eskiden kapının olduğu yerdeki delikten içeri girdim ve uyumakta olan babamın üzerinden uzanarak anahtarı kontaktan çıkardım. Annem horlamakta olan babama yaslanmıştı. Arkada, dayılarım birbirlerine sarılmış vaziyette uyuyordu. Tüm gürültüye rağmen kıllarını bile kıpırdatmamışlardı. İnsanların böylesine derin bir uykuya dalmasına neden olabilecek tek bir madde biliyordum: Toz Ana'nın ufalanmış bir parçası. Arabadan çıkıp doğrulduğumda, neler olup bittiğini açıklamaya çalışan Bronwyn'in elinde onunla dolu küçük bir kese tutmakta olduğunu gördüm.

"Arkadaki adam," dedi Bobby dayıma işaret ederek, "Onu şu şeyi, şeyini... kullanırken gördüm." Cebinden Bobby dayımın telefonunu çıkardı.

"Cep telefonu," dedim.

"Hah, işte o," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Haliyle onu elinden aldım ama bu onları çuvala tıkılmış dağ gelincikleri gibi çıldırttı. Sonra ben de Bayan P'nin gösterdiği gibi yaptım..."

"Tozu mu kullandın?" diye sordu Bayan Peregrine.

"Onlara doğru üfledim ama hemen uykuya dalmadılar. Jacob'ın babası arabayı çalıştırdı ama ileri gitmek yerine o... o..." Bronwyn ortasında koca bir delik olan garaj kapısına işaret etti, sözcükler ona ihanet ediyordu.

Bayan Peregrine usulca Bronwyn'in kolunu sıvazladı. "Evet, tatlım, görebiliyorum. Sorunu güzelce çözmüşsün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet," dedi Enoch. "*Duvarı* güzelce benzeterek."

Sesin geldiği tarafa döndüğümüzde diğer çocukların küçük ama kalabalık bir grup halinde koridordan bizi izlemekte olduklarını gördük.

"Size olduğunuz yerde kalmanızı söylemiştim," dedi Bayan Peregrine.

"*O* gürültüden sonra mı?" dedi Enoch.

"Özür dilerim, Jacob," dedi Bronwyn. "Çok öfkelendiler ve ben de ne yapacağımı bilemedim. Onların canını yakmamışımdır, öyle değil mi?"

"Hiç sanmıyorum." Toz Ana'nın tozu sayesinde o kadifemsi uykunun tadına bakmıştım ve birkaç saat geçirmek için hiç de kötü bir yöntem olmadığını biliyordum. "Dayımın telefonunu görebilir miyim?"

Bronwyn telefonu uzattı. Ekranda örümcek ağı şeklinde bir çatlak vardı ama hâlâ okunuyordu. Ekranın ışığı yandığında yengemin gönderdiği birkaç satır mesajla karşılaştım.

Neler oluyor?

Ne zaman evde olursun?

Her şey yolunda mı??

Bobby Dayım yanıt olarak *POLİSİ ARA* yazmaya başlamıştı ama muhtemelen daha sonra, onları kendisinin de kolaylıkla arayabileceğini fark etmiş olmalıydı. Fakat Bronwyn, o daha polisleri arayamadan telefonu elinden almıştı. Eğer Bronwyn birkaç saniye gecikmiş olsaydı bir SWAT ekibi bizi ziyarete gelebilirdi. Durumumuzun ne kadar çabuk tehlikeli ve karmaşık bir hâl alabileceğini fark ettiğimde göğsüm sıkıştı. *Hay aksi*, diye düşündüm bakışlarımı haşatı çıkmış arabadan yıkık duvara ve mahvolmuş vaziyetteki garaj kapısına kaydırırken. *Çoktan olan oldu.*

"Endişelenmeyin, Jacob. Çok daha tatsız durumların üstesinden geldiğim oldu." Bayan Peregrine arabanın etrafında dolanarak hasarı inceliyordu. "Aileniz sabaha dek mışıl mışıl uyuyacak ve bana kalırsa, biz de aynısını yapmayı denemeliyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya sonra ne olacak?" dedim sıkıntılı bir şekilde. Terlemeye başlamıştım. Klimasız garaja bunaltıcı bir hava hâkimdi.

"Uyandıkları zaman en son anılarını silip dayılarınızı evlerine göndereceğim."

"Ama sizi görünce..."

"Babanızın tarafından uzak akrabalarınız olduğumuzu ve Abe'in mezarını ziyaret etmek için Avrupa'dan geldiğimizi söylerim. Tımarhane meselesine gelince... artık kendinizi çok daha iyi hissediyorsunuz ve psikiyatrik tedaviye ihtiyaç duymuyorsunuz."

"Peki ya..."

"Ah, inanacaklar; sıradan insanlar anıları silindikten sonra her tür telkine açıktır. Büyük olasılıkla onları bir ay kolonisinden gelen ziyaretçiler olduğumuza bile ikna edebilirim."

"Bayan Peregrine, lütfen şunu yapmayı kesin."

Gülümsedi. "Özür dilerim. Bir yüzyıl boyunca müdirelik yapmak insanı soruları öngörmek konusunda epey eğitiyor. Şimdi benimle gelin, çocuklar. Önümüzdeki birkaç gün boyunca uyacağımız kuralları tartışmamız gerek. Günümüz hakkında öğrenmemiz gereken pek çok şey var ve öğrenmeye başlamak için şu an gibisi yoktur."

Çocuklar onu soru ve şikâyet yağmuruna tutarken herkesi garajdan çıkarmaya koyuldu.

"Ne kadar kalacağız?" dedi Olive.

"Sabah keşfe çıkabilir miyiz?" diye sordu Claire.

"Şu dünyadan göçüp gitmeden önce bir şeyler yemek istiyorum," dedi Millard.

Göz açıp kapayıncaya dek garajda tek başıma kalmıştım. Ailemi gece boyunca orada öylece bırakacağım için kendimi kötü hissediyordum fakat beni asıl endişelendiren çok yakında hafızalarının silinecek olmasıydı. Bayan Peregrine kendinden epey emin görünüyordu ama bu, Londra'da yaptığından çok daha kapsamlı bir silme işlemi olacaktı ki orada, hafızalarının yalnızca son on dakikasını silmişti. Ya yeterince silmezse ya da silerken ipin ucunu kaçırırsa ne olacaktı? Ya babamın kuşlar hakkında tüm bildikleri uçup giderse? Ya annem okulda öğrendiği Fransızcayı hepten unutursa?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Omuzlarıma yepyeni bir ağırlık çökerken bir dakika boyunca uyumalarını izledim. Ailem –savunmasız, huzurlu, salyaları akan ailem– âdeta birer bebek gibi görünürken huzursuz edici bir şekilde kendimi aniden bir yetişkin gibi hissettim.

Başka bir yolu olabilirdi.

Emma açık kapıdan içeri baktı. "Her şey yolunda mı? Eğer akşam yemeği kısa süre içinde ortaya çıkmazsa sanırım oğlanlar bir ayaklanma çıkaracak."

"Onları burada bırakmak konusunda tereddütlerim var," dedim başımla aileme işaret ederek.

"Hiçbir yere gitmeyecekler ve birinin başlarında durmasına da gerek yok. Aldıkları doz sayesinde yarın gün ortasına dek kütük gibi uyuyacaklardır."

"Biliyorum. Ben sadece... biraz kötü hissettim."

"Öyle hissetmemelisin." Geldi ve yanımda durdu. "Bu senin hatan değil. Hem de hiç."

Başımla onayladım. "Bu biraz trajik, hepsi bu."

"Trajik olan nedir?"

"Abe Portman'ın oğlunun, babasının aslında ne kadar özel bir adam olduğunu asla öğrenemeyecek olması."

Emma kolumu tutup omuzlarının üzerine attı. "Bana kalırsa asıl trajik olan, oğlunun ne kadar özel bir adam olduğunu asla öğrenemeyecek olması."

Tam onu öpmek üzere eğiliyordum ki dayımın telefonu cebimde titreşerek ikimizin de irkilmesine neden oldu. Telefonu cebimden çıkardığımda yengemden yeni bir mesaj geldiğini gördüm.

Deli J'yi hâlâ tımarhaneye yerleştiremediniz mi?

"Neymiş?" diye sordu Emma.

"Önemli bir şey değil." Telefonu gerisingeriye cebime koydum ve kapıya doğru döndüm. Ansızın, ailemi gece boyunca garajda bırakmak o kadar da kötü bir fikir değilmiş gibi göründü. "Hadi, gidip şu yemek işini çözelim."

"Emin misin?" dedi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oldukça."

Garajdan çıkarken ışıkları söndürdüm.

◆ ◆ ◆

Geç saatlere dek servis yapan bir yerden pizza sipariş etmeyi önerdim. Çocuklardan yalnızca birkaçı pizzanın ne olduğunu biliyordu fakat eve servis onlara tamamen yabancı bir kavramdı.

"Yemeği başka bir yerde hazırlayıp *evine* mi getiriyorlar?" dedi Horace, bu büyük bir kepazelikmiş gibi.

"Pizza... Florida mutfağına ait bir şey mi?" diye sordu Bronwyn.

"Pek sayılmaz," dedim. "Ama güven bana, seveceksin."

Büyük bir sipariş verdim ve oturma odasındaki koltuk ve sandalyelere yerleşerek siparişin gelmesini beklemeye koyulduk. Bayan Peregrine kulağıma, "*Sanırım şu konuşmayı yapmanın zamanı geldi,*" diye fısıldadı ve cevap vermemi beklemeden boğazını temizleyip bir şeyler söylemek istediğimi duyurdu. Hâl böyle olunca ayağa kalktım ve beceriksizce doğaçlama yapmaya başladım.

"Hepiniz burada olduğunuz için çok mutluyum. Ailemin bu gece beni nereye götürmekte olduğunu bilip bilmediğinizden emin değilim ama götürecekleri yer, iyi bir yer değildi. Demek istediğim..." Tereddüt ettim. "Aslında akıl sağlığı gerçekten yerinde olmayan *bazı* insanlar için iyi bir yer olabilir ama... uzun lafın kısası, siz çocuklar kıçımı kurtardınız."

Bayan Peregrine kaşlarını çattı.

"Önce sen *bizim*... popomuzu kurtardın," dedi Bronwyn müdireye bakarak. "Biz sadece iyiliğinin karşılığını ödüyorduk."

"O halde teşekkür ederim. Kapımıza dayandığınızda önce rüya görüyorum sandım. Tanıştığımızdan beri beni burada ziyaret etmenizin hayalini kuruyordum. Haliyle hayalimin gerçek olduğuna inanmakta epey zorlandım. Neyse, önemli olan hepinizin *şu anda* burada olması. Döngünüzde kalmaya geldiğimde beni nasıl ağırladıysanız umarım ben de sizi o şekilde ağırlayabilirim." Başımla onayladım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve aniden utanıp sıkılarak bakışlarımı yere indirdim. "Yani burada olduğunuz için çok mutluyum, hepinizi seviyorum, konuşma bitti."

"Biz de seni seviyoruz!" dedi Claire ama sonra oturduğu yerden fırladı ve koşarak gelip bana sarıldı. Derken Olive ve Bronwyn de ona katıldı. Kısa süre sonra neredeyse herkes beni boğarcasına kucaklıyordu.

"Burada olduğumuz için *çok* mutluyuz," dedi Claire.

"Ve elbette Şeytanın Arka Bahçesi'nde olmadığımız için," diye ekledi Horace.

"Çok ama çok ama çok eğleneceğiz!" diye şakıdı Olive.

"Evinin birazını kırdığımız için üzgünüm," dedi Bronwyn.

"Ne demek kırdığı*mız*?" diye çıkıştı Enoch.

"Nefes alamıyorum," dedim güçlükle. "Çok sıkıyorsunuz..."

Nefes almama yetecek kadar geri çekildiler. Derken Hugh aralarındaki boşluktan geçti ve beni göğsümden dürttü.

"*Herkesin* burada olmadığını biliyorsun, değil mi?" Tek bir arı, oğlanın etrafında telaşlı daireler çiziyordu. Diğerleri Hugh'a ve öfkeli arısına yer açmak için geri çekildi. "*Hepimiz* burada olduğumuz için mutlu olduğunu söyledin. Ama herkes burada değil."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı ama sonra kendimden utandım. "Özür dilerim, Hugh. Amacım Fiona'yı yok saymak değildi."

Hugh tüylü, çizgili çoraplarına baktı. "Bazen benim dışımda herkes onu unutmuş gibi hissediyorum." Alt dudağı titredi ve ağlamamak için ellerini yumruk yaptı. "O ölmedi, bunu siz de biliyorsunuz."

"Umarım haklısındır."

Meydan okuyan gözlerini benimkilere dikti. "*Ölmedi.*"

"Tamam. Ölmedi."

"Onu gerçekten özlüyorum, Jacob."

"Hepimiz özlüyoruz," dedim. "Amacım onu yok saymak değildi ve onu unutmuş da değilim."

"Özrün kabul edildi," dedi Hugh. Sonra yüzünü sildi, topukları üzerinde döndü ve odadan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İnanır mısın, bilmem ama," dedi Millard biraz sonra, "bu bir ilerlemeydi."

"Hiçbirimizle doğru düzgün konuştuğu yok," dedi Emma. "O çok öfkeli ve gerçekle yüzleşmek istemiyor."

"Fiona'nın bir yerlerde hayatta olabileceğini düşünmüyor musunuz?" diye sordum.

"Buna pek ihtimal vermiyorum," dedi Millard.

Bayan Peregrine yüzünü buruşturdu ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. O sırada odanın diğer tarafından bize doğru süzülüyordu. Yanımıza gelince diğer elini sırtlarımıza koyarak bizi bir araya topladı. "İletişim içinde olduğumuz tüm döngülere ve tuhaf topluluklarına haber saldık," dedi sessizce. "Fiona'nın ayrıntılı bir şekilde betimlendiği bildiriler, bültenler, fotoğraflar dağıttık. Hatta ormanda Fiona'yı aramaları için Bayan Wren'in izci güvercinlerini bile gönderdim. Şimdiye dek hiçbir şey bulamadık."

Millard iç geçirdi. "Eğer o zavallıcık hâlâ hayatta olsaydı sizce şimdiye dek bize ulaşmaz mıydı? Bizi bulmak hiç de zor değil."

"Sanırım," dedim. "Acaba onun... şeyini aramayı deneyen oldu mu?"

"Cesedini mi?" dedi Millard.

"Millard, lütfen," dedi müdire.

"Nezaketsizlik mi ettim? Daha dolaylı bir kelime mi seçmeliydim?"

"*Sessiz* olun yeter," diye tısladı Bayan Peregrine.

Millard duygu yoksunu biri değildi fakat başkalarının duygularına önem vermek konusunda başarısız sayılırdı.

"Muhtemelen Fiona'nın canına mâl olan düşüş," dedi Millard, "Bayan Wren'in hayvan meskeninde gerçekleşti fakat o döngü de çökenler arasında. Yani cesedi orada olsa bile ona ulaşamayız."

"Bir süredir Fiona için anma töreni düzenlesek mi, diye düşünüp taşınıyorum," dedi Bayan Peregrine. "Fakat Hugh'un bir depresyon girdabına kapılmasına neden olmadan bu konuyu gündeme getirmem mümkün değil. Eğer onu fazla zorlarsak korkarım..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeni arı bile evlat edinmiyor," dedi Millard. "Fiona'yla hiç karşılaşmadıkları için onları eskileri kadar sevemeyeceğini söylüyor. O nedenle sadece yaşı epey geçkin olan o arıyı tutuyor."

"Hava değişimi ona iyi gelecekmiş gibi duruyor," dedim.

Derken kapı zili çaldı. Bir dakika daha geç çalmış olsa odadaki ruh hâli iyiden iyiye ağırlaşmış olacaktı.

Claire ve Bronwyn koridorda peşime takılmayı denedi ama Bayan Peregrine onlara çıkıştı. "Hiç sanmıyorum! Henüz sıradan insanlarla konuşmaya hazır değilsiniz."

Pizzacının servis elemanıyla karşılaşmalarının pek riskli olacağını sanmıyordum. Ta ki kapıyı açıp da karşımda okuldan tanıdığım bir oğlanı görene dek. Bir yığın pizza kutusunu ellerinin arasında dengede tutmaya çalışıyordu.

"Doksan dört altmış," diye geveledi ama beni tanımasıyla kafasını aniden çevirmesi bir oldu. "Of, hay aksi. Portman?"

"Justin. Selam."

Adı Justin Pamperton'dı ama herkes ona Pampers derdi. Okulumuzun en dış tarafındaki park yerlerine musallat olan esrarkeş kaykaycılardan biriydi.

"İyi görünüyorsun," dedi. "Artık, şey, daha iyi misin?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim ama aslında ne demek istediğini öğrenmeye hevesli değildim. O yüzden parayı elimden geldiğince çabuk saydım. (Bir süre önce, annemle babamın daima birkaç yüz dolar bulundurduğu çorap çekmecesini yağmalamıştım.)

"Alınma ama söylenenlere göre, şey, *balataları sıyırmışsın*."

"Ah, hayır," dedim. "Ben iyiyim."

"Pek tabii," dedi kafasını oynak başlı oyuncaklar gibi sallayarak. "Çünkü duyduğum kadarıyla..."

Cümlenin ortasında durdu. İçeride birileri gülüyordu.

"Dostum, şu anda içeride parti filan mı var?"

Pizzaları ondan aldım ve banknotları eline tutuşturdum. "Öyle bir şeyler. Üstü kalsın."

"*Kızlarla* mı?" Belli etmeden içeri bakmaya kalkıştı ama önüne

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geçerek görmesini engelledim. "Bir saate paydos edeceğim. Birkaç bira kapıp..."

Hiç kimsenin verandamdan çekip gitmesini bu kadar çok istememiştim.

"Üzgünüm, bu biraz özel bir davet."

Etkilenmiş görünüyordu. "Öyle olsun bakalım, kanka." Bana bir beşlik çakmak için ellerinden birini kaldırdı ama pizzalar yüzünden ona karşılık veremeyeceğimi görünce elini yumruk yapıp salladı. "Bir hafta sonra görüşürüz, Portman."

"Bir hafta sonra mı?"

"*Okulda*, dostum! Sen hangi gezegende yaşıyorsun?" Başını iki yana sallayıp kendi kendine gülerek rölantide çalışan küçük arabasına doğru koşturdu.

◆ ◆ ◆

Pizza dağıtılırken herkes suspus kesildi ve tamı tamına üç dakika boyunca dudak yalama seslerinden ve tatmin olmuş homurtulardan başka çıt çıkmadı. O sakinlikte, Justin'in sözleri kafamda dönüp durmaya başladı. Bir haftaya okul açılıyordu ve her nasılsa okulla ilgili her şey tamamen aklımdan çıkmıştı. Ailem zırdeli olduğuma karar verip beni akıl hastanesine yatırmaya kalkışmadan önce, okula geri dönmeyi kafama koymuştum. Aslında mezun olana kadar evde kalmayı, sonrasında da Londra'ya kaçıp Emma'ya ve arkadaşlarıma katılmayı planlıyordum. Ama şimdi, uzakta olduğunu sandığım arkadaşlarım ve ulaşılmaz sandığım o dünya kapımın eşiğinde belirmiş ve yalnızca bir gecede her şey değişmişti. Artık arkadaşlarım istedikleri yere (ve zamana) gitmekte özgürdü. Tüm bunlar beni beklerken, günlerimi sonu gelmeyen derslerde, öğle aralarında ve zorunlu konferanslarda geçirebilir miydim?

Belki geçiremezdim ama bu şu anda, kucağımda pizzayla öylece otururken ve hayallerimin gerçek olabileceği fikri yüzünden başım hâlâ dönerken karar veremeyeceğim kadar büyük bir meseleydi. Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hafta daha okul yoktu. Zamanım vardı. Şu anda tek ihtiyacım olan, karnımı doyurmak ve arkadaşlarımın yanımda olmasının keyfini sürmekti.

"Bu dünyanın en güzel yemeği!" diye bağırdı, ağzı vıcık vıcık peynirle dolu olan Claire. "Bundan sonra her akşam bundan yiyeceğim."

"Eğer hafta sonuna canlı çıkmak istiyorsan olmaz," dedi Horace, büyük bir titizlikle pizza dilimindeki zeytinleri ayıklarken. "Bunun içinde Lut Gölü'ndekinden bile daha fazla sodyum var."

"Şişmanlayacağından mı endişe ediyorsun?" diye güldü Enoch. "Şişko Horace. Bunu görmek isterdim."

"*Şişeceğimden*," dedi Horace. "Şu giydiğin un çuvallarının aksine benim kıyafetlerim tam üzerime göre dikilmiştir."

Enoch başını eğip giysilerine baktı. Üzerinde yakasız, gri renkli bir gömlek, siyah bir yelek, yıpranmış siyah bir pantolon ve uzun zaman önce parlaklıklarını yitirmiş bir çift deri ayakkabı vardı. "Bunları *Pah-ri*'den aldım," dedi abartılı bir Fransız aksanıyla, "artık onlara ihtiyaç duymayan moda meraklısı birinden."

"*Ölü* birinden," dedi Claire, tiksintiyle dudaklarını büzüştürerek.

"Cenaze evleri dünyanın en iyi ikinci el butiklerindendir," dedi Enoch, pizzasından koca bir ısırık alırken. "Yalnızca elini çabuk tutup giysileri, sahibi sıvı sızdırmaya başlamadan önce alman gerekir."

"Al işte, iştahım kapandı," dedi Horace, tabağını sehpaya bırakarak.

Bayan Peregrine, "O tabağı al ve yemeğini bitir," diye azarladı onu. "Biz yemek israf etmeyiz."

Horace iç çekerek tabağını aldı. "Bazen Nullings'i kıskanıyorum. Eğer isterse yüz kilo alabilir ama kimse fark etmez."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, oldukça ince yapılıyım," dedi Millard ve yalnızca eliyle çıplak karnına vurursa çıkacak türden bir ses çıkardı. "Eğer bana inanmıyorsan gelip elleyebilirsin."

"Ben almayayım, teşekkürler."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kuşlar aşkına, hemen üzerine bir şeyler *giy*, Millard," dedi Bayan Peregrine. "Gereksiz çıplaklık hakkında sana ne demiştim?"

"Kimse beni göremiyorsa ne önemi var ki?" diye yanıtladı Millard.

"Bu yakışıksız bir davranış."

"Ama burası çok sıcak!"

"*Hemen*, Bay Nullings."

Millard kanepeden kalktı ve *erdemlilik taslayanlar* hakkında bir şeyler homurdanarak yanımızdan ayrıldı. Bir dakika kadar sonra döndüğünde beline bir banyo havlusu dolamıştı. Ama Bayan Peregrine bu kılığını da hoş karşılamadı ve onu geri gönderdi. Millard ikinci kez aramıza katıldığında dolabımı talan etmiş ve eline geçirdiği ne varsa üzerine giymişti: yürüyüş botları, pamuklu pantolon, ceket, atkı, şapka ve bir çift eldiven.

"Millard, çarpıntıdan gideceksin!" dedi Bronwyn.

"En azından artık kimse beni doğal hâlimle hayal etmek zorunda kalmayacak!" dedi ve bu dediğiyle Bayan Peregrine'i sinirlendirerek istediğini elde etti. Bayan Peregrine güvenlik kontrolü yapma zamanının geldiğini söyleyip odadan ayrıldı.

Odada, çoğumuzun bir süredir tutmaya çalıştığı bir kahkaha krizi patlak verdi.

"Yüzünü gördünüz mü?" dedi Enoch. "Az kalsın seni öldürecekti, Nullings!"

Çocuklarla Bayan Peregrine arasındaki ilişki biraz değişmişti. Artık Bayan Peregrine'in otoritesinden rahatsız olmaya başlayan gerçek ergenler gibi görünüyorlardı.

"Hepiniz kabalık ediyorsunuz!" dedi Claire. "Hemen kesin şunu!"

Pekâlâ, görünüşe bakılırsa *herkes* rahatsız olmuyordu.

"Ufacık şeyler hakkında bile nutuk dinlemek zorunda kalmayı yorucu bulmuyor musun?" diye sordu Millard.

"*Ufacık şey mi!*" dedi Enoch, sonra tekrar kahkahalara boğuldu. "Millard'ın şeyi... *ayy!*"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Claire kafasının arkasındaki ağzıyla onu omzundan ısırmıştı ve Enoch kızın ısırdığı yeri ovuştururken, "Hayır, hiç de yorucu bulmuyorum. Ayrıca etrafında insanlar varken hiçbir gerekçe sunmadan çırılçıplak gezmen *bence* çok yakışıksız," dedi.

"Ahh, boş laflar aşkına," dedi Millard. "Başka rahatsız olan var mı?"

Tüm kızlar ellerini kaldırdı.

Millard iç geçirdi. "Peki o zaman. Kimse biyolojinin temel kavramlarından rahatsız olmasın diye her daim giyinik gezmeye gayret edeceğim."

◆ ◆ ◆

Konuştukça konuştuk. Herkesin anlatacak pek çok şeyi vardı. Aşinalığın verdiği rahatlığa öyle çabuk kavuştuk ki yalnızca birkaç gündür ayrıymışız gibi hissetmeye başladık ama neredeyse altı hafta olmuştu. Her ne kadar Emma'nın ara sıra gönderdiği mektuplardan bilgi almış olsam da bu süre içinde bilmediğim pek çok şey olmuştu. Tabii onların hayatlarında. Sırayla söz alıp Panoptidön sayesinde keşfettikleri tuhaf yerlerde başlarından geçen maceraları anlatmaya koyuldular. Panoptidön'ün her kapısının ardında neyin beklediği tam olarak bilinmediğinden yalnızca ymbryneler tarafından önceden ziyaret edilen ve güvenli olduğuna karar verilen döngüleri ziyaret etmişlerdi.

Kadim Moğolistan'daki bir döngüye gitmiş ve koyunların dilini konuşabilen tuhaf bir çobanın, sürüsünü sopası ya da köpeği olmadan, yalnızca kendi sesini kullanarak güttüğüne tanık olmuşlardı. Olive'in en sevdiği yolculuk, Kuzey Afrika'da bulunan Atlas Dağları'ndaki döngüye yaptıklarıydı. Orada, tıpkı onun gibi havada süzülen tuhafların yaşadığı küçük bir kasaba vardı. İnsanların günlerini ağırlık takmadan geçirebilmeleri için kasabanın üstüne ağlar asmışlardı ve sıfır yerçekimindeki akrobatlar gibi her yere zıplayarak gidiyorlardı. Amazon'da kısa süre içinde popüler bir ziyaret noktasına dönüşen bir döngüyü ziyaret etmişlerdi: Birbirine dolanarak yol,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

köprü ve evler inşa eden ağaç, kök ve dallardan oluşan bir cangılın içindeki fantastik bir şehirdi bu. Oradaki tuhaflar tıpkı Fiona'nın yaptığı gibi bitkilere hükmedebiliyordu. Hugh bu durumu öylesine elem verici bulmuştu ki döngüden âdeta kaçarcasına uzaklaşmış ve derhal Şeytanın Arka Bahçesi'ne dönmüştü.

"Hava çok sıcaktı ve böcekler korkunçtu," dedi Millard, "fakat döngünün sakinleri ziyadesiyle hoş tiplerdi. Bize bitkilerden muhteşem ilaçlar yapmayı öğrettiler."

"Balığa giderlerken yanlarına balıkları felç eden ama öldürmeyen bir zehir alıyorlar," dedi Emma, "böylece yalnızca seçtikleri balıkları sudan çıkarabiliyorlar. Bu çok parlak bir fikir."

"Başka seyahatlere de çıktık," dedi Bronwyn. "Em, çektiğin fotoğrafları Jacob'a göstersene!"

Yanımda oturan Emma valizindeki fotoğrafları getirmek için koltuktan fırlayıverdi. Bir dakika kadar sonra elinde fotoğraflarla döndü. Biz de fotoğraflara bakmak için abajurun etrafında toplandık.

"Yeni yeni fotoğraf çekmeye başladım ve hâlâ ne yaptığımdan pek emin değilim..."

"O kadar da mütevazı olma," dedim. "Mektuplarınla birlikte gönderdiğin fotoğraflar harikaydı."

"Şey, onları tamamen unutmuşum."

Emma kendini beğenmiş biri değildi ama iyi olduğu konularda başarılarıyla böbürlenmekten de çekinmezdi. Yani fotoğraflarından utanıyor olması yüksek standartları olduğu anlamına geliyordu ve o standartları yakalamaya çalışıyordu. Neyse ki doğuştan yetenekliydi çünkü beğenmediğim bir şeyi beğenmiş numarası yapmakta pek de iyi sayılmazdım. Fakat kompozisyon, pozlama ve diğer şeyler gayet hoşken (tabii uzman olduğumdan değil) gerçekte fotoğrafları ilgi çekici –ve korkunç– kılan şey fotoğrafların öznesiydi.

İlk fotoğrafta, Viktorya döneminden fırlamışa benzeyen bir düzine kadar adam, öfkeli bir dev tarafından yerle bir edilmişe benzeyen evlerin bir hayli eğimli çatılarında piknikçiler gibi rahatça poz vermişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şili'de deprem," diye açıkladı Emma. "Ne yazık ki, biz Şeytanın Arka Bahçesi'nden ayrıldıktan sonra çarçabuk eskiyen, arşivlenmeye uygun olmayan bir kâğıda basmışım."

Bir sonraki fotoğrafa geçti. Bu, raylardan çıktıktan sonra devrilmiş bir trene aitti. Trenin dört bir yanında oturan ve ayakta duran çocuklar –muhtemelen tuhaf çocuklar– vardı ve harika zaman geçiriyor gibi gülümsüyorlardı.

"Bir tren felaketi," dedi Millard. "Tren bir tür uçucu kimyasal taşıyordu. Bu fotoğraf çekildikten birkaç dakika sonra güvenli bir mesafeye çekilmemizle birlikte alev alıp korkunç bir şekilde patladı."

"Bu yolculukların amacı neydi?" diye sordum. "Pek çoğu Amazon'daki o havalı döngüyü ziyaret etmekten daha az eğlenceli görünüyor."

"Sharon'a yardım ediyorduk," dedi Millard. "Onu hatırlıyorsun, değil mi? Hani Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki şu uzun boylu, pelerinli kayıkçı? Sıçanlarla arkadaşlık eden tip?"

"Nasıl unutabilirim?"

"Panoptidön'ün döngülerini kullanarak Kıtlık ve Alevler Felaket Turu'nu yenileyip iyileştiriyor ve bizden en son hâlini denememizi istedi. Şili'deki depremle tren enkazı dışında bir de gökten kan yağan bir Portekiz kasabasına gittik."

"Ciddi misin?"

"Ben o yolculuğa katılmadım," dedi Emma.

"Katılmadığın iyi oldu," dedi Horace. "Kıyafetlerimiz telafisi imkânsız bir biçimde lekelendi."

"Duyduklarıma bakılırsa benimkilerden çok daha heyecan verici günler geçirmişsiniz," dedim. "Eğer yanılmıyorsam sizi son görüşümün ardından evden yalnızca altı defa falan çıktım."

"Bunun değişeceğini umarım," dedi Bronwyn. "Hep Amerika'yı görmek istemişimdir. Özellikle de şimdiki hâlini. New York çok mu uzakta?"

"Korkarım öyle," dedim.

"Ah," dedi, kanepenin minderleri arasına gömülürken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben Indiana'daki Muncie'yi ziyaret etmek istiyorum," dedi Olive. "Seyahat rehberi eğer Muncie'yi görmemişseniz yaşamış sayılmazsınız, diyor."

"Hangi seyahat rehberi?"

"*Tuhaf Gezegen: Kuzey Amerika*," dedi Olive ve yırtık pırtık, yeşil kapaklı bir kitabı havaya kaldırdı. "Tuhaflar için bir seyahat rehberi. Muncie'yi art arda altı yıl boyunca Amerika'nın En Sıradan Kasabası ilan etmişler. Her yönden tamamen vasat bir yermiş."

"O kitap uzun zaman önce güncelliğini yitirmiş," dedi Millard. "Muhtemelen işe yaramaz."

Olive ona aldırış etmedi. "Görünüşe bakılırsa orada alışılagelmedik ya da sıradışı hiçbir olay yaşanmamış. Hem de hiç!"

"Hiçbirimiz sıradan insanları senin kadar ilginç bulmuyoruz," dedi Horace. "Neyse, zaten bahsettiğin kasabanın tuhaf turistlerle kaynadığına eminim."

Kurşun ayakkabılarını giymeyen Olive sehpanın üzerinden süzüldü ve kanepenin tepesinde durarak kitabı kucağıma bıraktı. Muncie yakınlarında tuhafların rahatlıkla kalabileceği yegâne mekânın tarif edildiği sayfa açıldı. Burası, kasabanın eteklerindeki bir döngüde bulunan Palyaço Ağzı Evi adında bir yerdi. Alçıdan, devasa bir palyaço kafasının içindeki bir oda, adının hakkını veriyordu.

Biraz ürperdim ve kitabın düşerek kapanmasına izin verdim.

"Sıradışı olmayan yerler görmek için illa Indiana'ya kadar gitmemize gerek yok," dedim. "Burada, yani Englewood'da da onlardan yeterince var, güven bana."

"Geri kalanınız istediğinizi yapabilirsiniz," dedi Enoch. "Benim önümüzdeki birkaç hafta için tek planım, öğlene kadar uyuyup sonrasında da ayak parmaklarımı sıcak kuma gömmek."

"Bu, kulağa *çok* hoş geliyor," dedi Emma. "Yakınlarda plaj var mı?"

"Sokağın karşısında," dedim.

Emma'nın gözleri aydınlandı.

"Plajlardan *nefret* ederim," dedi Olive. "Aptal metal ayakkabılarımı asla çıkaramadığımdan plajda olmanın bütün eğlencesi kaçıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni suyun kenarına yakın bir kayaya bağlayabilirdik," dedi Claire.

Olive, "Kulağa büyüleyici geliyor," diye homurdandı ve sonra kucağımdaki *Tuhaf Gezegen*'i kaptığı gibi köşeye doğru süzüldü. "Ben Muncie'ye giden bir trene atlarım. Geri kalanınıza şipişipişaklar!"

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Bayan Peregrine odaya girdi. Evin etrafını kolaçan etmeye gitmeyip koridordan konuştuklarımıza kulak kabartmış olabileceğini düşünmeden edemedim. "Siz çocuklar biraz dinlenmeyi hak ettiniz, orası kesin fakat önümüzdeki birkaç haftayı aylaklık ederek geçiremeyeceğimiz türden sorumluluklarımız var."

"Ne!" dedi Enoch. "Tatilde olduğumuzu söylediğinizi net bir şekilde anımsıyorum."

"*Çalışacağımız* bir tatil. Burada olduğumuz için karşımıza çıkan eğitim fırsatlarını boşa harcamayı göze alamayız."

Eğitim kelimesi karşısında odadan homurtular yükseldi.

"Zaten yeterince dersimiz yok mu?" diye mızmızlandı Olive. "Beynim neredeyse ortadan ikiye ayrılacak."

Bayan Peregrine, Olive'e uyaran bir bakış attı ve kendinden emin adımlarla odanın ortasına doğru yürüdü. "Tek bir şikâyet daha duymak istemiyorum," dedi. "Sizlere bahşedilen eşi benzeri görülmemiş hareket özgürlüğüyle yeniden yapılanma çabalarımız için hayati önem taşıyorsunuz. Eğer doğru şekilde hazırlanırsanız günün birinde diğer tuhafların elçileri olabilirsiniz. Yeni döngülerin ve bölgelerin kâşifleri. Planlamacılar, kartograflar, liderler ve kurucular... Hortlakları mağlup etmemiz ne denli önemliyse, dünyamızı yeniden inşa etmemiz de o denli önemli. Bunu istemez misiniz?"

"Elbette isteriz," dedi Emma. "Ama bunun tatille ne ilgisi var?"

"Az önce saydığım unvanları kazanmadan önce ilk olarak bu dünyada yolunuzu bulmayı öğrenmelisiniz. Günümüzde. *Amerika'da*. Deyimleri ve gelenekleri öğrenmeli, en nihayetinde sıradan bir insan gibi görünmeyi başarmalısınız. Eğer bunu beceremezseniz hem kendinizi hem de halkımızı tehlikeye atmış olursunuz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yani bizden... ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Horace. "Sıradanlaşma dersleri almamızı mı?"

"Evet. Burada bulunduğunuz süre boyunca yalnızca beyinlerinizi güneşin altında pişirmenizi değil, aynı zamanda öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenmenizi istiyorum. Ve oldukça hünerli bir öğretmen tanıyorum." Bayan Peregrine bana döndü ve gülümsedi. "Bay Portman, işi kabul eder misiniz?"

"Ben mi?" dedim. "Sıradan şeyler konusunda pek uzman olduğum söylenemez. Sizinle birlikteyken kendimi evimde gibi hissetmemin bir nedeni var."

"Bayan P haklı," dedi Emma. "Bu iş için biçilmiş kaftansın. Hayatın boyunca burada yaşadın. Sıradan olduğunu sanarak büyüdün ama bizden biri olduğun ortaya çıktı."

"Esasında önümüzdeki birkaç haftayı dört duvarı yastıklarla kaplanmış bir odada geçirmeyi *planlamıştım*," dedim, "fakat şimdi işler değişti. Sanırım size bir iki şey öğretebilirim."

"Sıradanlaşma dersleri!" dedi Olive. "Ah, ne kadar eğlenceli!"

"Anlatılacak çok fazla konu var," dedim. "Nereden başlayalım?"

"Sabaha," dedi Bayan Peregrine. "Geç oluyor. Ayrıca hepimiz kendimize yatacak bir yer bulmalıyız."

Haklıydı. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve arkadaşlarım güne yirmi üç saat (ve yüz otuz yıl kadar) önce, Şeytanın Arka Bahçesi'nde başlamıştı. Hepimiz yorgunluktan tükenmiştik. Herkese uyuyabileceği yerler buldum – misafir odalarında, kanepelerin üzerinde, karanlık ve yuvaya benzeyen yerlerde uyumayı tercih eden Enoch için süpürge dolabına tıkıştırdığım battaniye yığınının arasında. Bayan Peregrine'e annemle babamın yatağında yatmasını önerdim, en nihayetinde orayı kullanmayacaklardı fakat Bayan Peregrine teklifimi geri çevirdi. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama yatağı Bronwyn ile Bayan Bloom'un paylaşmasını tercih ederim. Ben bu gece nöbet tutacağım." *Ve yalnızca evin dışında değil*, dercesine bilmiş bir bakış attı bana. Gözlerimi devirmemek için bütün irademi kullanmam gerekti. Az kalsın, *Endişe etmenize gerek yok, Emma ve ben işleri ağırdan*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

almaya karar verdik, diyecektim. Ama bu konu onu ilgilendirmezdi. Asabım o kadar bozulmuştu ki Bayan Peregrine, Olive ve Claire'i yataklarına yatırmak için yanımdan ayrıldığı anda Emma'yı bulup ona, "Odamı görmek ister misin?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye yanıtladı ve gizlice koridora süzülüp basamakları tırmanmaya koyulduk.

◆ ◆ ◆

Bayan Peregrine'in misafir yatak odalarından gelen sesini duyabiliyordum; tatlı ama kederli bir ninni söylüyordu. Tuhafların tüm diğer ninnileri gibi bu da –bu seferki, hayaletlerden başka arkadaşı olmayan bir kızla ilgiliydi– hüzünlü ve uzundu. Yani Bayan P, Emma'yı aramaya başlamadan önce epeyce zamanımız olacaktı.

"Odam biraz dağınık," diyerek Emma'yı uyardım.

"İki düzine kızla birlikte bir yurt odasında kalıyorum," dedi. "Hiçbir şey beni şaşırtamaz."

Merdivenleri koşarak çıkıp odama daldık. Işıkları açtığım anda Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı.

"Tüm bu dağınıklık da *ne*?"

"Ah," dedim. "Haklısın." Hata yapıp yapmadığımı düşünmeye başlamıştım. Odamı açıklamaya çalışmak, öbür türlü oynaşarak geçireceğimiz zamanı yiyip bitirecekti.

Bunlar *dağınıklık* değildi. *Koleksiyonlarımdı.* Hem de odamın duvarlarını kaplayan kitaplıkların raflarına dizilmiş pek çok koleksiyon. İşe yaramaz eşyaları saklayan biri olduğum söylenemezdi –ki istifçi de değildim– ama bir şeyler toplamak çocukken yalnızlıkla baş etme yöntemlerimden biriydi. En yakın arkadaşınız yetmiş beş yaşındaki büyükbabanız olduğunda zamanınızın çoğunu büyükbabaların yaptığı şeyleri yaparak geçirirdiniz ve bu da her Cumartesi sabahı garaj satışlarına gitmek demekti. (Büyükbaba Portman tuhaflar için bir savaş kahramanı ve sıkı bir gölge avcısı olabilirdi fakat onu bir şeyleri ucuza almaktan daha çok heyecanlandıran pek az şey vardı.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Her satışta, elli sentten daha ucuz tek bir şey almama izin verirdi. Şimdi bunu her hafta sonu gittiğim sayısız garaj satışıyla çarpın. İşte... Eski kayıtlardan, aptalca kapakları olan dedektif romanlarından, *MAD* dergilerinden ve objektif olarak bakıldığında çöp sayılsalar da odamdaki raflara tıpkı birer hazine gibi dizdiğim diğer şeylerden oluşan koleksiyonumu geçtiğimiz on yıl içinde böyle toplamıştım. Annem ve babam sık sık eşyalarımı ayıklamam ve çoğunu çöpe atmam için bana dil dökerdi. Her ne kadar birkaç gönülsüz denemede bulunmuş olsam da asla ilerleme kaydedememiştim. Evin geri kalanı o kadar büyük, modern ve *boştu* ki her nasılsa boş alanlardan korkar olmuştum. Haliyle evde kontrolün bende olduğu ve kullandığım yegâne odanın dolu olmasını tercih ediyordum. Bu nedenle, dolup taşan kitaplık raflarına ek olarak duvarlardan birini tepeden tırnağa haritalarla, bir diğerini ise eski albüm kapaklarıyla kaplamıştım.

"Ah, vay canına. Müziği gerçekten seviyorsun!" Emma yanımdan ayrıldı ve balık pulu misali parlayan albüm kapaklarıyla kaplı duvarın önüne geçti. Odamın dikkat dağıtıcı dekorasyonundan pişman olmaya başlıyordum.

"Herkes sevmez mi?" dedim.

"Herkesin duvarları bunlarla kaplı değil."

"Ben eski şeyleri daha çok seviyorum," dedim.

"Ah, ben de," dedi. "Şu uzun saçlı ve gürültücü yeni gruplardan hoşlanmıyorum." *Meet the Beatles!* kopyasını göstererek suratını ekşitti.

"Bu albüm çıkalı... elli yıl falan mı oldu?"

"Dediğim gibi. Müziği bu kadar sevdiğinden hiç bahsetmemiştin." Elini albümlerimin üzerinde gezdirip önüne çıkan her şeyi inceleyerek duvar boyunca yürüdü. "Senin hakkında bilmediğim pek çok şey var ama hepsini öğrenmek istiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Bazı açılardan birbirimizi çok iyi tanıyormuşuz gibi hissediyorum ama diğer konularda henüz tanışmış gibiyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En azından bir savunmamız var. İkimiz de çok meşguldük. Tüm o ymbryneleri falan kurtarmaya uğraşırken ölmemeye çalışmak epey meşgul ediciydi. Ama artık zamanımız var."

Zamanımız var. Bu sözcükleri ne zaman duysam olasılıkların elektrik çarpmasına benzer hissi göğsüme yayılıyordu.

"Birini çalsana," dedi Emma başıyla duvara işaret ederek. "En sevdiğin hangisiyse onu."

"En sevdiğimin hangisi olduğunu bilmiyorum," dedim. "O kadar çok var ki."

"Seninle dans etmek istiyorum. Dans etmeye uygun bir tane seç."

Gülümsedi ve etrafına bakınmaya döndü. Bir anlığına düşündükten sonra Neil Young'tan *Harvest Moon*'u seçtim. Albümü kılıfından çıkardım, pikaba yerleştirdim ve iğneyi dikkatli bir şekilde üçüncü şarkıyla dördüncü şarkı arasındaki boşluğa bıraktım. İç ısıtan bir çıtırdama duyuldu ve ardından şarkı çalmaya başladı. Hasret dolu ve tatlıydı. Emma'nın odanın ortasında bana katılmasını umuyordum çünkü orada dans edebilmemiz için biraz yer açmıştım fakat haritalarla kaplı duvarın önünde donakalmış gibiydi. Duvar birbiri üzerine yapıştırılmış onlarca haritayla doluydu – dünya haritaları, şehir haritaları, metro haritaları, *National Geographic* dergilerinden yırtılmış üç katlı haritalar.

"Bunlar *harika*, Jacob."

"Zamanımın çoğunu başka bir yerde olduğumu hayal ederek geçirirdim."

"Ben de öyle."

Duvarın dibine itilmiş, dört bir yanı haritalarla kaplı yatağıma geldi. Duvardaki haritaları yakından incelemek için örtünün üzerine tırmandı.

"Bazen, yalnızca on altı yaşında olduğunu hatırlıyorum," dedi. "*Gerçekten* on altı yaşında olduğunu. Ve bu aklıma geldiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi oluyorum."

Yüzünde hayrete benzer bir ifadeyle bana döndü.

"Neden böyle söyledin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum. Bu biraz garip. Yalnızca on altı yaşındaymış gibi *görünmüyorsun*."

"Sen de doksan sekiz yaşında gibi durmuyorsun."

"Ben daha *seksen* sekiz yaşındayım."

"Ah, öyle olsun, o halde kesinlikle seksen sekiz yaşında görünüyorsun."

Güldü ve başını iki yana salladı, sonra gerisingeri duvara döndü.

"Buraya gel," dedim. "Benimle dans et."

Duymamışa benziyordu. Harita duvarımın en eski yerine gelmişti – yalnızca sekiz ya da dokuz yaşındayken büyükbabamla birlikte grafik kâğıdından elişi kâğıtlarına, elimize geçirdiğimiz her tür şeye çizdiğimiz haritalara. Kartografik semboller icat ederek, boşluklara garip yaratıklar resmederek ve kimi zaman, uydurduğumuz isimlerin arasına gerçek yer isimleri serpiştirerek geçirdiğimiz pek çok uzun yaz günü olmuştu. Emma'nın neye baktığını görünce yüreğim biraz burkulur gibi oldu.

"Bu Abe'in el yazısı mı?" diye sordu.

"Birlikte, aklına gelebilecek her tür projeyi yapardık. O, kelimenin tam anlamıyla, en yakın arkadaşımdı."

Emma başıyla onayladı. "Benim de öyle." Parmağını büyükbabamın yazdığı bazı kelimelerin üzerinde gezdirdi –*Okeechobee Gölü*– ve ardından haritaya arkasını dönüp yataktan indi. "Ama tüm bunlar çok uzun zaman önceydi."

Dikildiğim yere geldi, ellerimi tuttu ve başını omzuma yasladı. Müzikle birlikte salınmaya başladık.

"Özür dilerim," dedi. "Hazırlıksız yakalandım."

"Sorun değil. Uzun süre birlikteydiniz. Ve şimdi buradasın..."

Başını iki yana salladığını hissettim. *Bu ânı mahvetmeyelim.* Elleri benimkilerin içinden kayıp gitti ve belime dolandılar. Başımı öne eğerek yanağımı alnına yasladım.

"Hâlâ başka bir yerde olduğunu hayal ediyor musun?" diye sordu bana.

"Artık etmiyorum," dedim. "Uzun zamandır ilk defa olduğum yerden mutluyum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de," dedi. Başını omzumdan kaldırıp bana baktı ve ben de onu öptüm.

Şarkı bitene dek dans edip öpüştük. En nihayetinde odayı yumuşak bir tıslama doldurdu fakat biz dans etmeye biraz daha devam ettik çünkü o ânın sona ermesine hazır değildik. Bir anda işlerin nasıl da değiştiğini ve Emma, büyükbabamdan bahsederken hissettiklerimi unutmaya çalıştım. O da bir süreçten geçiyordu ve bunu sorun etmemeliydim. Anlayamıyor olsam bile.

Şimdilik en önemli şey birlikte ve güvende olmamız, dedim kendi kendime. Şimdilik bunlar yeterliydi. Şimdiye dek sahip olduklarımızdan fazlasıydı. Emma'nın kuruyup toza dönüşeceği âna dek geri sayan bir saat yoktu. Etrafımızdaki dünyayı yangın yerine çeviren bombalar yoktu. Kapının önünde kol gezen gölgeler yoktu. Geleceğin bize neler getireceğini bilmiyordum fakat o anda bir geleceğimiz olduğuna inanmak bile yeterliydi.

Bayan Peregrine'in alt katta konuştuğunu duydum. Bu beklediğimiz işaretti.

"*Yarın görüşürüz*," diye fısıldadı kulağıma. "*İyi geceler, Jacob.*"

Bir kez daha öpüştük. Bir elektrik akımına benziyordu ve her yanımın karıncalanmasına yol açtı. Derken Emma süzülürcesine kapıdan çıktı ve arkadaşlarım geldiğinden beri ilk kez yalnız kaldım.

◆ ◆ ◆

O gece doğru düzgün uyuyamadım. Fakat uyuyamamamın nedeni yere serdiğimiz bir düzine battaniyenin arasında uyumakta olan Hugh'un horultuları değildi; belirsiz, heyecan verici ve yeni açılımlarla dolan kafamın içindeki vızıltıydı. Eve dönmek için Şeytanın Arka Bahçesi'nden ayrıldığım sırada liseyi bitirmemin ve ailemi hayatımda tutmamın, Englewood'a birkaç yıl daha katlanmaya değecek kadar önemli hedefler olduğuna karar vermiştim. Diğer yandan, günümüzle mezuniyet günü arasındaki sürenin eşi benzeri görülmemiş türden bir işkenceye dönüşeceği kesindi. Özellikle de Emma ve arkadaşlarım, Atlantik'in diğer tarafındaki döngülerde sıkışıp kalmışken.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama bir gecede çok şey değişmişti. Belki de artık beklememe gerek kalmamıştı. Belki de artık tuhafla sıradan arasında, o dünyayla bu dünya arasında seçim yapmak zorunda değildim. Çünkü eşit seviyelerde olmasa da ikisini de hayatımda istiyordum, ikisine de ihtiyacım vardı. Sıradan bir kariyer peşinde değildim. Kim olduğumu anlamayan biriyle hayatımı birleştirecek değildim. Büyükbabamın aksine, hayatımın yarısını sır olarak saklayacağım birinden çocuklarımın olmasını kesinlikle istemiyordum.

Öte yandan hayatıma lise terk olarak devam etmek de istemiyordum –sonuçta özgeçmişinize *gölge ehlileştiricisi* yazamıyordunuz– ve her ne kadar annemle babam Yılın Ebeveyni ödülünü asla kazanamayacak olsalar da onları hayatımdan çıkarmayı da istemiyordum. İstemediğim bir diğer şey ise sıradanların dünyasına, oraya gidip gelemeyecek kadar yabancılaşmaktı. Tuhafların dünyası muhteşem bir yerdi ve o olmadan hiçbir zaman bir bütün olamayacağımı biliyordum ama zaman zaman aşırı derecede stresli ve boğucu olduğu da doğruydu. Uzun vadede akıl sağlığımı kaybetmemek için normal hayatla bağlarımı koparmamalıydım. Bu dengeye ihtiyacım vardı.

Yani... Önümüzdeki bir ya da iki yıl, beklediğimin aksine, bir hücreye tıkılmış gibi hissetmeme neden olmayabilirdi. Belki *hem* arkadaşlarımla ve Emma'yla *hem de* evimde ailemle olabilirdim. Hatta Emma benimle birlikte okula bile gelebilirdi. Bütün arkadaşlarım aynı şeyi yapabilirdi! Birlikte derslere girer, öğle yemeğimizi yer, aptal okul danslarına giderdik. Elbette! Sıradan ergenlerin hayatlarını ve alışkanlıklarını öğrenmek için liseden daha iyi bir yer olabilir miydi? Bir sömestrdan sonra hiçbir sorun yaşamadan sıradan taklidi yapabilecek hâle gelirlerdi (en nihayetinde ben bile onlardan biri gibi davranmayı öğrenmiştim) ve tuhaf Amerika'nın engin topraklarında maceralara atıldığımızda hiç zorlanmadan yerel halkın arasına karışabilirlerdi. Müsait olduğumuzda çalışmalara yardımcı olmak için Şeytanın Arka Bahçesi'ne gider, döngüleri yeniden inşa eder ve tuhafların dünyasını gelecekteki tehditlere karşı takviye ederdik.

Ne yazık ki tüm bunların anahtarı annemle babamdı. İşleri ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laylaştırabilir ya da imkânsız hale getirebilirlerdi. Keşke annem ve babam akıllarını kaçırmadan arkadaşlarımın burada kalabilmesinin bir yolu olsaydı. Böylece onlar etraftayken parmak uçlarımızda yürümek zorunda kalmaz ve yanlışlıkla sergilenen bir tuhaflığın onları çığlık çığlığa sokağa dökmesiyle cehennemin kafamıza ineceğinden korkmazdık.

Annemle babama söyleyebileceğim ve inanacakları bir şey olmalıydı. Onlara arkadaşlarımı açıklamanın bir yolu olmalıydı. Varlıklarını, tuhaflıklarını – hatta belki de yeteneklerini. Kusursuz bir hikâye uydurmak için kafa patlattım. Londra'da tanıştığım değişim programı öğrencileriydi. Hayatımı kurtarmışlardı, beni aralarına kabul etmişlerdi ve şimdi ben de onlara olan borcumu ödemek istiyordum. (Bana kalırsa bu, gerçeklerden pek de uzak sayılmazdı.) Aynı zamanda sabah akşam gösterilerini prova eden usta sihirbazlardı. İllüzyonun efendileri. Numaraları öyle ince düşünülmüş olurdu ki nasıl yaptıklarını asla anlayamazdınız.

Belki. Belki de bir yolu vardı. Sonrasında her şey *güzel* olurdu.

Beynim bir umut üretim makinesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Ertesi sabah midemde nahoş bir sancıyla uyandım çünkü her şeyin bir rüya olduğundan emindim. Kendimi hayal kırıklığına hazırlayarak merdivenleri indim. Valizlerimin çoktan hazırlandığını ve yine kaçmayayım diye dayılarımın kapıda nöbet tuttuğunu görmeyi bekliyordum. Fakat beni karşılayan tuhaf bir aile saadeti oldu.

Alt kat neşeli sohbet sesleriyle ve pişen yemeğin iç ısıtan kokusuyla dolup taşıyordu. Horace mutfakta bir o yana bir bu yana koşuştururken Emma ve Millard masayı hazırlıyordu. Bayan Peregrine kendi kendine ıslık çalarak sabah esintisinin içeri girmesi için pencereleri açıyordu. Olive, Bronwyn ve Claire bahçede yakalamaca oynuyordu – Bronwyn, Olive'i yakaladığı gibi on metre yukarı fırlatıyor ve ayakkabılarının ağırlığı sayesinde uçuculuğunun zar zor üstesinden gelen Olive yukarı fırladığının yarısı hızıyla aşağı doğru süzülürken çılgıncasına kahkahalar atıyordu. Oturma odasında, Hugh ve Enoch âdeta televizyona yapışmıştı; mest olmuş vaziyette bir çamaşır deterjanı reklamı izliyorlardı. Bu hayal edebileceğim en hoş karşılamaydı. Haliyle bir süre boyunca kimse tarafından fark edilmeden merdivenin dibinde dikilerek manzaranın tadını çıkardım. Arkadaşlarım evimi tek bir gecede, ailemle geçirdiğim onca yıl hiç olmadığı kadar mutlu ve sıcak bir yuva haline getirmişti.

"Bize katılmanız ne hoş!" diye şakıdı Bayan Peregrine, beni daldığım hayal dünyasından çıkararak.

Emma koşturarak yanıma geldi. "Sorun nedir?" diye sordu. "Yoksa yine başın mı dönüyor?"

"Yalnızca manzaranın tadını çıkarıyordum," dedim ve sonra onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanıma çekip öptüm. Kollarını bana dolayarak öpücüğüme karşılık verdi. O anda, sanki vücudumdan ayrılıp tavana kadar süzülmüşüm ve bu harika kızın yumuşacık ve güzel yüzüne, arkadaşlarıma ve bu tatlı manzaraya tepeden bakıyormuşum gibi hissetmeme neden olan ani his ve beynime yayılan o gıdıklayıcı sıcaklık karşısında âdeta ezilerek böylesine benzersiz bir ânın nasıl olup da hayatımda kendine yer bulduğunu merak ettim.

Öpücük erkenden –ama odadaki kimse öpüştüğümüzün farkına varmadan– sona erdi ve kol kola girip mutfağa doğru yürümeye koyulduk.

"Herkes ne zamandır uyanık?" diye sordum.

"Ah, saatlerdir," dedi Millard, kurabiye dolu bir tepsiyi yemek odasına doğru taşırken. "Fena halde döngü mahmuruyuz."

Tepeden tırnağa giyinik olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Üzerinde mürdüm rengi bir pantolon, açık renk bir süveter ve boynuna dolanmış bir eşarp vardı.

"Bu sabah onu ben giydirdim," dedi Horace, kafasını mutfaktan uzatarak. "Terzi bakış açısıyla konuşacak olursam bomboş, beyaz bir sayfadan farksız olduğunu söyleyebilirim." Horace'ın üzerindeyse kıyafetlerini ütülemek için herkesten daha erken kalktığını gösteren jilet gibi bir pantolon, beyaz bir gömlek ve bir de kravat vardı. Bunların üstüne bir de mutfak önlüğü geçirmişti.

Bir bahane uydurarak oradan ayrıldım ve garajdaki ailemi yoklamaya gittim. Hâlâ uyuyorlardı. Tıpkı onları bıraktığım anki gibiydiler. Gece boyunca doğru düzgün kımıldamamışlardı bile. Derken pek hoş olmayan bir şey aklıma geldi ve arabaya koşarak elimi sırasıyla her birinin burnunun altına tuttum. Hâlâ hayatta olduklarından tatmin olunca arkadaşlarıma katılmak için eve döndüm.

Herkes, resmiyet kokan yemek odamızda durduğundan nadiren kullandığımız ve ailemin "iyi masa" dediği siyah renkli uzun cam masanın etrafına toplanmıştı. Bu mekânı kafamda soğuk tavırlarla ve can sıkıcı konuşmalarla ilişkilendirmiştim çünkü ya akrabalarımız tatillerde bizde kalmaya geldiğinde ya da annemle babamın be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nimle tartışacak "önemli bir konusu" olduğunda kullanılırdı. Bu da notlarım, kötü davranışlarım, arkadaşlarım ya da bir türlü arkadaş edinememem gibi mevzularda uzun bir nutuk çekecekleri anlamına gelirdi. Haliyle odayı yiyecekle, dostlarla ve kahkahalarla dolu görmek beni mutlu etti.

Emma'nın yanındaki sandalyeye sığıştım. Horace hazırladığı yiyeceklerle dolu servis tabaklarının kapaklarını açmayı büyük bir gösteri haline getirdi.

"Bu sabah size *pain perdu,** patates *à la royal*, Fransız hamur işlerinden bir *viennoiserie*** ve karamelize meyveli yulaf lapası hazırladım!"

"Horace, kendini aşmışsın," dedi Bronwyn, çoktan tıka basa doldurduğu ağzıyla.

Yemekler tabaklara koyuldu ve teşekkürler edildi. Yemeye o kadar istekliydim ki ancak birkaç dakika sonra malzemelerin nereden geldiğini sormayı akıl edebildim.

"Yolun aşağısındaki bir marketin raflarından uçarak gelmiş olabilirler de, olmayabilirler de," dedi Millard.

Ağzımdakini çiğnerken öylece donakaldım. "Tüm bunları *çaldın* mı?"

"Millard!" dedi Bayan Peregrine. "Yakalansaydın ne olacaktı?"

"İmkânsız. Ben usta bir hırsızım," dedi Millard. "Bu en etkileyici becerilerimden üçüncüsü. Tabii üstün zekâm ve kusursuza yakın hafızamdan sonra."

"Fakat artık mağazalarda kameralar var," dedim. "Eğer seni kaydetmişlerse büyük bir sorun çıkabilir."

"Ah," dedi Millard. Aniden çatalının ucundaki karamelize şeftali diliminden büyülenmiş gibi göründü.

"*Çok* etkileyici bir hırsızlık," dedi Enoch. "En etkileyici becerim ne demiştin?"

---

* (Fra) Bayat Ekmek. Fransız mutfağından; bayat ekmek dilimlerinin süt, yumurta ve şekerle pişirilmesiyle hazırlanan bir tatlı. *–çn*

** (Fra) Bir tür çörek. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Peregrine elindeki çatalı ve bıçağı bıraktıktan sonra parmaklarını şıklattı. "Pekâlâ, çocuklar. Sıradan insanlardan çalma meselesini asla yapılmayacaklar listesine ekliyoruz."

Herkes homurdandı.

"Çok ciddiyim!" dedi Bayan Peregrine. "Eğer polisler bizi ziyaret edecek olursa olay büyüyecektir."

Enoch kendini abartılı bir şekilde sandalyesine bıraktı. "Günümüz çok *yorucu*. Döngüde her şeyi yoluna koymanın ne kadar kolay olduğunu hatırlıyor musunuz?" Parmağıyla boğazına enlemesine bir çizgi çekti: "*Ckkkkk!* Elveda, baş belası sıradan!"

"Artık Cairnholm'de değiliz," dedi Bayan Peregrine, "ve bu da Köyü Yağmala oyunu değil. Buradaki davranışlarınızın gerçek ve kalıcı sonuçları olacak."

"Yalnızca şaka yapıyordum," diye homurdandı Enoch.

"Hayır, *yapmıyordun*," dedi Bronwyn dişlerinin arasından.

Bayan Peregrine sessizliği sağlamak için elini havaya kaldırdı. "Yeni kuralımız nedir?"

"Çalmamalıyız," dedi çocuklar, hep bir ağızdan, gönülsüzce.

"Ve?"

Birkaç saniye geçti. Müdire kaşlarını çattı.

"Sıradan insanları öldürmemeli miyiz?" diye akıl yürüttü Olive.

"Doğru. Günümüzde *kimseyi* öldürmek yok."

"Ya gerçekten sinir bozucu tiplerse?" diye sordu Hugh.

"Ne olursa olsun. Onları öldüremezsiniz."

"*Sizden* izin almadan," dedi Claire.

"Hayır, Claire," dedi Bayan Peregrine sertçe. "Hiç öldürmek *yok*."

"Ah, öyle olsun," dedi Claire.

Eğer onları tanımıyor olsaydım bu benim için kan dondurucu bir konuşma olabilirdi. Ama yine de günümüz dünyası hakkında ne kadar çok şey öğrenmeleri gerektiğine dair net bir anımsatıcıydı. Bu da bana bir şey hatırlattı...

"Sıradanlaşma derslerine ne zaman başlayalım?" diye sordum.

"Bugüne ne dersin?" dedi Emma hevesle.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hemen şimdi!" dedi Bronwyn.

"Nereden başlayayım? Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Neden geçtiğimiz yetmiş beş yıl boyunca neler olup bittiğini anlatmıyorsun?" dedi Millard. "Tarih, politika, müzik, popüler kültür, son zamanlarda bilimde ve teknolojide çığır açan adımlar..."

"Öncelikle 1940 yılından değilmişsiniz gibi konuşmayı ve canınızdan olmadan karşıdan karşıya geçmeyi öğrenmek istersiniz, diye düşünmüştüm."

"Sanırım bu da önemli," dedi Millard.

"Ben yalnızca *dışarı* çıkmak istiyorum," dedi Bronwyn. "Dünden beri buradayız ve şu âna kadar tek yaptığımız, iğrenç kokan bir bataklıkta bata çıka yürümek ve gece otobüse binmek oldu."

"Evet!" dedi Olive. "Bir Amerikan şehri görmek istiyorum. Bir de havalimanı. Bir de kurşunkalem fabrikası! Kurşunkalem fabrikaları hakkında büyüleyici bir kitap okudum..."

"Bir dakika, bir dakika," dedi Bayan Peregrine. "Bugün öyle büyük bir keşif gezisine çıkacak değiliz. Öncelikle bunu kafanızdan çıkarın. Koşmaya başlamadan önce yürümeyi öğrenmemiz gerek ve kısıtlı ulaşım seçenekleri göz önünde bulundurulduğunda yürüyüşe çıkmak epey uygun görünüyor. Bay Portman, acaba bu civarlarda pek de kalabalık olmayan ve rahatça dolaşabileceğimiz bir yer var mıdır? Çocukların yeterince deneyim kazanmadan gereksiz yere sıradan insanlarla iletişim kurmasını istemiyorum."

"Plaj var," dedim. "Yazları oldukça sakindir."

"Muhteşem," dedi Bayan Peregrine. Çocukları üstlerini değiştirmeye gönderdi. "Güneşten korunduğunuzu görmek istiyorum!" diye bağırdı arkalarından. "Şapkalar! Şemsiyeler!" Ben de üzerimi değiştirmek için odama çıkacaktım ki dehşet hissinin geri döndüğünü hissettim.

"Ailem konusunda ne yapacağız?" diye sordum ona.

"Akşamüstüne dek uyumalarına yetecek kadar toz soludular," dedi. "Ama her ihtimale karşı onlara göz kulak olsun diye birini burada bırakacağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, peki ya sonra?"

"Onlar uyandıktan sonra mı demek istiyorsunuz?"

"Evet. *Sizi*... nasıl açıklayacağım?"

Bayan Peregrine gülümsedi. "Bu karar, Bay Portman, tamamen size ait. Ama eğer isterseniz yürüyüşe çıktığımızda çeşitli stratejilerden bahsedebiliriz."

◆ ◆ ◆

Plajda giyecek kıyafetleri olmadığından arkadaşlarımın gardıropları yağmalamasına izin verdim fakat birkaç dakika sonra üzerlerinde modern sayılabilecek kıyafetlerle döndüklerini görmek son derece acayipti. Olive ve Claire üzerlerine olan bir şey bulamadığından halihazırdaki giysilerini plaj şapkalarıyla ve koyu renkli güneş gözlükleriyle tamamlamışlardı. Öyle ki paparazziyi atlatmaya çalışan ünlüler gibi görünüyorlardı. Millard'ın üzerinde, yüzüne ve omuzlarına kalın bir tabaka halinde sürdüğü ve ayaklı bir bulanıklık gibi görünmesine yol açan güneş kreminden başka hiçbir şey yoktu. Bronwyn çiçekli bir bluz ve bol kesimli bir pantolon giymişti. Enoch üzerine şort şeklinde bir mayoyla eski bir tişört geçirmişti. Horace ise paçaları titizlikle kıvrılmış keten pantolonu ve mavi renkli polo gömleğiyle bir hayli havalı görünüyordu. Üzerini tek değiştirmeyen Hugh'du. Hâlâ durgun ve kederliydi. Haliyle evde kalıp annemle babama göz kulak olmaya gönüllü olan da o olmuştu. Ona dayımın telefonunu verdim, kendi numaramı tuşladım ve uyanmaya başlarlarsa beni nasıl arayacağını gösterdim.

Derken Bayan Peregrine içeri girdi ve herkesten *oh* ve *ah* sesleri yükseldi. Üzerinde omuzları açık, püsküllü bir bluz ve tropik desenli bir kapri vardı; pilotlarınkine benzer bir güneş gözlüğü takmıştı ve daima tepede topladığı saçları pembe plastikten yapılma ve yalnızca siperlikten ibaret olan tepesi açık şapkasının ortasından kule gibi yükseliyordu. Onu, annemin kıyafetleri içinde görmek biraz rahatsız ediciydi ama tamamen normal görünüyordu ki sanırım meselenin özü de buydu.

"Çok modern görünüyorsunuz!" diye cıvıldadı Olive.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve *acayip*," dedi Enoch yüzünü ekşitirken.

"Farklı dünyalarda halkın arasına karışacaksak kılık değiştirme konusunda ustalık kazanmamız gerek," dedi Bayan Peregrine.

"Dikkatli olun, Bayan P, bütün bekârlar peşinize takılacak!" dedi Emma odaya girerken.

"Şu konuşana *bak*," dedi Bronwyn. "Vay canına, dikkatli olun çocuklar!"

Ona döndüğüm anda nefesim kesildi. Uyluk kemiklerinin ortasına dek uzanan, tek parça, etekli bir mayo giymişti. Öyle edepsiz bir şey değildi ama şimdiye dek giydiğini gördüğüm en açık şeydi. (Meğer *bacakları* varmış!) Emma Bloom'un ıstırap verecek derecede güzel olduğunu daha ilk karşılaşmamızda fark etmiştim ama şimdi gözlerimi ona dikmemek için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Ah, susar mısın lütfen!" dedi Emma ama sonra bakışlarımı yakaladı ve gülümsedi. O gülümseme –ah, Tanrım– beni içeriden tutuşturmuştu.

"Bay Portman."

Bayan Peregrine'e dönerken yüzümdeki sersem gülümseme kayboldu.

"Şey, efendim?"

"Hazır mısınız? Yoksa tamamen aciz durumda mısınız?"

"Hayır, iyiyim."

"Öyle olduğuna iddiaya girerim," dedi Enoch kıs kıs gülerek.

Kalabalığı ikiye yararak aralarından geçerken ona omzumla vurdum, sokak kapısını savururcasına açtım ve tuhaf arkadaşlarımın dışarıdaki dünyaya adım atmasına izin verdim.

◆ ◆ ◆

Needle Key adında incecik bir bariyer adada yaşıyordum: Turist barlarının ve sahil evlerinin birbiri ardına sıralandığı, iki ucunda birer köprü bulunan ve yalnızca banyan ağaçlarıyla bezeli, tek şeritli ve rüzgârlı bir yolun böldüğü sekiz kilometrelik bir sahil şeridinden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ibaretti. Ada olarak anılmasının tek nedeni, bizi anakaradan üç yüz metre kadar ayıran fakat deniz çekildiğinde tişörtünüz ıslanmadan aşabileceğiniz uzun su kanalıydı. Zengin insanların evleri Körfez'e bakardı; geri kalanımızın evleri ise süzülüp giden yelkenliler ve kıyılarda kahvaltı avına çıkan balıkçıl kuşlarıyla sabahın sessiz saatlerinde muhteşem görünen Lemon Bay'e. Burası büyümek için güvenli ve hoş bir yerdi. Muhtemelen buranın kıymetini daha iyi bilmeliydim fakat bütün çocukluğumu önce usulca gelen ama sonraları iyiden iyiye bunaltıcı bir hâl alan başka bir yerde olma arzusuyla, beynimin erimeye başlayacağı korkusuyla ve mezuniyetten sonra bir gün bile burada kalırsam beynimin tamamen sıvılaşıp kulaklarımdan akacağı düşüncesiyle savaşarak geçirmiştim.

Duyma menzilimdeki bütün araçlar geçene dek garaj yolunun sonundaki sık çalılığın arkasına saklandık, sonra koşarak karşıdan karşıya geçtik ve en nihayetinde, turistlerin bulamaması için kasıtlı olarak ihmal edilen ve mangrovların* iyice serpilmesine izin verilen bir patikaya daldık.

Bir ya da iki dakika boyunca çalılarla boğuştuktan sonra patika bizi Needle Key'in asıl cazibe merkezine çıkardı: beyaz kumlarla kaplı upuzun bir sahil ve göz alabildiğine uzanan zümrüt yeşili körfez.

Arkadaşlarımdan bazılarının nefeslerini tuttuğunu duydum. Daha önce de plaj görmüşlerdi –doğal olamayacak kadar uzun yaşamlarının büyük kısmını bir adada geçirmişlerdi– fakat bu kadar güzeli insanın karşısına nadiren çıkardı. Su, çarşaf gibiydi ve tıpkı bir göl kadar durgundu. Pudra misali bembeyaz kumlardan oluşan, önlüğe benzer plaj nazikçe kıvrılıyor, palmiye ağaçlarının yaprakları rüzgârla salınıyordu. Bu el değmemiş manzara, yirmi bin insanın hiçliğin ortasında sayılabilecek bu kasabada yaşamalarının yegâne nedeniydi ve böylesi zamanlarda, özellikle güneşin gökyüzünde yükseldiği ve sakin bir esintinin sıcağı kovaladığı anlarda onları yaptıkları seçimden ötürü yargılayamazdınız.

---

* Gelgit olaylarının sık yaşandığı okyanus kıyılarında yetişen ağaç ve bitki topluluklarına verilen isim. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, Jacob," dedi Bayan Peregrine, ciğerlerini havayla doldururken. "Meğer burada küçük bir cennetiniz varmış."

"Bu Pasifik mi?" diye sordu Claire.

Enoch küçümsercesine homurdandı. "Meksika Körfezi. Pasifik, kıtanın öbür ucunda."

Kumsalda aheste aheste yürümeye başladık. Küçük çocuklar etrafımızda koşuşturup deniz kabuğu toplarken geri kalanımız manzaranın ve güneşin tadını çıkarıyordu. Adımlarımı Emma'nınkilere uydurmak için yavaşladım ve elini tuttum. Bana bakıp gülümsedi ve aynı anda iç çektik, sonra gülmeye başladık. Bir süre sahilin güzelliğinden bahsettik ama kısa sürede o konuda söyleyecek bir şey bulamaz hâle geldik. Ben de onlara Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki hayat hakkında ne düşündüklerini sordum. Yalnızca Panoptidön vasıtasıyla Şeytanın Arka Bahçesi'nden çıktıkları yolculukları dinlemiştim ama seyahat etmekten daha fazlasını yaptıklarından emindim.

"Seyahate çıkmanın insanın gelişimine katkısı çok büyüktür," dedi Bayan Peregrine. Ses tonu her nedense kendini savunur gibiydi. "Seyahatlere çıkmaya başlayana dek en eğitimli insan bile cahildir. Çocukların, topluluğumuzun tuhafların evreninin merkezinde yer almadığını öğrenmesi çok önemli."

Daha sonra, ara sıra çıktıkları keşif gezileri dışında diğer ymbrynelerle birlikte vesayetleri altındaki çocuklar için istikrarlı bir ortam yaratmak adına büyük çaba sarf ettiklerini anlattı. Tıpkı arkadaşlarım gibi, pek çoğu hayatlarının büyük bölümünü geçirdikleri döngülerinden koparılmıştı. Hatta bazılarının döngüleri çökmüş, sonsuza dek yok olmuştu. Çoğu, gölge saldırıları sırasında arkadaşlarını kaybetmiş, yaralanmış ya da farklı travmalar yaşamıştı. Ve her ne kadar Şeytanın Arka Bahçesi pisliği, kargaşası ve Caul'ün şeytani imparatorluğunun merkezi sıfatını aldığı geçmişinden ötürü travmalarından kurtulmaları için ideal bir yer olmasa da ymbryneler orayı bir sığınağa dönüştürmek için ellerinden geleni yapmıştı. Mülteci çocuklar ve hortlakların saçtığı dehşetten kaçan pek çok tuhaf yetişkin orada kendilerine yeni bir yuva bulmuştu. Müsait olmaları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halinde ymbrynelerin ders verdiği ama onlar ortalıkta olmadığında kendi alanlarında uzman tuhaf yetişkinlerin derslere girdiği yeni bir akademi kurulmuştu.

"Bazen biraz sıkıcı olabiliyor," dedi Millard. "Fakat akademisyenlerin arasında olmak güzel."

"Sıkıcı olduğunu düşünmenin nedeni, öğretmenlerden daha çok şey bildiğini sanman," dedi Bronwyn.

"Eğer ymbryne değillerse genellikle onlardan daha çok şey biliyorum," diye yanıtladı Millard. "Ve son günlerde ymbryneler oldukça meşgul."

Bayan Peregrine "yapılması gereken yüz binlerce nahoş işten ötürü" meşgul olduklarını söyledi ve bu işlerin çoğu, hortlakların arkasını toplamakla ilgiliydi.

"Arkalarında korkunç bir kargaşa bıraktılar," dedi. Bir yanda, kelimenin tam anlamıyla büyük bir kargaşa vardı – hortlakların savaşın izlerini taşıyan tesisleri, hasar verdikleri ama tam olarak yok etmedikleri döngüler. Ama diğer yanda, arkalarında bıraktıkları zarar görmüş ve mağdur edilmiş insanlardan oluşan koskoca bir dalga vardı. Tıpkı Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki nektar bağımlısı tuhaflar gibi. Bağımlılıklarının tedavi edilmesi gerekiyordu ama hepsi bunu kendi isteğiyle kabul etmiyordu. Üstelik ymbrynelerin çetrefilli bir soruya daha yanıt bulmaları gerekiyordu: O insanların hangilerine güvenebilirlerdi? Pek çoğu hortlaklarla işbirliği yapmıştı. Bazıları tehdit edilmiş olsa da diğerleri bunu isteyerek yapmış, kötü niyetli ve hatta haince davranmışlardı. Mahkemelerin düzenlenmesi gerekiyordu. Tuhafların yılda en fazla birkaç vakayı çözüme kavuşturacak şekilde tasarlanmış olan adalet sistemi, pek çoğu henüz başlamamış olan düzinelerce davayı sonuca bağlayacak şekilde genişletiliyordu. Zanlılar, davalar başlayana dek Caul'ün zalim deneylerinin kurbanları için inşa edilmiş hapishanede bekleyecekti.

"Tüm bu kepazelikle uğraşmadığımız anlarda," dedi Bayan Peregrine, "Ymbryne Konseyi toplantılar düzenliyor. Gün boyu süren, gece geç saatlere dek devam eden toplantılar."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Gelecek," diye yanıtladı kısaca.

"Konseyin otoritesini sorgulayanlar oldu," dedi Millard. Bayan Peregrine'in suratındaki ifade sertleşti. Ama bundan bihaber olan Millard konuşmayı sürdürdü. "Bazıları yönetim şeklimizde değişikliğe gitmenin zamanının geldiğini söylüyor. Ymbryne sisteminin modasının geçtiğini, eski çağlardan kalma olduğunu. Dünyanın değiştiğini ve bizim de onunla birlikte değişmemiz gerektiğini."

"Nankör pislikler," dedi Enoch. "Bana kalırsa onları hainlerle birlikte hapse atmalıyız."

"İşte şimdi yanılıyorsunuz," dedi Bayan Peregrine. "Ymbryneler çoğunluğun rızasıyla yönetime gelmiştir. Herkesin fikrini dile getirmeye hakkı olmalı, yanlış olsa bile."

"Hangi konuda sizinle ters düşüyorlar?" diye sordum.

"Mesela döngülerde yaşamaya devam edilmeli mi edilmemeli mi," dedi Emma.

"Tuhafların çoğu buna *zorunlu* değil mi?" dedim.

"Evet. Tabii eğer daha büyük ölçekli bir döngü çöküşü girişiminde bulunmazsak," dedi Millard, "bizim saatlerimizi sıfırlayan gibi. *O olay* kesinlikle bazılarının tepkisini çekti."

"Düpedüz *kıskandılar*," dedi Emma. "Buraya uzun bir tatil için geldiğimizi duyanların bana söylediklerini bir bilseniz! Kıskançlıktan *çatladılar*!"

"Ama o döngü çöküşü sırasında ölebilirdik," dedim. "Bu çok tehlikeli."

"Haklısın," dedi Millard, "en azından döngü çöküşü fenomenini tam olarak anlayana dek. Eğer bundan doğru düzgün bilimsel çıkarımlar elde edebilirsek başımıza gelen şeyi güvenli bir şekilde yeniden yaratmamız mümkün olabilir."

"Ama bu uzun zaman alabilir," dedi Bayan Peregrine, "ve bazı tuhaflar beklemeye pek de hevesli değil. Döngülerde yaşamaktan öylesine sıkıldılar ki ölümü bile göze alıyorlar."

"Bu tam bir delilik," dedi Horace. "Hep birlikte Arka Bahçe'ye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akın edip iyice içli dışlı olana dek bu kadar çok sersem kafalı tuhafın olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Yeni Dünya savunucularının yarısı kadar bile deli sayılmazlar," dedi Emma. Yalnızca adlarını duymak bile Bayan Peregrine'in iç geçirmesine neden oldu. "Sıradan toplumla yakın ilişkiler kurmak istiyorlar."

"O zırdeliler hakkında ağzımı açmasam iyi olur!" dedi Enoch. "Dünyanın herkese kucak açan, hoşgörülü bir yere dönüştüğünü ve saklandığımız yerlerden çıkabileceğimizi savunuyorlar –*Merhaba, dünya! Bizler tuhafız ve bundan gurur duyuyoruz!*– sanki eski zamanlarda olduğu gibi kazığa bağlanıp yakılmayacakmışız gibi."

"Daha çok gençler, hepsi bu," dedi Bayan Peregrine. "Ne bir cadı avı görüp geçirdiler ne de tuhaf karşıtı bir ayaklanma."

"Onlar tehlikeli," dedi Horace gergin gergin parmaklarını çekiştirerek. "Pervasızca davranıp bir şeylere kalkışırlarsa ne olacak?"

"Onları da hapse tıkmalıyız," dedi Enoch. "En azından ben böyle düşünüyorum."

"İşte bu yüzden konseyde değilsin, tatlım," dedi Bayan Peregrine. "Şimdilik bu kadar yeter. Böylesine güzel bir günde tartışmak isteyeceğim en son şey politika."

"İşte bu," dedi Emma. "Eğer şu lanet olası suya dalmayacaksak neden mayo giydim?"

"Son giren çürük yumurta!" diye bağırdı Bronwyn ve aniden koşmaya başlayarak su kenarında bir yarışın fitilini ateşledi.

Bayan Peregrine ve ben öylece dikilip onları seyrettik – aklımda başka şeyler olduğundan canım pek yüzmek istemiyordu. Ama onca sorundan ve sıkıntıdan bahsetmiş olmamıza rağmen Bayan Peregrine'in ruh hâli hiç de ağırlaşmışa benzemiyordu. İşi başından aşkındı fakat sorunları –en azından bildiklerim– büyümeyle, iyileşmeyle, özgürlükle alakalıydı. Ve bu kesinlikle kıymeti bilinmesi gereken bir şeydi.

◆ ◆ ◆

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Jacob, sen de bize katılsana!"

Emma dalgaların arasından kaptığı bir denizyıldızıyla su kenarından bana sesleniyordu. Arkadaşlarımdan bazıları sığ yerlerde birbirine su sıçratarak eğleniyordu fakat diğerleri, suya girdikleri gibi dalmış ve yüzmeye başlamıştı. Körfezin suyu yazın banyo suyundan farksız olurdu ve Cairnholm'ün falezlerini kırbaçlayan fırtınalı Atlantik'le uzaktan yakından alakası yoktu. "Fevkalade!" diye bağırdı Millard. Suyun içindeki bedeni vücut şeklinde bir hava boşluğundan ibaretti. Attığı her adımda kuma sekiz santim kadar gömülen Olive bile eğleniyordu.

Dalgalarla birlikte alçalıp yükselirken, "Jacob!" diye seslendi Emma el sallayarak.

"Üzerimde kot pantolon var!" diye bağırdım ki söylediğim doğruydu fakat aslında onları seyretmekten daha çok keyif alıyordum; arkadaşlarımı eğlenirken izlemenin insanın içini ısıtan bir yanı vardı. Kafamdaki yuva kavramının etrafını saran buz tabakasının erimeye başladığını hissedebiliyordum. Her canları istediğinde buna –bu gösterişsiz huzura– kavuşabilmelerini arzu ediyordum ve bunu mümkün kılmanın bir yolu olabilirdi.

Sonunda ailemle nasıl başa çıkacağımı bulmuştum. Çözüm öylesine basitti ki bunun neden daha önce aklıma gelmediğini bilmiyorum. Sağlam bir yalan uydurmak zorunda değildim. Ustaca detaylarla süslenmiş göstermelik bir hikâyeye de ihtiyacım yoktu. Hikâyeler çelişkili olabilirdi ve yalanlar da en nihayetinde gün yüzüne çıkardı fakat foyamız meydana çıkmasa bile annemle babamın yanındayken daima diken üstünde olacaktık; tuhaf bir şeylere şahit olup akıllarını kaçırır ve gösterişsiz huzurumuzu un ufak ederler diye hep endişe içinde yaşayacaktık. Dahası, kim olduğumu onlardan sonsuza dek saklama fikri kulağa bir hayli yorucu geliyordu. Özellikle de sıradan ve tuhaf hayatlarımın çarpışmakta olduğu düşünülünce. Fakat meselenin özü şuydu: Annem ve babam kötü insanlar değildi. Ne ihmal edilmiş ne de suiistimal edilmiştim. Sadece beni anlamıyorlardı ve bunun için bir şansı hak ettiklerini düşünüyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yani onlara gerçeği söyleyecektim. Eğer pat diye değil de olabildiğince yumuşak ve nazik bir biçimde söylersem belki de korktuğum kadar sarsılmazlardı. Belki de arkadaşlarımla sakin bir ortamda teker teker karşılaşmaları ve arkadaşlarımın tuhaf yeteneklerini onları biraz daha tanıdıktan sonra öğrenmeleri işe yarayabilirdi. Neden olmasındı ki? Babam tuhaf halktan birinin oğlu ve yine onlardan birinin babasıydı. Eğer anlatacaklarımı anlayabilecek bir sıradan varsa bu da o olmalıydı. Üstelik annem bu fikre alışmakta zorlanacak olursa babam onu da yanına çekerdi.

Belki de tüm bunlardan sonra –nihayet– bana inanırlar ve beni olduğum gibi kabul ederlerdi. Belki de sonunda gerçek bir aile olabilirdik.

Bu fikri ortaya atmak konusunda biraz gergin olduğumdan konuyu diğerlerine duyurmadan yalnızca Bayan Peregrine'e açmaya karar verdim. Çoğu hâlâ yüzüyordu. Diğerleriyse sığ sularda deniz kabuğu avına çıkmıştı. Küçük çulluk kuşlarından oluşan bir sürü Bayan Peregrine'in peşine takılmış, uzun gagalarıyla kadının ayak bileklerini gagalıyordu.

"Kışt!" dedi Bayan Peregrine, yürürken ayağıyla havayı süpürerek. "Ben sizin anneniz değilim."

Kuşlar dalgalar halinde havalandı ama Bayan Peregrine'i takip etmekten vazgeçecek değillerdi.

"Kuşlar sizi seviyor, değil mi?" dedim.

"İngiltere'de bana –ve kişisel alanıma– saygı duyuyorlar. Fakat buradakiler düpedüz ilgiye muhtaç görünüyor." Bir kez daha ayağıyla havayı süpürdü. "Hadi gidin, kışt!" Kuşlar etraflarına su sıçratarak denize daldı.

"Biraz sohbet etmemizin zamanı geldi, değil mi?"

"Düşünüyordum da... Annemle babama her şeyi açıklasam ne olur?"

Ellerini ağzının iki yanına kapatıp, "Enoch, Millard, şu patırtıyı kesin!" diye bağırdı, sonra bana döndü. "Hafızalarını da silmeyecek miyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlardan umudumu tamamen kesmeden önce şansımı iyice denemek istiyorum," dedim. "İşe yaramayabileceğini biliyorum fakat eğer işe yararsa bu her şeyi kolaylaştıracaktır."

Bayan Peregrine'in beni daha o anda geri çevireceğinden korkuyordum ama korktuğum gibi olmadı – en azından tam olarak değil.

"Bu, köklü bir kuralda büyük bir istisna yapmak anlamına gelir," dedi. "Sırlarımızı bilen sıradan insanların sayısı bir elin parmağını geçmez. Hususi olarak Ymbryne Konseyi'nin onayından geçmeleri gerek. Tabii bir de kabul süreci var. Yemin töreni. Uzun bir deneme süresi..."

"Yani buna değmeyeceğini söylüyorsunuz."

"Öyle bir şey demedim."

"Gerçekten mi?"

"Yalnızca karmaşık bir süreç olduğunu söyledim. Ama söz konusu olan sizin aileniz olduğundan tüm bu zahmete katlanmaya değebilir."

"Zahmete katlanmaya değecek olan da neymiş?"

Horace arkamızda dikiliyordu. Demek ki konunun Bayan Peregrine'le aramızda kalması da buraya kadardı.

"Bizim hakkımızdaki gerçeği aileme söylemeyi düşünüyordum," dedim. "Kabullenip kabullenmeyeceklerini görmek için."

"Ne? *Neden?*"

Karşılaşmayı beklediğim asıl tepki buydu.

"Bilmeye hakları olduğunu düşünüyorum."

"Seni akıl hastanesine kapatmaya kalkıştılar!" dedi Enoch. Şimdi diğerleri de sudan çıkıp etrafımıza toplanmaya başlamıştı.

"Ne yaptıklarını biliyorum," dedim, "ama böyle davranmalarının tek nedeni benim için endişeleniyor olmalarıydı. Eğer gerçeği bilselerdi –ve *kabullenmiş* olsalardı– asla böyle bir şeye kalkışmazlardı. Kaldı ki sizi ziyaret etmek istediğimde ya da ne zaman beni ziyaret etmek isteseniz her şey çok daha kolay olurdu."

"Bizimle gelmeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi Olive.

Üzerinden sular damlayan Emma yanımıza geleli daha birkaç saniye olmuştu ama konuşulanları duyunca gözlerini kısarak bana

BELONGS TO KAKTUS TEAM

baktı. Bu konuyu henüz aramızda tartışmamıştık fakat ben çoktan herkesle münakaşaya tutuşmuştum.

"Önce liseden mezun olacağım," dedim. "Ama eğer meseleyi doğru idare edersem önümüzdeki birkaç yıl boyunca ne zaman istersek görüşebiliriz."

"Bu çok büyük bir *eğer,*" dedi Millard.

"Düşünsenize," dedim, "yeniden yapılanma sürecinde sizlere yardım etmeye gelebilirim –mesela hafta sonları olabilir– siz de ne zaman isterseniz beni ziyarete gelip sıradanların dünyası hakkında daha fazla şey öğrenebilirsiniz. Hatta eğer isterseniz benimle okula bile gelebilirsiniz."

Emma'ya baktım. Kollarını kavuşturmuştu ve yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi.

"*Sıradan* insanlarla birlikte okula gitmek mi?" dedi Olive.

"Daha pizzacı geldiğinde kapıyı açmamıza bile izin verilmiyor," dedi Claire.

"Size onlarla nasıl başa çıkacağınızı öğreteceğim. Göz açıp kapayıncaya dek uzman olup çıkarsınız."

"Anlattıkların her geçen saniye kulağa daha imkânsız geliyor," dedi Horace.

"Sadece aileme bir şans vermek istiyorum," dedim. "Eğer işe yaramazsa..."

"Eğer işe yaramazsa Bayan P hafızalarını silebilir," dedi Emma. Yanıma gelip kolunu benimkine doladı. "Abe Portman'ın oğlunun, babasının aslında kim olduğunu bilmiyor oluşu sizce de trajik değil mi?"

Benimle hemfikirdi. Desteği için minnet duyarak kolunu sıktım.

"Trajik ama gerekli," dedi Horace. "Annesiyle babasına güvenemeyiz. Sıradan insanların *hiçbirine* güvenemeyiz. Yapabileceklerini düşünmek bile tüylerimin diken diken olmasına yol açıyor. Hepimizi ifşa edebilirler!"

"Yapmazlar," dedim. Her ne kadar kafamın içinde bir ses, *Yoksa yaparlar mı?* diye eklese de.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onların yanındayken neden sıradan insanlar gibi davranmıyoruz?" diye sordu Bronwyn. "Böyle yaparsak asapları bozulmaz."

"Bunun işe yarayacağını gerçekten hiç sanmıyorum," dedim.

"Bazılarımız sıradan insanlar gibi davranma ayrıcalığına sahip değil," dedi Millard.

"Zaten numara yapmaktan da nefret ederim," dedi Horace. "Kendimiz gibi davranmaya ve her günün sonunda Bayan Peregrine'in onların hafızalarını silmesine ne dersiniz?"

"Hafızası sık sık silinen insanlar biraz aptallaşıyor," dedi Millard. "İnleme, salya akıtma, o tür şeyler."

Bayan Peregrine'e baktım; başının tek bir hareketiyle Millard'ın söylediğini onayladı.

"Uzak bir yere tatile gitseler olmaz mı?" dedi Claire. "Bayan Peregrine hafızalarını sildikten sonra, yani telkine açık oldukları esnada bu fikrin tohumlarını zihinlerine yerleştirebilir."

"Peki ya onlar döndükten sonra ne olacak?" dedim.

"Onları bodruma kilitleriz," diye yanıtladı Enoch.

"Asıl bodruma kilitlenmesi gereken *sensin*," dedi Emma.

Herkesin boş yere gerilmesine ve kaygılanmasına neden oluyordum. Endişeleneceklerdi. *Endişelenecektim*. Ve tüm bunlar, geçtiğimiz altı ay boyunca bana ıstıraptan başka bir şey vermeyen ailem uğrunaydı.

Bayan Peregrine'e döndüm. "Her şey sarpa saracak," dedim. "Hafızalarını silin gitsin."

"Eğer onlara gerçeği söylemeyi istiyorsanız bence şansınızı denemelisiniz," diye yanıtladı. "Bence ekseriyetle zahmete değer."

"Gerçekten mi?" dedim. "Emin misiniz?"

"İşe yarayacağına ikna olursak, konseyden geçmişe dönük bir onay talep ederim. Eğer işe yaramayacak olursa bence hemen anlarız."

"Muhteşem!" dedi Emma. "Artık meseleyi çözdüğümüze göre..." Beni kolumdan suya doğru çekti –"Yüzme zamanı!"– ve öylesine hazırlıksız yakalandım ki onu durduramadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bekle – hayır – telefonum!"

Göğsüme dek gelen suya düşmeden hemen önce onu kotumun cebinden çıkarıp kıyıdaki Horace'a atmayı başardım.

◆ ◆ ◆

Emma bana biraz su sıçrattıktan sonra yüzerek uzaklaştı. Ben de kahkahalar içinde onu takip etmeye başladım. Aniden mutluluktan deliye döner gibi oldum. Arkadaşlarımla birlikte olmaktan, güneşin gözlerimi kamaştırmasından, benden hoşlanan ve hatta bir keresinde beni *sevdiğini* söyleyen güzel bir kızın peşi sıra yüzmekten mutluydum.

Huzur.

Emma ileride bir sığlık bulmuştu. Kıyıdan bir hayli uzakta olmasına rağmen ancak beline gelen suda öylece dikiliyordu. Bu kendimi bildim bileli sevdiğim dost canlısı gelgitlerin bir numarasıydı.

"Merhaba!" dedim, ayaklarımı nefes nefese sığlığa bastığım sırada.

"Daima kot pantolonunla mı yüzersin?" dedi sırıtarak.

"Ah, evet. Herkes öyle yapar. Şimdilerde moda bu."

"Hayır, değil," dedi.

"Ciddiyim. Buna nano-kot deniyor ve sudan çıkarıldıktan sonra beş saniye içinde kuruyor."

"Gerçekten mi? Müthiş bir şey bu!"

"Üstelik kendi kendine katlanıyor."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sen ciddi misin?"

"Kahvaltıyı da hazırlıyor."

Bana su sıçrattı. "Geçmiş yüzyıllardan gelen kızları kandırmak hiç hoş bir davranış değil!"

"Ama işimi kolaylaştırıyorsun!" dedim, kafamı kollarımın arasına alarak. Sonra su sıçratarak ona karşılık verdim.

"Aslında daha çok uçan arabalarla, robot hizmetkârlarla falan karşılaşmayı bekliyordum. *Hiç değilse* robot pantolonlarla."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunun için üzgünüm. Onlar yerine interneti yaptık."

"Büyük hayal kırıklığına uğradım."

"Farkındayım. Ben de uçan arabalarımız olsun isterdim."

"Hayal kırıklığına uğramamın nedeni yalancının teki çıkmış olman. Bizim için gerçekten büyük umutlarım vardı. Ah, neyse."

"Ama söylemesem çatlardım! Daha fazla kandırmaca yok, söz veriyorum!"

"Sözünü tutacağına *söz veriyor* musun?"

"Bana başka bir şey sor. Sana doğruyu söyleyeceğime dair verdiğim sözü tutacağıma *söz veriyorum*."

"Tamam." Sırıttı, ıslak saç tutamlarını geriye attı ve kollarını kavuşturdu. "Bana ilk öpüşmeni anlat."

Utançtan kıpkırmızı kesildiğimi hissettim ve kızarıklığımı gizlemek için suya gömülmeyi denedim fakat pek başarılı olamadım çünkü hayatta kalmak için nefes almak zorundaydım.

"Resmen kaşındım, değil mi?"

"Gönül ilişkisi *geçmişimin* ıncığını cıncığını biliyorsun. Oysa ben seninki hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu hiç adil değil."

"Çünkü bilinmeye değer hiçbir şey yok."

"Ah, saçmalıyorsun. Bir kere bile öpüşmedin mi?"

Dikkatini dağıtıp soru yağmuruna son verecek bir şeyler bulma umuduyla etrafıma bakındım.

"Şey..." Ağzımın hepten suya girmesine izin verdim ve dudaklarımın arasından baloncuklar şeklinde çıkan bir şeyler geveledim.

Avuçlarını suyun yüzeyine koydu. Bir an sonra su tıslamaya ve buharlar çıkarmaya başladı. "Anlat, yoksa seni haşlarım."

Suda yükseldim. "Tamam, tamam, itiraf ediyorum! Süper model bir roket bilimcisiyle çıktım. Yardımsever çalışmalarından ve egzotik kur yapma becerilerinden ötürü ödül kazanan ikizlerden biriydi. Ama sen hepsine taş çıkarırsın!"

Buhar bir anlığına onu gizledi fakat dağıldığında Emma artık orada değildi.

"Emma?" dedim, panik içinde suyu ararken. "Emma!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derken arkamdan bir şapırtı geldi ve o yana döndüğüm anda ağzım yüzüm su içinde kaldı. İşte oradaydı, hâlime gülüyordu.

"Kandırmaca yok demiştim!"

"Ödümü patlattın!" dedim, gözlerimi silerken.

"Böylesine yakışıklı ve genç bir delikanlının benden önce *bir kere bile* öpüşmemiş olduğuna inanmamı bekliyor olamazsın."

"Tamam, bir kere oldu," diye itiraf ettim, "ama anlatmaya bile değmez. Sanırım kız beni bir deneme tahtası olarak kullanıyordu."

"Ah, öyle mi? Şimdi kulağa *ilgi çekici* gelmeye başladı."

"Adı Janine Wilkins'ti. Beni Mehlanie Shah'ın Stardust Buz Pateni Salonu'ndaki doğum günü partisinde, tribünlerin arkasında öptü. 'Öpücük bakiresi' olmaktan sıkılmış ve öpüşmenin neye benzediğini öğrenmek istiyormuş. Sonra bana gizlilik yemini ettirdi ve eğer olanları bir kişiye bile anlatacak olursam her gece yatağımı ıslattığıma dair dedikodu yayacağını söyledi."

"Yok artık. Tam bir sürtükmüş."

"Heyecan verici geçmişim işte bu kadar."

Gözleri fal taşı misali açıldı, sonra sırtüstü uzanarak kendini suya bıraktı. Arkadaşlarımızın neşeli sesleri dalgaların uysal şırıltısının ardında yükselip alçalıyordu. "Jacob Portman, yeni yağmış kar kadar saf ve temiz."

"Ben, şey – evet," dedim kendimi garip hissederek. "Öyle de denebilir ama kulağa biraz acayip geliyor."

"Bu utanılacak bir şey değil, sen de biliyorsun."

"Biliyorum," dedim ama bildiğimden pek emin değildim. Ergenlik dönemindeki oğlanları hedefleyen film ve televizyon programlarının her biri, ehliyetini alana dek bekâretini kaybetmemeyi kişisel bir başarısızlık olarak gösteriyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordum fakat böylesine sık duyduğunuz bir şeyi içselleştirmemeniz çok güçtü.

"Gönlüne özen gösterdiğin anlamına gelir," dedi. "Bunu takdir ediyorum." Tek gözüyle bana baktı. "Ayrıca senin yerinde olsam endişe etmezdim. Bunun kesinlikle..." Bir tutam buharın takip ettiği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

işaret parmağını suyun yüzeyinde gezdirdi. "...kalıcı bir durum olmadığından eminim."

"Öyle mi?" dedim, aniden vücudumu istila eden heyecana rağmen.

"Zaman gösterecektir," dedi, bacaklarının batmasına izin verip suyun içinde doğrularak. Suyun içinde birbirimize doğru süzülürken, ellerimiz buluşurken ve bacaklarımız birbirine dolanırken o anlam yüklü bakışlarını üzerimden hiç ayırmadı. Fakat başka şeyler birbirine dolanma fırsatı bulamadan bağrışlar duyduk ve Bayan Peregrine'le Horace'ın kıyıdan bize el salladıklarını gördüm.

◆ ◆ ◆

"Hugh," dedi Horace, ben dalgalarla boğuşarak kıyıya çıkarken telefonu elime tutuşturarak.

Telefonu sular damlayan kafamdan uzakta tutarak, "Alo?" dedim.

"Jacob! Dayıların uyanıyor. Sanırım annenle baban da."

"Beş dakika sonra orada olacağım," dedim. "Sadece oldukları yerde kalmalarını sağla."

"Deneyeceğim ama acele et," dedi Hugh. "Elimde o tozdan hiç kalmadı ve dayıların *kabalaşıyor*."

Sonra aramızdan koşabilenler koşmaya başladı.

Bronwyn, Olive'i taşıyordu. Yürüyebilmesine ve uçabilmesine rağmen koşamayan Bayan Peregrine bize önden gitmemizi söyledi. Omzumun üstünden baktığımda suya dalıp dalgaların arasında gözden kaybolduğunu gördüm. Bir an sonra giysileri, içinde o olmadan yüzeye çıktı. Ardından kuş suretinde sudan fırladı ve kafalarımızın üzerinde kanat çırparak evime doğru uçmaya başladı. Ne zaman suret değiştirdiğini görsem el çırpıp bağırmak istiyordum ama etrafta sıradan insanlar olabilir diye kendime hâkim oldum ve koşmaya devam ettim.

Kan ter içinde, kuma bulanmış halde ve soluk soluğa sokak kapısına vardık ama temizlenmeye vaktimiz yoktu. Dayılarımın garaj kapısının öte yanından gelen öfkeli seslerini duyabiliyordum. Yaşlı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Melloroos sesleri duyup polisi aramadan önce onlarla ilgilenmemiz gerekiyordu.

İçeri girer girmez garaja koştum ve dayılarımdan özür dilemeye başladım. Öfkeliydiler, akılları karışmıştı ve saldırganlaşıyorlardı. Biraz sonra beni aşarak paldır küldür eve girdiler. Fakat Bayan Peregrine elinde tüyüyle ve insanın içine işleyen bakışlarıyla koridorda bekliyordu. Bir an sonra iki dayım da sakinleşmiş, sessizleşmiş ve Play-Doh misali yumuşamıştı. Hafızalarını silmek o kadar kolay olmuştu ki resmen moralim bozulmuştu. Artık sersemledikleri ve telkine açık oldukları için Bayan Peregrine konuşmayı benim yapmama izin verdi. Onları mutfaktaki bar taburelerine oturttum ve son yirmi dört saatin tamamen olaysız geçtiğini, akıl sağlığımda ayıplanacak hiçbir şey olmadığını ve son günlerde aile içinde patlak veren dramatik olayların yeni psikiyatristimin yanlış teşhisinden kaynaklandığını anlattım. Her ihtimale karşı, önümüzdeki birkaç hafta boyunca evde rastlayabilecekleri –ya da evi arayacak olurlarsa telefonda konuşabilecekleri– tuhaf İngilizlerin babamın uzaktan akrabaları olduğunu ve merhum büyükbabama karşı son görevlerini yerine getirmek üzere geldiklerini söyledim. Bobby Dayım hipnotize olmuş gibi başını aşağı yukarı sallayarak her dediğimi onayladı. Les Dayım ise kahvaltıdan geriye kalan çırpılmış yumurtaları ceplerine doldururken, "Hı-hı," diye mırıldanıp durdu. Gidip biraz uyumalarını söyledim, birer taksi çağırdım ve onları evlerine gönderdim.

Artık sıra annemle babama gelmişti. Bronwyn'den tozun etkisi geçmeden onları üst kattaki yatak odalarına taşımasını rica ettim. Böylece önceki gecenin travmasının anımsatıcıları tarafından kuşatılmış, enkaza dönmüş bir arabada uyanmayacaklardı. Bronwyn onları yataklarına yatırdı ve kapıyı kapattı. Bir süre boyunca halıda kumlu ayak izleri bırakarak kapının dışındaki koridorda volta attım; çaresizce onlara ne diyeceğime karar vermeye çalışıyordum.

O sırada Emma üst kata geldi. "*Selam*," diye fısıldadı. "İçeri girmeden önce bilmeni istediğim bir şey var."

Yanına gittim. Elimi tuttu. "Evet?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Senden hoşlanmış."

"Kim?"

"Janine Wilkins. Hiçbir kız ilk öpücüğünü öylesine birine vermek istemez."

"Ben, şey..." Beynim aynı anda iki yerde olmaya çalışıyor ama beceremiyordu. "Benimle dalga geçiyorsun, öyle değil mi?"

Güldü ve bakışlarını aşağı kaydırdı. "Demek istiyorum ki *senden hoşlanmış* ama evet. Yalnızca sana bol şans dilemeye gelmiştim. İhtiyacın olduğundan değil. Bunu başaracaksın."

"Teşekkürler."

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa alt kattayız."

Başımla onayladım. Ve sonra onu öptüm. Gülümsedi ve süzülürcesine merdivenlerden indi.

◆ ◆ ◆

Annem ve babam güneşin jaluzilerin arasından süzüldüğü odalarında, kendi yataklarında yavaşça uyandı. Onları köşedeki sandalyeden izliyor, tırnaklarımı kemirerek sükûnetimi korumaya çalışıyordum.

Gözlerini ilk açan annem oldu. Gözlerini kırpıştırdı, sonra da ovuşturdu. Yatağında doğruldu, inledi ve ensesini ovuşturdu. Son on sekiz saattir bir arabada uyumakta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kim olsa tutulurdu.

Sonra beni gördü ve kaşlarını çattı.

"Tatlım? Burada ne yapıyorsun?"

"Ben, şey... Sadece bazı şeyleri açıklamak istiyorum."

Sonra başını öne eğerek kendine baktı ve üzerindeki giysilerin dün gece giydiği giysilerle aynı olduğunu fark etti. Kafasının karışıklığı suratındaki ifadeyi istila etti.

"Saat kaç?"

"Üç civarı," dedim. "Her şey yolunda."

"Hayır," dedi, odada etrafına bakınarak. Akıl karışıklığı yerini paniğe bırakıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ayağa kalktım. Parmağını bana doğrulttu. "Olduğun yerde kal."

"Anne, aklını kaçırmana gerek yok. Bırak da açıklayayım."

Bakışlarını kaçırdı... sanki orada değilmişim gibi beni görmezden geldi. "Frank." Babamı sarsarak uyandırdı. "Frank!"

"Mmm." Babam yatakta döndü.

Annem babamı bir kez daha sarstı. "*Franklin.*"

İşte o an gelip çatmıştı: Bu son fırsatımdı. En başından beri kendimi bu âna hazırlıyordum. Aklımdan birkaç farklı fikir geçmişti ama artık hepsi bana aptalca geliyordu... pervasızca, ahmakça. Tam da babam doğrulup gözlerini ovuşturmaya başladığı sırada tüm cesaretimi kaybettim. Aniden doğru sözcüklere sahip olmadığıma ikna oldum.

Ama bunun önemi yoktu. Hazır olsam da olmasam da gösteri zamanı gelmişti.

"Anne, baba, sizinle konuşmam gereken bir konu var."

Yataklarının ayakucuna doğru yürüdüm ve konuşmaya başladım. Ne söylediğimi doğru düzgün hatırlayamıyorum. Tek anımsadığım, kapı kapı dolaşarak bir şeyler satmaya çalışan fakat tezgâhı savaş yerine dönmüş pazarlamacılar gibi hissettiğimdi. Büyükbabamın ölmeden önceki son sözleri, sakladığı tuhaf fotoğraflar ve Bayan Peregrine'in gönderdiği kartpostal sayesinde tuhafların evini nasıl keşfettiğimi ve o evin, Abe'in sadece hayatta olmakla kalmayıp aynı zamanda hiç yaşlanmayan eski dostlarıyla dolu olduğunu anlattım. Derken kendimi *zaman döngüsü* ve *özel güçler* gibi ifadelerin etrafından dolanırken buldum çünkü ayrıntılara girmek için henüz çok erkendi. Görünüşe bakılırsa kendimce sansürleyerek anlattığım hikâye seğirmelerle birleşince, onları aklımı kaçırdığıma ikna etmekten başka işe yaramıyordu ve ben konuştukça benden uzaklaşıyorlardı. Annem yatak örtüsünü omuzlarına dek çekmiş, babam yatak başına doğru kaykılmıştı ve ne zaman strese kapılsa alnında beliren damar âdeta zil takıp oynuyordu. Sanki beni ele geçiren delilik bulaşıcıymış gibi.

"Kes artık!" diye bağırdı annem, nihayet sözümü keserek. "Bunu dinlemeye daha fazla tahammül edemem."

"Ama *doğruları* söylüyorum ve eğer beni dinlerseniz..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yatak örtüsünü fırlattığı gibi yataktan kalktı. "Yeterince dinledik! Kaldı ki sana ne olduğunu zaten biliyoruz. Büyükbabanın ölümü yüzünden darmadağın oldun. Gizlice ilaçlarını bıraktın." Burnundan soluyarak odada ileri geri yürüyordu. "Bir hekim müsveddesinin tavsiyesine uyarak seni olabilecek en kötü zamanda dünyanın öbür ucuna gönderdik ve büyük bir çöküntü yaşadın! Bunda utanacak bir şey yok ama bununla mücadele edeceksek dürüst olmalıyız. Tamam mı? Bu... *hikâyelerin* arkasına saklanıp duramazsın."

Tokat yemiş gibi oldum. "Bana bir şans bile vermeyeceksiniz."

"Sana *yüzlerce* şans verdik," dedi babam.

"Hayır. Bana hiç inanmıyorsunuz."

"Tabii ki inanmıyoruz," dedi annem. "Senin için önemli birini kaybetmiş yalnız bir çocuksun. Ve sonra şu çocuklarla tanıştın, büyükbaban gibi "özel" olan çocuklarla... ve onları yalnızca *sen* görebiliyorsun. Buna teşhis koymak için diplomaya olmaya gerek yok. İki yaşından beri hayali arkadaşlar uyduruyorsun."

"Onları yalnızca benim görebildiğimi söylemedim," dedim. "Dün gece garaj yolunda onlarla karşılaştınız."

Annem de babam da bir an için hayalet görmüş gibi baktı. Belki de dün gece olanları kafalarından silmişlerdi. Kimi zaman böyle şeyler olurdu. Bilhassa tek bir olay, kişinin gerçeklik algısıyla böylesine çeliştiğinde.

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedi annem. Sesi titriyordu.

Görünüşe bakılırsa onları arkadaşlarımla tanıştırmaktan başka seçeneğim kalmamıştı.

"Onlarla tanışmak ister misiniz?" dedim. "Yine."

"*Jacob*," dedi babam uyarırcasına.

"Buradalar," dedim. "Tehlikeli olmadıklarına söz veriyorum. Yalnızca... sakin olun, tamam mı?"

Kapıyı açtım ve Emma'yı odaya çağırdım. Daha ancak, "Merhaba, Bay ve Bayan Portman," diyebilmişti ki annem çığlığı bastı.

Bayan Peregrine ve Bronwyn koşarak odaya daldı.

"Sorun nedir?" diye sordu Bayan Peregrine.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Annem onu itekledi –Bayan Peregrine'i bayâ bayâ *itekledi*– ve, "Defolun! DEFOLUN!" diye bağırdı. Bronwyn'in annemi tutup duvara fırlatmamak için kendini tuttuğunu görebiliyordum.

"Maryann, sakinleş!" diye bağırdı babam.

"Size zarar vermeyecekler!" dedim.

Annemi omuzlarından kavramaya çalıştım ama ellerimin arasından kurtuldu ve koşarak odadan çıktı.

"Maryann!" diye bağırdı babam tekrar ama annemin peşinden koşmaya kalktığını gören Bronwyn onu kollarından yakaladı. Babam toz yüzünden ona karşı koyamayacak kadar halsizdi.

Annemin peşi sıra merdivenleri indim. Mutfağa daldı ve bir et bıçağı kaptı. Diğer tuhaflar saklandıkları yerlerden çıktı ve annem sırtını buzdolabına vermiş vaziyette bıçağı gelişigüzel sallarken onun etrafında toplandılar. Bıçak menzilinin az ötesinde.

"Sakin olun, Bayan Portman!" dedi Emma. "Size zarar verecek değiliz!"

"Benden uzak durun!" diye haykırdı annem. "Ah, Tanrım. Ah, *Tanrım*!"

Ya garajdan aldığı ve annemin üzerine atmaya niyetlendiği balık ağıyla tavanda ona doğru emekleyen Olive yüzünden ya da Millard'ın uçan bir bornozdan gelen bağırtısı yüzünden annem nihayet bayıldı. Bıçak şangırtıyla fayans döşemelere düşerken annem de bıçağın yanı başına yığıldı. Bu öylesine acınası bir manzaraydı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Babamın üst kattan gelen bağırtılarını duyabiliyordum. Annemin adını haykırıyordu. Az önceki sesleri duyduysa onu öldürmüş olabileceğimizi dahi düşünüyor olabilirdi.

"Biz anneni hallederiz," dedi Emma bana. "Babana git."

Yere düşen bıçağın yanına gittim ve bıçağı, annemin kendine gelmesi ihtimaline karşı mutfak dolabının altına itekledim. Emma, Horace, Hugh ve Millard annemi düştüğü yerden kaldırıp kanepeye doğru taşımaya başladı. Orada yapabileceğim hiçbir şey kalmadığından koşarak üst kata çıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babam sıkı sıkı sarıldığı bir yastıkla yatak odasının köşesine çömelmişti. Bronwyn ise kollarını iki yana açmış vaziyette kapı boşluğunda nöbet tutuyordu. Babam kaçmaya kalkışacak olursa onu yakalamaya hazırdı.

Babam beni gördüğünde yüzündeki ifade âdeta buz kesti.

"Annen nerede?" dedi. "Ona ne yaptılar?"

"Annem iyi," dedim. "Şu anda uyuyor."

Başını iki yana salladı. "Bunu asla atlatamayacak."

"Atlatacak. Bayan Peregrine'in bazı hatıraları silme gücü var. Annem hiçbir şey hatırlamayacak."

"Peki ya dayıların?"

Başımla onayladım. "Onlar için de aynı şey geçerli."

Bayan Peregrine odaya girdi. "Bay Portman. Nasılsınız?"

Babam onu görmezden geldi. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Nasıl yapabildin?" Tükürürcesine konuşuyordu. "*Bu* insanları evimize nasıl getirebildin?"

"Bana yardım etmeye geldiler," dedim. "Sizi deli olmadığıma ikna etmek için."

"Bunu insanlara yapamazsınız." Artık Bayan P'yle konuşuyordu. "İnsanların hayatlarına öylece dalıp herkesin korkudan ödünü patlatarak sonra da istediklerinizi silemezsiniz. Bu *doğru* değil."

"Görünüşe bakılırsa gerçek, eşinizin başa çıkamayacağı kadar ağır – en azından şimdilik," dedi Bayan Peregrine. "Fakat Jacob tüm samimiyetiyle aynı durumun sizin için geçerli olmayacağını umuyordu."

Babam yavaşça ayağa kalktı. Ellerinin iki yanına düşmesine izin verdi. Boyun eğmiş ve incinmiş görünüyordu.

"Pekâlâ. Sanırım bana anlatsanız daha iyi olacak."

Dönüp Bayan Peregrine'e baktım.

"Başının çaresine bakabilecek misin?"

Başımla onayladım.

"Hemen kapının önünde olacağız," dedi ve ardından o ve Bronwyn kapıyı arkalarından kapatarak odadan çıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

◆ ◆ ◆

Uzun bir süre boyunca konuştum. Yatağın kenarına ilişmiştim. Babamsa azarlanan bir çocuk gibi omuzlarını düşürmüş ve bakışlarını yere indirmiş vaziyette köşedeki sandalyede oturuyordu. Bu hâlinin canımı sıkmasına izin vermedim. Hikâyemi en başından anlattım ama bu defa soğukkanlılığımı kaybetmedim.

Ona adada ne bulduğumu anlattım. Çocuklarla nasıl tanıştığımı ve çocukların kim çıktığını. Onlardan biri olduğumu nasıl keşfettiğimi. Hatta ona gölge halkından bile bahsettim ama sonraki karmaşadan, Ruhlar Kütüphanesi için verdiğimiz mücadeleden ya da Bayan Peregrine'in şeytani kardeşlerinden bahsetmedim. Babasının ve oğlunun kim olduğunu bilmesi şimdilik yeterliydi.

Sözlerimi bitirdiğimde birkaç dakika boyunca ağzını bıçak açmadı. Artık korkmuş gibi görünmüyordu. Daha ziyade üzgündü.

"Evet?" dedim.

"Tahmin etmeliydim," dedi. "Büyükbabanla arandaki ilişkiden. Sanki gizli bir diliniz varmış gibiydi." Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Anlamalıydım. Hatta sanırım bir parçam *anlamıştı* da."

"Ne demek istiyorsun? Yani büyükbabam hakkındaki gerçekleri biliyordun da benden mi bihaberdin?"

"Evet. Hayır. Lanet olsun, bilmiyorum." Sanki sis perdesinin diğer yanını görmeye çalışıyormuş gibi sert bakışlarını uzaklara dikmişti. "Sanırım derinlerde bir yerde biliyordum ama asla inanmak istemedim."

Yavaşça yatağın kenarına yaklaştım. "Sana söylemiş miydi?"

"Sanırım bir kere söylemeyi denedi. Ama o anıyı kafamdan silmiş olmalıyım ya da biri o anıları benden çaldı. Fakat dün gece..." Parmaklarını alnına götürdü. "O insanları görmek beynimde bir şeylerin serbest kalmasına yol açtı."

Şimdi konuşma sırası onda, dinleme sırası bendeydi.

"On yaşlarındaydım. Büyükbaban sürekli uzun iş seyahatlerine çıkardı. Her defasında en az birkaç hafta evde olmazdı. Hep onunla

BELONGS TO KAKTUS TEAM

birlikte gitmek isterdim; ona yalvarıp yakarırdım ama daima, hayır, derdi. Ta ki o güne dek. O gün, evet, dedi."

Babam ayağa kalktı ve bunları hatırlamanın verdiği gerginliğe eşlik eden enerjiyi yakması gerekiyormuş gibi odada ileri geri yürümeye başladı.

"Arabayı Kuzey Florida'ya ya da Georgia'ya doğru sürdük ama tam olarak nereye gittiğimizi hatırlayamıyorum. Yoldan iş arkadaşlarından birini aldık. Onu tanıyordum; bir iki kere bizim evde görmüştüm. Siyahi bir adamdı. Ağzından sigarasını eksik etmezdi. Abe ona H derdi. Yalnızca H. Neyse, önceki karşılaşmalarımızda bana hep son derece sıcakkanlı yaklaşmıştı ama bu defa tuhaf bir enerjisi vardı, bana *bakıp* duruyordu ve birkaç kez babama, *Bundan emin misin?* diye sorduğunu duydum.

Neyse, hava kararınca geceyi geçirmek için eski püskü, fareli bir motelde durduk. Gecenin bir yarısında babam beni sarsarak uyandırdı; korku içindeydi. *Frank, eşyalarını topla*, dedi ve beni paldır küldür arabaya bindirdi. Üzerimde hâlâ pijamalarım vardı ve artık *ben de* korkuyordum. Çünkü babam hiçbir şeyden korkmazdı. *Hiçbir şeyden.* Sanki zombiler tarafından kovalanıyormuşuz gibi otoparktan son sürat ayrıldık ama daha birkaç blok gidebilmiştik ki arabamız sanki yandan bir şey çarpmış gibi bir *güm* sesiyle sarsıldı fakat etrafımızda tek bir araç yoktu. Babam frenlere asılarak arabayı aniden durdurdu ve dışarı fırladı. *Saklan, Frank, sakın kendini gösterme*, dedi fakat gözlerimi ondan ayıramıyordum. O anda göremediğim bir şey tarafından havaya savruldu. Derken gırtlağından korkunç sesler çıkarmaya başladı ve o şey onu yere bıraktı. Babam tıpkı bir hayvan gibi o Tanrı'nın cezası sesleri çıkarmaya devam ediyordu ve gözleri –arabanın farlarından ötürü onu görebiliyordum– kafasının içinde ters dönmüştü, bembeyazdı ve kıyafetleri simsiyah lekelerle kaplanmıştı. O esnada arabadan inip mısır tarlasına doğru koşmaya başladım. Ve arkama bile bakmadım. Bir noktada kendimden geçmiş olmalıyım çünkü hatırladığım bir sonraki şey, motel odasındaki yatağımda olduğum ve babamın, H'nin ve iki ya da üç kişinin daha başımda beklediğiydi. O kadar *acayip* görünü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorlardı ki! Üstleri başları taş toprak ve kan içindeydi ve kokuları... Tanrım, o *koku*. Ve aralarından birinin –onu asla unutmayacağım– yüzü yoktu. Yüzünün yerinde yalnızca deriden bir maske vardı. Çok korkmuştum. Bağıramayacak kadar korkmuştum. Babam, *Sorun yok, Frankie, korkma, şimdi bu hanım seninle konuşacak, sakın korkma*, dedi. Bahsettiği kadın *ona* benziyordu." Bayan Peregrine bir ara kapıyı aralayıp başını içeri uzatmıştı ve babamın işaret ettiği oydu. "O kadın bana bir şey yapmış olmalı çünkü ertesi gün o anları güçlükle anımsayabiliyordum. Yalnızca kötü bir kâbustan ibaret gibiydi. Bu olaydan sonra babam asla ama asla o günden bahsetmedi."

"O kadının hafızanızı silmesi gerekiyordu," dedi Bayan Peregrine. "Görünüşe bakılırsa işini bitirmemiş."

"Keşke bitirmiş olsaydı," dedi babam. "Uzun yıllar boyunca kâbuslar gördüm. Bir ara gerçekten aklımı kaçırmaya başladığımı düşünür oldum. Babam ona hafızamı hepten silmemesini tembih etmişti. Bu, bir çocuğa yapılamayacak kadar sadistçe bir davranış, sizce de öyle değil mi? Ama bir parçası bilmemi *istiyordu*. Âdeta... âdeta silinmiş bir karatahtaydım ama eğer gözlerinizi kısıp yeterince dikkatli bakarsanız tahtadaki yazıların bir kısmını okuyabiliyordunuz. Ama ben orada yazanları görmek istemiyordum. Bilmek istemiyordum. Çünkü ben gerçekten ama gerçekten bunların doğru olmasını istemiyordum. Onun... *böyle biri* olmasını istemiyordum."

"Yalnızca sıradan bir baba istemiştin," dedim.

"Evet," dedi babam, nihayet anlamışım gibi.

"Ama o sıradan değildi," dedim. "Ve ben de değilim."

"Görünen o." Volta atmayı kesti ve bana sırtını dönerek yatağın kenarına ilişti.

"Oğlunuz üstün yeteneklere sahip, cesur bir genç," dedi Bayan Peregrine, buz gibi bir ses tonuyla. "Onunla gurur duymalısınız."

Babam bir şeyler mırıldandı. Ben de ona ne dediğini sordum.

Başını kaldırarak bana baktı ve gözlerinde, az önce orada olmayan bir şey vardı. Tiksintiye benziyordu.

"Sen seçimini yaptın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu bir tercih değildi," dedim. "Ben buyum."

"Hayır. Sen onları seçtin. Sen bu... *insanları*... bize tercih ettin."

"Böyle olmak zorunda değil. Bir seçim yapmak zorunda değilim. Birlikte var olabiliriz."

"Bunu aklını kaçırmış gibi bas bas bağıran annene anlat! Bunu dayılarına anlat! Bir dakika... onlar nerede? Onlara ne yaptınız?"

"Onlar iyi, baba."

"Hiçbir şey İYİ değil," diye bağırdı, tekrar ayağa fırlayarak. "Her şeyi mahvettin!"

Bayan Peregrine kapının önünde oyalanıyordu fakat babamın sesini duyunca peşinde Bronwyn'le birlikte gerisingeriye odaya daldı. "*Oturun*, Bay Portman..."

"Hayır! Bir tımarhanede yaşamayacağım! Ailemin bu deliliğe maruz kalmasına izin vermeyeceğim!"

"Bu, *işe* yarayabilir," dedim, "sana diyorum ki..."

Öyle büyük bir hışımla üzerime yürüdü ki bir an için bana vuracağını sandım. Ama kendine hâkim oldu. "Ben kendi seçimimi yaptım, Jacob. *Uzun* zaman önce. Şu anda olanlara bakılırsa sen de seninkini yapmışsın." Göğüs göğüseydik, babamın yanakları kıpkırmızı olmuştu ve soluk soluğaydı.

"*Ben hâlâ senin oğlunum*," diye fısıldadım.

Çenesini kasmıştı ama sanki konuşacakmış gibi dudağının titrediğini gördüm. Ama sonra arkasını döndü ve sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı. Bir an için odaya sessizlik çöktü; babamın düzensiz soluklarıyla hıçkırıkları dışında çıt çıkmıyordu.

Nihayet, "Benden ne istediğini söyle," dedim.

Bana bakmadan başını kaldırdı. İşaret parmağını şakağına bastırdı. "Devam edin," dedi boğuk bir sesle. "Her şeyi silin. Zaten öyle yapacaktınız."

Kendimi aniden çaresiz hissettim.

"Eğer silmemizi istemezsen silmeyiz. Eğer..."

"İstediğim bu," dedi, Bayan Peregrine'e bakarak. "Ama bu defa işi bitir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendini bırakarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözlerinin feri sönmüş gibiydi.

Bayan Peregrine bana baktı.

Tepeden tırnağa uyuşmaya başladığımı hissediyordum.

Ona bakarak başımı aşağı yukarı salladım. Ve sonra odadan ayrıldım.

◆ ◆ ◆

Süratle merdivenleri inerken Emma beni durdurdu.

"İyi misin? Olanları duymadım..."

"İyiyim," dedim.

Aslında iyi değildim fakat o konuda nasıl konuşacağımı henüz bilmiyordum.

"Jacob, lütfen konuş benimle."

"Şimdi olmaz," dedim.

Fena halde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Daha doğrusu son sürat giden bir arabanın camından nefesim tükenene dek bağırmaya ihtiyacım vardı.

Emma gitmeme izin verdi. Arkama bakmadım; yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordum. Koşmaya başlayarak kanepeye kıvrılmış vaziyette yatan annemin ve tedirginlikle fısıldaşan arkadaşlarımın yanından geçtim. Mutfak tezgâhının üzerinde duran ahşap kâsenin içindeki araba anahtarlarını kaptığım gibi garaja daldım ve yumruğumu garaj kapısının düğmesine indirdim. Garaj kapısı açılmaya çalışırken ıstırap çekercesine inledi ama arabanın arka tamponu oraya öyle kötü saplanmıştı ki kapı açılmadı ve kısa süre sonra mekanizma da pes edip sessizleşti. Bir küfür savurdum ve bana en yakın şeyi var gücümle tekmeledim. Bu, garajdaki tezgâhın altına istiflenmiş eski tip bir televizyondu. Ayakkabısız ayağım televizyonun arkasından girdi ve etrafa plastik parçaları saçıldı. Ayağım artık uyuşmuş ve muhtemelen kesilmişti. Ayağımı sertçe çektim ve topallayarak yan kapıdan bahçeye çıkıp ağaçlara haykırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göğsümün içinde fokur fokur kaynayan öfke biraz dindi.

Evin etrafından dolanarak arka bahçeye geçtim, çimenliği aştım ve koya doğru uzanan, güneşin etkisiyle kamburu çıkmış küçük iskelemizde yürüdüm. Annemle babamın teknesi yoktu. Hatta kanoları bile yoktu. Haliyle bu iskeleyi yalnızca tek bir şey için kullanır olmuştum: İskelenin ucunda oturur ve ayaklarımı kahverengi sulara daldırarak canımı sıkan şeyleri düşünürdüm. Şimdi de aynısını yapıyordum.

Bir iki dakika sonra tahta iskeleden bana doğru gelen ayak sesleri duydum. Arkamı dönecek ve gelen her kimse ona cehennemin dibine gitmesini söyleyecektim ki az da olsa aksak adımları gelenin kimliğini ele verdi. Zaten Bayan Peregrine'e kabalık yapmayı kendime yediremezdim.

"Çivilere dikkat edin," dedim arkama bakmadan.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı. "Oturabilir miyim?"

Gözlerimi sudan ayırmadan omuzlarımı silktim. Uzaklarda bir tekne amaçsızca dolanıyordu.

"Bitti," dedi. "Şu anda anneniz de babanız da telkine açık vaziyette. Onlara ne söylememi arzu ettiğinizi öğrenmem gerek."

"Umurumda değil."

Birkaç saniye geçti. İskelede yanıma oturdu.

"Sizin yaşınızdayken," dedi, "ben de ailem konusunda benzer bir şey yapmayı denedim."

"Bayan Peregrine, şu anda gerçekten konuşacak durumda değilim."

"O halde dinleyin."

Bazen Bayan Peregrine'le tartışmak mümkün olmazdı.

"Bir annem ve babam olduğunu hatırladığımda birkaç yıldır Bayan Avocet'in ymbryne akademisindeydim," diyerek konuşmaya başladı, "ve onları tekrar görmenin beni mutlu edeceğine karar verdim. Kanatlarım çıktığı için pek de hoş olmayan bir şekilde evimden ayrılmaya zorlanmamın üzerinden uzun yıllar geçtiğinden beni tiksindirici bir ucube olarak değil de başka bir ışıkta –insan olarak, kızları olarak– görebileceklerini düşündüm. Onları köyümü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zün eteklerindeki derme çatma bir evde yaşarken buldum. Benim yüzümden toplumdan dışlanmışlardı. Akrabalarımız bile onlarla görüşmek istemiyordu. Herkes onların şeytanın yoldaşları olduğuna inanır olmuştu. Gönüllerini kazanmaya çalıştım. Beni hâlâ seviyorlardı fakat korkuları sevgilerinden daha büyüktü. O gün, annemin doğduğum güne lanet etmesiyle ve babamın ateşin içinden aldığı bir demirle beni evden kovalamasıyla son buldu. Yıllar sonra, öldüklerini duydum – ceplerini taşla doldurmuş ve denizin derinliklerine doğru yürümüşlerdi."

İç geçirdi. Bir esinti durgun yaz sıcağını bir an için alıp götürdü. Bayan Peregrine'in anlattığı dünyanın benimkiyle birlikte var olabilmesi neredeyse imkânsız görünüyordu.

"Başınıza gelenler için çok üzgünüm," dedim.

"Kan bağlarımız ekseriyetle gerçeğin karşısında bozguna uğrar," diye yanıtladı.

Bu söylediğini bir an için düşündüm ama sonra sinirlendim. "Ama bir saat önce öyle demiyordunuz. Gerçeğin zahmete değer olduğunu söylemiştiniz."

Huzursuzca kıpırdanarak elbisesinin eteğindeki kumları silkeledi. "Denemenize izin vermem gerektiğini düşündüm."

"Neden?" dedim. Sesim yükselmeye başlamıştı.

"Annenize ve babanıza nasıl evlatlık edeceğinizi söylemek bana düşmez."

"Bana kalırsa artık ne annem ne de babam var."

"Öyle demeyin," dedi. "Size korkunç şeyler söylediklerini biliyorum ama..."

Ansızın ayağa kalkıp suya atladım. Karanlığın ve soğuğun düşüncelerimi yok edeceğini umarak nefesimi tutup dibe daldım:

Baban seni tanımak istemiyor.

Seni tanımayı değil, kayıtsızlığı seçiyor.

Sonra nefesim tükenene dek çamurlu derinliklere haykırdım. İskeleden altı metre kadar uzakta yeniden yüzeye çıktığımda Bayan Peregrine ayaktaydı, peşimden suya atlamaya hazırlanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacob! Siz..."

"İyiyim, iyiyim," dedim. Su o kadar sığdı ki kolaylıkla ayaklarımı yere basabiliyordum. "Konuşacak durumda olmadığımı size söylemiştim."

"Evet, söylediniz," dedi.

O, iskelede dikiliyordu, bense göğüs hizama dek gelen suyun içinde. Ayaklarım çamura gömülüyor, küçük balıklar bacaklarımı dişliyordu.

"Bir şey diyeceğim," dedi, "ve yanıt olarak öfke nöbetine tutulmanıza izin yok."

"Peki."

"Şu anda pek hoşunuza gitmediğini biliyorum fakat sıradan hayatınızı geride bıraktığınız için pişman olacağınızı garanti ederim."

"Ne hayatı? Burada hiç arkadaşım yok. Ailem benden korkuyor ve utanıyor."

"İkisi de yaşıyor ki bu çoğumuzun söyleyebileceği her şeyden çok daha kıymetli. Ve son beş dakikadır, az önce olanların hiçbirini hatırlamıyorlar."

"Ama ben hatırlıyorum. Ve hayatımın geri kalanı boyunca olmadığım biri gibi davranmakla ilgilenmiyorum. Onların evladı olmanın bedeli buysa, buna değmez."

Bana bağırmak ister gibi baktı ama sonra yutkundu. "Tuhaf olmanın kolay olacağını hiç iddia etmedim," dedi bir an sonra. "Bizden biri olmanın pek çok nahoş yanı ve güçlüğü var. Bunlardan biri de sizi anlayamayan ya da anlamak istemeyen insanlarla dolu bir dünyayla müzakere etmeyi öğrenmek – belki de en zoru bu. Pek çoğumuz bunun imkânsız olduğunu düşünüyor ve döngülere sığınıyor. Ama sizin onlarla aynı kaderi paylaşacağınızı hiç düşünmedim. Çok özel bir yeteneğiniz var ve kastettiğim şey, gölgeler konusundaki beceriniz değil. Siz de bir tür suret değiştirensiniz, Jacob, iki dünya arasında kolaylıkla hareket edebiliyorsunuz. Hiçbir zaman bir yuvaya ya da bir aileye bağlı olmamanız gerekiyor. Pek çok eviniz ve pek çok aileniz olmalı. Tıpkı büyükbabanız gibi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı kaldırıp tepemizde uçan ve her bir kanat çırpışı küçük bir iç çekişe benzeyen pelikana bakarak büyükbabamın hayatını düşündüm. Hayatının büyük bölümünü bataklığın kenarındaki küçük ve boktan evinde geçirmişti. Ne eşi ne de çocukları onu tanıyordu. Her yıl tuhaflar uğruna hayatını tehlikeye atıyordu ama tek ödülü, kaçık bir ihtiyarın teki gibi muamele görmek olmuştu.

"Büyükbabam gibi olmak istemiyorum. Onun hayatını istemiyorum."

"Zaten öyle olmayacak, sizinki size ait olacak. Peki ya okul?"

"Beni dinlediğinizi sanmıyorum. Ben..." Kollarımı iki yanımda sallayarak kendi etrafımda döndüm ve suya doğru haykırdım. "BUNLARIN! HİÇBİRİNİ! İSTEMİYORUM!"

Kızaran suratımla tekrar ona döndüm.

"Bitti mi?" dedi.

"Evet," dedim usulca.

"Güzel. Şimdi... istemediğiniz şeyler konusunda ayrıntılı bir şekilde bilgilendirildiğime göre... artık *istediklerinizden* bahsedebilir miyiz?"

"Şu dünyada beni gerçekten önemseyen insanlara yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyorum. Tuhaflar için. Ve önemli bir şey yapmak istiyorum. *Büyük* bir şey."

"Tamam o halde." Çömeldi ve elini bana uzattı. "Hemen başlayabilirsiniz."

Suda bata çıka yürüyerek yanına gittim, o da beni iskeleye çekti.

"Kesinlikle hayati önem taşıyan ve tuhafların dünyasında sizden başka kimsenin yerine getiremeyeceği bir görevim var," dedi Bayan Peregrine, yürümeye başladığımız sırada.

"Tamam. Neymiş?"

"Çocukların döneme uygun giysilere ihtiyacı var. Onları alışverişe götürmenizi istiyorum."

"*Alışverişe* mi?" Yürümeyi kestim. "Şaka yapıyor olmalısınız."

Suratıma bakmak için bana döndü. Yüzündeki ifade ciddiydi.

"Yapmıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Önemli bir şey yapmak istediğimi söyledim. *Tuhafların* dünyasında!"

Bana yaklaştı. Sesi alçak ve yoğundu. "Daha önce de söyledim ama sürekli tekrarlamak zorunda kalıyorum. O dünyanın geleceği için çocukların *bu* dünyada yollarını nasıl bulacaklarını öğrenmeleri elzem. Sizin dışınızda bunu onlara öğretebilecek kimse yok, Jacob. Başka kim öğretebilir ki? On yıllardır döngülerde yaşayanlar günümüz hakkında hiçbir şey bilmiyor – öyle ki caddede karşıdan karşıya bile geçemezler! Döngülerde yaşamayanlar ise ya çok yaşlı ya da çok genç. Ayrıca onlar da tuhafların dünyasının acemisi sayılır." Beni omuzlarımdan kavradı ve sıktı. "*Biliyorum*. Öfkeli olduğunuzu ve burayı terk etmek istediğinizi biliyorum. Ama size yalvarıyorum. Yalnızca biraz daha kalın. Sanırım döngülerde bizimle önemli işler yaparken burada da var olabilmeniz için bir yol biliyorum – yalnızca ara sıra, canınız istediğinde."

"Öyle mi?" dedim şüpheci bir şekilde. "Neymiş?"

"Bana biraz zaman verin..." Elini pantolonunun cebine daldırıp cep saatini çıkardı ve saate baktı. "Gece yarısına dek. Sonra kendi gözlerinizle göreceksiniz. Uygun mudur?"

İlk düşüncem, Bayan Peregrine'in çözümünün Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki Panoptidön'le ilgili olduğuydu fakat en yakın döngü, yani dün gece buraya gelirken kullandıkları buradan kilometrelerce ötedeki bir bataklığın ortasındaydı. Kaldı ki işe gidip gelir gibi oraya gidip gelmek istemiyordum. Tüm bunları arkamda bırakmak, gitmek ve orada *kalmak* istiyordum. Ama Bayan Peregrine'e hayır demek güçtü ve arkadaşlarımın günümüz hakkında bir şeyler öğrenmesine yardım edeceğime söz vermiştim. Ve verdiğim sözü şimdiden öylece kestirip atamazdım.

"Pekâlâ," dedim. "Bu gece."

"Harika." Tam yürümeye devam edecekti ki, "Ah, unutmadan," dedi ve cebinden bir zarf çıkarıp elime tutuşturdu. "Alışveriş için."

Zarfın içine baktım. Elli dolarlık banknotlarla tıka basa doluydu.

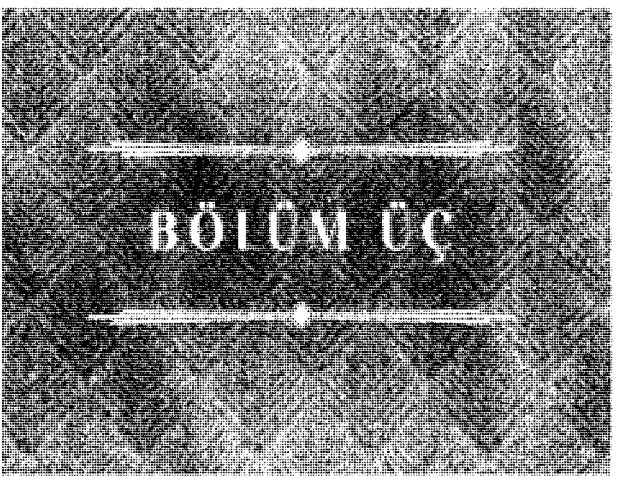
"Yeterli mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şey. Sanırım."

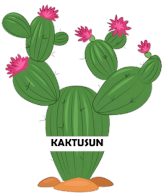
Başıyla onayladı ve beni elimde zarfla öylece bırakarak eve doğru yürümeye koyuldu. "Yapacak çok iş var, yapacak çok iş var," diye mırıldanıyordu. Ama sonra işaret parmağını havaya kaldırdı ve omzunun üzerinden, "Bu gece!" diye seslendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Annemle babamın artık üç kapılı olan sedanı kafilemizin ancak yarısını alacağından alışverişe gitmek için iki gruba ayrılmak zorunda kaldık. Kimseden gizleme gereği duymadan, her daim ayrıcalıklı davrandığım Emma; etrafına neşe saçtığı ve o sırada en çok neşeye ihtiyacım olduğu için Olive; onu geride bırakırsam hiç durmadan başımın etini yiyeceği için Millard ve ondan başka kimse sıkışan garaj kapısını açacak güce sahip olmadığı için Bronwyn ilk grubu oluşturuyordu. Hugh, Horace, Enoch ve Claire'e birkaç saat içinde onları almak için geri döneceğime söz verdim. Horace zaten yeni kıyafetler satın almakla ilgilenmediğini söyledi.

"Kot kumaşının günlük giysi olarak kabul edildiği gün," dedi, göz ucuyla bana bakarak, "günümüz moda akımları benim için tüm inanılırlığını kaybetti. Modern podyumlar, berduşlar kampı gibi görünüyor."

"Yeni kıyafetler almak *zorundasın*," dedi Claire. "Bayan Peregrine öyle dedi."

Enoch onu azarladı. "Bayan Peregrine şöyle dedi, *Bayan Peregrine böyle dedi!* Kurmalı oyuncaklardan farkın yok!"

Onları birbirleriyle ağız dalaşı ederken öylece bıraktık ve garaja gittik. Biraz koli bandı, biraz balya teli ve biraz da Emma'nın kaynak yapmaktaki becerisi sayesinde arabanın sürücü tarafındaki kapısını yerine takmayı başardık; ne açılıyor ne de kapanıyordu ama üç değil de dört kapımız olduğunda meraklı polis memurları tarafından durdurulma ihtimalimiz çok daha düşük olacaktı. İşimiz bittiğinde arabaya doluştuk. Bir dakika kadar sonra, Needle Key'in omurgasını takip eden ve banyan ağaçlarının gölgelerinin düştüğü yolda hızla ilerliyorduk.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İki yanımızdan büyük evler yükseliyor, evlerin aralarındaki boşluklardan kumsal bize göz kırpıyordu. Bu, arkadaşlarımın günümüz dünyasını gün ışığında ilk kez doğru düzgün görüşüydü ve sessizce karşılarındaki manzaranın tadını çıkarıyorlardı. Kızlar arkadaki camlara yapışmıştı ve Millard'ın soluğu yolcu koltuğu tarafındaki camı buğulandırıyordu. Benim için uzun zaman önce gücünü yitirerek âdeta görünmez olan bu manzaranın onlara nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım.

Biz güneye doğru ilerledikçe ada daraldı, büyük evlerin yerini daha küçükleri aldı ve ardından, gösterişli tabelalarında POLİNEZYA ADALARI, CENNET KIYILARI, FANTAZİ ADASI gibi isimler yazan yetmişli yıllardan kalma bodur apartmanlar göründü. Ticaret bölgesine girdiğimizde renk patlamalarının içine dalmış olduk: güneş losyonu ve bira kutusu kılıfı satan pembe çatılı hediyelik eşya dükkânları; parlak sarıya boyanmış yemciler; çizgili tenteleriyle emlak büroları. Ve elbette, barlar. Deniz kokusunun içeri girmesi ama aynı zamanda Jimmy Buffett'ın sahilde yankılanan kapı gıcırtısından farksız karaoke yorumunun dışarı taşması için açık bırakılan kapıları ve tembel tembel dans eden meşaleleriyle sıra sıra dizilmiş barlar. Hız sınırı öylesine düşük ve yol da kafasına güneş geçmiş tatilcilerle öylesine tıklım tıkıştı ki barların önünden geçerken şarkılara eşlik edebiliyordunuz. Kendimi bildim bileli bunların hiçbiri değişmemişti. Uzun süredir sahnelenen bir oyun gibi aktörlerin hareketlerine, settekilerin zamanlamasına bakarak saatinizi ayarlayabilirdiniz. Her gün birbirinin aynıydı: kordilinlerin kurşunkalem inceliğindeki gölgelerine sığınan, ıstakoz gibi kızarmış Avrupalı turistler; köprü boyunca nöbet tutan, ciltleri kösele gibi olmuş, şapkaları ve göbekleri sarkmış, gölgeleri Igloo marka soğutucuların yanındaki sığ sulara düşen balıkçılar.

Köprünün metal ızgaraları üzerinde hızlanarak adadan ayrılırken ışıl ışıl parlayan koy üzerinde yükseldik. Sonra anakaraya doğru alçaldık. Bizi okyanus manzaralı otoparklar tarafından kuşatılmış irili ufaklı alışveriş merkezlerinden oluşan bir takımada karşıladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne garip bir coğrafya," dedi Bronwyn sessizliği bozarak. "Amerika'da taşınabileceği onca yer varken Abe neden burayı seçmiş?"

"Florida eskiden tuhafların saklanabilecekleri en ideal yerlerden biriymiş," dedi Millard. "Tabii gölge savaşlarından önce. Kış aylarında tüm sirklere ev sahipliği yaparmış. Üstelik eyaletin göbeğinde iz sürmenin mümkün olmadığı devasa bir bataklık var. Dediklerine göre, ne kadar tuhaf olursa olsun, herkes burada halkın içine karışmanın... ya da ortadan kaybolmanın bir yolunu bulabilirmiş."

Şehrin bej rengi merkezini arkamızda bırakıp kırsal bölgelere yöneldik. Kepenkleri indirilmiş fabrikadan satış mağazasının ve bitki örtüsünün yavaş yavaş istila ettiği yarım bırakılmış bir konut projesinin ötesinde mega alışveriş merkezlerinin en büyüğü tüm heybetiyle yükseliyordu. İşte, biz de oraya gidiyorduk. Bir buçuk kilometre uzunluğunda bir koridordan farksız olan Piney Woods Yolu'na döndüm. Şehirdeki tüm yaşlı bakım merkezleri, emekli evleri ve elli beşin üzerinde karavan parkı yol boyunca uzanıp gidiyordu. Yolun iki yanı hastanelerin, acil bakım kliniklerinin ve cenaze evlerinin inceliksiz reklam panolarıyla doluydu. Kasabada yaşayan herkes Piney Woods Yolu'na Cennete Giden Yol derdi.

Daire şeklinde dizilmiş çam ağaçlarının resmedildiği büyük bir tabelaya yaklaştığımız sırada frene basmaya başladım ve oradan dönene dek ne yaptığımın farkına varmadım. Gitmekte olduğumuz alışveriş merkezine çıkan pek çok yol vardı ama alışkanlıktan bu yolu seçmiştim ve aklımda başka şeyler olduğundan bilinçaltım dönüşü benim yerime yapmıştı. Burası büyükbabamın arazisinin bulunduğu Circle Village'ın girişiydi.

"Hay aksi, yanlış yola girdim," dedim, arabayı durdurup geri vitese takarken.

Fakat ben arabayı döndürüp yola çıkamadan Emma, "Bir dakika. Jacob... bekle," dedi.

Küçük bir korku ve endişe dalgası benliğimi istila ederken elim vitesin üzerinde öylece kalakaldı.

"Evet?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma arka camdan dışarıya bakabilmek için boynunu çevirerek etrafına bakınıyordu.

"Burası eskiden Abe'in yaşadığı yer değil mi?" diye sordu Emma.

"Evet, öyle."

"Gerçekten mi?" dedi Olive, sürücü koltuğuyla yolcu koltuğunun arasındaki boşluktan öne doğru abanarak. "*Öyle mi?*"

"Yanlışlıkla döndüm," dedim. "Buraya o kadar sık gelirdim ki sanırım kas hafızası dedikleri bu olsa gerek."

"Burayı görmek istiyorum," dedi Olive. "Etrafa bakabilir miyiz?"

"Üzgünüm, bugün zamanımız yok," dedim, dikiz aynasından Emma'ya şöyle bir bakarken. Yalnızca kafasının arkasını görebiliyordum; bize tamamen arkasını dönmüş, arka camdan mahallenin girişindeki bekçi kulübesine bakıyordu.

"Ama *şimdi* buradayız," dedi Olive. "Onu ziyaret etmekten ne kadar çok bahsettiğimizi hatırlamıyor musunuz? Evinin neye benzediğini merak edip durmaz mıydık?"

"Olive, *hayır*," dedi Millard. "Bu kötü bir fikir."

"Evet," dedi Bronwyn, Olive'i dürtüp başıyla Emma'yı işaret ederek. "Belki başka bir gün."

Olive nihayet meseleyi anlamıştı. "Ah. Tamam. Bilirsiniz işte. Zaten ben de pek hevesli değildim..."

Sinyal verdim. Tam yola çıkacaktım ki Emma koltuğunda bizden yana döndü.

"Oraya gitmek istiyorum," dedi. "Evini görmek istiyorum."

"Öyle mi?" dedim.

"Emin misin?" diye sordu Millard.

"Evet." Kaşlarını çattı. "Bana öyle *bakmayın.*"

"Nasıl?" dedim.

"Sanki başa çıkamayacakmışım gibi."

"Kimse öyle bir şey demedi," dedi Millard.

"Ama düşünüyordunuz."

"Peki ya alışveriş ne olacak?" dedim, bir çıkış yolu bulma umuduyla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence ona saygımızı sunmalıyız," dedi Emma. "Bu, kıyafetlerden daha önemli."

Onları Abe'in yarısı boş evinde tura çıkarma fikri kulağa ne kadar hastalıklı gelse de şu noktada onları geri çevirmek de acımasızca olacaktı.

"Pekâlâ," dedim isteksizce. "Yalnızca bir dakikalığına."

Sanırım diğerleri yalnızca Abe'in döngülerini terk ettikten sonra nasıl birine dönüştüğünü merak ediyordu. Fakat Emma için meraktan çok daha fazlasıydı. Florida'ya geldiğinden beri aklının büyükbabamda olduğunu biliyordum. Uzun yıllar boyunca, arada sırada gelen mektuplardan büyükbabamın Amerika'daki hayatının eksik parçalarını birleştirmeye, nerede ve nasıl yaşadığını hayal etmeye çalışmıştı. Uzun yıllar boyunca buraya gelip onu ziyaret etmeyi hayal etmişti ve şimdi burada olduğundan bunu bir türlü kafasından atamıyordu. Denediğini ama başaramadığını hissedebiliyordum. Çok ama çok uzun bir zaman boyunca buraya gelmeyi, büyükbabamı, burayı hayal etmişti. Tamamen yeni ve rahatsız edici bir şekilde, özel anlarımızda büyükbabamın hayaletinin aramıza girdiğini hissetmeye başlamıştım. Belki de onun yaşadığı –ve öldüğü– yeri görmek tüm bunları geride bırakmasına yardımcı olurdu.

◆ ◆ ◆

Aylardır büyükbabamın evine gelmemiştim –babamla birlikte Galler'e gitmemizin öncesinden beri– ve o zamanlar hiçbir şeyden haberim yoktu. Arkadaşlarım kalmaya geldiğinden beri yaşadığım gerçeküstü anların hiçbiri, bambaşka bir ülkeye giderek bulmamı istediği insanlarla büyükbabamın bir döngüden farksız uyuşuk mahallesinden arabayla geçtiğim şu an kadar rüyaya benzemiyordu.

Hiçbir şey değişmemiş gibiydi: Güneş kremi yüzünden suratı hayaletten farksız olan her zamanki bekçi bize kapıdan el sallıyordu. Bahçe cüceleri, plastik flamingolar, balık şeklindeki paslanmış posta kutuları ve rengi solmuş bir boya paleti misali bahçelerini süsledik-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

leri birbirinin aynısı evler de buradaydı. Üç tekerlekli ortopedik bisikletleriyle disk iteleme oyunu sahası ile toplum merkezi arasında yavaşça gidip gelen aynı dik kafalı ihtiyarlar da öyle. Sanki burası da bir zaman döngüsünün içinde kısılıp kalmış gibiydi. Belki de büyükbabamın burayı sevmesinin nedeni buydu.

"Kesinlikle çok mütevazı bir yer," dedi Millard. "Nam salmış.bir gölge avcısının burada yaşadığı hayatta kimsenin aklına gelmez."

"Kasten böyle bir yer seçtiğine eminim," dedi Emma. "Abe'in dikkat çekmemesi gerekiyordu."

"Öyle olsa bile *biraz daha* ihtişamlı bir şeyler görmeyi bekliyordum."

"Bence tatlı bir yer," dedi Olive. "Sıra sıra dizilmiş küçük evler. Fakat uzun yıllar boyunca Abe'i ziyaret etmenin hayalini kurduktan sonra şimdi bizi karşılamak için burada olmayışına üzülmemek elde değil."

"Olive!" dedi Bronwyn dişlerinin arasından.

Olive, Emma'ya baktı ve suratını buruşturdu.

"Sorun değil," dedi Emma şen şakrak bir şekilde. Ama dikiz aynasından ona baktığımda bakışlarını kaçırdı.

Buraya gelmek istemesinin asıl nedeninin bana bir şey kanıtlamak olup olmadığını merak ettim. Büyükbabamı geçmişte bıraktığını, eski yaraların artık sızlamadığını kanıtlamaya çalışıyor olabilirdi.

Derken bir köşeyi döndüm ve işte, oradaydı. Büyükbabamın ayakkabı kutusu kadar mütevazı evi otların istila ettiği bir çıkmaz sokağın en sonundaydı. Sabah Kuşu Yolu'ndaki evlerin pek çoğu biraz terk edilmiş görünüyordu –komşuların çoğu yaz mevsimini geçirmek için kuzeye gitmişti– fakat Abe'inki çok daha beter durumdaydı. Çimenleri tohuma kaçmış, çatının etrafındaki sarı boya soyulup dökülmeye başlamıştı. Abe sonsuza dek gitmişti ve komşuları bunu sonbaharda evlerine döndüklerinde öğrenecekti.

"İşte burası," dedim, arabayı garaj yoluna sokarken. "Alelade bir ev."

"Burada ne kadar yaşadı?" diye sordu Bronwyn.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tam cevap verecektim ki o âna dek fark etmediğim bir şey gözüme takıldı: Çimlere saplanmış bir SATILIK tabelası. Arabadan indim, bir hışımla bahçeyi boydan boya geçtim, tabelayı yerinden söktüm ve su kanalına fırlattım.

Kimse bana tek kelime etmemişti. Elbette söylemezlerdi: Öfkeden aklımı kaçırırdım ve benimle uğraşmak istememiş olmalılardı. Duygularım onlar için sorundan başka bir şey değildi.

Emma arkadan bana yetişti. "İyi misin?"

"Bunu soran ben olmalıyım," dedim.

"İyiyim," dedi. "Bu yalnızca bir ev. Öyle değil mi?"

"Evet," dedim. "O halde annemle babamın evi satışa çıkarması neden canımı böylesine sıkıyor?"

Bana arkadan sarıldı. "Açıklama yapmak zorunda değilsin. Anlıyorum."

"Teşekkürler. Ve ne zaman buradan ayrılmak istersen gideriz. Söyle yeter."

"İyi olacağım," dedi. Ama sonra usulca, "Ama teşekkür ederim," diye ekledi.

Aniden arkamızda bir kargaşa oldu ve o yana döndüğümüzde Bronwyn'le Olive'in arabanın bagajının yanında dikilmekte olduğunu gördük.

"Kapağın altında biri var!" diye bağırdı Bronwyn.

Koşarak yanlarına gittik. Boğuk bağrışları duymamak elde değildi. Anahtarlıktaki düğmelerden birine bastım, arabanın bagajı açıldı ve Enoch mantar gibi karşımızda bitiverdi.

"Enoch!" diye bağırdı Emma.

"Sen burada ne halt ediyorsun?" dedim.

"Beni arkada bırakmanıza gerçekten izin vereceğimi mi sandınız?" Ani güneş ışığı karşısında gözlerini kırpıştırdı. "O halde tekrar düşünün!"

"Beynin," dedi Millard başını iki yana sallayarak, "bazen cidden mantığın sınırlarını aşıyor."

"Evet, zekâm pek çok insanı hazırlıksız yakalar." Enoch araba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nın bagajından çıkarak garaj yoluna atladı ama sonra şaşkın şaşkın etrafına bakındı. "Bir dakika. Burası bir kıyafet mağazası değil."

"Vay canına, tam bir *dâhi*," dedi Millard.

"Burası Abe'in evi," dedi Bronwyn.

Enoch'un ağzı bir karış açık kaldı. "Ne!" Kaşlarından birini kaldırarak Emma'ya baktı. "Bu kimin fikriydi?"

"Benim," dedim, mahcup edici bir konuşmayı başlamadan bitirme umuduyla.

"Ona saygımızı sunmak için buradayız," dedi Bronwyn.

"Öyle diyorsanız öyle olsun," dedi Enoch.

Evin anahtarlarını yanıma almamıştım ama bunun hiçbir önemi yoktu çünkü bostandaki büyük deniz kabuğunun altında, yalnızca Büyükbaba Portman'la benim bildiğimiz bir yedek anahtar vardı. Onu tam da olması gereken yerde bulmak içimi ısıttı. Birkaç dakika sonra sokak kapısını açıyordum ve hep birlikte içeri giriyorduk.

Havalandırma muhtemelen yaz mevsiminin büyük bölümünde kapalı kalmıştı. Haliyle evin içi sıcak ve havasızdı. Boğucu sıcaktan daha beteri ise evin hâliydi. Giysiler ve kâğıtlar yerdeki dengesiz kutu yığınlarının içine tıkıştırılmıştı; mutfak aletleri tezgâhların üzerine saçılmıştı; köşedeki çöp torbası piramidinden çöpler taşıyordu. Babam ve halam, Büyükbaba Portman'ın eşyalarını düzenlemeyi asla bitirmemişti. Galler'e doğru yola çıktığımız sırada babam projeyi (ve görünüşe bakılırsa evi) öylece terk etmiş ve bu işi onun yerine yapacak birini bulma umuduyla evin önüne bir SATILIK tabelası yerleştirmişti. Burası artık saygıdeğer bir ihtiyarın evindense yağmalanmış bir Salvation Army* deposuna benziyordu. Bir utanç dalgasının altında ezildim. Derken kendimi bir yandan özürler dileyip durumu açıklamaya çabalarken, diğer yandan da sanki arkadaşlarımın zaten gördükleri şeyi gizleyebilecekmişim gibi ortalığı toparlamaya çalışırken buldum.

"Şu işe bak," dedi Enoch, etrafa bakınırken dilini şaklatarak, "son zamanlarında beş parasız kalmış olmalı."

---

* Selâmet Ordusu ya da Kurtuluş Ordusu adıyla bilinen, yüz yirmi altı ülkede hayır kurumları bulunan uluslararası bir yardım kuruluşu. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, burası... burası asla bu halde olmadı," diye kekeledim, Abe'in koltuğundaki eski dergileri kaldırırken. "En azından hayatta olduğu süre boyunca..."

"Jacob, bekle," dedi Emma.

"Ben şu işi hallederken siz çocuklar biraz dışarı çıkar mısınız?"

"Jacob!" Emma beni omuzlarımdan yakaladı. "*Dur.*"

"Elimi çabuk tutacağım," dedim. "O, bu şekilde yaşamadı. Size yemin ederim."

"Biliyorum," dedi Emma. "Abe yakası tertemiz kolalanmış bir gömlek giymeden kahvaltıya bile oturmazdı."

"Kesinlikle," dedim. "Yani..."

"Yardım etmek istiyoruz."

Enoch suratını buruşturdu. "İstiyor muyuz?"

"Evet!" dedi Olive. "Güçlerimizi birleştirmeliyiz!"

"Katılıyorum," dedi Bronwyn. "Burayı bu halde bırakamayız."

"Nedenmiş?" dedi Enoch. "Abe öldü. Evinin temiz olup olmadığı kimin umurunda?"

"*Bizim* umurumuzda," dedi Millard ve Enoch sanki Millard onu iteklemiş gibi tökezledi. "Ve eğer yardım etmeye niyetin yoksa gidip kendini yine arabanın bagajına kilitlesen iyi edersin!"

"Evet!" diye bağırdı Olive.

"Hiddetlenmeye gerek yok, dostlar." Enoch köşeden bir süpürge kaptı ve kendi etrafında fıldır fıldır dönmeye başladı. "Gördünüz mü? Pek hevesliyim. Sil süpür, sil süpür!"

Emma ellerini çırptı. "O halde hadi buraya biraz çekidüzen verelim."

Dört elle işe giriştik. Emma idareyi eline almış, tıpkı bir eğitim çavuşu gibi emirler yağdırıyordu ve sanırım bu, aklının acı verici yerlere kaymasına mani oluyordu. "Kitaplar raflara. Giysiler dolaplara. Çöpler kutulara!"

Bronwyn tek eliyle Abe'in rahat koltuğunu havaya kaldırdı. "Bu nereye gidecek?"

Toz aldık, yerleri süpürdük. İçeri temiz hava girsin diye pence-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

releri açtık. Bronwyn koca koca halıları tek başına bahçeye çıkarıp tozlarından arınana dek dövdü. Bir ritim tutturmamızla birlikte Enoch bile kendini işe kaptırdı. Her şeyin üzerinde kalın bir toz ve kir katmanı birikmişti. Haliyle tüm bunlar ellerimize, giysilerimize, saçlarımıza bulaşıyordu. Ama kimsenin buna aldırış ettiği yoktu.

Ortalığı toplarken nereye baksam büyükbabamın hayaletini görüyordum. Ekoseli koltuğunda oturmuş casus romanlarından birini okuyordu. Oturma odasının penceresinden dışarı bakıyor ve camın ötesindeki parlak akşamüstü güneşinden ötürü yalnızca bir karaltıdan ibaretmiş gibi görünüyordu – onu ne zaman o halde yakalasam *postacıyı beklediğini* söyler ve kıkırdardı. Mutfakta, Polonya mutfağına özgü bir yahninin piştiği tencerenin başında dikiliyor ve bir yandan yemekle ilgilenirken diğer yandan da bana hikâyeler anlatıyordu. Bir yaz günü, garajda muhafaza ettiği büyük çizim masasının başına geçmiş ve dört bir yana saçılmış raptiyelerle ipliklerin arasında benimle birlikte haritalar çiziyordu. "Nehri nereye koysak?" diyordu, mavi keçeli kalemi elime tutuştururken. "Kasabaya ne dersin?" Beyaz saçları kafa derisinden yükselen duman filizlerine benziyordu. "Belki şurası daha iyidir?" diyordu, elimi hafifçe o ya da bu yana iterek.

İşimiz bittiğinde hafif esintide biraz serinlemek ve alnımızın terini silmek için verandaya çıktık. Enoch elbette haklıydı – kimsenin yaptığımız işi umursayacağı yoktu. Bu faydasız ama anlamlı bir jestti. Abe'in arkadaşları cenazesine katılamamıştı ve ona evini temizleyerek veda ediyorlardı.

"Siz çocuklar bunu yapmak zorunda değildiniz," dedim.

"Biliyoruz," dedi Bronwyn. "Ama iyi geldi."

Dolapta bulduğumuz gazozun kapağını açtı, içindekinden büyük bir yudum aldı, geğirdi ve şişeyi Emma'ya uzattı.

"Diğerleri burada olamadığı için üzgünüm," dedi Emma, küçük bir yudum alırken. "Daha sonra onları da buraya getirmeliyiz. Böylece Abe'in evini görebilirler."

"İşimiz bitmedi, değil mi?" dedi Enoch. Sesi hakikaten hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bütün evi bitirdik," diye yanıtladım. "Tabii eğer bahçeyi de temizlemek istiyorsan işler değişir."

"Harekât odası ne olacak?" diye sordu Millard.

"Ne odası?"

"Bilirsin işte... Abe'in gölge halkına karşı düzenleyeceği saldırıları planladığı, diğer gölge avcılarından gelen şifreli mesajları okuduğu yer... öyle bir odası olmalı."

"Onun, şey... öyle bir odası yoktu."

"Belki de sana oradan bahsetmemiştir," dedi Enoch. "Büyük olasılıkla ağzına kadar gizli bilgilerle doludur ve sen de onları anlayamayacak kadar küçük ve aptaldın."

"Bana kalırsa Abe'in bir harekât odası olsaydı Jacob'ın bundan kesin haberi olurdu," dedi Emma.

"Evet," dedim. Oysa emin değildim. Büyükbabamdan tuhaflarla ilgili gerçekleri dinledikten sonra okuldaki kabadayıların beni tüm bunların bir peri masalı olduğuna ikna etmesine izin vermiştim. Karşısına geçip ona resmen yalancı demiştim ve bunun onu incittiğini biliyordum. Yani böylesine büyük bir sır söz konusu olduğunda bana güvenmemiş olabilirdi çünkü ben ona güvenmemiştim. Kaldı ki harekât odası gibi bir şeyi kibrit kutusu kadar bir evin neresine sığdırabilirdiniz ki?

"Bodruma ne dersin?" diye sordu Bronwyn. "Abe'in gölge saldırıları esnasında saklanabileceği, güçlendirilmiş bir bodrumu olmalı."

"Eğer öyle bir yeri olsaydı," dedim, artık usanmaya başlayarak, "bir gölge tarafından öldürülmezdi, öyle değil mi?"

Bronwyn incinmiş gibiydi. Kısa ama sıkıntılı bir sessizlik oldu.

"Jacob?" diye lafa girdi Olive. "Bu, olduğunu düşündüğüm şey mi?"

Arka bahçeye açılan tel kapının yanında durup elini kanat misali çırpınan, teldeki uzun kesiğin üzerinde gezdirdi.

İçimde babama karşı yepyeni bir öfkenin alevlendiğini hissettim. Neden bunu tamir etmemiş ya da hepten söküp atmamıştı? Neden suç mahallindeki bir kanıt gibi hâlâ burada duruyordu?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet. Gölgenin içeri girdiği yer orası," dedim. "Ama her şeyin olup bittiği yer burası değil. Onu..." Ormana işaret ettim. "Orada buldum."

Olive ve Bronwyn anlam yüklü bakışlarla birbirine baktı. Yanaklarının rengi uçan Emma ise yere bakıyordu. Belki de bu, onun için bardağı taşıran son damlaydı.

"Zaten çalı çırpıdan başka görecek bir şey yok," dedim. "Kaldı ki aynı yeri tekrar bulabileceğimden de emin değilim."

Bir yalan. Orayı gözlerim kapalı bile bulabilirdim.

"İçin denemeye el veriyorsa," dedi Emma başını kaldırıp bana bakarak. Dişlerini birbirine bastırmış, kaşlarını çatmıştı. "Orayı görmem gerek."

◆ ◆ ◆

Onları diz yüksekliğindeki çimenlerin arasından geçirerek ağaçların başladığı yere çıkardım, sonra hep birlikte kasvetli çam ormanına daldık. Küçük palmiye ağaçlarının testere dişli yaprakları oralarını buralarını kesmesin ya da sarmaşıklara dolanıp kalmasınlar diye onlara iğne yapraklı çalıların arasında nasıl yürüyeceklerini ve yılanların yuva yaptığı çalı yığınlarını nasıl tanıyıp onlardan nasıl uzak duracaklarını gösterdim. Bir yandan ilerliyor, diğer yandan da onlara o akşam olanları –hayatımı Öncesi ve Sonrası olarak ikiye ayıran o vahim akşam yaşananları– sil baştan anlatıyordum. Ben işteyken Abe'den gelen panik yüklü telefonu. Bir arkadaşımın arabasıyla gelip beni almasını beklediğim için buraya varmakta gecikmemi – ki bu gecikme ya büyükbabamın hayatına mâl olmuştu ya da benimkini kurtarmıştı. Evi altüst edilmiş halde buluşumu. Büyükbabamın ormana dönük vaziyette yanmakta olan fenerini çimlerin arasında fark edişimi. Şu anda yapmakta olduğumuz gibi siyah ağaçların arasına dalışımı ve sonra...

Çalılardan gelen bir hışırtı hepimizi yerimizden sıçrattı.

"Yalnızca bir rakun!" dedim. "Endişe etmeyin, eğer etrafta gölgeler olsaydı varlıklarını hissederdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözüme tanıdık görünen ama büyükbabamı bulduğum yer olup olmadığını pek kestiremediğim bir çalılığın etrafından dolandık. Florida'da ormanlar çabuk serpilirdi. Haliyle son gelişimden beri eğilip bükülmüş ve aşina olmadığım yepyeni bir şekil almıştı. Sanırım burayı gözlerim kapalı bulamazdım. Aradan çok uzun zaman geçmişti.

Sarmaşıkların alçak olduğu ve otların üzerine basılmış gibi göründüğü güneşli bir açıklığa adımımı attım. "Sanırım buralarda bir yerlerdeydi."

Gelişigüzel bir daire şeklinde toplandık ve bir dakika boyunca sessizce saygı duruşunda bulunduk. Sonra arkadaşlarım ona sırayla veda ettiler.

"Harika bir adamdın, Abraham Portman," dedi Millard. "Tuhafların senin gibilere ihtiyacı var. Seni tüm kalbimizle özlüyoruz."

"Başına gelenler hiç adil değil," dedi Bronwyn. "Keşke o sırada burada olup seni, senin bizi koruduğun gibi koruyabilseydim."

"Jacob'ı gönderdiğin için teşekkürler," dedi Olive. "O olmasa hepimiz çoktan ölmüştük."

"O kadar da abartmayalım," dedi Enoch ve konuşan o olduğu için veda etme sırası da ona geçti. Uzun bir an boyunca ayakkabısının ucuyla toprağı eşeledikten sonra, "Neden böylesine aptalca bir şey yapıp kendini öldürttün ki?" dedi. Sonra kuru kuru güldü. "Eğer sana göt gibi davrandıysam özür dilerim. Bunu söylemem hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama keşke ölmemiş olsaydın." Sonra kafasını çevirdi ve usulca, "Elveda, eski dostum," diye ekledi.

Olive elini kalbine götürdü. "Enoch, bu çok hoştu."

"Tamam, sakin olun." Enoch utanç içinde başını iki yana salladı ve gerisingeri yürümeye başladı. "Evde olacağım."

Bronwyn ve Olive henüz konuşmamış olan Emma'ya baktılar.

"Biraz yalnız kalabilir miyim, lütfen?" dedi Emma.

Kızlar biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama sonra benim dışımda herkes Enoch'un arkasından gitti.

Emma bana baktı. Kaşlarımı kaldırdım.

Ben de mi?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Biraz mahcup görünüyordu.

"Eğer senin için sakıncası yoksa."

"Elbette. Hemen şurada olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa diye."

Başıyla onayladı. Yirmi metre geriye gittim, sırtımı bir ağaca yasladım ve beklemeye koyuldum. Emma birkaç dakika boyunca orada kaldı. Ona bakmamaya çalışıyordum ama aradan geçen zaman uzadıkça kendimi onu izlerken yakalar oldum. Başının aşağı yukarı sallanıp sallanmadığını, omuzlarının sarsılıp sarsılmadığını görmeye çalışıyordum.

Gözlerim tepemizde dönüp duran bir akbabaya kaydı. Bir an sonra başımı indirdiğimde çalıların arasında bir gürültü duydum.

Bronwyn var gücüyle bana doğru koşuyordu. Öyle fena irkildim ki az kalsın düşecektim.

"Jacob! Emma! Çabuk gelmeniz lazım!"

Emma onu gördü ve bize doğru koştu.

"Ne oldu?" dedim.

"Bir şey bulduk," dedi Bronwyn. "Evin içinde."

Suratındaki ifade korkunç bir şey keşfettiklerini, belki de bir ceset bulduklarını düşünmeme sebep oldu. Fakat sesi heyecan doluydu.

◆ ◆ ◆

Abe'in ofis niyetine kullandığı odada dikiliyorlardı. Neredeyse duvardan duvara uzanan eski İran halısı yuvarlanarak bir kenara itilmiş ve altındaki rengi solmuş, aşınmış döşeme tahtaları gözler önüne serilmişti.

Koştuğumuz için Emma da ben de nefes nefese kalmıştık.

"Bronwyn'in dediğine göre... bir şey bulmuşsunuz," dedi Emma.

"Bir teoriyi test etmek istedim," dedi Millard. "Dolayısıyla siz ormanda vakit öldürürken ben de Olive'den evin içinde bir yürüyüşe çıkmasını rica ettim."

Olive birkaç adım attı. Her adımında kurşun ayakkabılarından bir gümbürtü yükseliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu bu odada yürüttüğümde yaşadığım şaşkınlığı hayal etmeye çalışın. Olive, lütfen gösterir misin?"

Olive duvarın dibinden başlayıp odanın diğer ucuna doğru yürümeye koyuldu. Döşemelerin ortasına vardığında kurşun ayakkabılarından yükselen ses sert bir *güm* sesinden daha kof, daha metalik bir sese dönüştü.

"Oranın altında bir şey var," dedim.

"Bir boşluk. Bir çukur," dedi Millard.

Millard'ın dizlerinin döşeme tahtalarıyla buluştuğunu duydum ve ardından, sivri ucu aşağı bakan bir mektup açacağı döşemelerin üzerinde süzülmeye başladı. Derken iki döşeme tahtasının arasına girdi ve Millard döşemelerin otuz santimetrekarelik bir kısmını homurdanarak kanırttı. Tahta parçası, menteşeleri üzerinde savrularak açıldı ve yetişkin bir adamın sığabileceği genişlikteki metal kapıyı gözler önüne serdi.

"Ha siktir!"

Olive donakaldı. Onların yanında nadiren küfrederdim ama bu yalnızca... harbiden *ha siktirdi.*

"Bu bir kapı," dedim.

"Daha ziyade bir ambar kapağı," dedi Bronwyn.

"Size söylemiştim demekten nefret ediyorum," dedi Millard. "Ama... size söylemiştim."

Metal kapı hiçbir işlemesi olmayan gri renkli bir çelikten yapılmıştı. Kulpu kapağa gömülüydü ve üzerinde bir tuş takımı vardı. Kapağın yanına diz çöküp parmak eklemlerimle metale vurdum. Sesi kalın ve güçlü olduğunu düşündürüyordu. Sonra kulpu çekip çıkarmayı denedim ama yerinden kımıldamadı.

"Kilitli," dedi Olive. "Onu açmayı çoktan denedik."

"Şifresi nedir?" diye sordu bana Bronwyn.

"Nereden bilebilirim ki?"

"Bilmediğini size söylemiştim," dedi Enoch. "Pek bir şey bildiğin yok, öyle değil mi?"

İç geçirdim. "Bırakın da biraz düşüneyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birinin doğum günü olabilir mi?" diye sordu Olive.

Birkaç kişinin –benim, Abe'in, babamın, babaannemin, hatta Emma'nın– doğum günlerini denedim ama hiçbiri işe yaramadı.

"Bir doğum günü değil," dedi Millard. "Abe asla böylesine bariz bir şeyi şifre olarak kullanmazdı."

"Şifrenin *kaç* haneli olduğunu bile bilmiyoruz," dedi Emma.

Bronwyn omzumu sıktı. "Hadi, Jacob. *Düşün*."

Odaklanmaya çalıştım ama kırgınlığımın dikkatimi dağıtmasına izin veriyordum. En başından beri Abe'e herkesten daha yakın olduğumu düşünmüştüm. Peki öyleyse nasıl olmuştu da çalışma odasının zeminindeki gizli kapıdan bana hiç söz etmemişti? Hayatının yarısından fazlasını gölgelerin içinde yaşayarak geçirmiş ve sırrını benimle paylaşmak için gerçek bir girişimde bulunmamıştı. Evet, peri masallarına benzer hikâyeler anlattığı ya da birkaç eski fotoğrafı benimle paylaştığı olmuştu ama bana asla bir şey *göstermemişti*. Hikâyelerini kanıtlamak için biraz çaba sarf etmiş olsaydı –mesela gizli odasına açılan gizli kapıyı gösterseydi– anlattıklarından asla şüphe etmezdim.

Babamın aksine, ben inanmak *istiyordum*.

Kuşkuculuğum, sırrını benimle paylaşma planından alıkoyacak kadar mı yaralamıştı onu? Artık buna inanmıyordum. Eğer gerçeği açıkça söylemiş olsaydı sırrını hayatım pahasına korurdum. Fakat bana kalırsa bilmemi istememesinin asıl nedeni bana güvenmiyor oluşuydu. Ama işte şimdi buradaydım, öğrenmemi asla istemediği sırları gün yüzüne çıkarmak için hiç sözünü etmediği bir kapının şifresini tahmin etmeye çalışıyordum.

O halde neden uğraşıyordum ki?

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," deyip ayağa kalktım.

"Pes mi ediyorsun?" diye sordu Emma.

"Kim bilir," dedim. "Belki de yalnızca bir yeraltı mahzenidir."

"Öyle olmadığını biliyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Babaannem meyveleri bozulmadan saklama meselesini epey ciddiye alırdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enoch hüsrana uğramış gibi iç çekti. "Belki de bizden gizliyorsundur."

"Ne?" dedim, ona doğru dönerek.

"Bence şifreyi biliyorsun ama Abe'in sırrını kendine saklamak istiyorsun. Oysa kapıyı bulan *bizdik*."

Ona doğru öfke dolu bir adım attım. Bronwyn aramıza girdi.

"Jacob, sakin ol! Enoch, kapa çeneni. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Ona bir el hareketi çektim.

"Aman, Abe'in toprağın altındaki tozlu deliğinde neler sakladığı kimin umurunda ki," dedi Enoch gülerek. "Büyük olasılıkla orada Emma'nın gönderdiği binlerce eski aşk mektubundan başka bir şey yoktur."

Şimdi el hareketi çekme sırası Emma'ya geçmişti.

"Belki de Emma'nın koca bir fotoğrafının etrafına mumlar dizerek kendine bir mabet yapmıştır..." Neşeyle ellerini çırptı. "Ah, bu siz ikiniz için ne de *can sıkıcı* olurdu!"

"Yanıma gel de kaşlarını yakayım," dedi Emma.

"Ona aldırış etme," dedim.

Emma'yla birlikte ellerimiz ceplerimizde, kapı boşluğuna doğru yürüdük. Enoch ikimizin de canını sıkmayı başarmıştı.

"Hiçbir şey gizlediğim yok," dedim sessizce. "Gerçekten şifrenin ne olduğunu bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi ve koluma dokundu. "Düşünüyordum da... belki de bir sayı değildir."

"Ama o bir *tuş takımı*."

"Belki de bir kelimedir. Bak, tuşların üzerinde hem harfler hem de sayılar var."

Kapağın yanına gidip baktım. Emma haklıydı: Tıpkı telefonların üzerindeki tuşlar gibi rakamların her birinin altında üç harf vardı.

"İkiniz için de özel anlam ifade eden bir kelime var mıydı?" diye sordu Emma.

"*E-m-m-a?*" dedi Enoch.

Ona doğru döndüm. "Tanrı şahidim olsun ki, Enoch..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bronwyn onu yakaladığı gibi omzuna attı.

"Hey! İndir beni!"

"Biraz oyun dışı kalacaksın," dedi Bronwyn ve bir yandan kıvranırken diğer yandan sızlanıp duran Enoch'u odadan çıkardı.

"Az önce de dediğim gibi," dedi Emma. "İkiniz arasındaki bir sır. Senden başka kimsenin bilemeyeceği bir şey."

Bir an için düşündüm, sonra kapağın yanına diz çöktüm. Önce bazı isimler –benimkini, Abe'inkini, Emma'nınkini– denedim ama şansım yaver gitmedi. Derken sırf iş olsun diye *t-u-h-a-f* kelimesini tuşladım.

Bu da işe yaramadı. Zaten fazlasıyla barizdi.

"Biliyorsun, aradığımız kelime İngilizce bile olmayabilir," dedi Millard. "Abe, Lehçe de konuşuyordu."

"Şimdilik vazgeçip gece düşünmeye ne dersin?" dedi Emma.

Ama şimdi beynimdeki çarklar dönmeye başlamıştı. Lehçe. Evet, büyükbabam ara sıra ve bilhassa kendi kendine bir şeyler mırıldanırken Lehçe konuşurdu. Fakat bana hiç Lehçe öğretmemişti. Tek bir kelime dışında. *Tygrysku* – bu bana verdiği bir hayvan ismiydi. "Küçük kaplan" anlamına geliyordu.

Kelimeyi tuşladım.

Kilidin içindeki mekanizma bir *pat* sesiyle açıldı.

Ha siktir.

◆ ◆ ◆

Kapı açılınca karanlığa doğru alçalan bir merdiven gün yüzüne çıktı. Ayağımı aşağı sallayarak ilk basamağa bastım.

"Bana şans dileyin," dedim.

"Önden gitmeme izin ver," dedi Emma. Açtığı avucundan bir alev yükseldi.

"Önden giden ben olmalıyım," dedim. "Eğer aşağıda nahoş bir şeyler varsa ilk mideye indirilen ben olmak istiyorum."

"Ne kadar da kahramanca," dedi Millard.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On basamak inerek ayağımı beton zemine bastım. Burası evden on ila on beş derece kadar daha serindi. Önümde mutlak bir karanlık uzanıyordu. Telefonumu çıkardım ve ışığını yakarak etrafıma tuttum ama tek görebildiğim, gri betondan yapılmış kavisli duvarlardı. Burası bir tüneldi: Pek çok insanın kapalı alan korkusu yaşayacağı kadar dar ve eğilmemi gerektirecek kadar alçak tavanlı bir tünel. Telefonumun ışığı önümü ya da tünelin ne kadar devam ettiğini göremeyeceğim kadar cılızdı.

Emma, "Evet?" diye seslendi aşağı doğru.

"Canavar yok!" diye bağırdım. "Ama biraz ışık işimi görürdü."

Kahramanlık da bir yere kadardı.

"Az sonra oradayım!" dedi Emma.

"Biz de!" dediğini duydum Olive'in.

Ancak o andan sonra, arkadaşlarımın aşağı inmesini beklerken asıl mevzu kafama dank etti. Büyükbabam burayı bulmamı *istemişti*.

Tygrysku. Bu ormana bırakılmış bir ekmek kırıntısıydı. Tıpkı Emerson cildinin arasına sıkıştırdığı, Bayan Peregrine'den gelen kartpostal gibi.

Emma zemine ulaşır ulaşmaz avucunun içinde bir alev belirdi. "Pekâlâ," dedi önümüzdeki tünele bakarak. "Burası kesinlikle bir yeraltı mahzenine benzemiyor."

Bana göz kırptı. Ben de ona sırıtarak karşılık verdim. Rahat ve sakin görünüyordu ama bunun bir numara olduğundan adım gibi emindim; vücudumdaki bütün sinirler karıncalanıyordu.

"Ben de aşağı gelebilir miyim?" diye seslendi Enoch, yukarıdaki odadan. "Yoksa nüktedan kişiliğimden ötürü cezalandırılacak mıyım?"

Bronwyn merdivenin son basamağına henüz adımını atmıştı. "Sen olduğun yerde kal," dedi. "Eğer biri gelecek olursa burada gafil avlanmayı hiç istemeyiz."

"Kim gelecek olursa?" diye sordu Enoch.

"Kim olursa," dedi Bronwyn.

Bir araya toplandık, Emma öne geçti ve tüneli aydınlatmak için alevini ileri uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yavaş hareket edin, garip seslere karşı temkinli olun ve paniğe kapılmayın," dedi. "Burada nelerin olduğunu bilmiyoruz ve Abe'in dört bir yana bubi tuzağı kurmuş olması da mümkün görünüyor."

Sırtımızı kamburlaştırıp ayaklarımızı sürüye sürüye ilerlemeye koyulduk. Önümüzde uzanan tünelin yönüne bakarak tepemizdeki eve göre nerede olduğumuzu tahmin etmeye çalıştım. Yirmi ya da otuz adım sonra muhtemelen oturma odasının hizasındaydık. Kırk adım sonra evden çıkıyorduk ve elliden sonra ön bahçenin altında olduğumuzdan gayet emindim.

Tünel nihayet bir kapıyla son buldu. Bu da arkamızda kalan ambar kapağı kadar ağır görünüyordu ama hafifçe aralıktı.

"Merhaba?" diye seslendim. Sesim karşısında Bronwyn yerinden sıçrayıverdi.

"Özür dilerim," dedim ona.

"Birini bekliyor muydun?" diye sordu Millard.

"Hayır. Ama hiç belli olmaz."

Belli etmemeye çalışsam da o kadar gergindim ki titriyordum.

Emma kapıdan girdi ve bir an için alevini etrafa tutarak öylece dikildi. "Yeterince güvenli görünüyor," dedi. "Ama bu işimize yarayabilir..."

Duvara uzanıp bir düğmeye bastı ve odadaki bir dizi floresan lamba tınlayarak can buldu.

"Şuna da bakın!" dedi Olive. "Tam da düşündüğümüz gibi."

Emma avucundaki alevi söndürmek için elini kapatırken arkasında toplandık. Sonra gördüklerimi sindirmeye çalışarak yavaşça kendi etrafımda döndüm. Oda küçüktü, altı metreye dört buçuk metre boyutlarındaydı fakat nihayet dimdik ayakta durabiliyordum. Büyükbabama has bir titizlikle düzenlenmişti. Duvarlardan birinin önünde yatakhanelerdeki gibi yerleştirilmiş dört metal karyola vardı; her birinin ayakucunda, sımsıkı bir rulo yapıldıktan sonra plastiğe sarılmış çarşaf ve battaniyeler duruyordu. Metalden yapılma büyük bir dolap cıvata yardımıyla duvara sabitlenmişti. Emma dolabın kapağını açınca içinde her türden malzeme buldu: el fenerleri, piller, temel alet edevat ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en az birkaç hafta boyunca yetecek miktarda konserve ve kuru gıda. Dolabın yanında içme suyuyla doldurulmuş mavi renkli, büyük bir varil duruyordu. Onun yanında ise ara sıra Abe'in garajında gözüme ilişen hayatta kalma dergilerinde gördüğüm ve kimyasal tuvalet dedikleri acayip görünümlü bir plastik kutu vardı.

"Vay canına, şuna bakın!" dedi Bronwyn. Köşede dikiliyordu ve gözünü tavandan çıkan metal bir silindire yaslamıştı. "Dışarıyı görebiliyorum!"

Silindirin alt kısmında iki kol ve bir de mercek vardı. Bronwyn benim de bakabilmem için kenara çekildi ve biraz bulanık da olsa dışarıdaki çıkmaz sokağı görmeyi başardım. Kolları kavrayarak silindiri döndürdüm ve karşımdaki görüntü de uzun çimlerle kaplı arazinin kısmen perdelediği evi görmeme yetecek kadar döndü.

"Bu bir periskop," dedim. "Bahçenin hududuna gizlenmiş olmalı."

"Yani geldiklerini görebilirdi," dedi Emma.

"Burası *nedir*?" dedi Olive.

"Bir sığınak olmalı," dedi Bronwyn. "Gölge saldırılarına karşı. Şuradaki dört yatağı görüyor musun? Böylece ailesi de burada gizlenebilecekti."

"Burası yalnızca saldırıların bitmesini beklemeye yaramıyormuş," dedi Millard. "Burası aynı zamanda bir alıcı istasyonuymuş."

Sesi karşıdaki duvarın dibinden, büyük ahşap masanın yanından gelmişti. Önüne gelişigüzel bir klavye yerleştirilmiş, milattan önceden kalma, yazıcıyla faks makinesi arasında bir şeye benzeyen ve yeşile boyanmış metalle kromdan imal edilmiş gibi görünen garip bir makine neredeyse masanın tüm yüzeyini kaplamıştı.

"Bu şekilde iletişim kurmuş olmalı."

"Kiminle?" diye sordu Bronwyn.

"Diğer gölge avcılarıyla. Şunu görüyor musun? Bu hava basıncıyla çalışan bir teleks."

"Ah, vay canına," dedi Emma, telekse bakmak için küçük odayı boylu boyunca arşınlarken. "Bunları hatırlıyorum. Bayan Peregrine'de de bunlardan bir tane vardı. Acaba ona ne oldu?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ymbrynelerin güvenli döngülerinden ayrılmadan birbirleriyle iletişim kurabilmesi için hazırlanan projenin bir parçasıydı," diye açıkladı Millard. "En sonunda işe yaramadığı ortaya çıktı. Çok karmaşıktı ve dinlenmeye çok müsaitti."

Oysa ben Millard'ı yarım kulak dinliyordum çünkü hâlâ serseme dönmüş vaziyetteydim. Tüm bunların *yıllardır* burnumun dibinde –hatta kelimenin tam anlamıyla ayağımın altında– olmasına rağmen hiçbir şeyden haberdar olmadığım gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. Şu anda dikilmekte olduğum yerin yalnızca altı metre yukarısındaki çimenlerde oyun oynayarak kim bilir kaç akşamüstü geçirmiştim? Bu beni hayrete düşürdü ve aklıma şu soruyu getirdi: Farkına varmadan daha ne kadar tuhaflığa maruz kalmıştım? Büyükbabamın arkadaşlarını, arada sırada ziyarete gelen ve verandada ya da çalışma odasında Abe'le sohbet ederek zaman geçiren ihtiyar dostlarını düşündüm.

Onu Polonya'dan tanıyorum, demişti büyükbabam ziyaretçilerinden biri için.

Savaş sırasında tanıştığım bir arkadaş, demişti bir diğerini tarif ederken.

Ama onlar gerçekte kimdi?

"Bu şeyin diğer gölge avcılarıyla iletişim kurmak için olduğunu söylüyorsunuz," dedim. "Peki onlar hakkında ne biliyorsunuz?"

"Avcılar hakkında mı?" dedi Emma. "Pek bir şey bildiğimiz söylenemez ama amaçlanan da buydu. Avcıların hepsi âdeta birer kapalı kutu gibidir."

"Kaç kişi olduklarını biliyor musunuz?"

"Bana kalırsa bir düzineden fazla değillerdir," dedi Millard. "Ama bu yalnızca bilgiye dayalı bir tahmin."

"Peki, hepsi gölgelere hükmedebiliyor mu?" diye sordum.

Belki de dışarıda benim gibi başka tuhaflar da vardı. Belki de onları bulabilirdim.

"Ah, hiç sanmıyorum," dedi Emma. "Abe'i böylesine özel kılan da buydu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve sizi de öyle, Bay Jacob," dedi Bronwyn.

"Kafama yatmayan bir şey var," dedi Millard. "Abe gölgenin peşine düştüğü gece neden buraya sığınmadı?"

"Belki de zamanı yoktu," dedi Olive.

"Hayır," dedim. "Kendisinin peşinde olduğunu biliyordu. Birkaç saat önce panik içinde beni aramıştı."

"Belki de şifreyi unutmuştur," dedi Olive.

"Bunamamıştı," dedi Emma.

Bunun yalnızca tek bir açıklaması vardı ama cesaretimi toplayıp bir türlü bunu dile getiremiyordum; hatta düşüncesi bile nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

"Aşağı inmedi," dedim, "çünkü onu aramak için eve geleceğimi biliyordu. Uzak durmam için bana yalvarmış olmasına rağmen."

Bronwyn yüzünde acı dolu bir ifadeyle elini ağzına kapattı. "Ve o buradayken... sen *yukarıda* olsaydın..."

"Seni koruyordu," dedi Emma. "Gölgeyi uzağa, ormana çekmeye çalışıyordu."

Ansızın vücudum bacaklarıma ağır geldi ve yataklardan birine oturdum.

"Nereden bilecektin ki," dedi Emma, yanıma tünerken.

"Hayır." Ciğerlerimdeki havayı boşalttım. "Bana canavarların geldiğini söyledi ama ona inanmadım. Şu anda hâlâ hayatta olabilirdi... ama ben ona inanmadım. Yine."

"Hayır. Bunu kendine yapma." Emma'nın sesi kızgın çıkıyordu. "Sana, ona inanmana yetecek kadarını anlatmamış. Hatta doğru düzgün bir şey anlattığı bile söylenemez. Eğer anlatmış olsaydı ona inanırdın. Öyle değil mi?"

"Evet..."

"Ama Abe sırlarını severdi."

"Hem de nasıl," dedi Millard.

"Bence kimi zaman onları insanları sevdiğinden daha çok seviyordu," dedi Emma. "Ve en nihayetinde de onu öldüren bu oldu. Sırları... sen değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olabilir," dedim.

"Kesinlikle böyle."

Büyük ölçüde haklı olduğunu biliyordum. Benimle daha fazlasını paylaşmadığı için büyükbabama kızgındım ama eğer onu kendimden uzaklaştırmış olmasaydım bana her şeyi anlatmış olabileceği ihtimalini kafamdan atmakta zorlanıyordum. Haliyle kendimi hem öfkeli hem de suçlu hissediyordum. "Neyse... en azından burayı bulduk. Abe'in beraberinde mezara götürdüğü sırlardan biri daha aydınlanmış oldu," dedim.

"Birden fazlası aydınlanmış olabilir," dedi Millard. Masanın çekmecesini açtı. "Burada ilgini çekebilecek bir şey var, Jacob."

Göz açıp kapayıncaya dek yataktan fırlayıp masanın başında bittim. Çekmecenin içinde sayfalarla dolu metal halkalı bir klasör vardı. Ön yüzündeki etiketin üzerindeyse OPERASYON GÜNLÜĞÜ yazıyordu.

"Vay canına," dedim. "Yoksa bu...?"

"Ne olduğu üzerinde yazıyor," dedi Millard.

Diğerleri etrafımda toplanırken parmaklarımı klasörün altına sokup dosyayı çekmeceden çıkardım. En az birkaç santim kalınlığındaydı ve hiç değilse iki, iki buçuk kilo ağırlığındaydı.

"Hadi, devam et," dedi Bronwyn.

"İki ayağımı bir pabuca sokmayın," dedim.

Klasörün ortalarından rasgele bir sayfa açtım. Bu, iki fotoğrafın zımbayla tutturulmuş olduğu, daktiloyla yazılmış bir görev raporuydu. Fotoğraflardan biri koltukta oturan kostümlü bir çocuğa, diğeriyse palyaço kılığına girmiş bir erkekle kadına aitti.

Raporu yüksek sesle okudum. Kolluk kuvvetlerinin veciz ve duygusuz diliyle yazılmıştı. Tuhaf bir çocuğu, peşindeki hortlaktan ve gölgeden kurtardıktan sonra güvenli bir döngüye götürmekle ilgili bir görevi genel hatlarıyla anlatıyordu.

Birkaç sayfa çevirdikten sonra dosyanın 1950'li yıllara dek giden benzer raporlarla dolu olduğunu fark ettim ve ardından klasörü kapattım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?" dedi Millard.

"Abe gölgeleri bulup öldürmekten çok daha fazlasını yapmış," dedi Bronwyn.

"Aynen öyle," dedi Millard. "Tuhaf çocukları kurtarıyormuş."

Emma'ya baktım. "Bundan haberin var mıydı?"

Bakışlarını yere indirdi. "Hiç işinden bahsetmezdi."

"Ama tuhaf çocukları kurtarmak ymbrynelerin görevlerindendir," dedi Olive.

"Evet," dedi Emma, "ama eğer hortlaklar çocukları raporda anlatıldığı gibi yem niyetine kullanıyorlarsa, ymbryneler görevlerini yerine getirememiş olabilir."

Ben başka bir ayrıntıya takılmıştım ama bunu bir süreliğine kendime saklamaya karar verdim.

"HEY!" diye bağırdı biri kapı boşluğundan ve hepimiz olduğumuz yerde sıçradık. Dönüp bakınca gelenin Enoch olduğunu gördük.

"Sana buraya inmemeni söylemiştim!" dedi Bronwyn.

"Ne bekliyordun? Siz aşağı ineli yıllar oldu." Odaya girdi ve etrafına bakındı. "Yani onca yaygarayı bunlar için mi kopardınız? Burası tıpkı bir hapishane hücresine benziyor."

Emma saatine baktı. "Saat neredeyse altı olmuş. Dönsek iyi olur."

"Diğerleri bizi öldürecek," dedi Olive. "Bütün akşamüstü ortada yoktuk ve yeni kıyafet almış da değiliz!"

O anda Bayan Peregrine'in verdiği sözü anımsadım. Karanlık çökerken bana bir şey göstereceğini söylemişti ki akşama yalnızca bir ya da iki saat kalmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse bana göstereceği şey artık pek umurumda değildi. Tek düşünebildiğim eve dönüp odama çıkmak, kapıyı kapatmak ve büyükbabamın operasyon günlüğünü baştan sona okumaktı.

◆ ◆ ◆

BELONGS TO KAKTUS TEAM

31 Ekim 1967——HOUSTON, TEXAS

Daha önce temas kurulmamış, yaklaşık 13 yaşlarında, makul seviyede beceri sergileyen ve evlatlık verilmek üzere sisteme girişi yapılmış tuhaf erkeğe dair rapor kaydı. Ajan A ve H, kurbanı ymbrynelere karşı yem olarak kullanmak amacıyla evlat edindirme kurumu görevlisi kılığına girmiş 2 hortlak tespit etti. Beraberlerinde 1 gölge vardı. Yerel Cadılar Bayramı kutlamaları sırasında temas kuruldu. Düşmanlar kalabalıktan ayrıldı ve bir çatışma yaşandı. Gölge bir ok ve yay yardımıyla sessizce öldürüldü. Hortlaklar kaçtı. Erkek bacağından yaralandı, kadın yara almadı. Hortlakların Joe ve Jane Johnson takma isimleriyle seyahat ettiklerine inanılıyor. Maskesiz görülmediler.

Sonuç: Kurban sağ salim kurtarıldı ve 10 Kasım 1967 tarihinde Marfa, Teksas yakınlarındaki A-57 döngüsünden sorumlu Bayan Apfel'in gözetimine verildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Eve döndüğümüzde güneş ağaçların ardında batmaya daha yeni başlamıştı. Geride bıraktığımız arkadaşlarımız uzun saatlerdir ortalarda görünmediğimiz için yüksek sesle oflayıp pufladı fakat geç kalmamızın nedenini –ve ne bulduğumuzu– onlara söylediğimizde öfkelerini unutup hikâyeyi sil baştan anlatan Millard'ı pür dikkat dinlemeye koyuldular.

Annemle babam gitmişti. Bavullarını toplamış ve Asya'ya seyahate çıkmışlardı. Mutfak tezgâhının üzerinde, annemin el yazısıyla yazılmış bir not buldum. Notta beni çok özleyecekleri, onlara istediğim zaman telefonla ya da e-posta yoluyla ulaşabileceğim ve bahçıvanın parasını ödemeyi unutmamam gerektiği yazıyordu. Notun şen şakrak ve gelişigüzel üslubundan –*Seni seviyoruz, Jackey!*– Bayan Peregrine'in, benimle ilgili son birkaç aydır süregelen endişelerini zihinlerinden silmek konusunda harika bir iş çıkardığını anlayabiliyordum. Onlar burada yokken yine bir çöküntü yaşamamdan ya da kaçmamdan hiç korkmuyor gibiydiler. Hatta pek umursadıkları bile söylenemezdi. Ve bu tam istediğim şeydi. *Çok şükür gittiler*, diye düşündüm. En azından ev bize kalmıştı.

Bayan Peregrine de ortalıklarda yoktu. Horace'ın söylediğine göre bizim arkamızdan çıkmış ve gün boyu eve dönmemişti.

"Nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordum.

"Yalnızca, saat tam yediyi çeyrek geçe arka bahçedeki kulübede onunla buluşmamızı tembihledi."

"Kulübede."

"Saat tam yediyi çeyrek geçe."

Demek ki bir saat kadar boş vaktim vardı.

Gizlice odama çıktım. Pikaba Led Zeppelin'in *IV* albümünü koydum çünkü ne zaman gerçekten odaklanmamı gerektiren bir şey yapsam o albümü dinlerdim. Büyükbabamın günlüğüyle yatağa tırmandım, günlüğü önüme açtım ve okumaya başladım.

Daha bir sayfa bile okumamıştım ki Emma kafasını içeri uzattı. Onu bana katılmaya davet ettim.

"Hayır, teşekkürler," dedi. "Bir gün için yeterince Abe Portman'a maruz kaldım." Sonra odadan çıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Klasörün içinde on yıllık dönemler halinde ayrılmış yüzlerce sayfa vardı. Birçoğu sığınakta okuduğum raporun üslubunda yazılmıştı: Genellikle fotoğraf gibi görsel bir kanıtın eşlik ettiği ayrıntısız, duygusuz metinlerdi. Günlüğü baştan sona okumak en az bir haftamı alırdı. Haliyle sahip olduğum şu bir saat içinde klasöre şöyle bir göz atmaktan fazlasını yapamazdım. Fakat bu Abe'in Amerika'da yaptıklarını kabataslak anlamama yeterdi.

Her zaman değil ama genellikle yalnız çalışmıştı. Bazı raporlarda yalnızca tek bir harfle –F, P, V ama en sık H– adlandırılan başka "ajanlardan" da bahsediliyordu.

Eğer babamın yarım yamalak hatıralarına güvenecek olursam H'nin babamın tanıştığı adam olduğu sonucuna varabilirdim. Eğer Abe oğlunu H'yle tanıştıracak kadar ona güvendiyse H önemli biri olmalıydı. O halde kimdi? Organizasyonlarının yapısı nasıldı? Görevleri kim veriyordu? Öğrendiğim her yeni bilgi kırıntısı düzinelerce soruyu beraberinde getiriyordu.

Başlarda görevleri bilhassa gölgeleri avlayıp öldürmek üzerine yoğunlaşmıştı. Fakat aradan yıllar geçtikçe tuhaf çocukları bulup kurtarma görevlerinin sayısı artmıştı. Bu hiç şüphesiz takdire şayandı fakat Bronwyn'in sorusu aklımdan çıkmış değildi: Bu ymbryneleri görevi değil miydi? Amerika'daki ymbryneleri işlerini yapmaktan alıkoyan bir şey mi vardı?

Onlarla ilgili *yolunda gitmeyen* bir şey?

1953 yılında başlayan raporlar 1985 yılında aniden kesilmişti. Neden arkası gelmemişti? Henüz bulamadığım bir günlük daha mı vardı? Abe 1985 yılında emekli mi olmuştu? Yoksa bir şey mi değişmişti?

Bir saatlik okumanın ardından sorularımdan birkaçına yanıt bulmuş olsam da kafamda daha onlarcası peyda olmuştu. Bunlardan ilki şuydu: Yapılması gereken buna benzer işler hâlâ var mıydı? Bir grup gölge avcısı dışarıda bir yerlerde canavarlarla savaşıp tuhafları kurtarmaya devam ediyor muydu? Eğer öyleyse onları bulmayı çok isterdim. Bunun bir parçası olmayı ve yeteneğimi büyükbabamın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

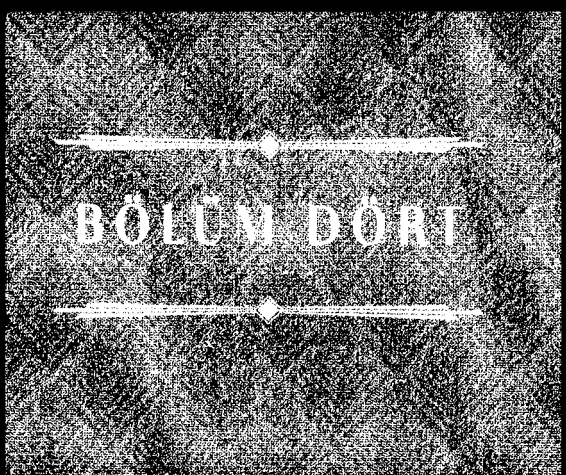
Amerika'daki çalışmalarını devam ettirmek için kullanmayı arzu ediyordum. Belki onun da en başından beri istediği buydu! Evet, sırlarını kilit altına almıştı ama o kilidin anahtarı bana verdiği addı. Ve tüm bunları bana anlatamadan ölüp gitmişti.

Her şeyin bir sırası vardı. Sorularımın yanıtlarını almak için, şu dünyada Abe'in sırlarını bilme ihtimali olan yegâne kişiyi bulmak zorundaydım.

H'yi bulmak zorundaydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bayan Peregrine'i beklerken arka bahçede oyalandık. Saat yediyi on iki geçiyordu ve gökyüzünün feri çoktan sönmüştü. Zakkum ağaçlarına yaslanarak ayakta durmaya çalışan, kafes şeklindeki ahşaplardan yapılma kulübeye baktım. Annem birkaç yıl önce bahçeciliğe merak salmıştı ama şu günlerde kulübe yalnızca otlara ve örümceklere ev sahipliği yapıyordu.

Tamı tamına yediyi çeyrek geçe hava hepimizin hissettiği bir statik elektrik yüklenmesiyle çatırdadı –Horace'tan bir, "Aaaah!" sesi yükselirken Claire'in uzun saçları dimdik oldu– ve ardından kulübe içeriden aydınlandı. Bu kısa süreli ama kör edici bir parlamaydı; kafes duvarlardaki yüzlerce delik önce kor gibi parlayıp ardından yavaşça söndü. Derken kulübenin içinden Bayan Peregrine'in sesinin geldiğini duyduk.

"İşte buradayız!" Uzun adımlarla çimenliğe çıktı. "Oh," dedi, ciğerlerini havayla doldururken. "Evet, kesinlikle bu havayı tercih ederim." Sonra bizlere baktı. "Geç kaldığım için üzgünüm."

"Yalnızca otuz saniye," dedi Horace.

"Bay Portman, biraz sersemlemiş görünüyorsunuz."

"Az önce neler olduğunu tam olarak anlayamadığımdandır," dedim. "Ya da nerede olduğunuzu. Ya da... öyle şeyleri?"

"Bu," dedi kulübeye işaret ederek, "bir döngü."

Bakışlarımı ondan kulübeye kaydırdım. "Arka bahçemde bir döngü mü varmış?"

"Artık var. Bu akşamüstü yaptım."

"Bu bir cep döngüsü," dedi Millard. "Bayan P, ne parlak bir fikir! Konseyin henüz bunları onaylamadığını sanıyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine, "Yalnızca bunu onayladılar. Hem de bugün," dedi gururla sırıtarak.

"Peki neden bu akşamüstünün bir döngüsünü istemiş olasınız ki?" diye sordum.

"Cep döngülerinde hangi günün tekrar tekrar yaşandığının bir önemi yoktur. Cep döngülerinin avantajı, son derece küçük boyutlarıdır ki bu da idarelerini ziyadesiyle kolaylaştırır. Her gün sıfırlanması gereken normal döngülerin aksine bunların ayda bir ya da iki defa sıfırlanması yeterli olur."

Diğerleri sırıtıyor ve birbirlerine heyecanlı bakışlar atıyordu fakat ben hâlâ bir şey anlamamıştım.

"Fakat kulübe boyutlarındaki bir döngünün nesi iyi ki?"

"Sığınak olarak değil ama portal olarak fevkalade kullanışlıdırlar." Elbisesinin cebine uzandı ve üzerine çentikler açılmış irice bir mermiye benzeyen, pirinçten yapılma ince bir nesne çıkardı. "Bentham'ın dâhice icatlarından biri olan bu dokuma tezgâhı mekiği sayesinde bu döngüyü Panoptidön'e dikebilirim. Ve *voilà!* Böylece Şeytanın Arka Bahçesi'ne açılan bir kapımız olur."

"Burada," dedim. "Arka bahçemde."

"Bunun için ille de benim lafıma güvenmek zorunda değilsiniz," dedi, elini kulübeye doğru uzatarak. "Gidip kendi gözlerinizle görün."

Kulübeye doğru bir adım attım. "Gerçekten mi?"

"Cesur yeni dünyaya hoş geldiniz, Bay Portman. Biz de hemen arkanızda olacağız."

◆ ◆ ◆

Kırk saniye. Arka bahçemden çıkıp Londra'daki bir on dokuzuncu yüzyıl döngüsüne ulaşmam işte bu kadar sürdü. Bahçe kulübesinin arka tarafına adımımı atmamla Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki bir süpürge dolabından çıkmam yalnızca kırk saniyemi aldı. Artık ne kafam ne de midem döngü yolculuğunun ani sarsıntısına aşina olduğundan başım dönmeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Süpürge dolabından çıkıp tanıdık bir koridora adımımı attım: Her birinin üzerinde küçük bir levha bulunan birbirinin aynısı kapıların ardı ardına sıralandığı halı kaplı, uzun bir koridora. Koridorun karşısındaki kapının üzerinde şöyle yazıyordu:

DEN HAAG, HOLLANDA, 8 NİSAN 1937

Arkamdaki kapıya bakmak için kendi etrafımda döndüm. Duvara küçük bir kâğıt parçası iliştirilmişti:

JACOB PORTMAN'IN EVİ, FLORIDA, GÜNÜMÜZ.
YALNIZCA A. PEREGRINE VE VESAYETİNDEKİLER İÇİNDİR

Artık benim evimin de bağlı olduğu, Bentham'ın gerçeği büken Panoptidön makinesinin kalbindeydim. Kapı açılıp Emma göründüğünde hâlâ bu gerçeği sindirmeye çalışıyordum. "Merhaba, yabancı!" dedi ve beni yanağımdan öptü. Derken Bayan Peregrine ve tuhaf arkadaşlarımın geri kalanı da kapıda göründü. Bir okyanusu aşıp bir yüzyılı geride bıraktıkları anlık yolculuklarından etkilenmediklerinden heyecan içinde gevezelik ediyorlardı.

"Bu da demektir ki eğer istemezsek artık Şeytanın Arka Bahçesi'nde uyumak zorunda değiliz," diyordu Horace.

"Jacob'ın evine ulaşmak için o bataklıktan geçip onca saat yolculuğa katlanmak zorunda da değiliz," dedi Claire. "Beni araba tutuyor."

"En iyi kısmı da yiyecekler," dedi Olive, diğerlerini itekleyerek öne geçerken. "Düşünsenize, artık sabahları doğru düzgün İngiliz usulü bir kahvaltı edebiliriz, öğle yemeklerinde Jacob'ın evinde pizza yeriz ve akşam yemekleri için de Smithfield Market'tan yeni kesilmiş koyun pirzolası alırız!"

"Bu kadar ufak tefek birinin böylesine obur olacağı kimin aklına gelir ki," dedi Horace.

"Eğer yeterince yemek yersen belki de o kurşun ayakkabılara ihtiyacın kalmaz," dedi Enoch.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Harika, değil mi?" dedi Bayan Peregrine, beni kenara çekerek. "Artık çözüm derken neyi kastettiğimi görüyorsunuz. Bu cep döngüsü sayesinde dünyalarınızdan biriyle bağlantıyı kesmeden diğerinde yaşamaya devam edebileceksiniz. Sizin yardımınızla buradaki, yani Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki sorumluluklarımızdan kaçmadan günümüz Amerika'sı hakkındaki bilgi birikimimizi genişletmeye devam edebiliriz. Yeniden inşa edilmesi gereken döngüler, rehabilite edilmesi gereken sarsıntı geçirmiş tuhaflar, çaresine bakılması gereken tutuklu hortlaklar var... ve size verdiğim sözü unutmuş değilim. Burada çok mühim işler yapacaksınız. Buna ne dersiniz?"

"Aklınızda ne tür işler var?" diye sordum fakat az önce önüme serilen ihtimaller silsilesinden ötürü başım dönüyordu.

"Görevleri Ymbryne Konseyi veriyor, haliyle henüz bilmiyorum. Ama bana sizin için çok ilgi çekici bir işleri olduğunu söylediler."

"Peki ya geri kalanımız?" dedi Enoch.

"Biz de fark yaratacak görevler isteriz," dedi Millard. "Yalnızca angaryaları değil."

"Ya da temizlik yapmayı," diye ekledi Bronwyn.

"Sizin de yapacak önemli işleriniz olacak, size söz veriyorum," dedi Bayan Peregrine.

"Asıl önemli işin, günümüzde sıradan insanlar gibi davranmayı öğrenmek olduğunu *sanıyordum*," dedi Enoch. "O halde neden zamanımızı bu çöplükte boşa harcıyoruz?"

Müdire dudaklarını büzdü. "Günümüzle ilgili bilgi ve beceriler kazanırken aynı zamanda Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki yeniden yapılanma çabalarına da katkıda bulunabilirsiniz. Modern insanların işe gidip geldiği gibi buraya gelip gideceğiz. Bu sizce de eğlenceli değil mi?"

Enoch başını iki yana salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Bu politikadan başka bir şey değil. Ama bunu itiraf etmezsiniz."

Bayan Peregrine'in gözleri âdeta alev aldı.

"Kabalık ediyorsun," dedi Claire.

"Hayır, devam et, Enoch," dedi Bayan Peregrine. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Beslenme zincirinin tepelerindeki biri, herkes burada kapana kısılmışken, onlar mülteci gibi yaşayıp hortlakların arkalarında bıraktığı pisliği temizlerken bizim Jacob'ın evinde takılmamızın iyi görünmediğine karar vermiş. Ama insanların ne düşündüğü umurumda değil. Lanet olasıca bir tatili *hak ettik*!"

"Buradaki herkes tatili hak etti!" diye çıkıştı Bayan Peregrine. Gözlerini yumdu ve ani bir baş ağrısıyla savaşırmış gibi burun köprüsünü iki parmağının arasına alarak sıkıştırdı. "Şöyle düşün. Sizin, yani Şeytanın Arka Bahçesi Savaşı'nın kahramanlarının herkesin iyiliği için onlarla birlikte çalıştığını görmek diğer çocuklara ilham verecek."

"Pof," dedi Enoch ve tırnaklarını temizlemeye koyuldu.

"Aslına bakarsanız *ben* heyecanlıyım," dedi Bronwyn. "Daima gerçek sorumlulukları olan gerçek bir iş yapmak istemişimdir. Sıradanlaşma derslerimizi biraz sekteye uğratacak olsa bile."

"Sekteye uğratmak mı?" dedi Horace. "Daha tek bir ders bile yapmadık!"

"Bir tane bile ders yapmadınız mı?" dedi Bayan Peregrine bana dönerek. "Alışveriş gezisine ne oldu?"

"Biz, şey... planlarımız biraz aksadı," dedim.

"Ah," dedi kaşlarını çatarak. "Neyse, bolca zamanımız var. Ama bugün değil!" Sonra uzun adımlarla koridor boyunca yürümeye başladı. Bir yandan da ona yetişmemiz için bize el ediyordu.

◆ ◆ ◆

Biz, Bayan Peregrine'in peşi sıra koridorda yürürken Panoptidön'ün çok sayıdaki kapısından insanlar girip çıkıyordu. Hepsi bir hayli ciddi ve meşgul görünüyordu. Üzerlerinde farklı amaçlara uygun farklı kıyafetler vardı. Kabarık etekleri olan mavi elbiseli bir kadınla karşılaştık; elbisesinin etekleri öylesine şişkindi ki yanından geçebilmek için tek sıra olup duvarın dibinden yürümek zorunda kaldık. Bir adamın üzerinde beyaz renkli kalın bir kar tulumu, kafasındaysa silindir şeklinde kürk bir şapka vardı. Bir diğeri uyluk kemiklerinin ortasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dek uzanan yürüyüş botları ve altın rengi tokaları ışıl ışıl parlayan bir bahriyeli paltosu giymişti. Tüm bu kostümler öylesine dikkatimi dağıtmıştı ki köşeyi döndüğümüzde az kalsın bir duvara toslayacaktım – ya da benimle konuşmaya başlayana dek duvar sandığım birine.

Bir ses, "Genç Portman!" diye gümbürdedi. Adamı boylu boyunca görebilmek için başımı iyice geriye atarak yukarı baktım. Siyah renkli ağır bir pelerinin içindeki iki metrelik adam hem ölümün vücut bulmuş hâli hem de zaman zaman özlediğimi fark ettiğim eski bir dosttu.

"Sharon!"

Saygıyla eğilerek Bayan Peregrine'i selamladı ve ardından uzanıp elimi sıktı. Uzun, buz gibi parmakları elimi sarmalayarak diğer yanda başparmağıyla kavuştular.

"Nihayet hayranlarını selamlamaya geldin, öyle mi?"

"Ha ha," dedim. "Tabii tabii."

"Şaka yapmıyor," dedi Millard. "Sen artık bir ünlüsün. Dışarı çıktığında dikkatli olsan iyi edersin."

"Ne? Ciddi misin?"

"Ah, hem de nasıl," dedi Emma. "İmza vermeni isterlerse şaşırma."

"Ama havalara girmene gerek yok," dedi Enoch. "Ruhlar Kütüphanesi'nde yaptıklarımızdan sonra hepimiz biraz ün kazandık."

"Ah, öyle mi!" dedi Emma. "*Sen* ünlü müsün?"

"Biraz," dedi Enoch. "Hayran mektupları alıyorum."

"Bir tane aldın. Tek bir tane."

Enoch ayağını yere sürttü. "Siz o kadarını biliyorsunuz."

Bayan Peregrine boğazını temizledi. "Her neyse! Çocuklar bugün konseyden yeniden yapılanma çalışmalarıyla ilgili görevlerini alacak. Sharon, eğer senin için sakıncası yoksa bize bakanlıklar binasına kadar eşlik eder misin?"

"Elbette." Sharon, Bayan Peregrine'in önünde saygıyla eğilince pelerininden küf ve ıslak toprak kokusu yayıldı. "Sizler gibi saygıdeğer misafirlerimiz için yoğun çalışma tempoma biraz ara vermekten memnuniyet duyarım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bizimle birlikte koridor boyunca yürümeye başladığı sırada bana döndü ve, "Görüyorsun ya, artık bu evin baş kâhyasıyım. Ayrıca Panoptidön'ün ve çok sayıdaki portalının bekçiliğini de yapıyorum," dedi.

"*Onu* bu göreve getirdiklerine hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı Enoch.

Sharon dönerek gözlerini ona dikti ve koyu renkli başlığının içinde tekinsiz bir gülümseme ışıldadı.

Enoch, Emma'nın arkasına sığınarak gözden kaybolmaya çalıştı.

"Buralarda bir laf vardır," dedi Sharon. "'Papa meşgul, Rahibe Teresa da öldü.' Genç Portman sayesinde kalıcı olarak kızağa çekilen yaşlı Bentham dışında burayı benden daha iyi bilen kimse yok." Ses tonu temkinli denebilecek kadar tarafsızdı; öyle ki eski işvereninin ölümüne üzülüp üzülmediğini anlamak mümkün değildi. "Yani korkarım bana kaldınız."

Bir köşeyi daha döndük ve kendimizi geniş bir koridorda bulduk. Tatillerde havalimanları nasıl kalabalık oluyorsa burası da öyle kalabalıktı: Elleri kolları ağır valizlerle dolu yolcular iki duvar boyunca dizilmiş kapılardan girip çıkıyordu. Üniformalı görevlilerin insanların belgelerini kontrol ettiği platformların önünde uzun kuyruklar oluşmuştu. Aksi sınır muhafızları gözlerini kimsenin üzerinden ayırmıyordu.

Sharon yakınlarındaki görevlilerden birine bağırdı. "Şu kapıyı kapatın! Helsinki, 1911 Noel'inin yarısını içeri aldınız!"

Görevli sandalyesinden fırladı ve kar tanelerinin içeri süzüldüğü aralık vaziyetteki kapıyı çarparak kapattı.

"İnsanların, yalnızca ziyaret etmelerine izin verilen döngülere seyahat ettiğinden emin olmak için elimizden geleni yapıyoruz," diye açıkladı Sharon. "Bu koridorlarda yüzden fazla döngü kapısı var ve Zaman İşleri Bakanlığı yarısından azının güvenli olduğunu duyurdu. Pek çoğu hâlâ doğru düzgün keşfedilmedi; bazılarıysa yıllardır açılmamış. Yani ikinci bir emre kadar tüm Panoptidön yolculukları önce bakanlık –ve bendeniz– tarafından onaylanmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sharon kahverengi trençkotlu ürkek bir tipin elindeki bileti kaptı. "Sen kimsin ve nereye gidiyorsun?" Kendisine yetki verildiği için halinden ne denli mutlu olduğu ortadaydı ve caka satmaktan geri duramıyordu.

"Benim adım Wellington Weebus," dedi adam peltek peltek. "Pennsylvania İstasyonu, New York, 8 Haziran 1929'a gidiyorum, efendim."

"Orada ne işin var?"

"Amerikan kolonilerine atanmış sınır aşırı bir dilbilimcisiyim, efendim. Bir tercümanım."

"New York'ta neden bir tercümana ihtiyacımız olsun ki? Onlar da Kraliyet İngilizcesi konuşmuyor mu?"

"Tam olarak değil, efendim. Esasında ziyadesiyle garip bir konuşma tarzları var, efendim."

"Şemsiye ne işe yarayacak?"

"Orada yağmur yağıyor, efendim."

"Kostümcüler giysilerini çağa uygunlukları açısından inceleyip onayladı mı?"

"Onayladılar, efendim."

"O çağda yaşayan New Yorkluların şapka taktığını zannederdim."

Adam trençkotunun cebinden küçük bir şapka çıkardı. "Şapkam burada, efendim."

Bir süredir ayağını yere vurmakta olan Bayan Peregrine sabrının sonuna gelmişti. "Eğer burada sana ihtiyaç duyuluyorsa bakanlıklar binasına giden yolu tek başımıza da bulabileceğimizden eminim, Sharon."

"Hayatta olmaz!" dedi ve adamın biletini geri verdi. "Dikkat et, Weebus, gözüm üzerinde olacak."

Adam çarçabuk yanımızdan uzaklaştı.

"Buradan, çocuklar. Çok uzakta sayılmaz."

Kalabalık koridorda önden giderek bize yol açtı, sonra hep beraber merdivenlerden indik. Zemin katta, Bentham'ın büyük kütüpha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nesinin önünden geçtik. Yüz ya da daha fazla ranzaya yer açmak için mobilyaların çoğu ortadan kaldırılmıştı.

"Seninle yaşamaya gelene dek burada uyuyorduk," dedi Emma bana. "Hanımlar şu odada, beylerse burada."

Eskiden bir yemek odası olan ama artık yatakhane niyetine kullanılan başka bir odanın daha önünden geçtik. Bentham'ın evinin zemin katı, olduğu gibi yurtlarından edilmiş tuhaflar için sığınağa dönüştürülmüştü.

"Rahatınız yerinde miydi?" diye sordum.

Aptalca bir soruydu.

Emma omuzlarını silkti zira şikâyet etmekten pek hoşlanmazdı. "Hortlaklar tarafından inşa edilmiş bir hapishanede uyumaktan iyidir," dedi.

"*O kadar da* iyi değil," dedi Horace. Emma'nın aksine o şikâyet etmeye bayılırdı ve şikâyet etme fırsatını sezdiği anda yanıma sokulmuştu. "Sana bir şey diyeyim mi, Jacob? Korkunçtu. Herkes kişisel temizliğini bizler kadar önemsemiyor. Öyle ki bazı geceler kâfur çubuklarıyla burnumu tıkamak zorunda kaldım! Ayrıca ne mahremiyet ne gardırop ne giyinme odası ne de doğru düzgün bir banyo vardı! Ayrıca mutfaktan bir *gram* bile yaratıcılık çıkmıyordu." O esnada mutfağın önünden geçiyorduk ve kapıdan, bir aşçı taburunun bir şeyleri doğrayıp tencereleri karıştırdığını gördüm. "Üstelik diğer döngülerden gelen zavallı şeytanların pek çoğu geceleri kâbus görüyor ve haliyle tüm o inlemeler ve çığlıklar yüzünden insanın gözüne uyku girmiyor!"

"*Konuşana* bak," dedi Emma. "Haftada iki kere çığlıklar atarak uyanıyorsun!"

"Evet, ama en azından benim rüyalarım bir şeyler ifade ediyor," dedi.

"Biliyorsunuz, Amerika'da kâbusları tedavi edebilen bir kız var," dediğini duydum Millard'ın. "Belki bize yardımı dokunabilir."

"Dünyanın hiçbir yerinde benim rüyalarıma müdahale edebilecek nitelikte biri yok," dedi Horace ters ters.

Emma'nın yalnızca mutlu oldukları zamanlardan ve çıktıkları küçük maceralardan bahsettiği mektupları her daim şen şakrak ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

neşeli olmuştu. Bana, ne buradaki yaşam koşullarından ne de karşılaştıkları zorluklardan bahsetmişti. O anda dayanıklılığına bir kez daha hayran oldum.

Sharon koridorun sonundaki devasa meşe kapıyı iterek açınca sokağın gürültüsü ve güneş ışığı içeri hücum etti.

"Birbirinizden ayrılmayın!" diye bağırdı Bayan Peregrine ve böylece dışarı çıkıp kaldırımdaki insan akıntısının içine daldık.

◆ ◆ ◆

Eğer Emma elimi tutup beni beraberinde sürüklemeseydi olduğum yerde donakalırdım. Burayı neredeyse tanıyamayacaktım. Şeytanın Arka Bahçesi'ni son gördüğümde Caul'ün kulesi dumanı tüten bir tuğla yığınından ibaretti ve öfkeli güruh sokaklarda hortlakları kovalıyordu. Müptelalar korumasız kalan nektar zulalarını yağmalarken isyanlar çıkmış ve hortlakların işbirlikçileri işledikleri suçların kanıtlarıyla dolu olan binaları ateşe vermişti. Ama tüm bunların üzerinden epey zaman geçmişti ve o günden bu yana Şeytanın Arka Bahçesi'nde büyük gelişme kaydedilmişti. Fakat neresinden bakarsanız bakın hâlâ cehennem çukurlarından farksızdı; binalar pislik içindeydi ve gökyüzü her zamanki gibi sarı ve zehirli görünüyordu ama yangınlar söndürülmüştü, yıkıntılar temizlenmişti ve üniformalı tuhaflar kalabalık sokaktaki at arabası trafiğini idare ediyordu.

Değişen, mekânın kendisinden ziyade insanlardı. Sinsi sinsi ortalıkta dolaşan o boş bakışlı müptelalar, mağaza vitrinlerinde mallarını sergileyen tuhaf tacirleri, nektarın verdiği güçle gözlerinden ışıklar saçan gladyatörler gitmiş, yerlerine farklı çağlara ait değişik kostümlerine bakılırsa Avrupa'dan, Asya'dan, Afrika'dan, Orta Doğu'dan ve pek çok farklı zaman diliminden tuhaflar gelmişti.

Görünüşe bakılırsa hortlaklar, tuhafların ruhlarını avlarken ayrımcılık yapmamıştı ve elleri tahmin ettiğimden çok daha ötelere uzanmıştı.

Beni insanların kostümlerinden daha fazla şaşırtan şey, içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulundukları koşullara rağmen takındıkları tavırdı. Hasar görmüş ve yerle bir edilmiş döngülerden gelerek buraya sığınmışlardı. Evlerini kaybetmişlerdi, arkadaşlarının ve sevdiklerinin gözlerinin önünde öldürüldüğüne tanık olmuşlardı, akla hayale sığmayacak travmalar yaşamışlardı. Ama bakışları ne şaşkın ne de ifadesizdi. Hiçbiri paçavralar içinde değildi. Her birinin hayatında devasa birer delik açılmıştı ama sokak, azmin verdiği enerjiyle âdeta nabız gibi atıyordu.

Belki de yas tutmaya zamanları yoktu. Ama ben tuhafların, neredeyse yüz yıldır ilk defa, döngülerinin ve umutlarının ardına gizlenmekten daha fazlasını yaptığına inanmayı tercih ediyordum. En kötüsünü atlatmışlardı ve hayatta kalmayı başardıkları için yapacakları pek çok şey vardı: Dünyalarını sil baştan inşa edeceklerdi. Ve bu defa *daha iyisini* yapabilirlerdi.

Bir ya da iki blok boyunca kendimi onlara bakmaya öylesine kaptırmıştım ki kaç tanesinin bakışlarıma karşılık verdiğini fark etmemiştim. Fakat sonra biri dönüp bana bir kez daha baktı. Başka biri beni işaret etti. Hatta dudaklarında kendi adımı gördüğüme yemin bile edebilirdim.

Kim olduğumu biliyorlardı.

Gazete satan genç bir oğlanın yanından geçtik. "Jacob Portman bugün Arka Bahçe'yi ziyaret edecek! Kahramanımız hortlaklara karşı kazandığı zaferden beri ilk kez Şeytanın Arka Bahçesi'ne gelecek!" diye bağırıyordu.

Yüzümün yanmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Neden bütün takdiri Jacob topluyor?" dediğini duydum Enoch'un. "Biz de oradaydık!"

"Jacob! Jacob Portman!" İki yeniyetme kız ellerinde salladıkları bir kâğıt parçasıyla beni takip ediyorlardı. "Bunu bizim için imzalar mısın?"

"Önemli bir toplantıya geç kaldı!" dedi Emma, beni kalabalığın içinde çekiştirerek.

Daha on adım atmıştık ki güçlü bir çift el beni durdurdu. Bu eller hızlı hızlı konuşan, alnının ortasında tek bir gözü olan ve şapkasının üzerinde BASIN yazan bir adama aitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Skandal Postası*'ndan Farish Obwelo. Şipşak bir fotoğrafa ne dersin?"

Yanıt vermemi beklemeden beni en az bir ton çektiğini düşündüğüm devasa, antika bir fotoğraf makinesine doğru döndürdü. Bir fotoğrafçı, makinenin arkasına geçip flaşı havaya kaldırdı. "Evet, Jake," dedi Farish, "bir gölge ordusuna kumandanlık etmek nasıl bir histi? Onca hortlağı mağlup ettiğin için kendini nasıl hissediyorsun? Sen onu öldüren darbeyi indirmeden önce Caul'ün son sözleri ne oldu?"

"Şey, tam olarak öyle olmadı..."

Fotoğraf makinesinin flaşı patladı ve bir an için kör oldum. O anda üzerimde başka bir çift el hissettim. Bu sefer beni oradan sürükleyerek uzaklaştıran Bayan Peregrine'di. "Basınla konuşmayın," diye tısladı kulağıma, "hiçbir şey hakkında. *Özellikle* de Ruhlar Kütüphanesi'nde olanlar hakkında."

"Neden?" dedim. "Orada ne olduğunu sanıyorlar?"

Yanıt vermedi. Daha doğrusu veremedi çünkü aniden kendimi Bronwyn'in kollarında buldum. Kalabalığın bana ulaşamaması için beni tıpkı bir servis tabağı gibi başının üstüne kaldırıp o şekilde taşımaya başladı. O vaziyette yola devam ettik. Derken insan denizini yarmak için kollarını iki yana açmış olan Sharon ilerideki –*evet, orada, neredeyse vardık*– yüksek demir parmaklıkların ardındaki bir kapıya işaret etti. Kapının arkasında siyah renkli iri yarı ve hantal taşlardan inşa edilmiş bir bina yükseliyordu.

Bir muhafız kapıdan geçip avluya girmemiz için bize el edince kalabalığı ardımızda bırakarak içeri girdik. Bronwyn beni yere bıraktı ve ben üstümü başımı düzeltirken herkes etrafıma toplandı.

"Birinin senden bir ısırık alacağını sandım," dedi Emma.

"Ona ünlü olduğunu söylemiştim!" dedi Millard. Ses tonundan alaycılık ve az da olsa kıskançlık akıyordu.

"Evet ama ciddi olduğunu düşünmemiştim..."

"*Ünlü* olduğun konusunda mı?" dedi Emma.

"Yalnızca geçici bir heves," dedi Enoch elini sallayarak. "Görün bakın. Noel'e kadar onu unutmuş olacaklar."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tanrım, umarım öyle olur," dedim.

"Neden?" dedi Bronwyn. "Ünlü olmak istemiyor musun?"

"Hayır!" dedim. "Bu..." –*dehşet vericiydi* demek istiyordum– "biraz fazlaydı."

"Muhteşem bir şekilde başa çıktınız," dedi Bayan Peregrine. "Ve gittikçe kolaylaşacak. İnsanlar sizi görmeye bir kez alıştı mı az önceki gibi yaygara koparmaktan vazgeçecekler. Uzun zamandır yoktunuz, Jacob ve sizin yokluğunuzda efsaneniz epey dallanıp budaklandı."

"Öyle olduğunu görebiliyorum. Ama Caul'ü öldürmem hakkında söyledikleri neydi?"

Bana doğru eğilip sesini alçalttı. "Zaruri bir kurgu. Ymbryneler, herkesin onun öldüğüne inanmasının en iyisi olduğuna karar verdi."

"Ama zaten ölmedi mi?"

"Büyük ihtimalle öldü," dedi ama ses tonu inandırıcı olamayacak kadar kayıtsızdı. "Ama işin doğrusu şu ki çöken bir döngünün içinde neler olduğunu bilmiyoruz. Daha önce döngü göçüğünden kurtulup başından geçenleri anlatabilen olmadı. Caul ve Bentham ölmüş olabilir ya da... *başka bir yerde* de olabilirler."

"Ekstra boyutsal olarak erişilemez bir yerde," dedi Millard.

"Elbette sonsuza dek," diye çabucak ekledi Bayan Peregrine. "Halkın ya da elimizden kaçmayı başaran az sayıdaki hortlağın şüpheye düşmesini istemiyoruz. Tabii onu kurtarabilecekleri gibi saçma fikirlere kapılmalarını da."

"Kısacası, tebrikler, Caul'ü de öldürdün," dedi Enoch. Sesinden kinaye damlıyordu.

"Onu öldüren *bizden* biri olamaz mıydı?" diye sızlandı Horace.

"Mesela *sen* mi?" diye kıkırdadı Enoch. "Buna kim inanır ki?"

"Sesinizi alçaltın!" diye çıkıştı Bayan Peregrine.

Caul'ün *büyük ihtimalle* ölmüş olduğunu ve son anlarında dönüştüğü süper canavarın döngü göçüğünün şiddetinden sağ salim kurtulmuş olabileceğini idrak etmeye çalışırken öyle derin düşüncelere dalmıştım ki Sharon'ın elini sırtıma indirmesiyle az kalsın yere devrilecektim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evlat, ben geri dönmeliyim. Yine bir eşlikçiye ihtiyaç duyarsanız lütfen bana gelmekten çekinmeyin."

Bayan Peregrine ona teşekkür ettikten sonra Sharon yerlere kadar eğildi ve arkasını dönerek dramatik bir şekilde peşi sıra salınan peleriniyle oradan uzaklaştı.

Biz de tüm heybetiyle yükselen soğuk binaya döndük.

"Burası neresi?" diye sordum.

"Şimdilik tuhaflar hükümetinin kalbi," dedi Bayan Peregrine. "Ymbryne Konseyi'nin toplantılarını yaptığı ve pek çok bakanlığın işlerini yürüttüğü yer."

"Yeni görevlerimizin verileceği yer," dedi Bronwyn. "Sabahları buraya geliriz ve onlar da bize nelerin yapılması gerektiğini söyler."

"Kaçıklar için St. Barnabus Tımarhanesi," dedim binanın demir kapılarının üzerindeki taşa oyulmuş sözcükleri yüksek sesle okuyarak.

"Aralarından seçim yapabileceğimiz gayrimenkullerin sayısı pek fazla değildi," dedi Bayan Peregrine.

"Bir kez daha görev almaya hazır mıyız, sevgili arkadaşlar?" diye sordu Millard ama sonra güldü ve beni ileri doğru itekledi.

◆ ◆ ◆

Kurumun tam adı St. Barnabus'un Kaçıklar, Şarlatanlar ve Cani Haylazlar Tımarhanesi idi ve mahkûmların tümü –pek çoğu orada kendi isteğiyle kalıyor olsa da– hortlakların mağlubiyetinin ardından patlak veren kargaşada kaçmıştı. Tımarhane ise binaları bir gölge saldırısı sırasında buzla kaplandığından kullanılamaz hâle gelen Ymbryne Konseyi tarafından el koyulana dek boş kalmıştı. Artık Avrupalı Tuhaflar'ın hükümetini oluşturan bakanlıkların çoğuna ev sahipliği yapıyordu ve sefil zindanları, hücreleri ve rutubetli koridorları çalışma ve toplantı masalarıyla ve dosya dolaplarıyla doldurulmuştu. Fakat dekorasyondaki değişikliğe rağmen işkence odalarına benzerliğinden pek bir şey kaybetmemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kolları kâğıt ve kitaplarla dolu, pek çoğu resmi giysiler içindeki bürokrat ve ofis çalışanlarıyla vızır vızır işleyen loş bir giriş salonunu boylu boyunca arşınladık. Duvarlarda departman adlarının verildiği ve arkalarında birer karşılama görevlisinin durduğu sıra sıra pencereler vardı: Zaman İşleri, Çağdışılık, Sıradan İlişkileri, Sesli ve Görsel Kayıtlar, Mikro-yönetim ve Bilgiçlik, Yeniden Yapılanma Departmanı. Bayan Peregrine bizi son pencereye götürüp kendini tanıttı.

"Hu hu, Bartleby,"* dedi masaya tıklayarak. "Ben Alma Peregrine. Isabel Cuckoo'yu** görmeye geldim."

Bir adam başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak ona baktı. İki şakağının arasına sıkışmış tamı tamına beş gözü vardı ve ortadakine tek camlı bir gözlük takmıştı. "O da sizi bekliyordu," dedi.

Bayan Peregrine ona teşekkür etti ve yürümeye koyuldu.

"Sen neye bakıyorsun?" dedi adam bana, gözlerinden dördünü kırpıştırarak.

Diğerlerinin peşinden koşturdum.

Giriş salonuna açılan kapıların sayısı bir hayli fazlaydı. Biz de o kapılardan birinden geçerek daha küçük bir odaya girdik. İçeride sıra sıra dizilmiş sandalyeler vardı. Yarım düzine kadar tuhaf o sandalyelere oturmuş, ellerindeki formları dolduruyordu.

"Kabiliyet testleri," dedi Emma. "Kimin hangi işe daha uygun olduğunu görmek için."

O esnada kollarını iki yana açmış bir kadın uzun adımlarla Bayan Peregrine'e doğru yürümeye başladı.

"Alma, dönmüşsün!"

Yanak yanağa öpüştüler.

"Çocuklar, Bayan Isabel Cuckoo'yla tanışın. Çok eski ve yakın bir arkadaşımdır. Kendisi aynı zamanda üst düzey yeniden yapılanma görevlerinden sorumlu ymbryne olur."

Kadının parlak siyah bir teni ve kusursuz bir Fransız aksanı vardı.

---

* Herman Melville'in 1853 yılında basılan Kâtip Bartleby isimli kitabının başkarakterinin adıdır. *–çn*

** (İng) Gugukkuşu. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kanada benzer geniş omuzları aşağı indikçe daralarak beline oturan ve altın rengi parlak düğmelerle tamamlanmış olan baş döndürücü, mavi renkli, kadife bir takım elbise giyiyordu. Ortadan ayrılmış saçları kısa ve metalik gümüş rengindeydi. Geçmişten gelen, Viktorya dönemine ait bir hanımefendi gibi değil de gelecekten fırlamış bir rock yıldızı gibi görünüyordu.

"Sizlerle tanışmayı iple çekiyordum," dedi sıcacık bir tavırla. "Alma o kadar uzun zamandır sizden bahsediyor ki sizleri zaten tanıyor gibiyim. Sen Emma olmalısın. Şu kıvılcım kız. Sen de Hugh'sun. Arı terbiyecisi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Hugh.

Kadın neredeyse herkesi tanıyordu. Sırayla hepsinin ellerini sıktı. Sonra sıra bana geldi.

"Ve sen de Jacob Portman olmalısın. Namın senden önce geliyor!"

"Duyduğum kadarıyla öyleymiş," dedim.

"Sesi halinden memnun değilmiş gibi mi çıkıyor?" dedi Bayan Cuckoo, Bayan Peregrine'e dönerek.

"Gördüğü ilgiye hazırlıksız yakalandı," diye yanıtladı Bayan Peregrine. "Günümüzdeki daha sessiz sakin bir zaman diliminden geleli daha pek olmadı."

Bayan Cuckoo güldü. "Neyse, sessiz günler artık geride kaldı! Tabii iyi bir amaç uğruna biraz çalışmaya hevesliysen."

"Elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım," dedim. "Benim için neyiniz var?"

"A-ha!" İşaret parmağını salladı. "Her şeyin bir zamanı var."

"Ben gündelik işlerden biraz daha fazlasını talep etmek istiyorum," dedi Millard. "Bana kalırsa engin becerilerim başka bir alan için biçilmiş kaftan olabilir."

"Hepiniz şanslısınız. Burada önemsiz tek bir görev yok. Kaldı ki ne kadar sıradışı olursa olsun hedefimize ulaşmak için bütün tuhafların yeteneklerine ihtiyacımız var. Daha geçen hafta, tükürüğü yapışkan olan bir oğlana kırılmaz bir pranga yapma görevi verdim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yeteneğiniz ne olursa olsun elimde size uygun bir görev vardır. Tamam mı?"

Enoch elini kaldırdı. "Benim yeteneğim, yakışıklılığımla hanımları hipnotize etmek. Benim için ne tür bir göreviniz var?"

Bayan Cuckoo kurnazca gülümsedi. "Cenaze levazımatçılığı yapan bir aileden gelen, ölü diriltici Enoch O'Connor." Gülümsedi. "Ve arsız bir espri anlayışı var. Bunu unutmayacağım."

Yanakları kızaran Enoch yere bakarak sırıttı. "Gerçekten de beni *tanıyor*," dediğini duydum.

Bayan Peregrine onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Çok özür dilerim, Isabel..."

Kadın elini havada şöyle bir sallayarak konuyu geçiştirdi. "Biraz budala ama cesur bir tip. Bu işimize yarayabilir." Sonra geri kalanımıza baktı. "Benim için şakası olan başka kimse kaldı mı?"

Kimse tek kelime etmedi.

"O halde hadi, size iş verelim."

Bayan Peregrine'in koluna girdi ve farklı yüzyıllardan gelmiş kız kardeşler gibi çıkışa doğru yürümeye koyuldular. Onların peşine takılıp arkalarından merdiveni çıktık.

"Enoch, az önce sana ne oldu?" dediğini duydum Millard'ın. "O senden en az yüz yaş daha büyük. Hem de bir *ymbryne*!"

"Cesur olduğumu söyledi," dedi Enoch, yüzünde sersemce bir ifadeyle.

Aniden Arka Bahçe'de çalışacak olmayı kafaya takmamaya başlamış gibiydi.

"Oğlanları asla anlamayacağımı düşünürdüm," dedi Bronwyn, başını iki yana sallayarak. "Ama sanırım artık anladım. Hepsi su katılmamış birer aptal!"

◆ ◆ ◆

Gaz lambalarının titrek ışığıyla aydınlanan loş bir koridor boyunca ymbryneleri takip ettik. "Asıl işlerin döndüğü yer burası," dedi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Cuckoo, konuşurken yüzlerimize bakabilmek için geri geri yürüyordu. "Bakanlık ofisleri."

Her birkaç adımda bir, bir kapı vardı ve kapılardan her biri iki farklı şekilde işaretlenmişti: Tımarhanenin orijinal departman isimleri kalın harflerle ahşaba oyulmuşken bakanlıklar, kâğıda yazılmış kendi departman isimlerini onların üzerine iliştirmişti. Üzerinde hem Gaddarlar hem de Zaman İşleri Bakanlığı yazan açık bir kapıdan, daktiloda bir şeyler yazarken diğer elinde de şemsiye tutmakta olan bir adam gördüm. Tavan öyle fena akıyordu ki bir an için odanın içinde yağmur yağdığını sandım. Bir sonraki kapıdan (SAPIKLAR/İNSAN DIŞI İLİŞKİLER DEPARTMANI) bakınca bir kadının elindeki çalı süpürgesiyle öğle yemeğini küçük bir sıçan çetesinden korumaya çalıştığını gördüm. Pek çok şeyden korkmasa da kemirgenlerden tiksinen Emma koluma sarıldı.

"Bakanlık ofisleri için bu binayı seçmenize çok şaşırdım," dedi Emma, Bayan Cuckoo'ya. "Burada rahatınız yerinde mi?"

Bayan Cuckoo güldü. "Pek sayılmaz ama kasten böyle yaptık. Vesayetimiz altında yerinden yurdundan edilmiş hiç kimsenin Şeytanın Arka Bahçesi'nde rahatı yerinde değil. Haliyle bizimki de olmamalı. Bu sayede kimse yeniden yapılanma çalışmalarını randımanlı bir şekilde sürdürme azmini kaybetmiyor. Böylece en kısa zamanda buradan kurtulup kendi döngülerimize dönebileceğiz."

Zamanının yarısını sıçanlarla ve akan tavanlarla mücadele ederek geçirmek zorunda kalan bir iş gücünden ne denli randıman alabileceklerinden pek emin değildim fakat muhteşem bir duyarlılık gösteriyorlardı. Eğer ymbryneler ve resmi görevliler altından bir saraya yerleşmiş olsaydı, bu çok kötü görünürdü. Oysa sıçan savaşlarının onurlu bir yanı vardı.

"Şimdi, sizin de hayal edebileceğiniz gibi burada, yani Londra'da pek çok yeniden yapılanma işi var," dedi Bayan Cuckoo, "ve tuhaf iş gücü pazarımızda hepiniz bir hayli rağbet görecek türden varlıklarsınız. Aşçılara, gardiyanlara, ağır şeyleri kaldırabilen insanlara ihtiyacımız var." Bronwyn'e işaret etti. "Bayan Bruntley'nin yardı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mına ihtiyaç duyan çok sayıda departman var. Kurtarma ve Yıkım, Cezaevleri ve Gardiyanlık güçleri..."

Bronwyn'e çabucak bir bakış attım ve gülümsemesinin kaybolduğunu gördüm.

"Hadi ama, Bronwyn," dedi Bayan Peregrine. "Bu kesinlikle molozları orada oraya taşımaktan daha iyidir!"

"Amerika'da bir keşif ekibine atanmayı umuyordum," dedi Bronwyn.

"Ama Amerika'da keşif ekibimiz yok ki."

"Henüz yok. Ama bir ekip oluşturmaya yardımcı olabilirdim."

"Böyle bir azimle bunu da başaracağınızdan şüphem yok," dedi Bayan Cuckoo. "Fakat seni ön cephelere göndermeden önce biraz olgunlaştırmamız gerek."

Bronwyn bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibi baktı ve eğer konuştuğu yalnızca Bayan Peregrine olsaydı aklından geçenleri söyleyebilirdi de. Fakat Bayan Cuckoo'nun önünde dilini tutmayı bildi.

Bayan Cuckoo yanımdaki boşluğa, Millard'ın kabanıyla pantolonunun havada süzüldüğü yere işaret etti. "Bay Nullings, Tuhaf İstihbarat Ajansı size ikramiyeden farksız bir iş teklifinde bulunmak istiyor – en iyi saha ajanları daima görünmezlerden çıkar."

"Harita Bakanlığı bana daha uygun olmaz mıydı?" diye yanıtladı Millard. "En alelade görünmez bile sinsice ortalıkta dolaşıp sırlara kulak kabartabilir fakat kartografi alanındaki uzmanlığımın eşi benzeri olmadığına bahse girerim."

"Haklı olabilirsiniz ama İstihbarat şu anda personel yetersizliğinden mustarip ve Harita da dolu. Üzgünüm. Şimdi lütfen gidip üç yüz bir numaralı odadaki İstihbarat sorumlusu Bay Kimble'a rapor verin."

"Emredersiniz, han'fendi," dedi Millard. Sesindeki heyecan yitip gitmişti. Döndü ve koridorun diğer tarafına doğru seğirtti.

Bayan Cuckoo önünden geçmekte olduğumuz, yarım düzine kadınla adamın posta yığınlarını elden geçirmekle meşgul olduğu geniş ve yüksek tavanlı bir ofise işaret etti. "Bay O'Connor, eminim Ölü Mektuplar Ofisi yardımlarınıza minnettar olacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Enoch'un başı önüne düştü. "Teslim edilemeyen mektupları düzenlemek mi? Peki ya yeteneğime ne oldu?"

"Ölü Mektuplar Ofisimiz teslim edilemeyen mektuplarla uğraşmaz. Ölüler arasındaki yazışmalarla ilgilenir."

Çalışanlardan biri mezar çamuruyla lekelenmiş zarfın tekini havaya kaldırdı. "El yazıları felaket," dedi adam. "Dilbilgisi dağarcıkları ise daha da beter. Bu mektupların kime yazıldığını anlamak için biliminsanı olmak gerek." Adam zarfı hafifçe yan yatırdı ve zarfın içinden küçük bir solucan ve böcek yığını döküldü. "Arada bir mektubu gönderen kişiye gidip alıcının kim olduğunu doğrudan kendisine sormak istiyoruz fakat hiçbirimiz ölüleri diriltemiyor."

"Ölüler birbirine mektup mu yazıyor?" diye sordu Emma.

"Daima birilerine hâl hatır sormak ve eski dostlarına haber göndermek isterler," dedi Enoch. "Çok dedikoducudurlar. En azından yarısı. Zamanım olduğunda tekrar toprağın dibini boylamalarından önce bir kartpostal yazmalarına izin veririm."

"Bunu düşün!" dedi adam. "O kadar çok işimiz var ki elimiz kolumuz yetmiyor."

"Benimki yetiyor!" dedi arka taraftaki görevlilerden biri ve anormal uzunluktaki kolunu kaldırıp parmaklarını tavana değdirdi. Biz oradan ayrılırken de kıkırdamaya başladı.

Bayan Cuckoo acele etmemiz için bize işaret ediyordu.

"Bayan Bloom, sizi hiç düşünmeden Cezaevi Müdürü'nün ofisine verebilirdim. En tehlikeli hortlaklar için mükemmel bir gardiyan olurdunuz. Fakat Bayan Peregrine son zamanlarda yeni bir alana merak saldığınızı söyledi."

"Evet, hanımefendi. Fotoğrafçılık. Zaten taşınabilir flaşım da var..."

Açtığı elini havaya kaldırdı ve avucundan bir alev fışkırdı. Bayan Cuckoo güldü.

"Bu çok iyi. Amerikan kolonileriyle tekrar iletişim kurduğumuz esnada olup biteni belgelemek için nitelikli fotoğrafçılara ihtiyaç duyacağımızdan eminim. Fakat şimdilik ateş oluşturma yetenekleriniz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

silah olarak daha çok işimize yarar. Bu nedenle güvenliğimizle ilgili acil durumlarda harekete geçmeye hazır olmanızı istiyorum."

"Ah," dedi Emma. Hüsrana uğradığı ortadaydı ama hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu.

Bana sanki daha fazlasını umarak aptallık etmiş gibi yılgın bir bakış attı. Ateşle ilgili yetenekleri öylesine göz alıcıydı ki onu, tuhafların gözünde, bir kafesin içine hapsediyordu ve o kafesin duvarlarının onu kemirmeye başladığını görebiliyordum.

Birkaç dakika sonra herkese süper havalı olmayan ve amacımız için hayati önem taşımayan fakat tuhaf becerilerine uygun birer görev verilmişti. Benim dışımda herkese. Arkadaşlarım birer birer yanımdan ayrılarak atandıkları bakanlığın görevlisine danışmaya gittiklerinden en sonunda Bayan Cuckoo ve Bayan Peregrine'le yalnız kaldım. Duvarları dışarıdaki sarmaşıkların boğarcasına dolandığı pencerelerin oluşturduğu yapboza benzer şekillerle bezeli geniş bir kış bahçesine girdik. Odaya ymbrynelerin resmi damgasıyla, yani gagasından bir saat sarkan ve pençelerinden biriyle yılanın tekini kapana kıstırmış bir kuşun betimlendiği ymbryne mührüyle dağlanmış siyah renkli bir konferans masası hâkimdi. Burası Ymbryne Konseyi'nin makamıydı. Toplantılarını burada yapıyor, geleceğimizle ilgili kararları burada alıyorlardı. Geçici bir yer olmasına rağmen burada bulunmak garip bir huşu duymama yol açtı. Odadaki tek süsleme, alttaki pencerelere iliştirilmiş bir dizi haritaydı.

"Lütfen," dedi Bayan Cuckoo, büyük masanın etrafına yerleştirilmiş sandalyelere işaret ederek. "Oturun."

Düz gri kumaşla kaplanmış gösterişsiz sandalyelerden birini çekip oturdum. Odada altından eser olmadığı gibi tahtlardan, kraliyet asalarından, cübbelerden ya da diğer gösterişli ıvır zıvırdan da eser yoktu. Ymbrynelerin dekorasyon seçimleri bile mütevazıydı; kendilerini diğerlerinden üstün görmediklerini ve kendilerine verilen liderlik görevini bir ayrıcalık değil, bir sorumluluk olarak gördüklerini ispat etmeyi amaçlıyordu.

"Lütfen bize bir dakika verin, Jacob," dedi Bayan Peregrine ve Ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yan Cuckoo'yla birlikte odanın diğer tarafına doğru yürümeye koyuldu. Bayan Cuckoo'nun topukları taş zemine her değdiğinde yere bir çekiç indirilmiş gibi oluyordu. Ara sıra bana bakarak sessizce kendi aralarında konuştular. Bayan Peregrine bir şeyler açıklıyor gibi görünüyordu ve Bayan Cuckoo da kaşlarını çatmış vaziyette onu dinliyordu.

Bana vereceği görev epey önemli olsa gerek, diye düşündüm. Öyle önemli, öyle tehlikeli bir şey olmalıydı ki görevin bana verilmesi için önce Bayan Cuckoo'yu ikna etmesi gerekiyordu. *Onun kadar genç, deneyimsiz birinin mi? Böylesi daha önce hiç denenmedi*, dediğini hayal ettim Bayan Cuckoo'nun. Ama Bayan Peregrine beni tanıyordu, nelere kadir olduğumu biliyordu ve görevimi layıkıyla yerine getireceğimden hiç şüphesi olmamalıydı.

Fazla heyecanlanmamaya çalıştım. Boyumdan büyük işlere kalkışmak istemiyordum. Ama bakışlarım odada dolanırken bir kez daha haritalar gözüme takıldı ve o anda, Bayan Peregrine'in benden ne isteyebileceğine dair aklımda bir fikir oluşmaya başladı.

Bunlar Amerika haritalarıydı.

Bunlardan biri modern bir haritaydı. Alaska ve Hawaii eyalet olmadan önceki döneme ait çok sayıda harita vardı. Hatta biri öyle eskiydi ki ülkenin sınırı Mississippi Nehri'ni takip ediyordu. Bu harita farklı renklerle boyanmış çok sayıda büyük alana bölünmüştü: Güneydoğu mordu, Kuzeydoğu yeşildi, Batının büyük kısmı turuncuydu ve Teksas griydi. Haritanın orasına burasına serpiştirilmiş büyüleyici semboller ve açıklamalar vardı. Şu haliyle Bayan Peregrine'in Günler Haritası'nda gördüğüm haritalara benziyordu. Haritaya daha yakından bakabilmek için sandalyemden uzanmaya yeltendim.

"Çetrefilli bir sorun!" dedi Bayan Cuckoo.

"Sorun olan ne?" diye sordum ona bakmak için kendi etrafımda dönerek.

"Amerika," diye yanıtladı odayı bana doğru arşınlarken. "Uzun yıllardır bizim için bilinmez topraklardan ibaret. Zamansal coğrafyası doğru düzgün anlaşılmayan bir Vahşi Batı. Oradaki döngülerin birçoğu kayboldu ve çok daha fazlası bilinmezliğini hâlâ koruyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle mi?" dedim. "Peki bunun nedeni nedir?"

Şimdi heyecanlanıyordum. Amerika – elbette. Amerika'da tehlikeli bir göreve çıkabilecek yegâne tuhaf bendim. Orası benim *çöplüğümdü*.

"En büyük sorunumuz şu ki Amerika'da merkezi bir tuhaf yönetimi ya da yetkili herhangi bir merci yok. Parçalanmış ve birtakım klanlara bölünmüş. Bunlardan yalnızca en büyüğüyle diplomatik ilişkilerimiz sürüyor. Fakat kaynaklar ve toprak konusunda uzun zamandır süregelen bir çatışmanın ortasındalar. Uzun yıllardır gölgelerin tehdidi fokur fokur kaynamaya hazır o kazanın ağzını tıpkı bir kapak gibi kapatıyordu fakat şimdi o tehdit ortadan kalktığı için eski düşmanlıkların köpürmeye başlayarak silahlı çatışmaya dönmesinden endişe ediyoruz."

Oturduğum yerde doğruldum ve doğrudan Bayan Cuckoo'nun gözlerinin içine baktım. "Ve bunu durdurmak için yardımımı istiyorsunuz."

Başımı kaldırıp baktığımda Bayan Cuckoo'nun suratında şimdiye dek tanık olduğum en komik ifadeyi gördüm. Sanki gülmemeye çalışıyor gibiydi. Bayan Peregrine ise acı çekiyor gibi görünüyordu.

Bayan Cuckoo ellerinden birini omzuma koydu. Yanıma oturdu. "Bizim... başka bir fikrimiz vardı."

Bayan Peregrine diğer yanıma oturdu. "Hikâyenizi paylaşmanızı istiyoruz."

Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. "Anlamıyorum."

"Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki yaşam koşulları zorlayıcı olabiliyor," dedi Bayan Cuckoo. "Bunaltıcı, moral bozucu. Tuhafların ilhama ihtiyacı var ve Caul'ü alt etme hikâyenizi dinlemeye bayılıyorlar."

"Küçük çocuklar uykuya dalmadan önce Şeytanın Arka Bahçesi Savaşı'nı dinlemek istiyor," dedi Bayan Peregrine. "Öyle ki Bayan Grackle'ın* tiyatro grubu tarafından sahneye bile uyarlandı. Hatta şarkılar bile bestelediler!"

"Aman Tanrım," dedim utanarak.

---

* (İng) Sığırcık. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Burada, Arka Bahçe'de başlayacaksınız," dedi Bayan Peregrine, "sonra uzaktaki döngülerden bazılarına seyahat edeceksiniz. Bilhassa hortlakların saldırıları sırasında ağır hasar gören ama tuhafların yaşamaya devam ettiği..."

"Fakat... Amerika'ya ne olacak?" dedim. "Şu çetrefilli sorununuza?"

"Şu anda kendi toplumumuzu yeniden ayağa kaldırmaya öncelik veriyoruz," dedi Bayan Cuckoo.

"O halde neden bana tüm bunları anlattınız?" diye sordum ona.

Bayan Cuckoo omuzlarını silkti. "Haritalara büyük bir özlemle bakıyordunuz."

Başımı iki yana salladım. "Amerika'nın bilinmeyen döngülerle dolu olduğunu söylediniz. Aralarında çeşitli sorunların olduğunu. Birbirleriyle çatıştıklarını."

"Evet ama..."

"Ben bir Amerikan'ım. Yardım edebilirim. Arkadaşlarım da öyle."

"Jacob..."

"Hepimiz yardım edebiliriz. Tabii ben onlara sıradan insanlar gibi davranmayı öğrettikten sonra. Hatta Emma çoktan hazır. Diğerlerinin de yalnızca birkaç güne ihtiyacı var. Bir haftalık yoğun bir program..."

"Bay Portman," dedi Bayan Peregrine, "boyunuzdan büyük işlere kalkışıyorsunuz."

"Günümüz hakkında bilgi edinmelerini istemenizin nedeni bu değil miydi? Onları benimle birlikte yaşamaya getirmenizin nedeni bu değil miydi?"

Bayan Peregrine iç geçirdi. "Jacob, azminizi ziyadesiyle takdir ediyorum. Fakat konsey henüz hazır olmadığınızı düşünüyor."

"Tuhaf olduğunuzu öğreneli yalnızca birkaç ay oldu," dedi Bayan Cuckoo.

"Ve amacımıza hizmet etmeye ihtiyaç duyduğunuza da daha bu sabah karar verdiniz!" diye ekledi Bayan Peregrine.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Âdeta benimle alay ediyordu.

"Ben hazırım," diye direttim. "Diğerleri de öyle. Amerika'da sizin namınıza çalışmamızı istiyorum. Tıpkı büyükbabamın yaptığı gibi."

"Abe'in ekibi emirleri bizden almıyordu," dedi Bayan Peregrine. "Tamamen başlarına buyruk hareket ediyorlardı."

"Öyle mi?"

"Abe kendi bildiğinden şaşmazdı," dedi Bayan Peregrine. "O günden beri dünyamız çok değişti ve artık işlerimizi o şekilde yürütemeyiz. Her ne olursa olsun, şu anda yapmakta olduğumuz konuşmanın Abe'in yöntemleriyle hiçbir ilgisi yok. Şu anda önemi olan tek şey, Amerika'daki durumun hâlâ dallanıp budaklanmakta olduğu. Şimdilik size daha fazlasını anlatamayız. Orada yardımına ihtiyacımız olduğunda –ve konsey sizin ve arkadaşlarınızın hazır olduğuna kanaat getirdiğinizde– yardımınızı isteriz."

"Evet," dedi Bayan Cuckoo. "Ama o zamana dek..."

"Benden motivasyon konuşmacısı olmamı istiyorsunuz."

Bayan Peregrine iç geçirdi. Sabrı taşmak üzereydi ama ben de sinirlenmeye başlıyordum. "Zor bir gün geçirdiniz, Bay Portman."

"Daha yarısını bile bilmiyorsunuz," dedim. "Bakın, ben yalnızca *önemli* bir şey yapmak istiyorum."

"Belki de bir ymbryne olmak istiyordur?" dedi Bayan Cuckoo, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle.

Sandalyemi arkaya doğru itip ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Bayan Peregrine.

"Arkadaşlarımı bulmaya," dedim ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"Biraz ağırdan almalısınız, Jacob!" diye seslendi Bayan Peregrine arkamdan. "Kahraman olmak için önünüzde daha upuzun bir ömür var."

◆ ◆ ◆

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaşlarım binanın farklı köşelerinde kendilerine verilen görevlerin ayrıntılarını konuşmakta olduğundan kalabalık lobide oturup beklemeye başladım ve beklerken bir karar verdim. Büyükbabam işini yapmak için ymbrynelerin iznini istememişti. Benim de aynı işi devam ettirmek için onların iznine ihtiyacım yoktu. Abe'in günlüğünü bana bırakmış olması kâfiydi. Bir göreve ihtiyacım vardı. Ve bir görev bulmak için...

"*Tanraşkına.*"

"Şeyyyyyy... Sen Jacob Portman mısın?"

İki kız yanıma oturdu. Onlara bakmak için düşüncelerimden güç bela sıyrıldığım anda karşımda yalnızca tek bir kızın olduğunu görünce şaşırdım. Asyalı'ydı, benden biraz küçüktü, yetmişlere özgü pazenlerden ve geniş paçalı pantolonlardan giymişti ve kesinlikle yalnızdı.

"Oyum," dedim.

"Kolumu imzalar mısın?" dedi, kollarından birini uzatarak. Sonra diğerini de uzattı ve daha derinden gelen bir sesle, "Benimkini de imzalar mısın?" diye sordu.

Aklımın karıştığını görmüş olacak ki, "Biz tek vücut ikiziyiz," diye açıkladı. "Bizi bazen çift kişilikli insanlarla karıştırırlar ama bizim iki kalbimiz, iki ruhumuz, iki beynimiz vardır..."

"Ve iki gırtlağımız!" dedi diğer ses.

"Vay canına, bu çok havalıymış," dedim. Hakikaten etkilenmiştim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ama... bence kimsenin vücudunun orasını burasını imzalamamalıyım."

"Ah," dediler hep bir ağızdan.

"Bayan Grackle'ın sahneye koymaya hazırlandığı oyun seni heyecanlandırıyor mu?" diye sordu daha derinden gelen ses. "Ben sabırsızlanıyorum. Geçen sezon da Bayan Wren ve hayvanları hakkında bir gösteri hazırlamıştı. *Hayvan Meskeninin Çayırları.*"

"Çok acayip ama hoştu. Bir hayli ilgi çekiciydi."

"Sence seni canlandırması için kiminle anlaşacaklar?"

"Ah, vay canına, gerçekten bilmiyorum. Hey, çocuklar, bana biraz müsaade eder misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayağa kalktım, tekrar özür diledim ve hızlı adımlarla odayı boylu boyunca arşınlamaya koyuldum. Oradan ayrılma nedenim onlardan kaçmayı istemem değildi – yani, tam olarak değil. Fakat beynimin kaşınmasına yol açacak kadar tanıdık birini görmüştüm ve gidip onun kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Lobideki pencerelerin ardındaki karşılama görevlilerinden biriydi. Kısacık saçlı, kahverengi tenli, yumuşak yüz hatlarına sahip genç bir adamdı. Siması bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Onunla konuşursam hafızamın canlanacağını düşündüm. Yaklaştığımı görünce hokkadaki tüy kalemlerden birini kaptı ve penceresine vardığım sırada bir şeyler yazıyor numarası yapmaya koyuldu.

"Sizi bir yerden tanıyor olabilir miyim?" diye sordum.

Başını bile kaldırmadan, "Hayır," dedi.

"Ben Jacob Portman."

Şimdi başını biraz kaldırıp bana baktı. Etkilenmemişti. "Evet."

"Daha önce tanışmadık mı?"

"Hayır."

Yerimde sayıyordum. Pencerenin üzerine BİLGİ MASASI kelimeleri oyulmuştu.

"Biraz bilgiye ihtiyacım var."

"Ne hakkında?"

"Büyükbabamın ortaklarından biri hakkında. Onunla temas kurmaya çalışıyorum. Hayatta mı değil mi, onu öğrenmek istiyorum."

"Biz bilinmeyen numaralar servisi değiliz, beyefendi."

"O halde ne tür bilgiler veriyorsunuz?"

"Biz bilgi vermeyiz. Alırız."

Masasına uzandı ve elime uzun bir form tutuşturdu. "İşte, şu formu doldurun."

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedim ve formu gerisingeri masasına bıraktım.

Kaşlarını çatıp bana ters ters baktı.

"Jacob!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Peregrine lobinin diğer tarafından bana doğru yürüyordu. Arkadaşlarım da hemen arkasındaydı. Bir an sonra etrafım onlarla çevrilmiş olacaktı.

Pencereden içeri sarkıp, "Gözüm sizi bir yerden *ısırıyor*," dedim.

"Öyle diyorsanız," dedi adam.

"Gitmeye hazır mısın?" diye seslendi Horace.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Olive. "Yine Amerikan yemeği yiyebilir miyiz?"

"Eee, görevin neymiş?" diye sordu Emma bana.

Onlar beni çıkışa doğru sürüklerken başımı çevirip adama baktım. Öylece durmuş, gidişimi izliyordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı.

Bayan Peregrine beni kenara çekti. "Çok yakında konuşacağız. Sen ve ben," dedi. "Eğer toplantımız sırasında duyguların ayaklar altına alındıysa çok özür dilerim. Tatmin olman ben ve diğer tüm ymbryneler için çok önemli. Fakat dediğimiz gibi şu sıralar Amerika'daki durum bir hayli tatsız."

"Yalnızca bana inanmanızı istiyorum. Ordulara kumandanlık etmek istediğim falan yok." *Artık sizden hiçbir şey istemiyorum*, diye düşündüm ama bunu dile getirmedim.

"Biliyorum," dedi. "Ama lütfen biraz sabırlı ol. Ve lütfen fazla tedbirli yaklaşımımızın, sizlerin güvenliği için olduğuna inan. Eğer senin –ya da aranızdan herhangi birinin– başına bir şey gelirse bu tam bir felaket olur."

Acımasız bir düşünceye kapıldım: Asıl demek istediği, bana bir şey olursa bunun kötü *görüneceğiydi*. Tıpkı Şeytanın Arka Bahçesi'ndekilere göstere göstere yeniden yapılanma çalışmalarına destek olmazsak bunun kötü görüneceği gibi. Tek gerekçesinin bu olmadığını biliyordum. Elbette bize önem veriyordu. Ama aynı zamanda beni hiç tanımayan insanların fikirlerine ve hayatımı nasıl yaşadığım –ya da yaşamadığım– konusundaki düşüncelerine de önem veriyordu.

Fakat aklımdan geçenleri dile getirmek yerine, "Tamam, sorun değil, anlıyorum," dedim çünkü Bayan Peregrine'in bu konudaki fikrini değiştirmenin mümkün olmadığını biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülümseyerek bana teşekkür etti. Ona yalan söylediğim için kendimi biraz –ama yalnızca biraz– kötü hissettim. Derken bize şimdilik veda etti.

Şeytanın Arka Bahçesi'nde henüz akşamüstü olmuştu. Bayan Peregrine'in halletmesi gereken bazı işleri vardı ama bizim günün geri kalanı için işimiz bitmişti. Haliyle onunla daha sonra evimde buluşacaktık.

"Doğrudan eve gidin," diye uyardı bizi. "Aylaklık etmeyin, ayak altında dolaşmayın, oyalanmayın ve sallanmayın."

"Emredersiniz, Bayan Peregrine," dedik koro halinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Ama doğrudan eve gitmedik. Diğerlerine kalabalıktan kaçabileceğimiz bir yol bulup bulamayacağımızı sordum. Onlar da ciddi sonuçlar doğurmayacak türden bir isyan ve keşif ruhuyla benimle hemfikir oldu. Enoch ıssız olduğundan neredeyse adı gibi emin olduğu kestirme bir yol bildiğini iddia etti. Bir dakika kadar sonra hep birlikte nehrin, yani Ateş Hendeği'nin kıyısındaki sazlıkları takip ediyorduk.

Arka Bahçe'nin bu kesimi, merkezin aksine temizlenmemişti. Belki de temizlenmesi mümkün değildi. Şeytanın Arka Bahçesi bir döngüydü. Haliyle mekânın temel çevresel özellikleri her gün sıfırlanıyor olmalıydı. Hendek daima kahverengi ve leş gibi kirli bir kurdeleyi andıracaktı. Havada asılı duran fabrika dumanı örtüsünü aşmayı başaran güneş ışıkları daima açık çay renginde olacaktı. Buraya kısılıp kalan ve sonsuza dek tekerrür edecek manzaranın bir parçası haline gelen sıradan insanlar, şu anda önünden geçmekte olduğumuz gecekonduların pencerelerinden ve ara sokaklardan bizi şüpheyle izleyen perişan hâldeki aç ve bedbaht insanlar olarak kalacaktı. Millard, Şeytanın Arka Bahçesi'nin döngüye dönüştürüldüğü gün gerçekleşen tüm cinayetlerin, saldırıların ve soygunların bir haritası olması gerektiğini ve o harita sayesinde tehlikeli yerlerden kaçınabileceğimizi söyledi ama hiçbirimiz öyle bir haritaya rastlamamıştık. Herkes sıradan insanların yaşadığı mahallelerden geçerken dikkatli olmaları gerektiğini bilirdi. Hâl böyle olunca, karanlık binaların yakınından geçmemek için Hendek'in kenarına biraz daha sokulduk. Tabii kokusuna dayanabildiğimiz ölçüde.

Arkadaşlarım sağa sola gergin bakışlar atmadığı zamanlarda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeni görevlerinden bahsediyorlardı. Çoğu hayal kırıklığına uğramıştı. Birkaçı barut gibiydi.

"Amerika'nın haritalarını çıkarıyor olmalıydım!" diye söylendi Millard. "Perplexus Anomalous şu anda o kahrolası Harita Departmanı'nın başında. Eğer ymbryneler yaptığımız onca şey için bize borçlu olduklarını düşünmüyorlarsa bile o bize borçlu."

"O halde doğrudan ona başvurmalısın," dedi Hugh.

"Öyle yapacağım," dedi Millard.

Enoch başlangıçtaki heyecanı geçtikten sonra Ölü Mektuplar Ofisi'ndeki işinin yüzde beşinin ölüleri diriltmekle, yüzde doksan beşinin ise mektupları dosyalamakla ilgili olduğunu fark etmişti. "Ruhlar Kütüphanesi'nde kazandığımız zaferden sonra nasıl olur da bizi böylesine sıkıcı işlere verirler?" dedi. "Ymbrynelerin hayatlarını kurtardık. Ya doğru düzgün bir tatil yapmamıza müsaade etmeliler ya da bize emrimizde bir sürü insanın olacağı parlak işler vermeliler."

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Horace. "Ama sana katılıyorum. Kostüm Departmanı'ndaki çağdışı giysiler uzmanının yardımcılığı mı? Hiç değilse bile Ymbryne Konseyi'ne izleyecekleri stratejiler konusunda danışmanlık yapıyor olmalıydım. Kuşlar aşkına! Ben geleceği görebiliyorum!"

"Bayan Peregrine'in bize inandığını sanıyordum," dedi Olive.

"İnanıyor," dedi Bronwyn. "Sorun diğer ymbryneler. Onlar bizi tanımıyor."

"Varlığımız onları tehdit ediyor," dedi Enoch. "Bu görevler var ya? Bunların tek bir amacı var, o da bize bir mesaj vermek. Sizler hâlâ yalnızca tuhaf çocuklarsınız."

Emma yanıma sokuldu ve yan yana yürümeye koyulduk. Görev toplantısının nasıl geçtiğini sordum.

"Şuna bak," dedi Emma, çantasından dikdörtgen şeklinde ince bir kutu çıkararak. "Bu katlanabilir bir kamera." Bir düğmeye bastı ve dikdörtgenin ortasından akordeon misali bir mercek çıktı.

"Yani sana istediğin işi verdiler, öyle mi? Olan biteni mi belgeleyeceksin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır," dedi. "Bunu ekipman odasından aşırdım. Bana haftada üç gün hortlak sorguları sırasında ymbryneleri koruma görevi verildi."

"Aslında bu ilgi çekici olabilirmiş. Çılgınca şeylere kulak misafiri olabilirsin."

"Onların anlatacakları hiçbir şeye kulak misafiri olmak *istemiyorum*. Suçlarının ve seneler boyunca bizlere çektirdiklerinin üstünden geçmek... mazide kalan şeylerin ısıtılıp ısıtılıp önüme getirilmesinden sıkıldım. Yeni yerler görmek, yeni insanlarla tanışmak istiyorum. Ya sen?"

"Ben de öyle," dedim.

"Peki senin yeni görevin neymiş? Sana ne görev verdiklerini öğrenmeye can atıyorum. Muhteşem bir şey olduğundan eminim."

"Motivasyon konuşmacılığı," dedim.

"O ne biçim şey öyle?"

"Döngü döngü gezip insanlara kendimi anlatacakmışım."

Yüzünü buruşturdu. "Ama neden?"

"Onlara... ilham kaynağı olayım diye."

Öyle çok güldü ki aslında biraz bozuldum.

"Hey. *O kadar da* saçma değil," dedim.

"Bu söyleyeceğimi sakın yanlış anlama: Tam bir *ilham kaynağı* olduğunu düşünüyorum. Ama bunu... bir türlü anlayamıyorum."

"Ben de öyle. Ve işte bu yüzden benden istediklerini yapmayacağım."

"Gerçekten mi?" dedi etkilenmiş bir halde. "Peki ya ne yapacaksın?"

"Başka bir şey."

"Ah. Anlıyorum. Gizemli işler."

"Evet."

"Bana söyleyecek misin?"

Gülümsedim. "İlk söyleyeceğim kişi sen olacaksın."

Planlarım konusunda Emma'yı karanlıkta bırakmak istemiyordum. Fakat henüz doğru düzgün bir planım *yoktu*. Fakat en nihayetinde kafamda bir şeylerin şekillenip yüzeye çıkacağından emindim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Derken bir şey hakikaten yüzeye çıktı. Nehirden önce bir *şap* sesi, sonra da derin bir soluk alma sesi geldi.

Claire, "*Balık canavarı!*" diye bağırdı.

Hepimiz sesin geldiği yöne döndük fakat ilk bakışta bir deniz yaratığı gibi görünen şey balık gibi solgun tenli, iri yarı bir adam çıktı. Kafası ve omuzları dışında her yeri suya gömülü vaziyette, su yüzeyinin altında kaldığından göremediğimiz bir şey sayesinde hızla yanımızda yüzüyordu.

"Hey, oradakiler!" diye seslendi adam. "Gençler, durun!"

Adımlarımızı hızlandırdık ama her nasılsa adam hızımıza ayak uydurmayı başardı.

"Yalnızca size bir soru sormak istiyorum."

"Herkes dursun," dedi Millard. "Bu adam bize zarar vermeyecek. Sen de tuhafsın, değil mi?"

Adam ayağa kalkınca gerdanındaki bir çift solungaç açıldı ve dışarı kara sular boşaldı.

"Benim adım Itch," dedi adam zira tuhaf olup olmadığı sorusuna yanıt vermesine gerek kalmamıştı. "Yalnızca tek bir şey öğrenmek istiyorum. Sizler Alma Peregrine'in vesayeti altındakilersiniz, değil mi?"

"Bu doğru," dedi Olive. Korkmadığını göstermek için Hendek'in kenarında dikiliyordu.

"Yaşlanmadan nereye isterseniz gidebildiğiniz doğru mu? İç saatlerinizin sıfırlandığı?"

"İki soru etti," dedi Enoch.

"Evet, doğru," dedi Emma.

"Anlıyorum," dedi Itch. "Peki bizim saatlerimiz ne zaman sıfırlanacak?"

"Biz derken kimden bahsediyorsun?" diye sordu Horace.

Etrafındaki sularda dört kafa daha belirdi. Bunlardan ikisi sırtlarında yüzgeçleri olan iki genç oğlana aitti. Bir diğeri cildi balık pullarıyla kaplanmış bir kadındı. Sonuncusu ise başının iki yanında balıklarınkini andıran iri birer gözü olan çok yaşlı bir adamdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üvey ailem," dedi Itch. "Çok uzun zamandır bu lanet olası Hendek'te yaşıyor ve Hendek'in kirli sularını soluyoruz."

"Manzara değişikliği zamanı geldi," diye ciyakladı balık gözlü adam.

"Temiz bir yere gitmek istiyoruz," dedi pullarla kaplı kadın.

"Bu hiç kolay değil," dedi Emma. "Başımıza gelen şey tamamen kaza eseriydi ve bizi öldürebilirdi."

"Umurumuzda değil," dedi Itch.

"Sırlarını kendilerine saklamak istiyorlar!" diye bağırdı yüzgeçli oğlanlardan biri.

"Bu doğru değil," dedi Millard. "Sıfırlama ânının tekrarlanıp tekrarlanamayacağını bile bilmiyoruz. Ymbryneler araştırmalarını sürdürüyor."

"Ymbrynelermiş!" Kadın solungaçlarından kara sular püskürttü. "Öğrenseler bile asla bize söylemezler. Çünkü söylerlerse döngülerini terk ederiz ve geride efendilik edecekleri kimse kalmaz."

"Hey!" diye bağırdı Claire. "Bu söylediğin çok korkunç!"

"Resmen hainlik," dedi Bronwyn.

"Hainlik!" diye bağırdı Itch. Kıyıya doğru yüzüp kendini yukarı çekerek kaldırıma çıktı. Sular, göğsünden ayaklarına dek her yerini kaplayan uzun ve yeşil yosunları gözler önüne sererek vücudundan süzülürken adamdan uzaklaştık. "Bu, dillendirmesi çok tehlikeli bir kelime."

Oğlanlar da kendilerini yukarı çekerek Hendek'ten çıktılar. Kadın da onları takip etti. O da tepeden tırnağa yosunla kaplıydı. Böylece suda yalnızca telaşlı daireler çizerek yüzen yaşlı adam kalmış oldu.

"Bakın," dedim. Henüz konuşmamıştım ve ortalığı yatıştırabileceğimi düşünüyordum. "Burada hepimiz tuhafız. Kavga etmek için hiçbir nedenimiz yok."

"Sen ne bilirsin ki, çömez?" dedi kadın.

"Kendisini bizim kurtarıcımız sanıyor!" dedi Itch. "Oysa şansı yaver giden şarlatanın tekinden başka bir şey değil."

"Sahte peygamber!" diye bağırdı oğlanlardan biri. Derken diğeri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

de ona katıldı. Sonra hep bir ağızdan, "Sahte peygamber! Sahte peygamber!" diye bağırmaya başladılar. Aynı esnada üç taraftan etrafımızı sarıyorlardı.

"Asla peygamber olduğumu iddia etmedim," demeye çalıştım. "Asla *hiçbir şey* olduğumu iddia etmedim."

Mahallenin sıradan sakinlerinden düzinelercesi arkamızdaki binanın pencerelerinden sarkmış, bir yandan bağırıyor, diğer yandan da tepemize çöp yağdırıyordu.

"Siz o Hendek'te fazla kalmışsınız!" diye bağırdı Enoch. "Beyinleriniz kirlenmiş!"

Emma bir ateş yakmaya yeltendi ve Bronwyn de Itch'in suratına bir yumruk indirmeye hazır görünüyordu fakat diğerleri onlara engel oldu. Şeytanın Arka Bahçesi'nde âdeta göz hapsindeydik ve meşru müdafaa bile olsa başka bir tuhafa zarar vermemiz çok kötü görünürdü.

Hendek'in üzerinden sular damlayan sakinleri bizi ara sokaklardan birine çekilmeye zorladı. "Sahte peygamber" bağırışları sırrımızı ifşa etmemizi talep eden ısrarlara döndü. En nihayetinde arkamızı dönüp kaçmaktan başka seçeneğimiz kalmadı. Biz bir köşeyi dönerken bağrışları peşimiz sıra yankılanıyordu.

Her ne kadar o andan sonrası biraz bulanık olsa da bir şekilde yolumuzu bulup kasabanın tehlikeli mahallelerinden uzaklaştık ve merkeze geri döndük; fena halde sarsılmıştık ve Bentham'ın evi civarında kalabalığı yararak ilerlediğimiz sırada bize merhaba diyen ya da elimizi sıkan dost canlısı insanlar hepimize gerçekdışı geliyordu.

Tüm o gülümsemelerin ardında ne vardı?

Kaç tanesi içten içe bizden nefret ediyordu?

Derken kendimizi Panoptidön'de bulduk. Bir el hareketiyle tuhafların gümrüğünden geçtik. Sessizce merdivenleri çıkıp uzun koridor boyunca yürüdük. Kimsenin çıtı çıkmıyordu. Herkes düşüncelere dalmıştı.

◆ ◆ ◆

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Süpürge dolabına doluştuk, sonra yalpaladık ve hafif bir sarsıntının ardından sıcak Florida gecesine adımımızı attık. Soğumakta olan sıcak bir motor misali kulübenin sivri çatısından hafif bir tıslama sesinin eşlik ettiği belli belirsiz bir buhar yükseliyordu.

"Ozon," dedi Millard.

"Yirmi iki dakika kırk saniye." Bayan Peregrine kollarını kavuşturmuş vaziyette bahçede dikiliyordu. "Tam olarak bu kadar geç kaldınız."

"Ama, hanımefendi," dedi Claire, "geç kalmak istememiştik..."

"Kimse *tek kelime* etmesin," diye tısladı Emma. Sonra daha yüksek sesle, "Kestirmeden gelmeyi denedik ama yolumuzu kaybettik," dedi.

Hendek'te başımızdan geçenlerden ötürü hâlâ dehşet içinde olsak da yorgunluktan bitap düşmüş vaziyette bahçede öylece dikilip dakiklik ve sorumluluk sahibi olmak hakkında uzun bir nutuk dinledik. Arkadaşlarımın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Bayan Peregrine onu hayal kırıklığına uğrattığımızı üst üste pek çok kez dile getirdikten sonra kuş suretine bürünerek kanatlandı ve evimin çatısına konup oraya tünedi.

"Az önce ne oldu?" dedim alçak sesle.

"Yalnız kalmak istediğinde hep böyle yapar," dedi Emma. "Gerçekten sinirlenmiş olsa gerek."

"Yirmi iki dakika geç kaldığımız için mi?"

"Son zamanlarda büyük baskı altında," dedi Bronwyn.

"Ve acısını da bizden çıkarıyor," dedi Hugh. "Bu hiç adil değil."

"Bana kalırsa şu anda ymbryneleri dinlemek istemeyen çok sayıda tuhaf var," dedi Olive, "fakat Bayan P en başından beri *bizim* onu dinleyeceğimize güvenmiştir. Yani bir şeyi elimize yüzümüze bulaştırdığımızda, azıcık bile olsa..."

"O güveni alıp tüylerinin arasında münasip bir yere sokabilir!" dedi Enoch, biraz fazla yüksek sesle.

Bronwyn ellerinden birini Enoch'un ağzına kapattı ve ikisi birlikte boğuşarak yere devrildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kesin şunu, kesin şunu!" dedi Olive. O, Emma ve ben onları ayırmaya çalıştık ama o esnada biz de kendimizi yerde bulduk. Nefes nefese çimenlerin üzerinde oturmuş, nemli gece havasında terlemeye başlamıştık.

"Bu çok aptalca," dedi Emma. "Artık kendi aramızda kavga etmek yok."

"Ateşkes?" dedi Bronwyn.

Enoch başıyla onayladı ve el sıkıştılar.

Herkes o günün olaylarını ardında bırakmak, olanları kısa bir süre için bile olsa unutmak istiyordu. Böylece eve girdik. Horace bize çalıntı meyve sebzelerden geriye kalanla muhteşem bir yemek hazırladı. Ben de onlara Amerika'nın nesillerdir süregelen televizyonun-karşısında-yemek-yeme geleneğini tanıttım. Arkadaşlarım gözlerini iri iri açarak ekrana bakarken kanallar arasında dolandım. Bazıları kendilerini öylesine kaptırmıştı ki kucaklarında soğumakta olan yemeklerini tamamen unutmuştu. Home Shopping Network, köpek maması ve kadınlar için saç bakım ürünü reklamları, dini kanaldaki vaiz, yetenek yarışması programı, yabancı topraklardaki çatışmalar hakkında haber özetleri: Bunların hepsi onlara eşit derecede yabancıydı. İnsanın evinde aralarından istediğini seçebileceği yüzlerce kanalının, ses sisteminin ve tam renkli bir ekranının olmasının şokunu üstlerinden attıktan sonra sorular sormaya başladılar. Bazıları beni gafil avladı.

Star Trek'in eski bölümlerinden birine takılıp kaldığımız sırada Hugh, "Şimdilerde uzay gemisi olan insanların sayısı fazla mı?" diye sordu.

The Real Housewives of Orange County'yi izlerken, "Artık Amerika'da yoksul kimse yok mu?" diye sordu Bronwyn.

"Neden birbirlerine bu kadar kaba davranıyorlar?" dedi Olive.

Bir araba reklamı esnasında, "Bu gürültüye müzik mi diyorsunuz?" diye sordu Horace.

Ben hızla haber kanallarını geçerken Claire irkildi ve, "Neden öyle bağırıyorlar?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keyiflerinin kaçmaya başladığını görebiliyordum. Emma gergindi, Hugh volta atıyordu ve Horace kanepenin kolçağını boğarak öldürmek istermişçesine sıkıyordu.

"Bu çok *fazla*," dedi Emma el ayalarını gözlerine bastırarak. "Çok gürültülü, çok hızlı!"

"Hiçbir kanalda bir saniyeden daha fazla durmuyor," dedi Horace. "Başım döndü!"

"Sıradan insanların, çevrelerindeki tuhafları nadiren fark ediyor olmasına şaşmamalı," dedi Enoch. "Beyinleri erimiş!"

"Eğer modern insanlar izliyorsa biz de izlemeliyiz," dedi Millard.

"Ama beynimin erimesini *istemiyorum*," dedi Bronwyn.

Millard onu, "Hiçbir şeyin eriyeceği yok," diyerek yatıştırdı. "Bunu bir aşı gibi düşün. Birazı bile bu dünyanın daha büyük sürprizlerine karşı bağışıklık kazanmana yetecek."

Bir süre daha kanal değiştirip durduk ama televizyonun uyuşturucu etkisi geçmeye başladı ve zihnim pek de hoş olmayan şeylere kaydı. *The Bachelor*'un bir bölümüne takıldığımız esnada içinde büyüdüğüm dünyayı ne kadar az anladığımı fark ettim. Hayatım boyunca sıradan insanlar beni hayrete düşürmüştü – birbirlerini etkilemek için seçtikleri saçma sapan yollar, onları daha fazlasına teşvik ediyor gibi görünen vasat hedefler, rüyalarının banalliği. Sanki onlardan farklı düşünen, davranan, giyinen ya da hayaller kuran insanlar varlıklarını tehdit ediyormuş gibi daracık, kabul edilebilirlik paradigmalarına uymayan her şeyi ellerinin tersiyle itiyorlardı. Büyürken kendimi böylesine yalnız hissetmemin en büyük nedeni buydu. İnsanların önemli olduğunu düşündüğü şeyleri aptalca buluyordum. Ve bu konuda konuşabileceğim kimsem olmadığından düşüncelerimi hep kendime saklıyordum. Bu sıradan dünyaya dönerken en büyük güvencem, tuhafların dünyasında beni bekleyen bir evim olduğunu bilmekti. Fakat bugün Şeytanın Arka Bahçesi'nde yaşadıklarım, kendimi oraya da yabancı hissetmeme yol açtı. Bazılarının gözünde bir kahraman, bazılarının gözündeyse bir şarlatandım. Tıpkı evimde olduğu gibi orada da herkes tarafından yanlış anlaşılıyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir yandan *The Simpsons*'ı açıklamaya çalışıp diğer yandan aniden bastıran uykuya teslim olurken (uzun bir gün olmuştu) kafamın içinde âdeta bir kilit açıldı ve görevlinin suratını daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Kumandayı Enoch'un eline tutuşturdum, lavaboya gideceğimi söyledim ve koşarak üst kata çıktım.

Odamın kapısını kapattıktan sonra Abe'in operasyon günlüğünü yatağımın altından çıkardım ve sayfaları çevirerek görevlinin yüzünü aramaya koyuldum. Onu bulmam birkaç dakikamı aldı –çok sayıda sayfa ve en az bir o kadar da yüz vardı– ama nihayet başarmıştım. 1983 yılı kayıtlarından birindeydi. Fotoğraf eskiydi. Muhtemelen 1930'lardan ya da 40'lardan olduğunu düşündüm ama görevli bugün de tıpkı fotoğraftaki gibi görünüyordu. Demek ki uzun zamandır döngülerde yaşıyordu. Kayıtlara göre adı Lester Noble, Jr. idi. Fotoğrafta yuvarlak siperlikli büyük bir şapka takıyor ve uysalca fotoğraf makinesine bakıyordu. Suratında, bugünün erken saatlerinde gördüğüm korku dolu ifadeden eser yoktu. Büyükbabamın görev notlarını okudum, sonra fotoğrafı günlüğün sayfasına tutturan zımbaları gevşettim ve fotoğrafı cebime sokuşturdum.

Koridorda Emma'yla karşılaştım.

"Ben de seni bulmaya geliyordum," dedi.

"Ve ben de seni bulmaya geliyordum. Yardımına ihtiyacım var."

Bana doğru uzandı. "Elbette, söyle yeter."

"Yokluğumu hissettirme. Yalnızca bir ya da iki saat. Arka Bahçe'ye dönmem gerek."

"Neden? Niçin?"

"Açıklamaya zamanım yok," dedim. "Döndüğümde konuşuruz."

"Ben de geliyorum."

"Bunu tek başıma yapmalıyım."

Kollarını kavuşturdu. "Önemli bir şey olsa iyi olur."

"Öyle. Yani bence."

Onu öptüm, sonra sessizce merdivenlerden süzüldüm, garajdan geçerek dışarı çıktım ve bahçe kulübesine girdim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

◆ ◆ ◆

Bakanlık binasının lobisine döndüğümde gitmişti. Penceresi kapalıydı ve pencerenin arkasında kimse yoktu. Bir sonraki pencereye yanaştım ve orada çalışan kadına, görevlinin nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum.

Kadın kalın gözlük camlarının ardından gözlerini kısarak bana baktı. "Kim?"

"Şurada çalışan adam. Lester Noble."

"Lester Noble diye birini tanımıyorum," dedi, dolmakalemini masasına vurarak, "fakat yanımda çalışan delikanlı az önce günün geri kalanı için paydos etti. Eğer elini çabuk tutarsan onu yakalayabilirsin... ah, işte *orada*."

Kadın lobinin diğer tarafına işaret etti. Arkamı döndüğümde görevlinin çıkışa doğru koşturduğunu gördüm. Kadına yarım ağızla teşekkür ettikten sonra görevliye doğru koştum ve ona kapıdan çıkmadan az evvel yetiştim.

"Lester Noble," dedim.

Rengi atar gibi oldu. "Benim adım Stevenson. Ve yolumu kapatıyorsun."

Beni itekleyerek aşmaya çalıştı ama geri adım atmadım fakat onun da olay çıkarmak istemediği ortadaydı. "Senin adın Lester Noble, Jr. ve İngiliz aksanıyla konuşmaya çalışıyorsun."

Fotoğrafını cebimden çıkardım ve görebileceği şekilde tuttum. Donakaldı, sonra fotoğrafı elimden kapıverdi. Başını kaldırıp benimle tekrar göz göze geldiğinde korkmuş görünüyordu.

"*Ne istiyorsun?*" diye fısıldadı.

"Biriyle temas kurmak."

Bakışları lobide dolandı, sonra yine bana döndü. "Şu koridor boyunca yürü. İki dakika sonra benimle yüz otuz yedi numaralı odada buluş. Kimse birlikte yürüdüğümüzü görmemeli."

Fotoğrafı elinden kaptım. "Bu bende kalacak. Şimdilik."

İki dakika sonra onunla 137 numaralı düz ahşap kapının önünde buluştum. Anahtarları az kalsın düşürecekti. Elleri titriyordu. Biz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içeri girer girmez kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi. Oda küçüktü ve duvardan duvara, yerden tavana karton dosyalarla doluydu.

"Bak, çocuk," dedi, ellerini birbirine bastırmış vaziyette bana dönerek. "Ben suçlu falan değilim, tamam mı?" İngiliz aksanı kaybolmuş, güneyliler gibi hafifçe genizden konuşmaya başlamıştı. "Amerika'da bazı kötü insanlar var ve beni bulmalarına izin veremem. Buraya geldiğimde adımı değiştirdim. Eski adımı tekrar duyacağım aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Oradaki gölgeler buradakilerden o denli kötü müydü?" diye sordum ona.

"Kötülerdi ama orayı terk etmemin nedeni gölgeler değildi. Asıl sorun tuhaflardı. Hepsi aklını kaçırmış."

"Ah? Nasıl?"

Lester başını iki yana salladı. "Seni buraya getirerek en az yüz kuralı çiğnemiş oldum. Eğer bir dosya istiyorsan, tamam, fakat hikâyelere zamanımız yok."

"Pekâlâ," dedim. "Gölge avcıları hakkında elinde ne var?"

Lester tereddüt etti. "Kim?"

"Kimden bahsettiğimi bildiğinden adım gibi eminim," dedim ve ona Abe'in görev raporundan öğrendiklerimi anlattım.

Raporda yazana göre Lester, döngüsü yağmalanıp ymbrynesi öldürülene kadar Alabama, Anniston'daki 5 Ocak 1935 döngüsünde yaşamıştı. Abe ve H onu günümüzdeki bir motelde –o zamanlar 1983 yılıydı– ani yaşlanma tehlikesiyle burun burna bulmuştu. Onu güven içinde başka bir döngüye nakletmeyi başarmışlardı. Daha sonra İngiltere'de kendi başının çaresine bakmış olmalıydı ki bunun da başlı başına yürek parçalayıcı bir hikâye olduğuna şüphe yoktu. Ama ne benim o hikâyeyi dinlemeye zamanım vardı ne de o söyleyeceklerimi bitirdiğimde başından geçenleri anlatabilecek gibi görünüyordu.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Lester. Sanki kendini kötü habere hazırlıyormuş gibi bütün vücudu kaskatı kesilmişti.

"Abe büyükbabamdı," dedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sana benden mi bahsetti?" Sesi gittikçe yükseliyordu. Onu gerçekten korkutmuş gibiydim.

"Pek öyle olmadı," dedim. "Bak, endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok ve o kadar ayrıntıya girmemize de gerek yok. Burada olmamın nedeni geçmişini kurcalamak değil. Yalnızca H denen adamla bağlantı kurmak istiyorum. Sen onunla zaman geçirdin. Burada, mabedin kalbinde çalışıyorsun..." Aradaki bağlantıyı ima etmek için ellerimle havada küçük daireler çizdim. "Tek şansım sendin."

Derin bir oh çekti. Biraz olsun rahatlamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve raflardan birine yaslandı. "Bana kartvizit falan vermediler," dedi, "ve vermiş olsalardı bile tüm bunlar çok uzun zaman önceydi."

"Dosyalarında bir şeyler bulabileceğini umuyordum," dedim. "Ymbryneler onlarla bir şekilde irtibat kuruyor olmalıydı."

"O halde neden ymbrynelere sormuyorsun?"

Şimdi biraz *fazla* rahatlamış gibiydi. "Pek kimselere duyurmak istemiyorum. Ama eğer mecbur kalırsam elbette onlara sorarım ve beni onlara gönderenin Lester Noble Jr. olduğunu da söylerim."

Kaşlarını çattı. "Öyle olsun," dedi ters ters. "Bakalım elimde neler varmış." Arkasını döndü ve işaret parmağını dosyaların üzerinde gezdirerek duvar boyunca yürümeye başladı. Rafların birinden bir klasör aldı ve kendi kendine mırıldanarak dosyanın içindekileri karıştırdı. Sonra başka bir duvarın ve başka bir rafın önünde durdu ve iki klasör daha seçti. Başını iki yana salladı, dosyaları kolunun altına sıkıştırdı ve aramaya devam etti. Birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde elini bana doğru uzattı. Avucunun içinde eski bir kibrit kutusu vardı.

"Bu nedir?" dedim.

"Elimizde ne varsa o."

Kibrit kutusunu aldım. Sanki birinin cebinde uzun zaman geçirmiş gibi kenarları kıvrılmıştı. Dış yüzeyi bomboştu. Fakat içinde bir Çin restoranının reklamı, adresi, rasgele yan yana dizilmiş gibi görünen bazı rakamlar, harfler ve kurşunkalemle yazılmış *Okuduktan sonra imha ediniz* diye bir not vardı. Görünüşe bakılırsa biri talimatlara aldırış etmemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şimdi." Lester fotoğrafını elimden kaptı. "Şu elindekiyle buradan çıkıp gitmene izin vermek şöyle dursun, sırf seni bu odaya aldığım için kovulabileceğimi düşündüğümde bunun adil bir değiş tokuş olduğunu söyleyebilirim."

"Bu yalnızca eski bir kibrit kutusu," dedim. "Bununla ne yapacağım?"

"Orasını sen bulacaksın." Kapıya gitti, kapıyı açtı ve odadan çıkmamı bekledi. "Şimdi, benim için bir iyilik yap, ahbap," dedi geri dönen İngiliz aksanıyla, "ve tanıştığımızı unut."

◆ ◆ ◆

Arka Bahçe'yi öyle bir telaşla ve kararlılıkla arşınladım ki kim olduğumu bilen insanlar bile beni durdurmaya cesaret edemedi. Bentham'ın evine vardım, merdivenleri koşar adım çıktım, koridor boyunca koşarak üzerinde YALNIZCA A. PEREGRINE VE VESAYETİ ALTINDAKİLER İÇİN yazan kapının önünde durdum, içeri daldım ve bir an sonra resmen arka bahçemin çimlerine tükürüldüm. Serseme döndüğümden oturma odamın pencerelerinden süzülen televizyonun titrek ışığında çekirgelerin ve kurbağaların ahenkli şarkılarına kulak vererek bir an için öylece durdum.

Bayan Peregrine çatıda tünediği yerden ayrılmıştı. Haliyle kimse döndüğümü görmemişti. Kendime ayırabileceğim biraz daha zamanım vardı. Bahçeyi aşarak iskeleye çıktım, ucuna kadar yürüdüm ve oracığa oturdum. Burası biraz mahremiyete sahip olabileceğim, aklıma gelen tek yerdi ve eğer birileri bana bakmaya gelecek olursa yaklaştıklarını duyabilecektim.

Cep telefonumu ve kibrit kutusunu çıkardım ve H'ye ulaşmak için onu nasıl kullanabileceğimi düşünmeye başladım. Telefonumun ekranına dokunarak yaptığım birkaç dakikalık araştırma sonucunda şu bilgilere ulaştım: Adresin altındaki garip görünümlü harf ve rakam silsilesi 1960'lı yıllarda kullanımdan kalktığından artık aranması mümkün olmayan alfa numerik bir telefon numarasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hong'un Yeri

17 MOTT SOK. NEW YORK CITY
REZ: LT1-6730

- *Çin Yemeği Bizden Sorulur*
- *Partilere Hizmet Verilir*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kibrit kutusuna reklam veren restoranın adını aramayı denedim. Ve talih yüzüme güldü: Restoran hâlâ faaliyetteydi. Günümüzde kullandıkları telefon numarasını buldum ve restoranı aradım.

Sanki çağrı yabancı bir ülkeye yönlendiriliyormuş gibi bir dizi klik sesinin ardından telefon çalmaya başladı ve huysuz bir erkek tarafından yanıtlanana dek on ya da yirmi defa çaldı.

"Evet."

"H'yi arıyorum. Ben..."

Hat kesildi. Telefonu suratıma kapatmıştı!

Tekrar aradım. Bu defa telefonun iki defa çalması yeterli oldu.

"Yanlış numara."

"Ben Jacob Portman."

Bir duraksama oldu. Telefonu kapatmadı.

"Abe Portman'ın torunuyum."

"Diyorsun."

Nabzım hızlandı. Numara iş görüyordu. Büyükbabamı tanıyan biriyle konuşuyordum. Belki de konuştuğum H'nin ta kendisiydi.

"Kanıtlayabilirim."

"Diyelim ki sana inandım," dedi adam. "Belki inanırım, belki de inanmam. Fakat inansam bile Jacob Portman benden ne isteyebilir ki?"

"Bir iş."

"İş ilanlarına bakmayı dene."

"Senin yaptığın türden bir iş."

"Çapraz bulmaca mı çözmek istiyorsun?"

"Ne?"

"Ben emekli oldum, evlat."

"O halde eskiden yaptığın türden bir iş. Abe ve diğerleriyle birlikte."

"Sen o konuda ne bilirsin ki?" Aniden savunmaya geçmişti.

"Çok şey biliyorum. Abe'in operasyon günlüklerini okuyorum."

H oturduğu sandalyeden kalkmış gibi metalik bir gıcırtı ve ardından bir de homurtu duyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve?"

"Ve yardım etmek istiyorum. Dışarıda hâlâ gölgelerin olduğunu biliyorum. Belki sayıları pek fazla değil ama biri bile ciddi sorunlara yol açabilir. Ayrıca yapılacak başka işler de var."

"Pek yardımsever bir çocuk olmalısın, evlat. Fakat artık faaliyette değiliz."

"Neden? Abe öldüğü için mi?"

"Yaşlandığımız için."

Bir özgüven dalgası benliğimi istila ederken, "O halde," dedim, "tekrar faaliyete geçeceğiz. Bize yardımcı olabilecek arkadaşlarım var. Yeni bir nesil."

Bir mutfak dolabının kapağının çarparak kapandığını ve bir çay kaşığının fincanın içinde çıngırdadığını duydum. "Hiç kendi gözlerinle bir gölge gördün mü?"

"Gördüm. Ve onları öldürdüm."

"Öyle mi?"

"Ruhlar Kütüphanesi hakkında anlatılanları duymadın mı? Peki ya Şeytanın Arka Bahçesi Savaşı'nı?"

"Son olaylardan haberdar olduğum söylenemez."

"Abe'in yaptıklarının aynısını yapabiliyorum. Onları görebiliyorum. Kontrol de edebiliyorum."

"Belki de..." İçeceğini höpürdeterek yudumladı. "Belki de senin hakkında kulağıma gelen bazı şeyler olmuştur."

"Öyle mi?"

"Evet. Tecrübesizsin, sınanmamışsın. Bildiğini okuyorsun. Ve bu, bizim mesleğimizde göz açıp kapayıncaya dek nalları dikmene neden olur."

Dişlerimi sıktım ama sesimi yükseltmeden, sakin bir ses tonuyla konuşmayı başardım. "Öğrenecek tonla şeyim olduğunu biliyorum. Ama verebileceğim tonla şey olduğunun da farkındayım."

"Ciddisin, ha?" Sesi kulağa hem eğlenmiş hem de etkilenmiş gibi geliyordu.

"Öyleyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pekâlâ. Bir iş görüşmesini hak ettin."

"Bu zaten bir iş görüşmesi değil miydi?"

Güldü. "Yanına bile yaklaşamaz."

"Tamam, o halde, şimdi ne..."

"Tekrar arama. Ben seni ararım."

Hat kesildi.

◆ ◆ ◆

Eve daldım, oturma odasındaki arkadaşlarımın yanından koşarak geçerken onlara el salladım –bir zombi filmi izliyorlardı– ve Emma yerinden fırlayıp beni boş yatak odalarından birine dek takip etti.

Önce bana sımsıkı sarıldı ama sonra göğsümü dürtükledi. "Konuşmaya başla, Portman."

"Abe'in eski ortaklarından biriyle irtibat kurdum. Az önce onunla telefonda konuştum."

Beni serbest bıraktı ve gözleri fal taşı misali açılmış vaziyette geriye doğru bir adım attı.

"Ben de inandım!"

"Ciddiyim. Bu adam, yani H uzun yıllar boyunca büyükbabamla çalışmış. Birlikte sürüyle operasyona çıkmışlar. Fakat artık yaşlanmış ve yardımımıza ihtiyacı var."

O noktada biraz abartmış olabilirdim. Ama yalnızca biraz. H'nin yardımımıza ihtiyacı *vardı.* Sadece önce buna ikna edilmesi gerekiyordu.

"Ne konuda?"

"Bir operasyon hakkında. Burada, Amerika'da."

"Eğer yardıma ihtiyacı varsa ymbryneleri aramalı."

"Amerika'da bizim ymbrynelerimizin hükmü geçmiyor. Ve görünüşe bakılırsa Amerika'nın kendine ait ymbryneleri de yok."

"Nedenmiş?"

"Bilmiyorum, Em. Bilmediğim yüz binlerce şey var. Fakat Abe'in döşemelerin arasına gizlediği o kapıyı yalnızca benim bileceğim bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parolayla kilitlediğini biliyorum. Ve operasyon günlüğünü de sırf ben bulayım diye orada bıraktı. Eğer *senin* günün birinde buraya gelebileceğine dair herhangi bir fikri olsaydı, onu senin bulmanı da isterdi."

Bir şeylerle mücadele eder gibi bakışlarını kaçırdı.

"Kafamıza göre operasyona çıkamayız. Bayan Peregrine buna asla izin vermez."

"Biliyorum."

Gözlerini benimkilere dikti. "Ne operasyonuymuş bu?"

"Henüz bilmiyorum. H irtibatı koparmayacağını söyledi."

"Ymbrynelerin sana verdiği görevden gerçekten hoşlanmadın, ha?"

"Evet. Hem de hiç."

"Bence görevinde başarılı olurdun. Az önceki epey motive edici bir konuşmaydı."

"Yani var mısın?"

Sırıtışı yüzüne yayıldı.

"Hem de nasıl."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

O gece korkunç bir rüya gördüm. Alevler içindeki çorak bir arazideydim. Ufuk isten ve alevlerden ibaretti. Dört bir yanda siyah balçık birikintileri vardı. Derin bir çukurun tepesinde, havada asılı kalmıştım. Çukurun derinliklerinde iki mavi ışık parıldıyordu. Bunlar Caul'e aitti. Kütük gibi kolları ve bana doğru uzanan ağaç köklerinden farksız uzun parmaklarıyla otuz metre yüksekliğindeki canavarımsı haline.

Adımı sesleniyordu. *Jacob, Jacob.* Sesi tiz, alaycı ama tekdüzeydi. *Seni görüyorum. Orada olduğunu görüyorum. Seni görüyoruuuuuuuum...*

Kavruk et gibi kokan, mide bulandırıcı hava dalgalarının ortasında kaldım. Öğürmek, oradan kaçmak istedim ama âdeta felç olmuştum. Konuşmayı, ona bağırmayı denedim. Ama ağzımdan tek bir sözcük çıkmadı.

Sanki kuyunun duvarlarına tırmanmaya çalışan sıçanlar varmış gibi tırmalama sesleri duydum.

"Gerçek değilsin," demeyi başardım en nihayetinde. "Seni öldürdüm."

Evet, dedi. *Ve şimdi her yerdeyim.*

Tırmalama sesi yükseldi. Ta ki Caul'ün parmakları kuyunun kenarında belirene dek. On uzun, yamru yumru parmak üzerime gelmeye, boğazıma dolanmaya başladı.

Senin için büyük planlarım var, Jacob... Büyük, gerçekten büyük planlar...

Bir an için akciğerlerimin patlayacağını sandım ama sonra midemde keskin bir sızı hissettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soluk soluğa yerimden fırladım ve elimi karnıma götürdüm. Uyanıktım, evdeydim, yatak odamda yerdeydim. Uyku tulumum etrafımda düğüm olmuştu.

Bir ay ışığı huzmesi odayı ikiye bölüyordu. Enoch ve Hugh yatağımda horluyordu. Midemdeki sızı eski ve tanıdıktı. Hem bir acı hem de bir pusula iğnesiydi.

Ve iğne önce alt katı, sonra da dışarıyı işaret ediyordu.

Uyku tulumumdan kurtuldum ve sonra odadan fırlayarak merdivenleri indim. Parmak uçlarımda koşuyor, sessizce hareket ediyordum. Eğer bu sandığım şeyse, arkadaşlarımın bana yardım etmek için yapabileceği pek bir şey olmayacaktı. Yalnızca yoluma çıkarlardı. Haliyle işin aslını öğrenmeden onları uyandırmak ve paniğe kapılmalarına yol açmak istemiyordum. Korku, gölgeleri beslerdi.

Korku, gölgeleri acıktırırdı.

Mutfaktan geçerken bıçaklıktan bir bıçak kaptım – gölgeye karşı pek fayda etmezdi ama hiç yoktan iyiydi – sonra garajdan geçerek dışarı çıktım. Evin etrafından dolanarak arka bahçeye yöneldiğim esnada az kalsın kangal halindeki bahçe hortumuna takılıp düşecektim. Bahçe kulübesinin çatısından incecik, belli belirsiz bir ozon dalgası yükseliyordu. Cep döngüsünün çok kısa bir zaman önce kullanıldığı ortadaydı.

Derken o his geldiği gibi çabucak yok oldu. Pusula iğnesi önce koya doğru döndü, sonra yüz seksen derece dönerek körfeze işaret etti ve en nihayetinde gevşedi. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti ve ne anlama geldiğini çözemiyordum. Tüm bunlar yanlış bir alarmdan ibaret olabilir miydi? Yoksa kâbuslar, tuhaf refleksimi mi tetikliyordu?

Ayak parmaklarımın arasındaki ıslak çimenleri fark edince başımı öne eğip üzerimdekilere baktım: yırtık pırtık bir pijama, eski bir tişört, çıplak ayaklar. *Abe böyle öldü. Neredeyse tam olarak böyle*, diye düşündüm. O da pijamalarıyla yatağından fırlamış, elinde uyduruk bir silahla dışarı koşmuştu.

Bıçağı indirdim. Elimin titremesi yavaş yavaş geçti. Bekleyerek evimin etrafında ileri geri yürüdüm. Ama o his geri gelmedi. Ben de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

odama döndüm ve yerdeki uyku tulumumun içine girdim ama bir daha gözüme uyku girmedi.

◆ ◆ ◆

Ertesi sabah H arar diye gözüm hep telefondaydı. Ne zaman arayacağını söylememişti. Emma'yla diğerlerine söyleyip söylememeyi düşündük ama bir görev alana dek beklemeye karar verdik – ve belki o zaman bile onlara bir şey söylemezdik. Göreve yalnızca ikimizin çıkması gerekebilirdi. Belki arkadaşlarımızdan bazıları bize katılmak istemezdi ya da bazıları hepten karşı çıkardı. Biz daha oradan ayrılmaya fırsat bulamadan biri ne yapmayı planladığımızı ağzından kaçırır ve Bayan Peregrine'e planlarımızdan bahsederse her şey mahvolurdu.

Kahvaltıdan sonra tuhafları kıyafet alışverişine çıkarmam gerekiyordu. Bu, H'nin aramasını beklerken zaman öldürmek için iyi bir yol gibi görünüyordu. Ben de kendimi işime vermeyi denedim.

İlk grup Hugh, Claire, Olive ve Horace'tan oluşuyordu. Arabayı alışveriş merkezine doğru sürmeye başladım. Ama okuldan birileriyle karşılaşmaktan korktuğumdan evimin yakınındaki alışveriş merkezini değil, eyaletler arası yolun yanındaki Shaker Pines alışveriş merkezini seçmiştim. Yolda arkadaşlarıma modern banliyölerin temel bileşenlerini gösterdim – *bu bir banka, bu bir hastane, şunlar apartmanlar* – çünkü gördükleri her şeyin ne olduğunu sorup duruyorlardı. Bana gayet sıradan görünen şeyler, onlar için birer harikadan farksızdı.

Bayan Peregrine vesayeti altındakileri fiziksel tehlikelerden korumak için döngüsünde mucizeler yaratmış ama onları tehlikelerden koruma gayretiyle, ziyaretçilerle modern dünya hakkında konuşmalarını yasaklamıştı ve bu da arkadaşlarımı dezavantajlı hâle getiriyordu. Fazlasıyla korunaklı bir yaşam sürmüşlerdi ve şimdi de uzun bir uykudan uyanarak gözlerini hiç tanımadıkları bir dünyaya açan küçük Rip van Winklelar* gibiydiler. Modern şeyleri bir noktaya kadar

* Amerikalı yazar Washington Irving'in 1819'da yayımlanan kısa hikâyesinin ve bu hikâyenin başkahramanının adıdır. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyorlardı. Bilgileri elektrik, telefonlar, arabalar, uçaklar, eski filmler, eski müzikler ve 3 Eylül 1940 tarihinden önce bilinen ve popüler olan şeylerle kısıtlıydı. O tarihten sonrasına dair bildikleri ise bölük pörçük ve tutarsızdı. Günümüzde birkaç saatten fazlasını geçirmemişlerdi ve bunların çoğunda da takvim yaprakları değişse dahi zamanın neredeyse durduğu Cairnholm'deydiler. Onların adalarıyla kıyaslandığında yaşadığım küçük kasaba bile saatte milyonlarca kilometre hızla hareket ediyor gibi göründüğünden sık sık endişeden donakalıyorlardı.

Alışveriş merkezinin devasa otoparkında Horace iyiden iyiye şaşkına döndü ve arabadan inmeyi reddetti. "Gelecek geçmişten çok daha korkutucu," diye açıkladı onu tatlılıkla kandırma çabalarımız sonrasında. "Geçmişin en korkunç çağı bile en azından bilinebilir. İncelenebilir. Dünya o çağların hepsinden sağ çıktı. Ama günümüzde kimse dünyanın ne zaman korkunç ve yıkıcı bir sonla karşılaşacağını bilmiyor."

Onu mantık yoluyla ikna etmeye çalıştım. "Dünya bugün sona erecek değil. Ama eğer buna niyeti varsa bizimle alışveriş merkezine gelsen de gelmesen de kıyamet kopacak demektir."

"Biliyorum. Ama sanki öyle olacakmış gibi *hissediyorum*. Burada oturup hiç kımıldamazsam belki o da benimle birlikte durur ve kötü şeyler olmaz."

Tam o esnada açık pencerelerinden yüksek sesli, gürültülü bir müzik taşan bir araba yanımızdan geçti. Horace kaygıyla gözlerini sımsıkı kapattı.

"Gördün mü?" dedi Claire. "Sen burada otursan da dünya gümbürdemeye devam ediyor. Hadi, bizimle içeri gel."

"Ah, kahretsin," dedi Horace ve arabanın kapısını savurarak açtı.

Diğerleri onun cesaretini alkışlarken Horace'ın ilk görevimize eşlik etmek açısından en iyi yol arkadaşlarından biri olmayabileceğini aklımın bir köşesine not ettim.

Shaker Pines klasik bir alışveriş merkeziydi. Gürültülü, antiseptik sayılabilecek kadar parlak ve kafa karıştırıcı kültürel atıflarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolu bir yerdi (Geçtiğimiz yüzyılın ilk yarısından gelen birine Bubba Gump Shrimp Co.'yu ya da As Seen on TV mağazasını açıklamaya çalıştığınızı bir düşünsenize). Aynı zamanda gençlerle tıka basa doluydu ki meselenin özü de buydu. Burada olmamızın tek nedeni arkadaşlarımı modern giysilerle giydirip kuşandırmak değildi. Onların sıradan çocuklara, yani taklit etmeleri beklenen çocuklara maruz kalmalarını istiyordum. Bu, alışverişten fazlasıydı; bu daha ziyade antropolojik bir keşif gezisiydi.

Tuhaflar kaplan saldırılarıyla nam salmış, balta girmemiş bir ormandaki kâşifler gibi korku içinde etrafıma toplandı ve o vaziyette alışveriş merkezinde dolaşmaya başladık. Restoranların olduğu katta yağlı yiyecekler yedik ve oturup diğer gençleri izledik. Arkadaşlarım sessizce onların davranışlarını gözlemliyordu: fısıldaşmalarını, şakalarını, insanların irkilmesine neden olan kahkahalarını, tıpkı bir kabile gibi nadiren diğerleriyle kaynaşarak toplaşmalarını, telefonlarını ellerinden bırakmadan yemek yiyişlerini.

Claire plastik tepsisinin üzerinden bize doğru eğilerek alçak sesle, "Çok zengin ailelerden mi geliyorlar?" diye sordu.

"Bence hepsi sıradan gençler," dedim.

"Çalışmıyorlar mı?"

"Yaz aylarında yarı zamanlı çalışıyor olabilirler. Bilmiyorum."

"Benim çocukluğumda," dedi Hugh, "eğer ağır bir şeyi kaldıracak kadar büyüdüysen, çalışacak kadar da büyümüşsün demekti. Gün boyu tıkınıp laklak etmeye izin yoktu."

"Biz ağır bir şeyi kaldıracak kadar bile büyümeden çalışmaya zorlandık," dedi Olive. "Ben daha beş yaşındayken babam beni bir ayakkabı boyama fabrikasında çalışmaya gönderdi. Korkunçtu."

"Benimki de beni küçük bir fabrikaya gönderdi," dedi Hugh. "Tüm gün oturur, halat yapardım."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım.

Arkadaşlarım ergenlik kavramının esamesinin bile okunmadığı bir zamandan geliyordu. Bu, savaştan sonraki yıllarda icat edilmiş bir kavramdı ve çocukluğu arkanızda bırakıp gençliğe adımınızı attı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğınız yılları kapsardı. Hâl böyle olunca yeniyetmelik kavramına bile yabancıyken, modern gençleri nasıl taklit edeceklerini merak ettim.

Tüm bunlar kötü bir fikirse ne olacaktı?

Gergin bir şekilde cep telefonumu kontrol ettim.

H'den ses yoktu. Hem de hiç.

Giyecek bir şeyler almak için harekete geçtik ama yolda, alışveriş merkezinin bir kanadını tamamen işgal eden markete dalan Horace'ı kaybettik. Onu soğutulmuş gıdalar reyonundaki devasa peynir duvarını hayran hayran seyrederken bulduk.

"Feta, mozzarella, camembert, gouda, cheddar!" dedi mest olmuş bir halde. "Bir gurmenin rüyalarını süsleyen yer."

Bunlar benim için yalnızca peynirdi ama Horace için bir mucizeydi: Dilimlenmiş, çırpılmış, kalıplar halinde kesilmiş, ayrı ayrı paketlenmiş, kaymaksız, yağlı ve yüzde iki yağlı peynir çeşitlerinden oluşan dokuz metrelik bir duvarın önündeydi. Transa girmiş gibi etiketlerde yazanları okuyordu ve ben de hayranlığının merak uyandıracağından korktuğumdan onu susturup durmak zorunda kalıyordum.

"Her şeyden var," diye mırıldandı. "*Hem de her şeyden.*"

"Şuna bakın!" dedi, alışveriş arabasıyla yanımızdan geçmekte olan yaşlı bir adama dönerek. "*Şuna bakın!*"

Yaşlı adam hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

"Horace, insanları korkutuyorsun," dedim onu yanıma çekerek. "Bunlar yalnızca peynir."

"Yalnızca *peynir* mi?" dedi.

"Tamam, *bolca* peynir."

Tüm ciddiyetiyle, "Bu insanlığın en büyük başarısıdır," diye buyurdu. "İngiltere'nin bir imparatorluk olduğunu sanırdım. Ama bu – *bu* – dünya hâkimiyetine denk!"

"Bunlara bakmak bile midemi ağrıtıyor," dedi Claire.

"Ne cüretle böyle konuşursun," diye yanıtladı Horace.

Nihayet onu sürükleyerek marketten çıkarmayı başardığımızda ve kıyafet satan mağazalardan birine soktuğumuzda Horace mağazanın kreasyonundan pek etkilenmedi. Kasıtlı olarak en yavan ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğazayı seçmiş ve onları en yavan kıyafetlerin satıldığı reyona götürmüştüm – basit renkler, standart kombinler, mankenlerin üzerinde ne varsa onlar.

Biz sepeti doldurdukça morali bozuldu.

"Sokağa çıplak çıkarım, daha iyi," dedi eline tutuşturduğum kot pantolonu zehirli bir yılanmış gibi tutarak. "Böyle giyinmemi mi istiyorsun? Çiftçiler gibi kot giymemi mi?"

"Artık herkes kot giyiyor," dedim. "Yalnızca çiftçiler değil."

Gerçi o gün mağazadaki çoğu insanın üzerindeki kıyafetlerle kıyaslandığında iyi bir kot pantolonun fazlasıyla şık kaçtığı bile söylenebilirdi. Etrafımızdaki müşterilerin giydiği spor şortlara, kargo pantolonlara, svetşörtlere ve pijamalara bakarken Horace'ın betinin benzinin attığını gördüm.

Elindeki kot pantolonun yere düşmesine izin verdi.

"*Ah, hayır*," diye fısıldadı. "*Ah, hayır, hayır.*"

"Sorun nedir?" dedi Enoch. "Moda anlayışları, yüksek standartlarına uymadı mı?"

"Standartları boş ver. Nezakete ne oldu? Haysiyete ne oldu?"

Yanımızdan kamuflaj pantolon, parmak arası turuncu terlik ve kolları makasla kesilmiş bir SpongeBob tişörtü giyen bir adam geçti.

Bir an için Horace'ın ağlamaya başlayacağını sandım.

O medeniyetin sonu için yas tutarken biz diğer herkes için çeşitli kıyafetler aldık. Giydiği kurşun ayakkabılar Frankenstein'ın canavarına aitmiş gibi göründüğünden Olive'in kendisine bir ya da iki numara büyük gelen yeni bir çift ayakkabı seçmesine izin verdik. Böylece ayakkabıların içinde kalan boşluğu ağırlıkla doldurabilecektik.

Israrım üzerine, kasiyer aldıklarımızı kasadan geçirirken çocuklar sessiz kaldı. Hatta kolları torbalarla ve beyinleri uyarıcılarla tıklım tıkış dolu vaziyette beni takip ederek alışveriş merkezinden çıkıp otoparkı aşarak arabaya doğru yürüdükleri sırada bile seslerini çıkarmadılar.

◆ ◆ ◆

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Döndüğümüzde geride kalan herkes akşamüstü için Arka Bahçe'ye gitmişti. Bayan Peregrine'in bıraktığı nota göre yeniden yapılanma görevlerine uyum toplantılarıyla ilgili bir şeydi. Notta yazana göre Emma geride kalmıştı fakat uzun bir süre onu bulamadım. Nihayet üst kattaki misafir banyosundan gelen ıslık seslerini duydum.

Kapıyı çaldım. "Benim, Jacob. Orada her şey yolunda mı?"

Kapının altından kırmızı renkli, belli belirsiz bir ışık yayılıyordu.

"Bir dakika!" diye seslendi.

İçeride beceriksizce koşuşturduğunu duyabiliyordum. Bir an sonra ışık söndü ve kapı savrularak açıldı.

"Aradı mı?" diye sordu hevesle.

"Henüz değil. Neler oluyor?"

Omzunun üzerinden küçük banyoya baktım. Her yere karanlık oda malzemeleri saçılmıştı – metal tekneler sifonun üzerine dizilmişti, lavabonun etrafında plastik tepsiler vardı, yerde devasa bir agrandisör duruyordu. Fotoğrafların banyo edildiği sıvıların keskin kokusundan ötürü burnumu büzüştürdüm.

"Tuvaleti karanlık odaya dönüştürmemin senin için sakıncası yoktur, değil mi?" dedi Emma uysalca sırıtarak. "Çünkü çoktan yaptım sayılır."

İki banyomuz daha olduğundan ona sakıncası olmadığını söyledim. Onu çalışırken izlemem için beni içeri davet etti. İçeride pek yer yoktu. Bu yüzden köşeye sığışmak zorunda kaldım. Bir yandan işini bilen biri gibi telaş etmeden çalışıyor, diğer yandan da benimle konuşuyordu. Bu işte yeni olduğunu iddia etse de kas hafızasıyla hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

"Biliyorum. Çok klişe." Sırtı bana dönük vaziyette yere çömeldi ve agrandisörün üzerindeki göstergeleri çevirmeye koyuldu. "Tuhaf fotoğrafçılığı."

"Klişe mi?"

"Hah, çok komik. Her ymbrynenin kendisine ait büyük bir fotoğraf albümü olduğunu fark ettiğini varsayıyorum. Üstelik fotoğraflarla bizleri kataloglamaya yönelik çalışmalar yürüten koca bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakanlık var. Neredeyse üç tuhaftan biri fotoğraf makinesini eline alınca harikalar yarattığına inanır... fakat çoğu kendi ayaklarının fotoğrafını bile çekmeyi beceremez. Şunu halletmeme yardım eder misin?" Ellerini bir tarafından agrandisörün altına soktu. Ben de diğer tarafından kaldırdım – şaşırtıcı derecede ağırdı – ve birlikte, onu küvetin üzerine yerleştirdiği bir kalasın üzerine koyduk.

"Bunun nedeni hakkında bir fikrin var mı?" Bu konuda o âna dek pek düşünmemiştim ama tekrar tekrar aynı günü yaşayan insanların o günleri hatırlamak için fotoğraflara ihtiyaç duyması bana biraz garip gelmişti.

"Sıradan insanlar yüzyıllardır bizi yeryüzünden silmeye çalışıyor. Sanırım kendimizi bir yere ait hissetmek için fotoğrafçılığa ihtiyaç duyuyoruz. Burada olduğumuzu ve iddia edildiği gibi birer canavar olmadığımızı kanıtlamak için."

"Evet." Başımla onayladım. "Gayet mantıklı."

Yumurta zamanlayıcı öttü. Emma tuvaletin üzerinde duran metal teknelerden birini seçti, kapağını açtı ve içindeki kimyasalları lavaboya boşalttı. Sonra teknenin içinden plastik bir makara çıkardı, makaraya sarılı olan kolu uzunluğundaki negatif şeridini açtı, negatifleri iki parmağıyla tutarak hafifçe silkeledi ve duşa gerdiği tele astı.

"Ama şimdi günümüzde olduğumuz için her şey farklı," dedi. "Yaşlanıyorum ve hatırlayamadığım kadar uzun bir zamandır ilk defa, yaşadığım bir günü asla sil baştan yaşamayacağım. Bu yüzden, geçip giden günleri unutmamak için her gün en az bir fotoğraf çekeceğim. Çok iyi olmasalar bile."

"Bence fotoğrafların harika," dedim. "Yazın bana gönderdiğin, insanların merdivenlerden sahile indiği fotoğraf var ya? Çok güzeldi."

"Gerçekten mi? Teşekkürler."

Nadiren böyle mütevazı olurdu. Alçakgönüllülüğünü bir hayli baş döndürücü buldum.

"O halde tamam, eğer ilgileniyorsan... geçtiğimiz birkaç haftadır çektiğim fotoğrafların negatiflerini banyo ediyordum." Uzandı ve tele tutturulmuş fotoğraflardan birini aldı. "Bunlar tuhafların iç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güvenlik teşkilatı mensupları." Fotoğrafı bana uzattı. Baskı hâlâ biraz ıslaktı. "Eskiden Caul'ün kulesinin olduğu yerdeki çukuru dolduruyorlar. Uzun zamandır on iki saatlik vardiyalarla çalışıyorlar. Ortalık darmadumandı."

Fotoğrafta derin bir kraterin ağzında durmuş, kürekle kraterin içine taş toprak atan üniformalı bir dizi adam vardı.

"Bayan Peregrine'in de fotoğrafını çektim," dedi elime başka bir fotoğraf tutuştururken. "Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyor. O yüzden onu arkasından çekmek zorunda kaldım."

Fotoğrafta Bayan Peregrine'in üzerinde siyah bir elbise, başında da siyah bir şapka vardı ve siyah bir bahçe kapısına doğru yürüyordu. "Cenazeye gidiyor gibi görünüyor," dedim.

"Evet, hepimiz gidiyorduk. Sen oradan ayrıldıktan sonra haftalar boyunca neredeyse her gün başka bir cenaze töreni düzenleniyordu. Gölge saldırılarında ölen tuhafların cenazeleri."

"Her gün bir cenaze törenine katıldığımı hayal edemiyorum. Korkunç olmalı."

"Evet. Öyleydi."

Emma banyo edecek birkaç fotoğrafının daha olduğunu söyledi.

"Seni izlememin sakıncası var mı?" diye sordum.

"Eğer kimyasalların kokusundan rahatsız olmazsan. Bazı insanların başını ağrıtıyorlar."

Tekrar agrandisörü kurcalamaya koyuldu.

"Neden dijital bir fotoğraf makinesi kullanmadığını merak ediyorum," dedim. "İşin çok daha kolay olurdu."

"Bilgisayarlı telefonuna mı benziyor?"

"Sayılır," dedim ve bahsi geçince telefonumu bir kez daha kontrol ettim ama bir tane bile cevapsız çağrı yoktu.

"O halde çoğu döngüde çalışmaz," dedi. "Bilgisayarlı telefonunun çalışmadığı gibi. Ama bu yaşlı kısrak" – katlanabilir fotoğraf makinesini havaya kaldırdı – "her yere gidebilir. Tamam, kapıyı kapat."

Kapıyı iterek kapattım. Kırmızı ışığı açtı ve tepemizdeki beyaz ışığı söndürdü. Neredeyse mutlak bir karanlığa gömüldük. İkimiz de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

içeride olduğumuzdan banyo öylesine daralmıştı ki Emma çalışırken birbirimize çarpmamak çok güçtü.

Fotoğraf banyo etmek dikkati elden bırakmadan sık aralıklarla beklemeyi gerektiriyordu. Her kırk beş saniyede bir tenekelerden birini sallamak, kimyasalları boşaltmak veya yeni kimyasal koymak ya da kurumaları için negatifleri asmak zorunda kalıyordu. Aralarda beklemek dışında yapılacak pek bir şey yoktu. Kırmızı ışıkla aydınlanan sıkışık banyoda beklemek ve öpüşmek dışında yapılacak pek bir şey. İlk kırk beş saniyelik öpücüğümüz acemice ve nazikti, yalnızca ısınmaydı. İkincisi pek öyle değildi. Üçüncüsünde kimyasallarla dolu tepsilerden birini devirdik ve ondan sonrakinde yumurta zamanlayıcısına aldırış etmeyi hepten kestik. Emma'nın film rulolarından birinin mahvolduğundan bir hayli eminim.

Derken telefonum çalmaya başladı.

Emma'yı bıraktım ve telefonumu cebimden çıkardım. Ekranda *bilinmeyen numara* yazıyordu. Telefonu açtım.

"Alo?"

"Dikkatli dinle." Telefonun diğer ucundaki aynı aksi sesti. H. "Abe'in yerinde, saat tam dokuzda. Onun masasına otur. Her zamankinden sipariş et."

"Seninle buluşmamı mı... istiyorsun?"

"Ve yalnız gel."

Telefonu kapattı.

Telefonumu kulağımdan indirdim.

"Çok çabuk oldu," dedi Emma. "Ve?"

"Bir randevumuz var."

◆ ◆ ◆

Bir gölge avcısıyla yapacağınız iş görüşmesine giderken ne giyersiniz? Ben ne giyeceğimden emin değildim. Bu yüzden riske girmekten kaçındım. Kot pantolonumu, en güzel spor ayakkabılarımı ve sahip olduğum en profesyonel gömleği giydim. Bu Smart Aid'de çalışırken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

giydiğim, cebinin üzerine adımın işlenmiş olduğu toz mavisi renkli bir gömlekti. Emma 1930'lu yıllara özgü savaş dönemi kıyafetlerinin içinde kalmayı tercih etti: gri bir kurdeleyle belinden bağlanan, düz, mavi renkli bir elbise ve siyah düz ayakkabılar. H'nin bana yalnız gelmemi söylediğinden ona bahsetmedim. Onsuz hiçbir göreve gitmek istemiyordum. Haliyle en mantıklısı bana eşlik etmesiydi. Ona davet edilmediğini söylemem kendini garip hissetmesine neden olmaktan başka işe yaramazdı.

Alışveriş merkezine götürdüğüm arkadaşlarım yeni kıyafetlerini deniyordu. Tuhafların geri kalanı hâlâ Arka Bahçe'deydi. Kimseye fark ettirmeden kolaylıkla sıvıştık. Sekiz buçukta çoktan arabayla kasabaya doğru yola çıkmıştık.

H'nin kısa ve öz talimatlarını anladığımı umuyordum. "Abe'in yeri" pek çok anlama geliyor olabilirdi fakat "masası" ve "her zamanki" aklıma tek bir yeri getiriyordu – US 41 üzerindeki eski moda bir restoran olan ve Tanrı'nın çocukluğundan beri (ya da 1936'dan beri ki bence o da yeterince yakın) yağlı hamburgerler ve mavi tabak spesiyalleri* servis eden Mel-O-Dee adındaki restoran. Çocukluk anılarımın mutlu demirbaşlarından biri olan restoran, Abe'le birlikte sık sık gittiğimiz bir yerdi. Orayı çok severdim ama annemle babam asla oraya gitmezdi ("basık" bir yerdi ve "yaşlılara göre yemekler" servis ediyorlardı) haliyle orası yalnızca Abe'le benim olmuştu. Neredeyse her cumartesi günü, akşamüstü saatlerinde bizi pencere kenarındaki her zamanki masamızda bulmak mümkündü. Benim önümde üzerine eritilmiş peynir dökülmüş ton balıklı sandviçle çilekli milkshake olurdu. Abe'in önündeyse ciğer ve soğanla dolu bir tabak. On iki ya da on üç yaşımdan beri oraya gitmemiştim. Yakın zamanda arabayla önünden geçtiğimi bile hatırlamıyordum. Derken kendimi restoranın hâlâ yerinde duruyor olmasını dilerken buldum. Kasaba hızla değişiyordu ve kasabaya karakter katan eski mekânların çoğu sıkıcı ve modern alışveriş merkezlerine yer açmak

* Amerika'da özellikle yol üstü restoranlarında servis edilen, günlük olarak değişen, uygun fiyatlı spesiyallere verilen isim. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için yerle bir ediliyordu. Radyoyu açıp hızlandım ve sakinleşmek için parmaklarımla arabanın direksiyonunda tempo tutmaya başladım.

Bir virajı aldığım sırada restoran her daim yeşil kalan meşe ağaçlarının arkasında belirdi. Güç bela hayata tutunuyormuş gibi görünüyordu. Otoparkı neredeyse bomboştu ve neon tabelası kısmen yanmıştı.

"Bizimle buluşmak istediği yer burası mı?" diye sordu Emma, ben park yerine girerken pencereden dışarı bakarak.

"Yüzde doksan sekiz burası."

Kuşkuyla bana baktı. "Muhteşem."

Yürüyerek içeri girdik. Mekân neredeyse hiç değişmemişti. Sarı plastik masaları birbirinden ayıran yapay bitkiler; uzun, Formika bir tezgâh; içecek çeşmesi. H olabilecek kimse var mı diye etrafıma bakındım ama içeride, köşedeki masada oturan ihtiyar çiftten ve tezgâhta oturmuş kahvesini içen, pejmürde görünümlü orta yaşlı adamdan başka kimse yoktu.

Garson bize restoranın öteki yanından seslendi.

"İstediğiniz yere oturun!"

Emma'yı Abe'le birlikte oturduğumuz, pencere kenarındaki o masaya götürdüm. Menüye bakmaya başladık.

"Neden buraya Mel-O-Dee demişler?" diye sordu.

"Sanırım çok uzun zaman önce garsonların şarkı söylediği türden bir yermiş."

Garson ayaklarını sürüyerek yanımıza geldi. Kambur bir sırtı ve kırışıklıklarına hiç uymayan sarı bir peruğu vardı ve makyajını pek doğru düzgün yaptığı söylenemezdi. Yaka kartında NORMA yazıyordu. Onu tanıdım. Uzun zamandır burada çalışıyordu. Gözündeki okuma gözlüğünü çıkarıp bana baktı ve ardından gülümsedi.

"Sen misin, ufaklık?" dedi. "Tanrım, ne kadar yakışıklı olmuşsun." Emma'ya göz kırptı. "Yakışıklılıktan bahsetmişken, büyükbaban nasıl?"

"Vefat etti. Bu yılın başlarında."

"Ah, bunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm, tatlım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Masanın üzerinden eğilip benekli elini benimkinin üzerine koydu.

"Olur böyle şeyler," dedim.

"Bana mı söylüyorsun? Biliyorsun, seneye *doksanıma* basacağım."

"Vay canına, bu harika."

"Matah bir şey olduğu kesin. Eskiden tanıdığım herkes öldü. Kocam, arkadaşlarım, erkek kardeşim ve iki kız kardeşim. Bazen iyi genlerimin Tanrı'nın laneti olduğunu düşünüyorum." Gülümseyerek takma dişlerini gözler önüne serdi. "Siz çocuklar ne istersiniz?"

"Kahve," dedi Emma.

"Ben, şey, ciğer ve soğan," dedim.

Norma sanki siparişim zihninde bir kıvılcım yakmış gibi bana baktı. "Erimiş peynirli ton balıklı sandviç istemediğine emin misin?"

"Yeni şeyler deniyorum."

"Hı-hım." Bir parmağını bana doğrulttu, sonra yürüyerek masadan uzaklaştı, eğilerek tezgâhın altında gözden kayboldu ve sonra, elinde bir şeyle geri döndü. Bana doğru eğilip, "*Seni bekliyor*," diye fısıldadı. Avucunu açıp önüme küçük, mavi renkli bir anahtar koydu. Ardından arkasını döndü ve restoranın arka tarafına işaret etti. "Koridorun aşağısında, tuvaletleri geçtikten sonraki kapı."

◆ ◆ ◆

Tuvaletlerden sonraki kapı yalıtımlı ağır bir metalden yapılmıştı ve üzerinde, GİRİŞ YASAK yazan bir tabela asılıydı. Anahtarı kilidin içinde döndürüp kapıyı açtım ve o anda dondurucu bir hava bizi kefen misali sarıp sarmalayarak kucakladı. Soğuğa karşı kollarımızı kavuşturarak içeri girdik.

Duvarlar boyunca, donmuş yiyeceklerin istiflendiği raflar diziliydi. Buz sarkıtları tavandan bize doğrultulmuş çivili tabut kargılarına benziyordu.

"Burada kimse yok," dedim. "Sanırım Norma bunamış."

"Yere bak," dedi Emma. Yerde elektrik bandıyla yapılmış, oda-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın arka tarafındaki, tavandan yere dek uzanan kalın plastik perdeye işaret eden oklar vardı. Perdenin üzerine şablonla KESİMHANE sözcüğü boyanmıştı.

"Sence bu bir tehdit mi?" dedi Emma. "Yoksa münasebetsiz bir şaka mı?"

"Hadi öğrenelim."

Donmuş et parçalarıyla lekelenmiş plastik perdeleri omzumla aralayarak bizi titrek, arızalı bir floresan lambanın aydınlattığı daha küçük ve daha soğuk bir odaya soktum. Her yerde yırtılarak açılmış kutuların içinden taşan, yerlere saçılmış donuk etler vardı.

"Burada ne olmuş böyle?" dedim.

Ayağımla bir kuzunun göğüs kafesini dürtükledim. Hâlâ donuk olan etin yarısı ısırılıp koparılmıştı. Aniden kötü bir hisse kapıldım.

"Bence hemen buradan çıkmalıyız," dedim. "Bu bir..."

Daha *tuzak* kelimesi dudaklarımı terk etmeden, göz açıp kapayıncaya dek birbiri ardına üç şey oldu:

—Ayağımı, elektrik bandıyla yere çizilmiş büyük bir X harfine bastım.

—Tepemizdeki titrek ampul paramparça oldu ve oda aniden kararardı.

—Midem sanki lunaparklardaki hız trenlerine binmişim gibi altüst oldu ve kafamın içinde ani bir basınç değişimi hissettim.

Derken ışık tekrar yandı ama bu defa yanan, tel bir kafesin içindeki sarı renkli akkor bir ampuldü. Et kutuları gitmiş, yerlerine donmuş sebzelerle dolu paketler gelmişti. O anda midemde başka bir şeyle karıştırılması imkânsız olan keskin bir sızı hissettim.

Emma'nın eline dokundum ve işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. Hiç ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarımı oynatarak *gölge* dedim.

Emma bir an için dehşete düşer gibi oldu ama sonra sertçe yutkundu ve korkusunu dizginlemeyi başardı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"*Onu kontrol edebilir misin?*" diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir gölgeyle konuşmayalı ve hatta bir gölgenin karşısına çıkmayalı asırlar olmuş gibi hissediyordum. Hamlamıştım ve formumun zirvesindeyken bile hiçbir gölgeyi pat diye kontrol etmeyi başaramamıştım.

"*Ona alışmak için biraz zamana ihtiyacım var*," diye fısıldadım. "*Bir ya da iki dakikaya.*"

Emma başıyla onayladı. "O halde bekleyeceğiz."

Gölge bizimle birlikte soğuk hava deposundaydı. Bedenim donuyor olsa bile içimdeki pusula iğnesinin ısınmaya ihtiyacı vardı ve o iğne bana, yaratığın plastik perdelerin hemen ardında olduğunu söylüyordu. Bir şeyleri çiğnediğini, homurdandığını, salyalarını akıttığını duyabiliyorduk. Saniyeler akıp giderken görülmemek için ahşap bir kasanın yanına çömeldik.

Gölge yediği şeyi bir kenara fırlatıp gök gürültülerine taş çıkarırcasına geğirdi.

Emma bana soru sorarcasına bir bakış attı –*Gelişme var mı?*– ama başımı iki yana salladım. Henüz hiçbir değişiklik yoktu. Onun kontrolünü ele geçirmeye kalkışmadan önce konuştuğunu duymalıydım.

Bize doğru bir adım attı. Plastik perdelere düşen karaltısı çarpıktı. Zihnine kanca atmak için kullanabileceğim bir şeyler duyma umuduyla boş yere kulak kabarttım –en ufak bir söz işime yarardı– ama çıkardığı tek ses hırpani soluklarınınkiydi. Havayı kokluyor, kokumuzu alıyordu. Ağzı sulanmaya başlamıştı.

Emma'yı dürtükledim ve yukarıya işaret ettim. Yavaşça ayağa kalktık. Dövüşmek zorunda kalacaktık.

Emma avuçlarını açarak ellerini öne çıkardı. Bense ya soğuktan ya da korkudan birbirine vurmakta olan dişlerimi gıcırdattım. Dişlerimin birbirine çarpmasının nedeni muhtemelen ikincisiydi. Duyduğum korku beni şaşırttı.

Gölgenin karaltısı eğilip büküldü. Kaslı dillerinden biri perdenin kanatları arasından uzanarak bizi gözetlemekte olan bir periskop gibi havayı tartarcasına kıvrıldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma öne doğru yarım bir adım attı ve sessizce ellerinden birer alev yükseldi. Alevlerin ikisi de küçüktü ama kollarının dirsekten aşağısını nasıl gerdiğine bakarak bir patlama yaratmaya hazırlandığını görebiliyordum. Artık gölgenin ikinci dili de perdeleri aralıyordu. Emma'nın alevleri biraz daha yükseğe tırmandı, sonra biraz daha yükseğe. Enseme dondurucu bir su damlası düştü. Tavandaki sarkıtlar erimeye başlıyordu.

Tıpkı şiddetin kendisi gibi her şey aniden oluverdi. Gölge haykırdı ve son diliyle perdeleri kırbaçlayarak öne atıldı. Artık üç dili de üzerimize hücum ediyordu. Emma bağırıp deminden beri üzerinde çalıştığı alev topunu serbest bıraktı. Gölgenin dilleri bize ulaşır gibi oldukları anda yandı ve çabucak gerisingeri çekildiler – tabii dillerinden biri ayağıma dolanıp beni de peşi sıra sürüklemeye başladıktan sonra.

Yerde sırtüstü kayıyordum. Önce perdeleri aştım, sonra da kendimi daha büyükçe olan soğuk hava deposunda buldum. Gölge, alevlerden kaçmak için kapının arkasına sığınmıştı ve beni açık vaziyetteki ağzına doğru çekiyordu. Kayarken elimi uzatıp raflara tutunmaya çalıştım. Nihayet parmaklarımı bir yere geçirmeyi başardım ama tutunduğum şey beni durdurmaya yetmedi. Bu yalnızca ahşap bir kasaydı ve raftan düşüp benimle birlikte yerde sürüklenmeye başladı.

Emma'nın adımı haykırdığını duydum. İstemsizce kasayı diğer elime alıp önümde tuttum. Gölgeye ulaştığımda kasayı yaratığın iki çenesinin arasına sıkıştırdım.

Bir an için bileğimi bıraktı. Bu da bana emekleyerek bir köşeye sığınmak için yeterince zaman kazandırdı. O esnada bazı sesler çıkardığını duydum ve gırtlağımı zorlayarak aynı sesleri taklit etmeyi denedim. Gölgelerin genizden gelen o garip dilini içimde uyukladığı yerden çağırıyordum.

Emma koşarak dizlerimin üzerinde durduğum yere geldi. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedim. "Ama bu odadan çıkmamız gerek. Gölgelerle asla kapalı alanlarda çarpışmamalıyız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma gözleriyle kapının önündeki havada süzülen kasayı takip etti. "Çıkışı kapatıyor," dedi.

Gölge, dillerini kullanarak kasayı ağzından çıkarmaktan vazgeçip çenelerini birbirine kenetleyerek ahşap kasayı sanki bir ağız dolusu patates cipsiymiş gibi çiğneyerek parçalarına ayırdı.

Hareket et, dedim, gölge dilinden bildiğim kelimeleri deneyerek.

Bize doğru bir adım attı ama hâlâ çıkış yolumuzu kapatıyordu. Küçük bir değişiklik yapmaya karar verdim. *Yana doğru hareket et.*

Öne doğru bir adım daha attı. Dilleri saldırıya hazırlanan çıngıraklıyılanlar gibi havada dans ediyordu.

"İşe yaramıyor," dedi Emma. Alevleri etrafımızdaki her şeyi eritmeye başlamıştı ve tavandan damlayan sular yerde su birikintileri oluşturuyordu.

"Isıyı arttır," dedim. "Bir fikrim var."

Emma derin bir nefes aldı, gerildi ve alevleri biraz daha yükseldi.

"*Kelimeyi söylediğim anda*," diye fısıldadım, "*sen o yana doğru koşacaksın, ben de bu yana.*"

Gölge tiz bir çığlık atıp bize doğru koşmaya başladı. "ŞİMDİ!" diye bağırdım ve Emma sağa doğru atılırken ben de sola sıçradım. Gölgenin dilleri tepemizde şaklasa da köşeye doğru koşmaya devam ettim. Gölge kendi etrafında dönüp peşime düşmeyi denedi ama su birikintisinin içinde kayıp düştü. Bir kez daha haykırdıktan sonra dillerini peşimden gönderdi fakat dillerinden biri duvarın dibindeki metal rafın basamaklarından birine dolandı. Dilini oradan kurtarmaya çalışırken ağır rafı ve istiflenmiş kasalar dolusu dondurulmuş yiyeceği kendi üzerine devirdi.

"HADİ!" diye bağırdım. Emma'yla kapının önünde buluştuk ve kapıyı çekerek açtım. Bir an sonra koridordaydık ve kapıyı arkamızdan kapatıyorduk.

"Kilitle şunu!" dedi Emma. "Nerede şu anahtar?"

Ama bu kapının kulpu biraz farklıydı ve kilidi yoktu. Hâl böyle olunca arkamızı dönüp koridor boyunca koşarak restoranın yemek alanına daldık. Restoran sabah güneşiyle ışıl ışıldı ve müşterilerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinde, yepyeni ama eski moda kıyafetler vardı. Hepsi aniden aralarına dalan soluksuz kalmış, sırılsıklam vaziyetteki yabancılara dönüp baktı. Emma avucundaki alevi hatırlamakta gecikip elini hemen arkasına saklarken odada bizi henüz fark etmemiş yegâne insanlar olan üç garson hep bir ağızdan şarkı söylemeye başladı:

*"Merhaba bebeğim, merhaba tatlım, merhaba caz sever yaz aş..."**

Koridorun aşağısından şiddetli bir parçalanma sesi geldi ve garsonlar *aşkım* diyemeden durdu. Bön bön bakmakta olan insanlar masalarından fırladı.

"Dışarı çıkın!" diye bağırdım. "Herkes derhal burayı terk etsin."

Emma alevlerini bir kez daha önüne getirdi. "Doğruyu söylüyor! Dışarı, dışarı!"

Fakat herkesin dışarı çıkmasını sağlayan bir sonraki gümbürtü, yani metal kapının menteşelerinden kurtulma sesi oldu. Göz açıp kapayıncaya dek herkes ayağa fırlayıp panik içinde çıkışlara doğru koşturmaya başladı.

Arkamıza bakmak için kendi etrafımızda döndük. Gölge paldır küldür koridora daldı, bize döndü ve uludu. Üç korkunç dili makaradan çözülen kalın birer olta misali koridor boyunca açıldıktan sonra gerilip haykırışıyla birlikte titreşti.

İçecek çeşmesinin başında dikilen garson koşarak yanımdan geçti ve en yakındaki kapıya doğru atıldı. Yalnızca sesi bile herkesi dehşete düşürmeye yetmişti. Kâbuslara taş çıkaran manzaraysa yalnızca benim içindi.

"Az kaldığını söyle," dedi Emma.

"Halletmeme ramak kaldı."

Gölge koridorda bize doğru hareketlendi. Ona bağırdım...

Dur! Yere yat! Ağzını kapat!

Sanki sözlerim kafasına giriyor ama beynine nüfuz etmiyor gibi biraz yavaşladı fakat sonra iki katı hızla üzerimize doğru gelmeye başladı. Dışarı çıkıp onunla otoparkta karşılaşmayı isterdim ama restorandan kaçmaya çalışan müşteriler kapılara yığılmıştı. Uzun tezgâhın

* Howard ve Emerson tarafından 1899 yılında yazılan Tin Pan Alley şarkısı. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinden atlayıp diğer uçtaki kasaya dek koştuk. Ona bağırmaya devam ediyor, aynı kelimelerin farklı varyasyonlarını deniyordum. *Hareketsiz kal! Uyu! Otur! Hareket etme!* Ama gölgenin, aramızdaki mesafeyi kapatırken mekânın altını üstüne getirdiğini duyabiliyordum. Masalar ve sandalyeler havada uçuyor, insanlar ortalığı velveleye veriyordu. Tezgâhın üzerinden gölgeye şöyle bir göz attım ve kement gibi kullandığı dillerinden birini garsonlardan birinin beline dolayıp adamı cam pencereden dışarı fırlattığını gördüm.

Emma çabucak ayağa kalktı ve ağzına kadar yeşil bir sıvıyla dolu ağır bir şişeyi kaptığı gibi şişenin kapağını açıp elbisesini yırtmaya koyuldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Molotof kokteyli yapıyorum," dedi, elbisesinden yırttıklarını şişeye tıkıştırırken.

Şişenin üzerinde Bubble Up! yazıyordu. "İşe yaramayacak. O yalnızca gazlı bir içecek!"

Bir küfür savurdu, sonra kumaşın ucunu tutuşturdu ve yine de şişeyi tezgâhın üzerinden diğer tarafa fırlattı.

Pusula iğnem yer değiştirdi. Gölge yaklaşıyordu.

"*Buradan*," dedim tıslayarak. Ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde tezgâhın diğer ucuna doğru emekledik. Bir dakika kadar sonra gölgenin dilleri az önce çömeldiğimiz yerin arkasındaki duvarı tarumar etti ve elli cam şişe aynı anda yere inerek tuzla buz oldu.

Bir kadının çığlık attığını duydum. İnsanlar zarar görüyor, belki de öldürülüyorlardı. Bunlar başlarına neyin geldiğini asla öğrenemeyecek olan ve kaçıracakları yarınları olmayan döngü insanlarıydı ama yine de... Kaçış yoktu, daha iyi bir yol yoktu. Yaratığın karşısına çıkmalıydım. Ya şimdi ya da asla.

Tezgâhın arkasında ayağa kalktım ve o şeye bağırdım. Pembe bigudili bir kadını boynundan yakalamıştı. Kadın öylesine avazı çıktığı kadar bağırıyordu ki kafasındaki bigudiler gevşeyerek yere düştü. Gölge beni görünce kadını bıraktı. Kadın yere devrildi ama sonra emekleyerek masalardan birinin altına saklandı. Gölge konuşmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benzer anlamsız sesler çıkarıp homurdanarak üzerime geliyordu. Ayaklarımı yere sertçe basıp onu taklit etmeye koyuldum. Ne anlama geldiklerini bilmesem de çıkardığı her sesi taklit ediyor, söylediği her şeyi tekrar ediyordum.

Yoluna çıkan bir masayı devirmek için duraksadığı anda, bu gölgenin konuşma şekline alışmaya başlamış gibi görünen dilim kendiliğinden konuşuverdi...

DUR! YERE YAT!

Yaratık bir an için tereddüt etti ama sonra yere yattı.

AĞZINI KAPAT.

Üç dilini de gerisingeri ağzının içine çekti. Dört bir yana saçılmış çatal bıçak takımının arasından bir et bıçağı aldım. Emma büyük ve sıcak aleviyle yaklaştı.

KIMILDAMA.

Yaratığın kıvrandığını, buyruğumdan kurtulmaya çalıştığını görebiliyordum fakat artık donakalmış vaziyetteydi ve tek yapmamız gereken...

"Bence bu gayet yeterli!"

Ses yüksek ve tanıdıktı. Sesin nereden geldiğini görmek için arkama döndüm. Ses köşedeki masada, yani Abe'in masasında sakin sakin oturan, taba rengi bir takım elbise giymiş, yaşlı bir adama aitti. Adamın vücudu bana dönüktü ve dirseklerinden birini gelişigüzel bir biçimde masaya dayamıştı. Restoranda bizden başka yalnızca o vardı ve bir nebze olsun korkmuş görünmüyordu.

"Vay canına," dedi adam. "Hakikaten büyükbabanın yeteneğini almışsın."

Oturduğu bankın kenarına dek kayıp ayağa kalktı. "Şimdi, eğer senin için sakıncası yoksa Horatio'yu serbest bırakır mısın?" Usulca gölge dilinde bir şeyler fısıldamasıyla yaratığın üzerindeki kontrolümün kaybolduğunu hissettim. "Eğer bugün uslu durursa ona sıcak bir yemek sözü verdim. Değil mi, dostum?"

Gölge, dillerini ağzının içine çekip ona doğru seğirtti ve iri kıyım bir köpek yavrusu gibi ayağının dibine kıvrıldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

◆ ◆ ◆

Adam masasından bir biftek alıp gölgenin önüne attı. Yaratığın havada kaptığı eti bir kerede mideye indirdiğini gördükten sonra bize doğru yürümeye yeltendi ama Emma alevini önünde tutarak ona doğru bir adım attı ve, "Olduğun yerde kal!" diye bağırdı.

Adam gerisingeri oturdu. "Ben hortlak değilim, dostum."

"O halde neden bir gölgeyle seyahat ediyorsun?"

"Artık yanımda Horatio olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Sonumun bu oğlanın büyükbabası gibi olmasını istemem. Tabii eğer becerebilirsem."

"Sen H'sin, değil mi?" diye sordum.

"Ta kendisi." Karşısındaki boş banka işaret etti. "Bana katılmak ister misiniz?"

"Sen zırdelinin tekisin!" dedi Emma. "Gölgen neredeyse ikimizi de öldürecekti!"

"Çarpışmanın hiçbir anında gerçekten tehlikede olmadığınızı size temin ederim." Bir kez daha bankı işaret etti. "Lütfen. Polis gelene dek beş dakikamız var ve bu süre içinde pek çok konuya değinmeliyiz."

Emma'ya baktım. Sinirli görünüyordu ama elini kapatıp avucundaki alevi söndürdü ve kolunun yanına düşmesine izin verdi. Kırık tabakların ve tepetaklak olmuş mobilyaların arasından geçerek restoranı boylu boyunca arşınlayıp H'nin oturduğu masaya yöneldik. Gölge bifteğini bitirmiş ve H'nin ayağının dibine kıvrılmıştı. Uyukluyor gibi görünüyordu. Midemdeki pusula iğnesinin sızısı azalmış ama tam olarak yok olmamıştı. Sızının, gölgenin ruh haline göre azalıp çoğaldığını fark ettim. Saldırgan ve aç gölgeler, sakin ve doymuş olanlardan daha fazla acı veriyordu.

Banka ilk oturan Emma oldu çünkü gölgeye en yakın ben oturmak istiyordum. H dirseklerini masaya yaslayarak öne doğru eğildi ve pipetle, önünde duran uzun bardağın içindeki içeceğini yudumladı. Sakin ve aklı başındaydı.

"Görüşmeye hazırım," dedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hâlâ içeceğini yudumluyor olduğundan işaret parmağını kaldırdı. Beklerken onu inceledim. Yakışıklı bir adamdı. Suratında derin çizgiler vardı. Çukurlaşmış gözleri, etrafına delici bakışlar atıyordu. Çarpık çurpuk bir sakalı ve ona az çok profesör havası veren bir süveteri vardı. Abe'in günlüğünde, onun neredeyse aynı kıyafetler içinde bir fotoğrafını gördüğümü anımsadım.

İçeceğini bitirince bardağını kenara itti ve arkasına yaslandı. "Köpüklü kök birası," dedi ve tatmin olmuşçasına iç geçirdi. "Artık yemeklerin lezzeti kalmadı. İşte bu yüzden bir döngüdeyken öğün atlamamaya çalışıyorum." Masanın üstündeki çok sayıda tabağa başıyla işaret etti. "Sana taşraya özgü kızartılmış biftek ve misket limonlu bir dilim tart sipariş ettim. Sizin için de sipariş verirdim, Bayan Bloom" –bana ters bir bakış attı– "ama Jacob'a yalnız gelmesini söylemiştim."

"Kim olduğumu biliyor musun?" dedi Emma.

"Elbette. Abe sık sık sizden bahsederdi."

Emma bakışlarını indirdi ama gülümsemesini gizleyemiyordu.

"O ve ben bir ekibiz," dedim. "Birlikte çalışıyoruz."

"Bunu görebiliyorum," dedi H. "Bu arada, geçtin."

"Neyi geçtim?" diye sordum.

"Mülakatı."

Komik değil de şaşırtıcı bir şeyle karşılaştığınızda yapacağınız gibi güldüm. "Mülakat bu muydu? Saldırıya uğramak mı?"

"En azından ilk kısmı. İşin erbabı olup olmadığını görmem gerekiyordu."

"Ve?"

"Onlara buyururken kullandığın dil daha iyi olabilirdi. Kontrolü daha çabuk ele geçirmelisin – böylece zayiatın bir kısmı önlenebilirdi." Kırık pencereye, bir Chevrolet'nin kaportasının üstünde dertop olmuş vaziyette inlemekte olan garsona işaret etti. "Ama işinin erbabısın. Buna şüphe yok."

Yüzümün gururla kızardığını hissettim.

"Hemen mutlu olma. Öğrenmen gereken bazı şeyler var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gülümsememi bastırdım. "Her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Büyükbaban işiyle ilgili sana ne anlattı?"

"Hiçbir şey."

Şaşırmış görünüyordu. "En ufak bir şey bile anlatmadı mı?"

"Bana sık sık yolculuğa çıkan bir pazarlamacı olduğunu söylemişti. Babam da Abe'in haftalarca süren iş seyahatlerine çıktığını ve birkaç kez kırık bir bacakla ya da yüzünde bir yara bandıyla döndüğünü söylemişti. Ailem onun belalı tiplere bulaştığından ya da kumar batağına düştüğünden şüpheleniyordu."

H sakallı çenesini ovuşturdu. "O halde yalnızca temel meselelerden bahsetmeye zamanımız var. Abe savaştan sonra Amerika'ya geldi. Olabildiğince sıradan bir hayat sürmek istiyordu çünkü azalan gücünün, tuhaf dostları –özellikle Bayan Bloom ve döngüdeki arkadaşları– için yardımdan ziyade tehlike arz ettiğini düşünüyordu. O günlerde Amerika nispeten barışçıl bir yerdi. Sıradan insanlar uzun yıllardır bize zulmediyordu ve farklı tuhaf klanlarının arasında büyük bir güvensizlik sorunu vardı ama Avrupa'nın aksine, hortlaklarla ya da gölgelerle hiçbir sorun yaşamamıştık. Tabii ellili yılların sonlarına dek. Resmen tepemize bindiler, ymbrynelerin peşine düştüler ve çokça hasar verdiler. Abe işte o dönemde erken emekliliğine son vermeye kadar verdi ve örgütümüzü kurdu."

Nefesimi tutmakta olduğumu fark ettim. Birinin bana büyükbabamın Amerika'daki ilk yıllarını anlatmasını o kadar uzun zamandır bekliyordum ki o anda hayallerimin gerçekleşmekte olduğuna az kalsın inanamayacaktım.

H parmaklarıyla kısa sakalının uçlarını kıvıra kıvıra konuşmayı sürdürdü. "On iki kişiydik. Dışarıdan bakıldığında hepimiz sıradan hayatlar sürüyorduk. Hiçbirimiz döngülerde yaşamıyorduk – kurallarımızdan biri buydu. Birkaçımızın aileleri, düzenli işleri vardı. Gizlice buluşuyor ve şifreli iletişim kuruyorduk. Başlangıçta yalnızca gölgelerin peşine düşüyorduk ama ymbryneler hortlaklar tarafından teker teker avlandıkları için yeraltına kaymaya başlayınca onların artık yapamadıkları işleri de üstlenmeye başladık."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Daha önce kimsenin iletişim kurmadığı tuhaf çocuklara ulaşmak," dedi Emma. "Onları güvenli bir yere götürmek."

"Günlüğü okumuşsunuz."

Başımla onayladım.

"Hiç kolay olmadı. Ve her defasında başarılı olamıyorduk. Kimi zaman durumu yanlış değerlendiriyorduk. Gözden kaçan birileri muhakkak oluyordu." Eski sızıları canlandığından pencereden dışarı baktı. "O başarısızlıklar hâlâ dün gibi aklımda."

"Diğerleri nerede?" diye sordum. "Diğer on üyeniz?"

"Bazıları görev esnasında hayatını kaybetti. Bazıları çekip gitti. O hayata daha fazla katlanamadılar. Seksenler hepimize kötü davrandı."

"Abe onların yerine kimseyi almadı mı?"

"Güvenebileceğimiz insanlar bulmakta zorlanıyorduk. Düşmanımız daima aramıza sızmaya, sırlarımızı ifşa etmeye çalışıyordu. Gururla söyleyebilirim ki onlar için gerçek birer baş belasıydık. Hortlaklar yeniden Avrupa'ya odaklanmaya başladığında da buradaki tehdit gittikçe zayıfladı. Buradan alacaklarını büyük ölçüde almışlardı ama bizim sayemizde bu, onlara göze aldıklarından daha fazlasına mâl oldu." Bir anlığına bakışlarını aşağı indirdi. "Ama şu anda yeni bir çağın şafağı yaklaşıyor olabilir. Günün birinde telefonumun çalacağını ve arayanın sen olacağını umut etmekten hiç vazgeçmedim."

"Beni *sen* de arayabilirdin," dedim.

"Abe'e ilk arayanın ben olmayacağıma dair söz verdim. Büyükbaban seni bu işin içine itmek istemiyordu. Bunun senin seçimin olmasını istiyordu. Ama daima içimde günün birinde çıkageleceğine dair bir his vardı."

Ona baktım. "Sanki daha önce tanışmışız gibi konuşuyorsun."

Bana göz kırptı. "Bay Anderson'ı hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım. Evet! Bana koca bir paket dolusu tuzlu şekerleme vermiştin."

"Sanırım sekiz ya da dokuz yaşındaydın." Sırıttı ve başını iki yana salladı. "Ah, ne güzel bir gündü. Abe hiçbirimizin evine gelme-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sini istemezdi –daima temkinli davranırdı– ama ben o pek övündüğü torunuyla tanışmak istiyordum. Bir akşamüstü ona haber vermeden çıkageldim ve şansa bakın ki sen de o sırada oradaydın. Abe bana o kadar öfkelendi ki alnında yumurta pişirebilirdiniz! Fakat buna değerdi. Seni gördüğüm anda aynı yeteneğin sende de olduğunu anlamıştım."

"Büyükbabamla benden başkasının olabileceği hiç aklıma gelmezdi."

"Grubumuzdakilerden dördü gölgeleri görebiliyordu. Onları bir noktaya dek kontrol edebilenlerse yalnızca Abe ve bendik. Ama sen şimdiye dek duyduğum ve aynı anda birden fazlasını kontrol edebilen tek kişisin."

Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordum.

"Peki bize verebileceğin bir işin var mı?" dedim.

"Aslına bakarsan var." Yana doğru eğildi ve masaya iki küçük paket koydu. Paketlerin ikisi de birer kitap büyüklüğündeydi ve düz, kahverengi kâğıtlara sarılmışlardı. "Bunları teslim etmenizi istiyorum. Açmadan."

Az kalsın gülecektim. "Bunlar nedir?"

"Bunu mülakatının ikinci aşaması olarak düşün. Eğer bana bununla baş edebileceğinizi kanıtlarsanız size gerçek bir görev veririm."

"Bunu halledebiliriz," dedi Emma. "Daha önce neler yaptığımıza dair hiçbir fikrin var mı?"

"Orası Avrupa'ydı, küçük hanım. Amerika'da kazın ayağı başkadır."

"Öncelikle ben senden epey büyüğüm. Ve ne biçim bir deyiş o öyle!"

"Neyse o."

"Tamam," dedim. "Onları nereye götüreceğiz?"

"Paketlerin üzerinde yazıyor."

Paketlerden birinin üzerinde el yazısıyla *Alev Alan* yazıyordu.

Diğerinde ise *Portal* ibaresi vardı.

"Anlamıyorum," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başlangıç noktası olarak size bir ipucu vereceğim." Bardağını kaldırıp bardağının altındaki kâğıt tabak altlığını önüme itti. Mel-O-Dee'ye gitmeye başladığımdan beri orada kullandıkları tabak altlıklarının üzerinde çizgi filmleri andıran ve turistik yerler dışında pek bir yerin işaretlenmediği bir Florida haritası vardı. Haritada ne yollar ne otoyollar ne de küçük ya da orta ölçekli kasabalar gösterilirdi. Eyaletin başkenti, kokteylini yudumlayan bir timsah çiziminin altında kalmıştı. Ama tabak altlığını bize uzatırken H'nin yüzüne yerleşen ciddiyete bakılırsa sanki bize gizli bir hazine haritası vermişti. Parmağının ucuyla haritanın ortasına, bardağının Denizkızı Düşler Diyarı isimli bir yerin etrafında daire şeklinde ıslak bir iz bıraktığı yere hafifçe vurdu.

"Paketleri teslim ettiğinizde sizinle irtibat kuracağım. Yetmiş iki saatiniz var."

Emma inanamayan gözlerle tabak altlığına bakıyordu. "Bu saçmalığın daniskası! Bize gerçek bir harita ver."

"Hayır," dedi H. "Eğer harita düşmanlarımızın eline geçerse oyun biter. Ve işimizin bir gereği de kolaylıkla bulunmayan şeyleri bulmaktır." Karton haritanın üzerindeki daire şeklindeki ıslaklığa bir kez daha hafifçe vurdu. Siren sesleri gitgide yaklaşıyordu ve otoparkta kalabalık bir seyirci grubu toplanıyordu. "Yemeğine dokunmadın."

"Aç değilim," dedim. "Bu kadar yakınımda bir gölge olduğunda midem âdeta düğümleniyor."

"Yemeyeceğin yemeği sipariş etmeyeceksin." Hiç dokunmadığım turtamdan çatalıyla bir lokma aldı, ağzına attı ve ayağa kalktı. "Gelin, sizi geçireyim."

İki eski tip polis arabası sirenler eşliğinde otoparka girdi. İki paketi de kollarımın arasına aldım, kâğıt tabak altlığını katlayarak aralarına sokuşturdum ve oturduğum yerden kalktım. H iki parmağıyla bir ıslık çaldı. Gölgesi kıvrılıp uyuduğu yerden kalktı ve yaşlı bir tazı kadar ehlileşmiş bir halde koridorda bizi takip etmeye koyuldu.

"Unutmamanız gereken birkaç şey var," dedi H, yürürken ko-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nuşarak. "Amerika'daki tuhaflar ve tuhaf yerler alıştıklarınıza pek benzemez. Buradakiler berbat haldedir. Ymbryneleri yoktur. Bazı yerlerde her tuhaf tek başınadır ve kimseye güvenemezsiniz."

"Bazı döngüler arasında savaş mı var?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Öyle olmadığını umalım. Vakitsiz ötmek istemem ama yine de aklımdan geçeni söyleyeceğim. Hortlakları Avrupa'dan kovalamış olabilirsiniz ama içimde, burada bizimle işlerini henüz bitirmediklerine dair bir his var. Bence tuhaflar arasında patlak verecek bir savaş pek hoşlarına giderdi. Amaçlarına bal gibi hizmet ederdi."

Soğuk hava deposunun kapısını açtı ve hep birlikte içeri girdik. "Bir şey daha var. Kimin hesabına çalıştığınızı kimseye söylemeyin. Örgüt kendini asla açığa çıkarmaz."

"Bayan Peregrine'e bile mi?" diye sordu Emma.

"Ona bile."

Perdeyle ayrılmış bölüme girdik ve eskiden X'in olduğu köşeye sokulduk. Diğer tarafa geçerken kafama dank eden bir şey oldu. İç boşalması hissi sona erip de hep birlikte günümüze döndüğümüzde, "Eğer geriye hiçbir ymbryne kalmadıysa nasıl oluyor da bu döngü açık kalabiliyor?" diye sordum.

H plastik perdeleri araladı ve gölgesi koşarak dışarı çıktı. "Geriye hiçbir ymbrynenin kalmadığını söylemedim," dedi H. "Fakat elimizdekiler –daha doğrusu geride kalanlar– pek sizin alıştığınız kalibrede değiller."

Koridora çıktığımızda dost canlısı ihtiyar garsonumuz sırtını duvara yaslamış, sigarasından derin nefesler çekerek dumanını acil çıkış kapısından dışarı üflüyordu.

"Biz de şimdi sizden bahsediyorduk," dedi H, yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle. "Bayan Abernathy, nasılsınız?"

Kadın sigarasını kapıdan attı ve çırpı gibi kollarıyla H'ye sarıldı. "Artık beni ziyarete gelmiyorsun, seni kötü adam."

"Gerçekten çok meşguldüm, Norma."

"Tabii, tabii."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O bir *ymbryne* mi?" diye sordu Emma.

"Bazıları bize yarı-ymbryne der," dedi Norma, "ama sanırım *döngü bekçisi*'nin telaffuzu çok daha kolay. Kuş suretine bürünemem, yeni döngüler yaratamam ya da o tip süslü işler yapamam ama halihazırda var olan döngüleri uzun bir zaman boyunca açık tutabilirim. Maaşı da fena sayılmaz."

"*Maaşı* mı?"

"Bunu iyi niyetimden yaptığımı mı sanıyorsunuz?" Başını geriye atıp kıkırdadı.

"Norma, Güney Florida'da küçük bir döngü portföyünün yöneticiliğini yapıyor," dedi H. "Örgütümüz ona belli bir maaş ödüyor." H elini cebine daldırdı ve paket lastiğiyle tutturulmuş bir tomar kâğıt para çıkardı. "Bugünkü yardımın için teşekkür ederim."

"Sadece nakit çalışırım," dedi Norma, para destesini önlüğünün cebine tıkıştırırken. "Vergi memuruna yakalanmak istemem!" Tekrar güldü ve paytak paytak yürüyerek depo odasına girdi. "Kepenkleri indirsem iyi olacak. Ortalığı ne kadar dağıttığınıza bir bakayım. Hadi kışkış! Dikkat edin de kapı arkanızdan çarpmasın."

Hep birlikte otoparka çıktık. Ay doğmuştu ve gece havası serindi. Gölge, bir sokak kedisinin peşinden koştururken geri kalanımız otoparktaki son iki araçtan biri olan arabama doğru yürüdük.

"Yani," dedim, "bu paketleri teslim ettikten sonra gerçek bir görev alabileceğiz, öyle mi?"

"Duruma göre değişir."

"Hangi duruma göre?"

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Başarıp başaramayacağınıza."

"Başaracağız," dedi Emma. "Ama başka sürpriz gölge saldırısı yok, tamam mı?"

"Eğer karşınıza başka bir gölge çıkarsa bilin ki Horatio değildir. Haliyle bundan sonra karşılaştığınız tüm gölgeleri öldürseniz iyi olur."

Arabama vardık. H tamponun yerinde olmadığını ve kapının ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rine telle tutturulmuş olduğunu görünce irkildi. "Araba *kullanabiliyorsun*, değil mi evlat?"

"Ben değildim," dedim. "Ben iyi bir şoförüm."

"Umarım dediğin gibidir çünkü bu iş için iyi bir şoför olman gerekir. Ama ne kadar iyi olursan ol *bu* şeyi süremezsin. Tabii beş kilometrede bir polisler tarafından durdurulmak istemiyorsan. Bunun yerine Abe'inkilerden birini al."

"Abe araba kullanmazdı. Onun arabası yok."

"Ah, olmaz olur mu? Hem de ay parçası gibi bir arabası var." Kaşlarından birini kaldırarak bana baktı. "Yani bana yeraltındaki sığınağına girdiğini ama onun... şeyini bulamadığını mı söylüyorsun?" Gülerek başını iki yana salladı.

"Neyini?" diye sorduk Emma'yla aynı anda.

"O sığınağın bir kapısı daha var."

Yanımızdan ayrılmak için arkasını döndü.

"Bize görevimiz hakkında söyleyebileceğin herhangi bir şey var mı?" dedim.

"Zamanı geldiğinde öğreneceksin. Daha önce değil," diye yanıtladı. "Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Başı belada olan, daha önce hiç temas kurulmamış tuhaf bir çocukla ilgili. New York City'de."

"Peki *sen* neden gidip ona yardım etmiyorsun?" diye sordu Emma.

"Fark etmediyseniz diye söylüyorum, epey ihtiyarladım. Siyatiğim azdı, dizlerimde kireçlenme var, şekerim yüksek... hâl böyleyken bu iş için doğru insan ben değilim."

"Ama biz doğru insanlarız," dedim. "Sana söz veriyorum."

"Umduğum da bu. İkinize de iyi şanslar."

Otoparktaki diğer arabaya, yani kapıları önden açılan şık ama eski bir Cadillac'a doğru yürüdü ve gölgesine ıslık çaldı. Gölge koşarak gelip açık bir camdan arka koltuğa atladı. Araba kükremeye benzer bir gürültüyle çalıştı. H bizi hafifçe selamladı ve ardından, tekerleklerinden duman çıkararak otoparktan ayrıldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

◆ ◆ ◆

"Bu tamamen delilik, sence de öyle değil mi?" Araba kullanıyordum ama çoğunlukla, yolcu koltuğunda oturan Emma'ya bakıyordum. Gözlerimi ancak birkaç saniyede bir önümüzdeki yola çeviriyordum. "Yani demek istiyorum ki neresinden tutarsan tut bunun delice ve korkunç bir fikir olduğu ortada. Öyle değil mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Bu adamı doğru düzgün tanımıyoruz. Onunla daha yeni tanıştık."

"Evet."

"Gerçek adını bile bilmiyoruz. Üstelik bizi garip ayak işlerini yapmamız için uzaklara göndermeye kalkışıyor..."

"Evet, evet..."

"Neymiş, içine *bakmamızın* bile yasak olduğu paketleri yerlerine teslim edecekmişiz..."

"Evet! Kaldı ki bu görev gerçekten tehlikeli olabilir. Artık her ne ise! Ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Dahası, Bayan Peregrine bize çok kızacak."

Bir arabayı sollamak için karşı şeride geçtim. Gergin olduğum zamanlarda arabayı daha süratli kullanmak gibi bir huyum vardır.

"Öfkeden deliye dönecek," dedim. "Bizimle bir daha asla konuşmayabilir."

"Arkadaşlarımızın arasından da buna itiraz edenler çıkacaktır."

"Biliyorum, biliyorum."

"Grubun bölünmesine neden olabilir," dedi.

"Bu korkunç olur."

"Evet," dedi.

"Gerçekten öyle."

Ona baktım. "Ama yine de..."

İç geçirdi. Ellerini kucağında birleştirdi ve camdan dışarı baktı.

"Ama yine de."

Kırmızı ışık. Yavaşlayarak durdum. Bir anlığına sessizleştiğimiz için, yol boyunca kapatmadığım radyodaki klasik rock müzik istas-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yonunda usulca çalan şarkıyı duyabildim. Ellerimi direksiyondan ayırdım ve Emma'ya doğru döndüm.

Bana baktı. "Bunu yapacağız, öyle değil mi?"

"Evet. Sanırım yapacağız."

Hafif hafif yağmur yağmaya başladı. Etrafımızdaki kenar mahallelerin ışıkları bulanıklaştı. Silecekleri çalıştırdım.

Eve doğru yol alırken belli başlı konular hakkında konuştuk. Arkadaşlarımıza söyleyecektik ama durdurulamayacak kadar uzaklaşana dek ne işler çevirdiğimizi öğrenmemesini umarak Bayan Peregrine'e tek kelime etmeyecektik. Yanımıza iki arkadaşımızı alacaktık – artık kimler daha yetkin ve ilgili görünürse. Ve bu noktadan sonra tereddüde yer yoktu. İçgüdülerim bana bu göreve ihtiyacım olduğunu âdeta bağırıyordu. Bunun kurmak istediğim hayatın ta kendisi olduğunu; ne tamamen sıradan ne de tamamen tuhaf olan, ymbrynelerin kaprisleri ve emirleri tarafından yönetilmeyen bir hayat yaşayabileceğimi.

Bir yanım Abe'in evine gidip sığınağında başka neler sakladığına (Bir araba mı? Gerçekten mi?) dair merakımı gidermek istiyordu fakat başka bir şey yapmadan önce diğerleriyle konuşmalıydık.

Bizim evin sokak kapısından girdiğimiz esnada ilk duyduğum şey, Olive'in kafamın tepesinden gelen sesi oldu –"*Siz* nerelerdeydiniz?"– ve az kalsın kalp krizi geçirecektim. Tepetaklak vaziyette oturmuş, kollarını kavuşturmuş, meydan okuyan gözlerle tavandan bize bakıyordu.

"Ne kadar zamandır burada bekliyorsun?" dedi Emma.

"Yeterince uzun zamandır." Olive tavandan güç alarak kendini yere doğru itti, havada döndü ve tek bir hamlede ayaklarını onu orada öylece beklemekte olan kurşun ayakkabılarının içine soktu.

Diğerleri seslerimizi duyunca evin farklı noktalarından çıkagelerek holde toplandı. Bizi sorgulamaya pek hevesliydiler.

"Bayan Peregrine nerede?" diye sordum, onların üzerinden oturma odasına bakarak.

"Hâlâ Arka Bahçe'de," dedi Horace. "Şansınıza bütün ymbryneler çok uzun bir konsey toplantısında."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyük bir şeyler oluyor," dedi Millard.

"Siz ikiniz neredeydiniz?" diye sordu Hugh.

"Sahilde elleşiyor muydunuz?" diye lafı yapıştırdı Enoch.

"Abe'in gizli sığınağında mıydınız?" dedi Bronwyn.

"Hangi gizli sığınaktan bahsediyorsun sen?" diye sordu Hugh.

Sığınağı bulduğumuzda Hugh yanımızda değildi. Haliyle hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Herkese söylememizi isteyip istemediğinizden emin olamadık," dedi Bronwyn.

Açıklama yapmaya koyuldum ama kısa süre içinde ortama kargaşa hâkim oldu. Bağıra çağıra sorular soruyor, hep bir ağızdan konuşuyorlardı. En nihayetinde Emma kollarını savurarak susmaları için onlara bağırdı. "Herkes oturma odasına gelsin. Jacob'la size anlatacağımız bir hikâye var."

Hepsini oturttuk ve her şeyi ana hatlarıyla açıklamaya giriştik. Önceki gün Abe'in evinde yaptığımız keşifleri, H'yle yaptığımız toplantıyı, bize verdiği küçük görevi ve çok daha önemli bir görev vadettiğini.

"Bunu ciddi ciddi düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?" dedi Horace.

"Elbette düşünüyoruz," dedim. "Ve bazılarınızın bizimle gelmesini istiyoruz."

"Biz bir ekibiz," dedi Emma. "Hepimiz."

Tepkileri birbirinden farklıydı. Claire sinirlenirken Horace sessizleşip huzursuzlandı. Hugh ve Bronwyn temkinliydi ama akıllarını çelebileceğimi düşünüyordum. Fakat Enoch, Millard ve Olive daha o anda bizimle arabaya atlamaya hazır gibi görünüyordu.

"Bayan P bize hep çok iyi davrandı," dedi Claire, asık bir suratla. "Ona bundan daha fazlasını borçluyuz."

"Katılıyorum," dedi Bronwyn. "Ona yalan söylemeyeceğim. Yalan söylemekten *nefret* ederim."

"Bana kalırsa Bayan Peregrine'in ne düşüneceğine fazla takılıyoruz," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bence büyükbabamla ekibinin çıktığı gibi görevlerle uğraşmalıyız," dedim. "Yeniden yapılanma çalışmaları için abartılmış ofis işleriyle değil."

"Ben görevimi *seviyorum*," dedi Hugh.

"Ama Arka Bahçe'de heba oluyoruz," dedi Millard. "Korkusuzca günümüzde maceradan maceraya koşabiliriz. Bizim deneyimimize sahip başka kim bunu yapabilir?"

"Ama Bayan Peregrine *şimdi* gidebileceğimizi söylemedi," dedi Hugh. "Daha yalnızca bir gün sıradanlaşma dersi aldık!"

"Hazır olabilirsiniz," dedim.

"Daha yarımızın modern giysileri bile yok!" dedi Horace.

"Halledeceğiz!" dedim. "Bakın, Amerika'da yardımımıza ihtiyacı olan tuhaf çocuklar var ve bana kalırsa onları kurtarmak, bazı döngüleri sil baştan inşa etmekten daha önemli."

"İşte bu," dedi Emma.

"Yardıma ihtiyacı olan *bir* çocuk var," dedi Hugh. "Belki. *Eğer* şu H denen adam yalan söylemiyorsa."

"Abe'in günlüğü yüzlerce görevle dolu," dedim, gittikçe artan hüsranımı gizlemeye çalışarak, "ve bunların yarısı, tehlikedeki genç tuhaflara yardım etmekle ilgili. Abe emekli olduktan sonra tuhaflar doğmayı kesmedi. Hâlâ orada bir yerdeler ve hâlâ yardıma ihtiyaçları var."

"Kendilerine ait gerçek ymbryneleri yok," dedi Emma.

"*Bu yüzden* buradasınız," dedim. "Yapmanız gereken *bu*. Gölge avcıları yaşlandı, ymbryneler başlarını toplantılardan kaldıramıyor ve onlara yardım edecek bizden daha donanımlı kimse yok. Bu bizim zamanımız!"

"Tabii eğer bunu tanımadığımız bir adama kanıtlayabilirsek!" dedi Enoch, iğneleyici bir tavırla.

"Bu bir sınav," dedim. "Ve ben bu sınavı geçmeye kararlıyım. Benimle aynı düşüncede olanlar çantaları hazır vaziyette, sabah saat tam dokuzda alt katta olsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Gecenin ilerleyen saatlerinde odamda çantamı toplarken gözüme bir şey takıldı: Yatağımın başucundaki duvara yapıştırılmış haritalar. Tıpkı büyük bir mozaik gibi üst üste bantlanmış kat kat haritalar zaman içinde benim için duvar kâğıdından fazlası olmuştu. Ama dikkatimi çeken bir şey oldu ve yaptığım işi bırakıp yatağıma tırmandım. Birbiriyle kesişen üç *National Geographic* haritasının arasından görünen küçük bir çizimi incelemek için yastıklarımın üzerine çıktım: Bu, kokteylini yudumlayan bir timsah karikatürüydü.

Üzerindeki haritaların bantlarını söküp haritaları birer birer indirdim ve karşıma, üzerinde Florida haritası olan, Mel-O-Dee'deki eski tabak altlıklarından biri çıktı. Mel-O-Dee'de çocuklara yemek yerken resim yapabilmeleri için pastel boyalar verirlerdi ve büyükbabamla birlikte bu tabak altlığını süslemek için onları kullanmıştık. O günü de, bu haritanın burada olduğunu da unutmuştum. Ama şimdi Abe'in ne yaptığını görebiliyordum – haritaya bir şeyler çizerken ekseriya titremeyen elini kullanmıştı. Haritanın tam ortasındaki Denizkızı Düşler Diyarı'nı tıpkı H'nin ıslak bardağının yaptığı gibi bir daire içine almıştı. Aynı zamanda yanına küçük bir kurukafa ve çapraz duran kemikler çizmişti. Everglades bataklığının derinliklerine bacakları olan bir balık sürüsü resmetmişti. (Yoksa bunlar balık kafalı insanlar mıydı?) Eyaletin pek çok yerine spiraller kondurmuştu ve eğer Bayan Peregrine'in kaybolan Günler Haritası'nı doğru hatırlıyorsam bunlar BURADA DÖNGÜ VAR anlamına geliyor olmalıydı. Haritada henüz çözemediğim birkaç sembol daha vardı.

Biz harita yapmayız, demişti H. Bu gölge avcılarının kurallarından biriyse Abe bunu benim için çizerek o kuralı çiğnemişti. Ve büyük bir risk almıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Asıl soru, *neden?* idi.

Haritayı yavaşça duvardan indirdim, sonra Abe'in üzerine bir şeyler çizmiş olabileceği başka bir harita bulabilir miyim, diye duvarın geri kalanını didik didik aradım. Benim için başka ne gibi ekmek kırıntıları bırakmış olabilirdi? Hepsi en başından beri gözümün önündeydi. Çılgına dönmüşçesine, üzerine bir şeyler çizilmiş ya da not düşülmüş her şeyi duvardan indirmeye başladım. Düz beyaz elişi kâğıtlarına sıfırdan çizilmiş birkaç harita buldum ama ne etiketlenmişlerdi ne de şekillerinden neresi olduğunu çıkarabileceğim hudut çizgileri vardı. Maryland'le Delaware'in üzerinde işaretler bulunan bir AAA* haritasına denk geldim. Onu da katlayıp Mel-O-Dee haritasının yanına koydum. Abe'in seyahatleri sırasında ziyaret ettiği yerlerden gönderdiği kartpostallardan bazılarını duvara asmıştım. Bunlar motellere, yol kenarlarındaki turist tuzaklarına, adını hiç duymadığım kasabalara ait kartpostallardı. Büyükbabam seyahatlerine son verdiğinde aşağı yukarı on bir yaşındaydım. Abe, annemle babamın tüm karşı çıkmalarına rağmen "eyalet dışındaki arkadaşlarını ziyaret etmek" için tek başına yolculuklara çıkardı ve seyahatleri sırasında iyi olduğunu söylemek için babamı aramaya bile tenezzül etmezken bana gittiği yerlerden daima kartpostallar gönderirdi. Haliyle haritalarla bir ilgileri olup olmadığını bilmiyordum ama her ihtimale karşı onları da Mel-O-Dee haritasının yanına koydum ve hepsini birden sert kapaklı bir kitabın arasına sıkıştırdım. Sonra kitabı çoktan spor çantama yerleştirdiğim yedek kıyafetlerimin üstüne koydum. O günün erken saatlerinde, evde bulabildiğim nakit paraların tümünü toplamıştım ama annemle babamın komodinin çekmecelerinden birinde sakladığı para tomarı dışında pek kayda değer bir meblağ etmemişti. Banknotları paket lastiğiyle birbirine tutturdum ve para destesini bir gölgenin yanında uzun zaman geçirecek olursak diye bir paket Tums** ve bir şişe Pepto-Bismol'la birlikte, plastikten yapılma eski Pokemon beslenme çantama koydum.

Tam çantanın fermuarını kapatacaktım ki aklıma bir şey geldi.

---

* Amerikan Otomobil Birliği. *–çn*

** ABD'de mide yanmalarına karşı reçetesiz olarak satılan ilaç. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dizlerimin üzerine çöküp Abe'in operasyon günlüğünü yatağımın altından çıkardım. Onu elime aldım ve yanıma alsam mı almasam mı diye karar vermeye çalışarak elimde şöyle bir tarttım. Kalındı ve epey ağırdı. Ayrıca H'nin kaybolma veya çalınma riskini almamı istemeyeceğinden emin olduğum hassas bilgilerle doluydu. Onu Abe'in sığınağında kilit altında tutmam gerektiğini biliyordum. Ama ya ona ihtiyacım olursa? İçinde Abe ve H'nin işleri nasıl yürüttüğüne dair onlarca fotoğraf ve ipucu vardı. Bir altın madeninden farksızdı.

Kıyafetlerle ilaçları çantamdan çıkardım ve ardından, haritalarla kartpostalları kitabın arasından alarak günlüğün arka kapağına sokuşturdum. Günlüğü çantamın en altına tıkıştırdım, üzerine yedek kıyafetlerimle ilaçları koydum, çantanın fermuarını kapattım ve tek elimle ağırlığını tarttım. Bu, on iki kiloluk bir dambılı kaldırmaya benziyordu. Çantamı yatağın üzerine bıraktım. Yataktan sektiği gibi odayı sarsan bir gümbürtüyle yere çarpıp yuvarlandı.

◆ ◆ ◆

O gece gözümü bile kırpmadım. Sabah gün doğumuyla birlikte yataktan kalktım ve Emma'yla birlikte gizlice evden sıvıştık. Arabayla Abe'in evine gittik, ofisteki döşemelerin altına gizlenmiş kapağı bir çırpıda açtık ve keşfedilmeden orada öylece bizi bekleyen şeyleri bulmak için sığınağa indik. Orada, H'nin de ima ettiği gibi, dört kapısı da işler vaziyette bir araba bulmayı umuyordum ama benim bile iki büklüm yürümek zorunda kaldığım bu dar ve alçak tünele bir aracın nasıl sığabileceğine ya da zamanında sığmış olsa bile onu oradan nasıl dışarı çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Büyükbabamın toprağın altındaki atölyesinde birkaç dakika boyunca etrafa bakındıktan sonra duvarda bir kol bulduk. Kısmen iki metal rafın arasında kalan karanlık boşluğa gizlenmişti. Elimi boşluğa sokup kolu çevirdiğim anda duvarın içine gizlenmiş bir kapı, rafları da beraberinde hareket ettirerek dışa doğru açıldı ve tünelin yeni bir bölümünü gözler önüne serdi. Cesaretimizi toplayıp tünele girdik. Yine iki büklüm olmuştuk çünkü bu tünel diğerinden çok

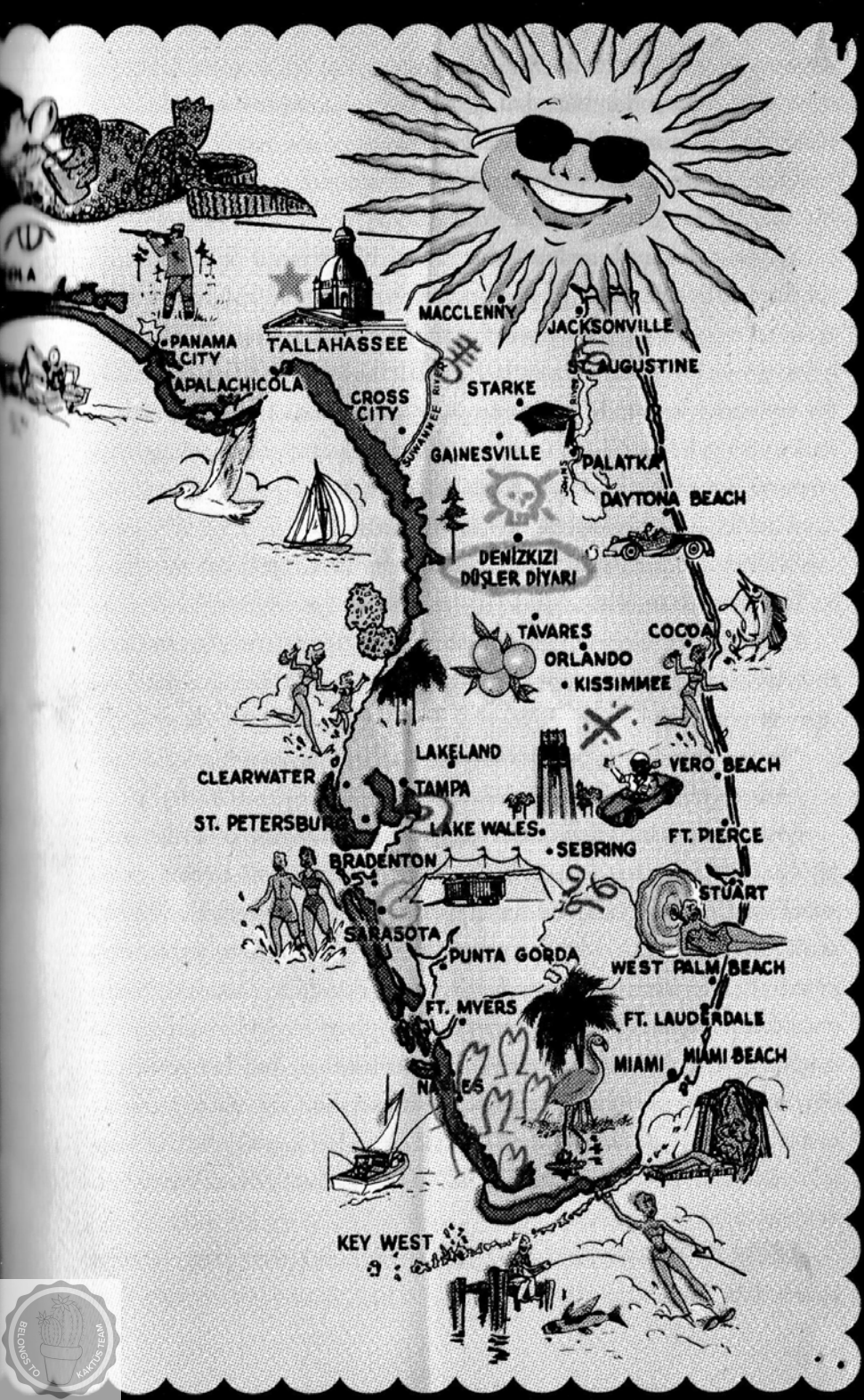
BELONGS TO KAKTUS TEAM

MELODEE

AİLE RESTORANI

Ev yapımı tatlılarımızdan birini denemeye ne dersiniz?

MACCLENNY
JACKSONVILLE
PANAMA CITY
TALLAHASSEE
ST. AUGUSTINE
APALACHICOLA
CROSS CITY
STARKE
SUWANNEE RIVER
GAINESVILLE
PALATKA
DAYTONA BEACH
DENİZKIZI DÜŞLER DİYARI
TAVARES
COCOA
ORLANDO
KISSIMMEE
LAKELAND
CLEARWATER
TAMPA
VERO BEACH
ST. PETERSBURG
LAKE WALES
SEBRING
FT. PIERCE
BRADENTON
STUART
SARASOTA
PUNTA GORDA
WEST PALM BEACH
FT. MYERS
FT. LAUDERDALE
MIAMI
MIAMI BEACH
NAPLES
KEY WEST

daha alçak ve boğucuydu. Emma ışık niyetine bir ateş yaktı ve ben de Abe'in raflarından birinden aldığım ve içi dondurulmuş "kahvaltılıklarla" dolu metal bir kutuyu kapının önüne koydum.

Otuz metre kadar ilerledikten sonra betondan inşa edilmiş dar bir merdivene geldik. Basamaklar bizi içeri ya da dışarı açılmak yerine yana kayarak açılan kalın, metal bir kapının önüne getirdi. Kapının arkasında bir giyinme odası vardı. Halı kaplı, ev tipi bir giyinme odası. Panjurlu kapısını açtığım anda kendimizi banliyö evlerine özgü bir yatak odasında bulduk. Burada çarşafsız bir yatak, bir komodin ve bir de şifonyer vardı. Duvarlarda hiçbir şey yoktu. Pencerelerin kepenkleri kapatılmış olduğundan içerideki tek ışık, çivilenmiş panoların arasındaki çatlaklardan süzülüyordu.

Abe'in çıkmaz sokağında başka bir evdeydik.

"Burası neresi?" dedi Emma, şifonyerin üzerindeki toz tabakasına bir parmak atarak.

"Güvenli ev olabilir," dedim, bitişikteki banyoya göz atarken. Burası da lavabonun yanına asılmış pembe renkli tek bir el havlusu dışında bomboştu.

"Sence burada yaşayan birileri var mıdır?" diye fısıldadı Emma.

"Büyük olasılıkla yoktur. Ama sen yine de tetikte ol."

Sessizce kısa bir koridordan geçtik. Bir yandan da önünden geçtiğimiz diğer odaları kolaçan ediyorduk. Burası model evler ya da zincir otel odaları tarzında az sayıda eşyayla döşenmişti – kimliksizdi fakat birinin burada gerçekten yaşadığı yanılgısını yaratmaya yeterliydi. Koridorun sonuna varınca sola döndüm. Burasının oturma odasına açılacağını biliyordum. Evin planı büyükbabamınkinin birebir aynısıydı ve daha önce hiç ayak basmadığım bir yerin her santimetrekaresini biliyormuşum gibi tuhaf bir déjà-vu yaşamama neden oluyordu. Oturma odasının da kepenkleri kapalıydı. Hâl böyle olunca sokak kapısına dek yürüdüm ve gözümü gözetleme deliğine dayadım.

Abe'in evi sokağın karşı tarafından, yalnızca birkaç metre öteden bize bakıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Oradan garaja geçtik ve içeri girer girmez bu evin yegâne varoluş amacının burası olduğunu anladık. Duvarlar her çeşit alet edevatın ve yedek parçanın asılı olduğu saplama tahtalarıyla ve raflarla doluydu. Ve garajın ortasında etrafı projektörlerle çevrili, yan yana park edilmiş iki araba duruyordu.

"Kafamıza taş yağacak," dedim. "*Cidden* arabası varmış."

Bunlardan ilki beyaz renkli bir Caprice Classic'ti. Tekerlekli bir sabun kalıbına benziyordu ve Florida'nın yaşı geçkin sürücüleri arasında her daim popülerdi. Bu, büyükbabamın arabasıydı. En azından annemle babam onu direksiyon sallamaktan vazgeçirene dek kullandığı araba. (Ondan kurtulduğunu sanıyordum ama işte, karşımdaydı.) Diğeri ise altmışlı yılların Mustang'i gibi görünen ama daha sert hatlı, arka tarafı daha geniş, erkeksi, siyah renkli bir spor arabaydı. Markasının ne olduğundan tam olarak emin değildim zira arabanın üzerinde onu tanımlamaya yarayacak hiçbir arma yoktu.

Caprice'i kimliğini açık etmeden seyahat etmesi gerektiğinde kullandığını tahmin ettim. Diğeriyse daha hızlı seyahat etmek ve biraz da hava atmak içindi.

"Bunlardan gerçekten haberin yok muydu?" dedi Emma.

"Hem de hiç. Eskiden araba kullandığını ama Motorlu Araçlar Dairesi'ndeki görme testinden geçemeyince babamın onu vazgeçmeye zorladığını biliyordum. Eskiden tek başına yolculuklara çıkardı. Bu yolculukların günler, hatta haftalar sürdüğü olurdu. Tıpkı babamın çocukluğundaki gibi. Sadece biraz daha seyrek. O günlerden, markete ya da doktora gitmek için bile bana, anneme ya da babama muhtaç kaldığı günlere... bu onun için çok zor olmuş olmalı."

Fakat bunları söylerken Abe'in araba kullanmaktan hiç vazgeçmemiş olabileceği kafama dank etti; yalnızca bunu bizden sır gibi saklıyordu.

"Ama yine de arabalarından vazgeçmemiş," dedi Emma.

"Üstelik onlara iyi de bakmış," dedim. Arabalar evdeki diğer şeylerin aksine biraz tozlu olsalar da tertemizdi. "Sık sık evden sıvışıp arabalarıyla ilgilenmek için buraya gelmiş olmalı. Onları cilalamak,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yağlarını değiştirmek için. Böylece arabaları hep elinin altında olacak ama ailemin durumdan haberi olmayacaktı."

"Neden bu külfetin altına girdiğini merak ediyorsun," dedi Emma.

"Gölgelerle savaşmanın mı?" diye sordum.

"Aile sahibi olmanın," diye yanıtladı.

Ne diyeceğimi bilmediğimden hiçbir şey söylemedim. Caprice'in kapısını açıp kafamı arabanın içine soktum, torpido gözünü açtım ve ruhsatı buldum. Hâlâ geçerliydi. Abe'in ölümünden yalnızca birkaç hafta önce yenilenmişti. Ama onun adına değildi.

"Andrew Gandy adını daha önce hiç duymuş muydun?" diye sordum, ruhsatı açık kapıdan Emma'ya uzatarak.

"Kullandığı sahte isimlerden biri olmalı." Ruhsatı bana geri verdi. "Tanrım."

Torpido gözünü kapatıp arabadan çıktım. Emma'nın suratında garip bir ifade vardı. "Ne oldu?"

"Gerçek adının Abe olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

Bu aptalca bir düşünce değildi fakat her nedense canımı yaktı.

"*Öyleydi.*"

Bana baktı. "Bundan emin misin?"

Gözlerinde sorulmamış bir soru vardı. Abe dalavere çevirmek konusunda böylesine maharetliyse acaba ben de öyle miydim?

"Eminim," dedim ve arkamı döndüm. "Saat neredeyse dokuz olmuş. Hadi bir araba seçip gidelim."

"Arabayı kullanan sensin. Sen seç."

Kolay bir seçim oldu. Caprice daha pratikti – iki yerine dört kapısı vardı, bagajı daha genişti ve yolda daha az ilgi çekerdi. Fakat diğer araba çok, çok daha havalıydı ve daha hızlı görünüyordu. Tam üç saniye boyunca düşünüp taşındıktan sonra ona işaret ettim ve, "Bu," dedim. Daha önce hiç karayolu seyahatine çıkmamıştım (bir keresinde Miami'deki kuzenlerimi ziyaret etmek için Florida'nın şişkin göbeğini boylu boyunca geçmiştik ki bu yolculuktan bile sayılmazdı) ve o yolculuğa bu arabayla çıkmak direnemeyeceğim kadar cezbediciydi.

BELONGS TO KAITUS TEAM

Arabaya bindik. Garajın kapısını açtım ve arabanın motorunu çalıştırdım. Emma'nın irkilmesine yol açan muazzam, gırtlaksı bir kükremeyle can buldu. Garaj yolundan geri geri sokağa çıkarken Emma'nın gözlerini devirdiğini gördüm.

"Tam Abe'in yapacağı iş!" diye bağırdı, motorun gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

"Neymiş o?"

"*Gizli* görevlere böyle bir arabayla çıkmak."

Arabayı sokakta rölantide bıraktım, annemle babamın arabasını Abe'in garajına park ettim ve kapıyı kapattım. Sonra gizemli spor arabaya bindim, Emma'ya sırıttım ve ayağımı gaz pedalına bastım. Biz öne doğru fırlayıp gerisingeri koltuklarımıza yapışırken motor tıpkı bir hayvan gibi böğürdü.

Bazen eğlenmeye ihtiyacınız olurdu. Gizli bir görevde olsanız bile.

• • •

Emma ve ben ortalıklarda yokken Bayan Peregrine, Arka Bahçe'deki gece boyu süren toplantısından dönmüş ve üst kattaki yatağına yığılmıştı. Bu, onu tanıdığımdan beri gerçekten uyuduğuna şahit olduğum ender anlardan biriydi. Çocuklarla birlikte alt kattaki yatak odalarından birinde toplandık ve sesimize uyanmasın diye kapıyı kapattık.

Açık oylama istedim.

"Kimler bizimle?"

Enoch, Olive ve Millard ellerini kaldırdılar. Claire, Hugh, Bronwyn ve Horace ise ellerini kaldırmaya bile yeltenmedi.

"Görevler beni asabileştiriyor," dedi Horace.

"Claire," dedi Emma, "neden elini kaldırmadın?"

"Zaten görevlerimiz *var*," dedi. "Ben Belçika'da faaliyet gösteren döngü yeniden yapılandırma ekiplerinin tümüne öğle yemeği ve tatlı dağıtımından sorumlu ekibin lideriyim."

"Bu bir görev değil, Claire. Bu bir angarya."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Claire, "Ama siz de paket götürüyorsunuz!" diyerek alayla dudağını büktü. "Nasıl oluyor da *sizinki* görev oluyor?"

"Görevimiz, tehlikedeki tuhaflara yardım etmek," dedi Millard. "Paketler yerine teslim edildikten *sonra*."

"Bronwyn, peki ya sen?" dedim. "Var mısın, yok musun?"

"Bayan P'ye yalan söyleyecek olmak beni rahatsız ediyor. Ona bundan bahsetmemiz gerekmez mi?"

"HAYIR," dedi Claire dışında herkes, hep bir ağızdan.

"Ama neden?" diye sordu Bronwyn.

"Bu beni de rahatsız ediyor," dedim, "ama gitmemize engel olur. Bu yüzden ona söyleyemeyiz."

"Eğer tuhaflara gerçekten yardım etmek istiyorsak başka seçeneğimiz yok," dedi Emma. "Arka Bahçe'de fotoğraf makinelerine poz vermek yerine yeni nesil savaşçılar olacağız."

"Ve bir şey yapmak istediğimizde her defasında izin almak zorunda kalmayacağız," dedi Enoch.

"Aynen öyle!" dedi Millard. "Müdire bize hâlâ çocukmuşuz gibi davranıyor. Kuşlar aşkına, neredeyse hepimiz bir asır yaşındayız ve artık yaşımıza yaraşır şekilde davranmaya başlamamızın zamanı geldi. Ya da yaşımızın yarısına yaraşır şekilde. Kendi kararlarımızı kendimiz vermeye başlamak zorundayız."

"Yıllardır bunu söylüyorum," dedi Enoch.

Tuhaf arkadaşlarımın değiştiğini ama Bayan Peregrine'in onlara davranış şeklinin değişmediğini fark ettim. Cairnholm'de yerlerinden yurtlarından edilmelerinin ardından, tıpkı benim gibi, özgürlüğün tadına varmışlardı ve Arka Bahçe'de bir değil, düzinelerce ymbrynenin gözetimi altında geçirdikleri zaman onları boğmaya başlamıştı. Geçtiğimiz birkaç ayda, yarım yüzyıldır büyüdüklerinden daha fazla büyümüşlerdi.

"Ya sen, Apiston?" dedi Emma, Hugh'a.

"Gelirdim," dedi, "ama benim de kendime ait bir görevim var."

Herhangi bir açıklama yapmasına gerek kalmadan hepimiz neyi kastettiğini anlamıştık. Fiona'yı bulmak için Panoptidön'ün altını üstüne getirecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlıyoruz," dedim. "Çıktığımız yolculuklarda bir gözümüz hep onu arayacak."

Kederle başını aşağı yukarı salladı. "Teşekkürler, Jacob."

Horace, Claire ve Bronwyn dışında herkes bizimleydi. Derken Bronwyn aniden fikrini değiştirdi.

"Tamam, ben de varım. Yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama eğer hayatı tehlikede olan tuhaf bir çocuğa yardım edeceksek ve bunu yapmanın tek yolu yalan söylemekten geçiyorsa yalan *söylememeyi* tercih etmek son derece faziletsiz bir davranış olur, öyle değil mi?"

"Bu zekice başlayıp aptalca biten bir fikir oldu," dedi Claire.

"Aramıza hoş geldin," dedi Emma.

Şimdi tek yapmamız gereken ekibimizi seçmekti. Aralarından yalnızca iki kişiyi seçebileceğimizi söylediğimde arkadaşlarımızdan hüsran dolu homurtular yükseldi. Önceki gece söylediklerime rağmen doğru düzgün tek bir sıradanlaşma dersi almadıkları ve muhtemelen modern dünyayla karşılaşmaya hazırlıklı olmadıkları için biraz kaygılanıyordum. Her ne kadar onların yardımına ihtiyacım olsa da yaya geçitlerini, asansör kapılarını ve modern dünyanın sıradan insanlarının birbirleriyle kurduğu basit etkileşimleri açıklamak yerine görevimize odaklanmak istiyordum. Ama duygularını incitebilecek bu gibi mevzulara girmek yerine arabayı fazla doldurmak istemediğimi söyledim.

"O zaman beni seç!" dedi Olive. "Hem küçüğüm hem de ağırlığım yok."

Olive'in ayakkabılarını giymeyi unuttuğunu ve başıboş bir balon misali onun peşinden koşturduğumuzu hayal ettim. "Bu iş için daha büyük görünen birilerine ihtiyacımız var." Nedenini söylemedim, o da sormadı.

Emma'yla birlikte bir köşeye çekilip kısa bir süreliğine konuştuk ve ardından tercihlerimizi açıkladık – Millard ve Bronwyn. Bilek gücü ve güvenilirliğinden ötürü Bronwyn; zekâsı, haritacılıktaki becerisi ve köşeye sıkıştığımızda yalnızca kıyafetlerini çıkararak oradan kurtulabilme yeteneğinden ötürü Millard.

Diğerleri hayal kırıklığına uğramıştı fakat sonraki görevlere onları da götürmeye söz verdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii *eğer* sonraki görev diye bir şey olursa," dedi Enoch. "Bu seferkini elinize yüzünüze bulaştırmazsanız."

"Siz yokken geri kalanımız ne yapacak?" diye sordu Horace.

"Sadece Arka Bahçe'deki sorumluluklarınızı yerine getirin ve her şey yolundaymış gibi davranın. Bizimle ya da neyin peşinde olduğumuzla ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Evet, biliyoruz," dedi Claire. "Ve eğer Bayan Peregrine soracak olursa ona her şeyi anlatacağım."

Bronwyn, Claire'i koltukaltlarından yakaladı ve göz hizasına kaldırdı. "Şimdi, *kimin* fikri aptalcaymış bakalım," dedi. Sesindeki tehdit hem bariz hem de şaşırtıcıydı çünkü Bronwyn en küçükleri daima tatlılıkla idare ederdi.

Claire'in kafasının arkasındaki ağzı Bronwyn'e hırladı. Sonrasında da, "Beni yere bırak!" diye normal ağzıyla bağırdı.

Bronwyn kızın dediğini yaptı ama Claire ağzının payını almış gibi görünüyordu. Mesaj yerine ulaşmıştı.

"Bayan Peregrine uyandığında nerede olduğumuzu sormaya başlayacak," dedi Emma. "O gerçekten... uyumaya mı çıktı?"

Bu, bütün geceyi ayakta geçirmiş bir ymbryneden bile beklenmeyecek türden bir davranıştı.

"Odaya bir *çimdik* toz üflemiş olabilirim," dedi Millard.

"Millard!" diye bağırdı Horace. "Seni hergele!"

"Bu kesinlikle bize biraz zaman kazandıracak," dedi Emma. "Eğer şansımız yaver giderse yokluğumuzu gece çökene dek fark etmeyebilir."

◆ ◆ ◆

Garaj yolunda siyah spor arabanın etrafında toplandığımız sırada Millard arabanın kaportasına hafifçe vurarak, "İşte buna uzun yol arabası derim," dedi.

"Ama değil," dedi Bronwyn. "Çok parlak. Ayrıca İngiliz."

Arabanın havalı göründüğü kesindi fakat bütün dikkatleri üzerine çekecek cinsten olduğu da söylenemezdi. Mesela parlak sarı de-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğildi ve pek çok spor arabanın aksine göz alıcı jantları ya da büyük rüzgârlıkları yoktu.

"İngiliz olmasının neresi kötü?" diye sordu Emma.

"Çok arıza çıkaracak. Ya da en azından İngiliz arabaları için hep böyle söylerler."

"Abe mekanik açıdan çürük bir arabayı kurtarma görevleri için kullanır mıydı?"

"Abe arabalar hakkında pek çok şey bilirdi. Onları tamir etmek de buna dâhildi," dedi Enoch.

Omzunda büyük bir çanta ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kaportaya yaslanıyordu.

"Sen bizimle gelmiyorsun," dedim. "Yer yok."

"Gelmek istediğimi söyledim mi?" dedi Enoch.

"Gelmek istiyor gibi *görünüyorsun*," dedi Emma. "Şimdi çekil bakalım."

Bagajı (pardon, körüğü) açıp çantalarımızı arabaya yükleyebilmemiz için onu kenara itekledim ama yirmi saniye kadar uğraştıktan sonra kapağı nasıl açacağımı bilmediğimi fark ettim.

"Müsaadenle," dedi Enoch ve kuyruk lambalarının arasındaki bir topuzu çevirerek kaportayı açtı. "Aston Martin." Biz arabanın ön tarafına doğru yürürken yan paneli okşadı. "Abe'in daima kendine özgü bir stili vardı."

"Ben bunun bir tür Mustang olduğunu sanmıştım," dedim.

"Bu ne cüret," dedi Enoch. "Bu 1979 model bir Aston Martin V8 Vantage. Üç yüz doksan beygir, sıfırdan yüze hızlanma süresi beş saniye, en yüksek hızı saatte iki yüz yetmiş beş kilometredir. Tam bir canavar – İngiltere'nin büyük motorlu ve yüksek performanslı ilk arabası."

"Ne zamandır arabalar hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordum. "Özellikle de 1940 yılından sonra imal edilenler hakkında?"

"Postayla gelen dergilerden ve kitapçıklardan," dedi Millard. "Günümüz Cairnholm'ünde, postanedeki posta kutusuna geliyorlardı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, arabalara bayılır," dedi Emma, gözlerini devirerek. "Ne var ki hiç araba kullanmadı. Ama sakın onu kaputun altındakiler hakkında gaza getirme..."

"Biyomedikal ne kadar ilgimi çekiyorsa makineleri de o denli büyüleyici buluyorum," dedi Enoch. "Organlar. Motorlar. Eğer yağı kanla değiştirirsen aralarında pek fark olmadığını sen de görebilirsin. Üstelik ölü bir motoru, kavanozun içinde saklanan bir kalbe ihtiyaç duymadan rahatlıkla hayata döndürebilirim. Buna memnun olmalısınız çünkü bu araba hem bir İngiliz hem de neredeyse kırk yaşında olduğundan titiz bir bakımdan geçmediği sürece arıza çıkarmasıyla ünlüdür. Ve Abe'in öldüğü düşünüldüğünde, bin beş yüz kilometre çapındaki bir alanda bu arabayı tamir edebilecek tek kişi olduğumdan neredeyse adım gibi eminim. İşte bu yüzden, her ne kadar *istemesem* de" –çantasını körüğe, benimkinin yanına attı– "sizinle gelmeme *ihtiyacınız* var."

"Of, hadi bin de *gidelim*," dedi Emma.

"Ön koltuk benimdir!" diye bağırdı Enoch, yolcu koltuğuna doğru dalışa geçerken.

"Çok uzun bir yolculuk olacak," dedi Millard.

İç geçirdim. Görünüşe bakılırsa başka seçeneğim yoktu.

Arkadaşlarımız bizi uğurlamak için garaj yolunda toplaştı. Hepsiyle kucaklaştık. Kapının önünde surat asan Claire dışında herkes bize iyi şanslar diledi.

"Ne zaman döneceksiniz?" diye sordu Hugh.

"Endişelenmeye başlamadan önce bize bir hafta verin," dedim.

"Sizden epey öndeyim," dedi Horace. "Çoktan endişelenmeye başladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Adayı boylu boyunca arkamızda bırakıp köprüden geçtik, ardından taşralara doğru yol alıp kasabanın diğer tarafından çıktık. 75 numaralı eyaletler arası yolu takip ederek kuzeye doğru çıkacağımız yolculuğumuza başlayacağımız yer burasıydı. İlk durağımız, H'nin ıslak bardağının altıyla Mel-O-Dee haritasının üzerinde bıraktığı daire şeklindeki izin içinde bulacağımızı söylediği Alev Alan her neyse orasıydı. Bu iz istikametimizi bulunduğumuz yerin birkaç yüz kilometre kuzeyinde kalan, eyaletin bataklıklarla kaplı bağrında seksen kilometrekarelik bir alanla sınırlandırıyordu.

Direksiyonun başında olduğumdan kafayı, büyükbabamın güçlü ama garip antika arabasında ustalaşmakla bozmuştum. Direksiyonu epey sertti, dönemeçlerde yüreğimin ağzıma gelmesine neden olacak kadar savruluyordu ve bütün göstergeleri abuk sabuk yerlerdeydi. Emma tuhaf olmayan, alelade bir Florida haritası kucağına serili vaziyette yanımdaki yolcu koltuğunda oturuyordu. (Millard yanında *Tuhaf Gezegen* de getirmişti ama oradaki haritalar epey zaman aşımına uğramıştı.) Yol göstericimizin Emma olması konusunda ısrar etmiştim çünkü bu bana Enoch'u arka koltuğa göndermek ve önümüzdeki birkaç günü Enoch'un değil, Emma'nın suratına bakarak geçirmek için geçerli bir bahane vermişti. Enoch suratını asıp pencere kenarına geçmiş olsa da arada sırada koltuğumun arkasını tekmeliyordu. Millard onun yanında oturuyordu. Uzun bacaklarını sığdırabilsin diye çapraz oturmak zorunda kalan Bronwyn'le Enoch'un arasına sıkışıp kalmıştı.

"Bulunduğumuz yerin haritadaki daireye uzaklığı yaklaşık 480 kilometre," dedi Emma. Bakışları karikatürvari haritayla yol hari-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tası arasında gidip geliyordu. "Eğer hiç mola vermezsek beş saate orada olabiliriz."

"Bir ara durmamız gerekecek," dedi Bronwyn. "Henüz bize modern kıyafetler almadınız."

Haklıydı. Alışverişe götürdüğüm herkes geride kalmıştı; bizimle gelenlerin üzerindeyse Arka Bahçe'den gelirken giydikleri kıyafetler vardı. Giysileri başımıza iş açabilirdi.

"Yakında dururuz," dedim. "Ama önce Bayan Peregrine'le aramıza biraz mesafe koymak istiyorum."

"Portal'ın nerede olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Enoch. "Çok uzakta mı?"

"Olabilir," dedim.

"O kadar araba sürmeye dayanabilecek misin?" diye sordu Millard.

"Dayanmak zorundayım," dedim. Arabayı nöbetleşe kullanamazdık çünkü arkadaşlarımın ehliyeti yoktu. Ayrıca Millard görünmezdi ki bu da göz açıp kapayıncaya kadar polis tarafından durdurulmamıza neden olurdu, Bronwyn araba kullanmaktan ölesiye korkuyordu ve Enoch'un hiç deneyimi yoktu. Geriye yalnızca Emma kalıyordu. O direksiyona geçtiğinde başının çaresine bakabilirdi fakat dediğim gibi, onun da ehliyeti yoktu. Yani iş başa düşmüştü.

"Kafeinimi eksik etmeyin yeter," dedim.

"Ben yardım ederim," dedi Enoch. "Bizi oraya senden bile hızlı götürebilirim."

"Unut gitsin," dedim. "Geri döndüğümüzde sürücü kursuna yazılabilirsin ama şu anda sana araba kullanmayı öğretmeye zamanımız yok."

"Derse ihtiyacım yok," dedi. "Arabaların işleyişi konusunda zaten her şeyi biliyorum."

"Aynı şey değil."

Koltuğumu bir kez daha tekmeledi. Bu defa daha sertti.

"Bu ne içindi?"

"Büyükanneler gibi araba kullandığın için."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O esnada eyaletler arası yola çıkış rampasına geldik. Arabayı rampaya çıkardım ve gazı kökledim. Motor acı acı bağırırken delişmen bir kahkaha attım. Rampanın otoyolla birleştiği yere vardığımızda Enoch yavaşlamam için avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Arkamızda bir polis aracı olup olmadığını görmek için aynalarımı kontrol ettim, ayağımı yavaşça gaz pedalından çektim ve camları açacak düğmelere bastım.

"Oooooh," dedi Bronwyn, camı kayarak açılırken. "Ne hoş!"

"Müzik?" dedim.

"Evet, lütfen," dedi Emma.

Abe'in hem bir radyosu hem de antika bir kasetçaları vardı. Teybin içinde bir kaset olduğunu görünce doğrudan çalma düğmesine bastım. Bir an sonra hoparlörden, inleyen bir gitar sesiyle güçlü bir erkek sesi yükseldi. Joe Cocker "With a Little Help from My Friends" * isimli şarkısını söylüyordu. Üç dakika sonra hiçbir müziğin kulağa böylesine güzel gelmediğine ikna olmuştum ve saçları rüzgârla uçuşan, yüzlerinde kocaman birer gülümsemeyle koltuklarına vurarak ritim tutan arkadaşlarım da benimle hemfikir görünüyordu. Bana daha önce hiç tatmadığım türden çılgınca, iç gıcıklayıcı bir kafa yaşatan *bu* arabayı sürerken *bu* insanlarla *bu* şarkıyı bağıra çağıra söylemenin bambaşka bir yanı vardı. Sanki dünyada hak iddia ediyor ve hayatlarımıza sahip çıkıyorduk.

Bu benim. Evet. Onunla ne dilersem onu yaparım.

◆ ◆ ◆

Bayan Peregrine'i koruyucumuz ve kahramanımız dışında herhangi bir şey olarak görmek hepimize garip geliyordu fakat bugün bize muhalifti. Evden ayrıldığımızı öğrendiğinde bizi aramaya başlaması kaçınılmazdı ve bunu en iyi bildiği şekilde yapacaktı – havadan. Hızı, uçabildiği yükseklikler, uzun menzilli görüş yeteneği ve tuhaf çocukların varlıklarını hissetmesini sağlayan içsel radarı yüz altmış

* Arkadaşlarımın Yardımıyla. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kilometrelik bir alanda ve açıkta bizi eliyle koymuş gibi bulabileceği anlamına geliyordu. Bu yüzden ilk üç saat boyunca durmadım. Hatta Bronwyn'in lavaboyu kullanmasına bile izin vermedim. Müdireyle aramıza olabildiğince mesafe koymak istiyordum. Üç yüz yirmi kilometre sonra arka koltuktan koro halinde yükselen şikâyetlere yenik düştüm ama o esnada bile kaygılıydım; otobandan çıkıp bir alışveriş merkezinin otoparkına girdiğimiz esnada gözümü bulutlardan ayıramıyordum. Emma'nın da aynı şeyi yaptığını gördüm.

Diğerleri benzin istasyonunun marketindeki tuvaleti kullanırken Aston'un benzin deposunu doldurdum. Marketin büyük pencerelerinden, tezgâhtarın ve diğer birkaç müşterinin mekândaki yegâne tuvaletin önünde sıra beklemekte olan arkadaşlarımı süzdüklerini görebiliyordum. Boyunlarını uzatıyor, birbirlerine fısıldıyor, gözlerini dikip bakıyorlardı. Hatta adamın teki telefonuyla fotoğraflarını bile çekti.

"Size modern giysiler almalıyız," dedim, dışarı çıktıklarında. "Hem de hemen."

Hiçbiri karşı çıkmadı. Neyse ki bu otoyol çıkışını seçerken o mesele de aklımdaydı. Yolun karşı tarafında, benzin istasyonunun karşısında eyaletin en büyük mega alışveriş merkezi vardı: Yirmi dört saat açık bir Super All-Mart. Burası perakende satışın ana gemisiydi. Başlı başına bir şehir gibiydi.

"Tanrım, bu da ne böyle?" dedi Millard, ben arabayı sonsuza dek uzanırmış gibi görünen otoparka sokarken.

"Yalnızca bir mağaza," dedim. "Büyüklerinden."

Otoparkı boylu boyunca geçerek girişe yöneldik ve kapıların önüne geldiğimizde otomatik kapılar önümüzde tıslayarak açıldı. Enoch savaş ya da kaç şaşkınlığıyla yerinden sıçradı.

"Ne, ne, NE!" diye bağırdı, yumruklarını kaldırarak.

Artık insanlar bize bakıyordu. Oysa henüz içeri girmeyi bile başaramamıştık.

Arkadaşlarımı kenara çektim ve hareket sensörleriyle kayarak açılan otomatik kapılar hakkında birkaç açıklama yaptım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir kapıyı açmak için kapı kolu kullanmanın neresi yanlış?" diye sordu Enoch, öfke ve utançla.

"Eliniz kolunuz dolu olduğunda kapıyı o şekilde açmak zor olur," dedim. "Tıpkı şu adam gibi." Tepeleme doldurduğu alışveriş sepetini iterek vınlayan kapıdan çıkan bir adamı işaret ettim.

"İnsanın neden o kadar çok şeye ihtiyacı olsun ki?" dedi Emma.

"Belki de bir hava saldırısı için deposunu dolduruyordur," dedi Enoch.

"Bence içeri girdiğimizde anlayacaksınız," dedim.

All-Mart gibi mağazalarda alışveriş ederek büyüdüğümden yapısal gariplikleri hiç dikkatimi çekmemişti. Fakat arkadaşlarım peşim sıra içeri girip de yüzlerinde şok ve hayret ifadeleriyle stantlara bakmak için aniden durduğunda onları anlamaya başladım.

Koridorlar göz alabildiğince uzanıyordu. Raflara dizilmiş rengârenk nesneler insanın dikkatini çekmek için âdeta bülbül gibi şakıyordu. Asık suratlı satış görevlileri, sarı renkli devasa gülümseyen suratlarla süslenmiş üniformalarıyla ortalıkta dolaşıyorlardı. Millard'ın sebze meyve çaldığı köşe başı marketinden en az bin kat daha büyüktü. Arkadaşlarım elbette ne olduklarını şaşıracaktı.

"Yalnızca bir mağazaymış," dedi Emma, etrafı görebilmek için boynunu uzatarak. "Bu *gördüğüm* mağazaların hiçbirine benzemiyor."

Enoch ıslık çaldı. "Daha ziyade zeplin hangarı gibi."

Bir alışveriş arabası kaptım ve biraz tatlı sözle, doğru yönde olmasa bile arkadaşlarımı tekrar harekete geçirmeyi başardım. Mekânın muazzam boyutlarının etkisinden kurtulduktan sonra orada satılan birbirinden tuhaf binlerce ürünün büyüsüne kapıldılar. Onları giyim reyonuna doğru götürmeye çalışıyordum ama sürekli dikkatleri dağılıyor, gruptan ayrılıyor, raflardan rasgele şeyler alıyorlardı.

"Bu nedir?" diye sordu Enoch, altında mikrofiber saçakları olan bir çift terliği elinde sallayarak.

Terliği elinden aldım ve gerisingeri yerine koydum. "Ayağınla yerlerin tozunu alabilmen için mi? Yani öyle sanıyorum?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki ya bu?" dedi Emma, kutu şeklinde bir şeye işaret ederek. Kutunun üzerinde KONUŞAN KUŞ YEMLİĞİ – ŞİMDİ BLUETOOTH DESTEKLİ! yazıyordu.

"Tam olarak emin değilim," dedim. Kendimi çocuklarını gütmeye çalışan bezgin bir anne gibi hissediyordum. "Fakat görevlerimizi tamamlamak için önümüzde yalnızca yetmiş iki saatimiz var. Yani bunlara takılm..."

"Artık altmış iki," dedi Emma. "Daha da az olabilir."

Koridorun sonunda bir kitap reyonu olduğu gibi yere indi ve çıplak, haliyle görünmez olan Millard'ı kitapları toplamaya kalkışmadan önce durdurmak için canımı dişime takarak koşmak zorunda kaldım. Gözümü özellikle Millard'dan (ya da olabileceğini düşündüğüm yerden) ayırmamaya çalışıyordum çünkü görünmez bir oğlanı All-Mart'ta kaybetmek istediğim son şeydi.

Devinimimiz asla uzun soluklu olmadı. Tam Bluetooth destekli kuş yemliklerini arkamızda bırakmıştık ki Enoch av malzemelerinin satıldığı koridora takıldı. "Ahh, bu tatlı şey bir tavuğun göğüs kafesini kolaylıkla ayırabilir!" diye cıvıldadı, kilitli kutusunda duran katlanabilir bıçaklara bakarak.

Emma, *neden,* diye sorup duruyordu. Neden her şeyin bu kadar çok çeşidine ihtiyacımız vardı? Bunlar ne içindi? Kadınlara ayrılan kozmetik reyonunu bilhassa can sıkıcı buldu. "Kimin bu kadar çok cilt kremi çeşidine ihtiyacı olur ki?" diye sordu, etiketinde EKSTRA SIKILAŞTIRICI YAŞLILIK KARŞITI GECE BOYU YENİLENME SERUMU yazan bir kutuyu raftan alarak. "Herkesin cilt hastalıkları mı var? Cilt hastalıklarıyla ilgili ölümlerin yaşandığı bir salgın mı oldu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim.

"Bu çok garip!"

"Senin için söylemesi kolay, tatlım," dedi yanımızda dikilen gür saçlı ve halka küpeli bir kadın. "Bebek gibi bir tenin var!"

Emma kutuyu çabucak aldığı rafa bıraktı ve oradan sessizce uzaklaştık.

Millard pek konuşmuyordu (çünkü ona konuşmaması için yal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

varmıştım) fakat kulağıma çalınan belli belirsiz iç çekişlerden ve *hmm* seslerinden aklının bir köşesine bir şeyler not ettiğini anlayabiliyordum. Millard'ın yirmi dört saat içinde burada olup biten her şeyi kâğıda dökmesinin kaç döngü günü, hatta kaç ömür süreceğini merak ettim.

En nihayetinde giysi reyonuna vardığımızda daralan zamanımızın baskısını ensemde hissediyordum. Amansızca akıp giden zaman, içeri girdiğimizden beri gözlerini üzerimizden ayırmayan sıradan insanlar, uzun süre aynı yerde kalırsak Bayan Peregrine'in bizi bulacak olması beni endişelendiriyordu. Oysa evimden kilometrelerce uzaktaydık ve Bayan Peregrine de muhtemelen Toz Ana'nın tozunun etkisiyle hâlâ uyuyordu. Haliyle arkadaşlarımın alışveriş sepetimize doldurdukları kıyafetlere doğru düzgün dikkat etmedim. Aç olduğumu da ancak kasa sırasına girdiğimizde fark ettim. Herkesin midesi kazınıyordu fakat yiyecek bir şeyler almak için tekrar mağazaya dalmak yerine kasanın sağından solundan ne bulabildiysek onları aldık: çikolatalar, Funyuns,* şekerlemeler.

"Ölümsüz yiyecekler," dedi Emma, Wild Cherry Jim Jams paketinin arkasındaki son tüketim tarihini görünce. "Ne acayip!"

Kasadan geçtik ve tuvaletlere yöneldik. Herkes içeri girip, satın aldığımız giysileri denemeye koyuldu. Fakat teker teker dışarı çıktıkları esnada kat etmemiz gereken daha tonla yolumuz olduğunu fark ettim. Dünyanın en sıradan mağazasında satılan en sıradan kıyafetleri giyiyorlardı fakat yine de henüz kimseyi ikna edecek kadar sıradan görünmüyorlardı. Belki yeni giysileri içinde rahat değillerdi. Belki de onları eski kıyafetleri içinde görmeye o kadar alışmıştım ki görünüşlerindeki bu ani değişiklik beni hazırlıksız yakalamıştı fakat her nedense kostüm giyiyor gibi görünüyorlardı.

Emma dışında herkes. Altında siyah renkli dar paça bir kot, ayaklarında beyaz renkli bir çift Reebok Classics ve üstünde kök birası renginde dalgalı kesim bir bluzla tuvaletten çıkmıştı. O, kaş-

---

* 1969 yılında Frito-Lay çalışanı George Bigner tarafından icat edilen soğan aromalı atıştırmalık. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

larını çatarak aynaya döndüğü esnada ne kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemedim.

"Erkek gibi görünüyorum."

"Harika görünüyorsun. Ve modern."

İç geçirdi ve eski elbisesini gelişigüzel tıktığı plastik torbayı aldı. "Bunu özlemeye başladım bile."

"Bu kumaş hiç... *kaşındırmıyor*," dedi Bronwyn, onun için aldığımız gri renkli svetşörtü çekiştirerek. "Bir türlü alışamıyorum."

O anda Enoch kalın tabanlı bir çift siyah spor ayakkabı, iki dizine de birer yanan kurukafa işlenmiş bir eşofman altı ve üzerinde SIRADAN İNSANLAR BENİ KORKUTUYOR yazan bir tişörtle tuvaletten çıktı.

Emma başını iki yana salladı. "Bu, ne giyeceğini son seçişindi."

Hiçbir şeyi iade edecek zamanımız olmadığından o halde kapıya yöneldik. Hem de her nasıl olduysa içeri girerken üzerimize çektiğimiz bakışlardan daha fazlasını üzerimize çekerek. Alışveriş arabamızı otomatik kapıların arasından geçirdiğimiz esnada bangır bangır, tiz bir alarm sesi yükseldi.

"Bu da nesi?" diye ciyakladı Emma.

"Aldığımız her şeyin, ııı, parasını ödememiş olabiliriz," dedi Millard.

"Ne! Ama neden?" dedim.

Mavi yelekli iki adam hızlı adımlarla bize doğru yürüyordu.

"Huylu huyundan vazgeçmez," dedi Millard. "Neyse, kafanıza takmayın, koşun!" Alışveriş arabasını elimden kaptığı gibi arabaya doğru koşturmaya başladı. Hiç değilse en azından yüz kişi kaldırımda kendi başına manevra ederek giden alışveriş arabasını ve arabanın peşinden koşturan tuhaf görünümlü bir avuç çocukla iki güvenlik görevlisini izliyordu.

Torbalarımızla arabaya atladık. Anahtarı kontağa takıp çevirdiğim anda araba irkilmeme yol açan yüksek sesli bir kükremeyle çalıştı. Gazı kökledim ve park halindeki araçların oluşturduğu koridora uçarcasına dalıp, ezilmemek için kendilerini iki yana atan mavi yelekli güvenlik görevlilerinin arasından geçtim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eğer kanunu çiğneyeceksen en azından biraz *havan* olsun, Millard," dedi Emma. "Ama sen alelade yankesiciler gibi davranıyorsun!"

"Kameralardan haberim vardı," dedi Millard. "Ama kimse bana alarmlardan bahsetmedi!"

◆ ◆ ◆

Birkaç kilometre boyunca polis ışıklarını görme korkusuyla sık sık dikiz aynasına bakarak eyaletler arası yolda süratle ilerledikten sonra peşimizde kimsenin olmadığına kanaat getirdim. En nihayetinde dar bir eyalet yoluna döndük ve kıyıdan uzaklaşarak Florida'nın kalbine doğru yol almaya başladık. H'nin Mel-O-Dee haritasına çizdiği çember, eyaletin merkezinde bulunan ve yalnızca tek bir anayolun kestiği bir alanı çevreliyordu. Şu anda o yolun üzerindeydik. Dairenin orta yerinde de Denizkızı Düşler Diyarı vardı. Alev Alan'ı orada bulup bulamayacağımızdan pek emin değildim ama haritanın o kısmında işaretlenmiş tek yer olduğundan aramaya oradan başlamak mantıklı görünüyordu.

"Bekle bir dakika," dedi Bronwyn arka koltuktan. "Şu anda okyanustan *uzaklaşıyoruz*. Neden denizkızları bataklığın ortasında yaşasın ki?"

"Gerçek değiller," dedim. "Bu yalnızca eski ve ucuz bir turist tuzağı."

"Olabilir," dedi Millard, "fakat Denizkızı Düşler Diyarı'ndan *Tuhaf Gezegen'de* de bahsediliyor." Kitabı kaldırarak bana gösterdi, sonra orada yazanları yüksek sesle okumaya koyuldu. "Tuhaf dostu, çiçeği burnunda cazibe merkezi ziyaretçilerine enfes su gösterileri sunuyor. Hem de civarda konaklamaya uygun bir zaman döngüsü bile var! Çocukları getirmeyi sakın unutmayın!"

"Bu denizkızlarının tuhaf olduğu anlamına gelmez," dedi Emma. "Yalnızca kasabada bir döngü olduğunu söylüyor."

"Ya da eskiden öyle olduğunu," dedi Millard. "Bu seyahat rehberinin neredeyse yetmiş yıllık olduğunu unutmayın. Burada yazan her şeye büyük bir şüpheyle yaklaşmamız gerek."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arabayla yolumuza devam ettik. Güneş gökyüzünde alçalırken yol her iki yönde çift şeritten tek şeride düştü. Florida'nın hepten bambaşka bir eyalet izlenimi veren bir bölgesine giriyorduk. Zengin sahil kesiminden uzaklaştığımızdan artık ne zincir mağazalardan eser vardı ne de yeni inşa edilmiş parlak yapılardan. İki yanımız da ağaçlarla çevriliydi ve ara sıra karşımıza çıkan boşluklardan tek görebildiğimiz, kendi çileğinizi toplayabildiğiniz çilek tarlalarının tabelaları, bomboş topraklar ve saman balyalarıydı.

Burada, kilometrelerce uzanan ve sanki kurabiye kalıbından çıkmış gibi birbirinin aynısı banliyöler yerine kavşakların etrafına kümelenmiş küçük kasabalar vardı. Daha büyük kasabaların eteklerinde fast food restoranlarına rastlamak mümkündü ve evladiyelik eski bir bankanın, kepenkleri indirilmiş bir sinema salonunun ve tek cepheli bir kilisenin iki yandan kuşattığı cansız ana caddeler en fazla birkaç blok uzunluğundaydı. Trafik lambası olan her kasabada kırmızıya yakalandık ve yapacak daha iyi bir işleri olmadığından banklara tünemiş ihtiyarlar ve yayalar sanki karşılarına çıkan en ilgi çekici şeymişiz gibi bize bakarken öylece oturup beklemek zorunda kaldık. Trafik ışıklarından nefret etmeye başlamıştık. Üçüncü ya da dördüncü trafik lambasında, saçları aslan yelesinden farksız genç bir adam elinde birasıyla bize, "Cadılar Bayramı önümüzdeki ay!" diye bağırdıktan sonra kıkırdaya kıkırdaya arabanın yanından uzaklaştı.

Birkaç kilometre sonra Denizkızı Düşler Diyarı'na ait solgun bir reklam panosunun yanından geçtik. Ondan birkaç kilometre sonra da nihayet oraya vardık. Burası acınası durumdaki birkaç çadır tarafından işgal edilmiş toprak bir araziydi ve biraz ileride, ofis ya da personel yatakhanesi olarak kullanıldığını düşündüğüm cüruf briketinden inşa edilmiş evler vardı. Kapalı bir bahçe kapısı girişi kapatıyordu. Hâl böyle olunca yolun kenarına park ettim ve yürüyerek içeri girdik. Araziyi boylu boyunca arşınlayarak çadırlara doğru seğirttik. Etrafta birileri varmış gibi görünmüyordu ama biraz sonra, en yakınımızdaki çadırın arkasında birinin homurdanıp küfürler savurduğunu duyduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Merhaba?*" dedim, arkadaşlarımı sese doğru yönlendirerek.

Çadırın etrafından dolaşınca palyaço makyajlı iki kişiyle burun burna geldik. Birinin bukle bukle sarı saçları ve üzerinde de bir denizkızı kostümü vardı. Diğeriyse, bacaklarıyla ayakları kostümün içinde sıkışıp kalmış olan kadının beline sarılmış vaziyette arkaya doğru sendeleyerek onu taşımaya çalışıyordu.

"Okumanız yok mu?" dedi denizkızı, bize ters ters bakarak. "Kapalıyız!"

Diğer palyaço ne tek kelime etti ne de bizden yana baktı.

"Kapalı olduğunuzu söyleyen bir tabela görmedik," dedim.

"Eğer kapalıysanız neden kostümlerinizi giydiniz?" diye sordu Enoch.

"Kostüm mü? Ne kostümü?" Kadın besbelli sahte olan kuyruğunu salladı ve tuhaf tuhaf güldü. Derken yüzündeki gülümseme silindi. "Kaybolun, tamam mı? Tadilattayız." Kendisini taşıyan palyaçoyu dirseğiyle dürttü. "George, kımılda biraz."

Diğer palyaço kadını çadıra doğru taşıma işine kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

"Bekleyin," dedi Emma peşlerine takılarak. "Seyahat rehberinde sizinle ilgili yazılanları okuduk."

"Biz hiçbir seyahat rehberinde yokuz, tatlım."

"Hayır, varsınız," dedi Emma. "*Tuhaf Gezegen*'de."

Denizkızının kuyruğu içe kıvrılarak şak diye yine kendisine çarptı. "George, dur." Adam durdu. Kadın bir anlığına şüpheli gözlerle bizi tepeden tırnağa süzdü. "O eski şeyi nereden buldunuz?"

"Biz sadece... bulduk işte," dedi Emma. "Burada görülmeye değer şeyler olduğunu söylüyordu."

"Hadi canım sen de! Burada *yalnızca* doğru türden insanlar için görülmeye değer şeyler vardır. Siz ne tür insanlarsınız?"

"Değişir. Peki ya siz ne tür insanlarsınız?"

"George, beni yere indir." Adam kadının dediğini yaptı ve denizkızı bir koluyla George'a tutunarak öne doğru büktüğü kuyruğunun ucunda doğruldu. Kuyruk kıvrılıp katlanacak bir kostümün aksine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tıpkı bir kas yığını gibi esneyerek büküldü. "Biz gösteri işindeyiz. Fakat uzun zamandır gösterimizi izlemeye layık seyircilerimiz olmadı." Eliyle çadırın kapısına işaret etti. "Gösteriyi izlemek istemez misiniz?"

Tuhaf olduğumuza kanaat getirmiş gibi görünüyordu. Bu durum beni, onun da tuhaf olduğundan şüphelendirdi. Sesindeki o sert ve iğneleyici ton gitmiş, yerine bal gibi bir tını gelmişti.

"Yalnızca ateş gösterisiyle ilgileniyoruz," dedi Bronwyn.

Denizkızı başını hafifçe yana yatırdı. "Bizde ateş gösterisi yok. Yoksa o ateş yutan tiplere mi benziyorum?"

"O halde Alev Alan kim?" dedi Bronwyn.

"Ona verecek bir şeyimiz var," dedim. "Bunun için buradayız."

Bir an için kadının yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi ama hemen sonra kayboldu. "Sizi kim gönderdi?" dedi. Sahte sıcaklığının yerinde yeller ediyordu. "Kimin için çalışıyorsunuz?"

H'nin, adından bahsetmemem için beni ikaz ettiğini anımsadım. "Kimse için," dedim. "Burada bulunmamızın nedeni özel bir iş."

George elini ağzına siper ederek denizkızının kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Buralardan olmadığınızı görebiliyorum." Ses tonu yine tatlıydı. "Bizim gösterimizde alevli şeyler yok fakat neden biraz daha kalıp gösterinin diğer bölümlerinin tadını çıkarmıyorsunuz?"

"Ne yazık ki yapamayız," dedi Emma. "Alev alan bir adam hakkında hiçbir şey bilmediğinizden emin misiniz?"

"Üzgünüm, çocuklar. Fakat üç denizkızımız ve dans eden bir ayımız var. Burada gördüğünüz George da havada kazma çevirir..."

Derken tam o anda çadırın köşesinden iki kişi göründü. Bunlardan biri palyaço makyajlı bir adamdı. Diğeriyse ayı kostümü giyiyordu.

Biz geriye çekilirken, "Akşam yemeği de bizden," dedi, sergilediğimiz tavırdan hiçbir şey anlamayan denizkızı. "Akşam yemeği ve gösteri. Bundan daha iyi ne olabilir ki!"

"Bir şarkı!" diye yanıtladı palyaço ve kayışla göğsüne tutturulmuş kutu şeklindeki müzik kutusunun kolunu çevirmeye başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bunun üzerine tıpkı bir kafatasına benzeyen ve hayatımda gördüğüm en korkunç el yapımı maskeyi takmakta olan ayı ne yapması gerektiğini anlayıp şarkı söylemeye koyuldu. Fakat söylediği şarkının sözleri tuhaf bir dildeydi ve nağmeleri öylesine yavaş, ses tonu da öylesine derindi ki çabucak uykumun gelmeye başladığını hissettim. Arkadaşlarımın aşağı yukarı sallanan başlarından, şarkının onlar üzerinde de benzer bir etkisi olduğunu görebiliyordum.

"*Sofur thu svid thitt*," diye şakıdı. "*Svartur i augum.*"

Geri çekilmeye başladık. "Mümkün değil," dedim. Sözcükler ağzımdan yavaş ve ağdalı çıkıyordu. "Biz... şey yapmak... zorundayız..."

"Kasabadaki en iyi gösteri!" dedi denizkızı, kuyruğunun ucunu bize doğru sallayarak.

"*Far i fulan pytt*," diye şakımaya devam ediyordu ayı adam. "*Fullan af draugum.*"*

"Bana ne oluyor?" dedi Bronwyn, bir rüyadaymış gibi. "Kafamın için pamuk helvaya döndü."

"Benimki de," dedi Millard ve hiçliğin ortasından aniden yükselen sesi denizkızının, ayının ve iki palyaçonun yerlerinden sıçramasına neden oldu. Artık bize yüzlerinde yeni bir açlıkla bakıyorlardı. Eğer şimdiye dek tuhaflığımıza dair herhangi bir şüpheleri vardıysa bile Millard hepsini bir kalemde silip atmıştı.

Her nasılsa birbirimizi itip sürükleyerek arazide düşe kalka koşmayı başardık. Her ne kadar bizi fiziksel olarak, yani elleriyle ve vücutlarıyla durdurmaya kalkışmamış olsalar da oradan kaçmak imkânsız bir girişimmiş gibi görünüyordu. Öyle ki yüz tane dev örümcek ağından kurtulmaya çalışmaktan farksızdı. Kapıya vardığımızda o ağlar kopar gibi oldu. Sağduyumuzu ve konuşma becerimizi tekrar kazandık.

El yordamıyla arabanın kapılarını açtık. Motoru çalıştırdım ve tekerleklerimiz topraktan bir yay tükürürken oradan hızla uzaklaştık.

◆ ◆ ◆

* Bir İzlanda ninnisi. *Uyu, seni kara gözlü domuz. Düş hayaletlerin dipsiz kuyusuna. –çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu korkunç tuhaflar da kimdi?" diye sordu Bronwyn. "Ve bize ne yaptılar?"

"Sürünerek beynimin içine girmeye çalışıyorlarmış gibi hissettim," dedi Enoch. "Ah, o hissi bir türlü üzerimden atamıyorum."

"Abe'in burayı haritada kurukafa ve çapraz kemiklerle işaretlemiş olmasının nedeni bu olmalı," dedi Emma. "Gördünüz mü?" Abe'in kenarlarına notlar iliştirdiği Mel-O-Dee haritasını havaya kaldırıp diğerlerine gösterdi.

"Eğer burası tehlikeli bir yerse neden H bizi buraya yönlendirdi?" diye sordu Bronwyn.

"Belki de bu bir testti," dedi Millard.

"Öyle olduğuna eminim," dedim. "Asıl soru şu: Testi geçtik mi, geçemedik mi? Yoksa bu yalnızca başlangıç mıydı?"

Sanki içime doğmuş gibi bakışlarımı dikiz aynasına kaydırdım ve bir polis arabasının hızla peşimizden gelmekte olduğunu gördüm.

"Polisler!" dedim. "Herkes normal davransın."

"Sence Millard'ın o mağazadan bir şeyler çaldığını öğrenmiş olabilirler mi?" diye sordu Bronwyn.

"İmkânı yok," dedim. "Orası çok geride kaldı."

Yine de peşimizde oldukları aşikârdı. O kadar dibimize girmişlerdi ki bir an için tamponumuza toslayacaklarını sandım. Derken yol genişleyerek çift şeride çıktı ve polis arabası hızlanarak bizimle aynı hizada yol almaya başladı. Fakat ne sirenlerini ne de tepe lambalarını açmışlardı. Kenara çekmem için hoparlörden bana bağırmıyorlardı. Sadece bizimle aynı hizadaydılar. Sürücü gayet rahat bir tavırla dirseğini camdan çıkarmış, bize bakıyordu.

"Ne istiyorlar?" diye sordu Bronwyn.

"İyi bir şey istemedikleri ortada," dedi Emma.

Bu polislerle ilgili bir diğer garip şey ise devriye arabalarıydı. Eskiydi. Otuz, belki de kırk yıllıktı. Polis arabalarının artık bu şekilde üretilmediğini söyledim. Bu arabalar tedavülden kalkalı uzun yıllar olmuştu.

"Belki de paraları yenisine yetmemiştir," dedi Bronwyn.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Olabilir," diye yanıtladım.

Polisler frene basıp geriye düştü. Dikiz aynamda gittikçe küçülen sürücünün, elindeki telsize bir şeyler söylemekte olduğunu gördüm. Derken keskin bir dönüş yaparak toprak bir yola dönüp gözden kayboldular.

"Bu çok garipti," dedim.

"Onlar geri dönmeden buradan gitsek iyi olur," dedi Enoch. "Portman, şu arabayı ninem gibi sürmekten vazgeç ve en sağdaki pedalı sonuna kadar kökle."

"İyi fikir," dedim ve hızlandım. Fakat birkaç kilometre sonra motordan endişe verici bir takırtı yükseldi ve arabanın gösterge panelinde kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı.

"Of, bu da neyin nesi şimdi?" diye homurdandım.

"Tamir edilebilecek kadar basit bir şey olabilir," dedi Enoch. "Fakat bakmadan bilemem."

Güneş yüzünden rengi solmuş, üzerinde STARKE'A HOŞ GELDİNİZ, NÜFUS: 502 yazan bir tabelayı henüz geçmiştik.

Tabelanın az ötesinde SATILIK YILANLAR – İSTER EV HAYVANI İSTER YEMEK yazan el yapımı başka bir tabela daha vardı.

Arabadan yükselen takırtı gittikçe güçleniyordu. 502 nüfuslu Starke isimli bir kasabada durmayı gerçekten istemiyordum ama pek bir seçeneğimiz yok gibi görünüyordu. Ben de arabayı otoparkı neredeyse ıssız olan bir tır yıkama istasyonuna çektim. Hepimiz arabadan indik ve kaportanın altına girip orayı burayı yoklamaya başlamış olan Enoch'u izlemeye koyulduk.

"Bu çok garip," dedi, kısa bir incelemenin sonrasında kaportanın altından çıkarak. "Hangi parçanın arızalandığını görebiliyorum ama neden arızalandığını anlayamıyorum. En az yüz altmış bin kilometre daha dayanmalıydı."

"Birinin o parçayı kurcaladığını mı düşünüyorsun?" dedim.

Enoch çenesini kaşırken yüzüne biraz motor yağı bulaştırdı. "Bunun nasıl mümkün olabileceğini kestiremiyorum fakat bu arızayı başka türlü nasıl açıklayacağımdan da emin değilim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*Nasıl* arızalandığı umurumuzda değil," dedi Emma. "Tek umursadığımız, senin onu tamir edip edemeyeceğin."

"Ve elini ne kadar çabuk tutabileceğin," dedi Bronwyn, gittikçe kararmakta olan gökyüzüne bakarak.

Akşam yaklaşıyordu ve gökyüzünde fırtına bulutları toplanmaya başlamıştı. Görünüşe bakılırsa fırtınalı bir gece olacaktı.

"Elbette tamir *edebilirim*," dedi Enoch, göğsünü şişirerek, "ama şuradaki ayaklı kaynak makinesinin biraz yardımına ihtiyacım olacak." Başını Emma'ya doğru çevirdi. "Ne kadar süreceği ise birkaç şeye bağlı."

"İyi akşamlar," dedi yeni bir ses. Sesin geldiği tarafa döndüğümüzde birkaç metre ötede, otoparkın çayırla buluştuğu yerdeki küçük yükseltinin üzerinde dikilmekte olan bir oğlanla karşılaştık.

On üç yaşlarında görünüyordu. Kahverengi tenliydi. Eski tarz bir tişört giymiş, kafasına da bir kasket takmıştı. Usulca konuşuyordu ama asıl usulca yaptığı yürümekti. Hiçbirimiz yaklaştığını duymamıştık.

"Sen de nereden çıktın?" dedi Bronwyn. "Beni korkuttun!"

"Şuradan," dedi oğlan. Arkasındaki araziye işaret etti. "Benim adım Paul. Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Eğer elinde 1979 model Aston Martin Vantage'a uyumlu çift kelebekli bir karbüratör yoksa hayır," dedi Enoch.

"Yok," dedi Paul. "Fakat o şeyi tamir ederken saklayabileceğiniz bir yerimiz var."

Bu dikkatimizi çekti. Enoch kafasını kaportanın altından çıkardı.

"Peki kimden saklanacakmışız?"

Paul bir an için bizi tepeden tırnağa süzdü. Gölgeler tarafından kuşatılmıştı ve günün son ışıkları arkasında kaldığından tıpkı bir karaltı gibi görünüyordu. Haliyle yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. O yaştaki bir oğlan için biraz fazla otoriter bir tavrı vardı.

"Hiçbiriniz buralardan değilsiniz, öyle değil mi?"

"İngiltere'den geldik," dedi Emma.

"Pekâlâ," dedi. "Buralarda bizim gibiler karanlık çöktükten sonra dışarıda kalmak istemez. Tabii bunun için çok iyi bir nedenleri yoksa."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Bizim gibiler,* derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Emma.

"Bu yolda arabası bozulan şehir dışına çıkmış ilk tuhaflar siz değilsiniz."

"O ne ded..." dedi Millard konuşmaya ilk kez cesaret ederek. "Sen *tuhaf* mı dedin?"

Oğlan hiç yoktan yükselen sözcükler karşısında pek de şaşırmışa benzemiyordu. "Ne olduğunuzu biliyorum. Ben de öyleyim." Döndü ve araziye doğru yürümeye başladı. "Elinizi çabuk tutun. Bu tuzağı kuranlar ağlarına neyin düştüğüne bakmak için geri geldiklerinde burada olmak istemezsiniz. Ve arabanızı da getirin," diye seslendi omzunun üzerinden. "Güçlü olanın onu kolaylıkla itebileceğinden eminim."

Hayretler içinde oğlanın uzaklaşmasını izledik ama ne yapacağımızdan pek emin değildik. Dünyanın bu kesimindeki tuhaflarla olan deneyimimiz bizi tedbirli davranmaya itiyordu. O esnada Emma bana doğru eğilip, "Acaba ona şeyi sorsa mıydık?" dedi.

Ve kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez aklındaki sözcükler Paul'un arşınlamakta olduğu arazinin ötesinde neon harflerle can buldu.

ALEV ALAN

I

Bu bir tabelaydı. Bu, kelimenin tam anlamıyla gerçek, neon bir tabelaydı. Bir zamanlar üzerinde BALEVİ MALİKÂNESİ yazıyor olmalıydı fakat birkaç harfi sönmüştü. Malikânenin –ya da artık her neyse onun– kendisi ise büyük ölçüde çam ağaçlarının arkasında kalıyordu.

Şaşkına dönmüş vaziyette gülümseyerek Emma'yla birbirimize baktık.

"Evet," dedi. "Genç adamı duydun."

"Tuhaflar bir arada kalmalı," dedim.

Ve hepimiz oğlanın peşi sıra ilerlemeye koyulduk.

Paul'un peşinden arazi boyunca ilerleyip çimenler tarafından istila edildiğinden anayoldan görünmeyen toprak bir yoldan aşağı indik. Bronwyn arkada, homurdana homurdana arızalı Aston'u enge-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

beli arazide itmeye çalışıyordu. Ara sıra anayoldan geçen arabaların sesi ve arkamızda kalan tır yıkama istasyonunun havalı frenlerinden yükselen tıslama dışında akşam sessizdi.

Eski motel tabelasını geçip ağaçları aştık. Ve işte, motel karşımızdaydı – ya da ondan geriye kalanlar. V şeklindeki çatısı, böbrek şeklindeki havuzu ve ana binanın etrafına serpiştirilmiş bungalovlarıyla muhtemelen 1955 yılının en havalı mekânlarından biriydi ama şimdi terk edilmiş bir bina izlenimi veriyordu. Çatı muşambalarla yamanmıştı. Avlu iyiden iyiye serpilmiş ağaçlardan oluşan balta girmemiş bir ormandan farksızdı. Hurdaya dönmüş arabalar otoparkta paslanıyordu. Havuz birkaç santim yüksekliğindeki yeşil renkli su ve karanlıkta tam olarak görmekte zorlansam da timsah olduğunu düşündüğüm uzun, somun şeklindeki bir karaltı dışında bomboştu.

"Mekânın görünüşüne aldanmayın," dedi Paul. "İçerisi daha güzeldir."

"Hayatta oraya girmem," dedi Bronwyn.

"Burası bir döngü olmalı, hayatım," dedi Millard. "Eğer öyleyse içerisinin çok daha güzel olduğundan *adım gibi* eminim."

Döngülerin giriş noktaları genellikle fena halde korkutucu olurdu. Bu da sıradan insanları oradan uzakta tutmaya yarardı. Kaldı ki *Tuhaf Gezegen*'de de Denizkızı Düşler Diyarı'nın yakınlarında "konaklamaya uygun bir döngü" olduğundan bahsediliyordu. Alev Alan, bahsi geçen döngü olmalıydı. Bu, oğlanı takip etmemiz açısından yeterince iyi bir neden olmasa da Enoch arabayı tamir edene dek de oradan ayrılamazdık.

"*Bakın*," dedi Bronwyn dişlerinin arasından ve hepimiz tır yıkama istasyonuna doğru döndük. Külüstür polis arabası geri dönmüştü. Yavaşça istasyonun yanından geçiyor, arama ışığı anayolu sağlı sollu tarıyordu.

"İçeri giriyorum," dedi Paul. Bu yeni tehlikeden ötürü sesi gergindi. "Siz de beni takip etseniz iyi olur."

İkna edilmemize gerek yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Paul bizi motelin otoparkına açılan uzun ve gizlenmiş bir araba yolundan geçirerek iç avluya çıkardı. Cesaretimizi toplayıp içeri girdik. Bronwyn peşimiz sıra arabayı itmeye devam ediyordu. Yarı yolda hafif bir iç boşalması hissettim ve önümüzdeki akşam karanlığı, göz açıp kapayıncaya dek yerini gün ışığına bıraktı. Serin, parlak bir sabaha ve fosforlu pembeye boyanmış, yepyeni sayılabilecek motel odalarıyla çevrili temiz, taş döşeli bir avluya adım atmıştık. Burada, çatıdaki muşambalardan eser yoktu, havuzun masmavi suyu ışıl ışıl parlıyordu ve otoparktaki hurdalar gitmiş, yerlerine ellili ve altmışlı yıllara ait muhteşem arabalar gelmişti. Demek ki o dönemlerde olmalıydık. Altmışların sonu ya da yetmişlerin başlarındaydık.

"Arabaları bile alacak şekilde inşa edilmiş bir döngü girişi," dedi Millard. "Ne kadar da modern!"

Paul'a yetişmek için koştum. "Tamam, artık buradayız. Şimdi lütfen sorularımızı cevaplar mısın?"

"Bayan Billie'ye sorsanız daha iyi olur," dedi. "Mekânı o idare ediyor."

Bizi avludan geçirerek diğerlerinden ayrı duran ve yanındaki tabelada OFİS yazan bir bungalova doğru götürdü.

"Onu buraya bırakabilirsin," dedi Paul, Bronwyn'e. "Burada kimse ona musallat olmaz."

Bronwyn, Aston'u itmeyi bıraktı ve öndeki gruba yetişmek için koşturdu. Burada, yani döngünün bu tarafında başka insanlar da vardı. Bir çift yaşlı adam havuzun yanında oturmuş, çapraz bulmaca çözüyordu. Biz önlerinden geçerken gazetelerini aşağı indirdiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka bir bungalovun perdesi hafifçe aralandı ve pencerenin öte yanında bir kadın suratı belirdi.

"Bayan Billie?" dedi Paul, ofisin kapısını çalarken. Sonra kapıyı açtı ve içeri girmemiz için bize işaret etti. "Bu insanların arabası arızalanmış."

İçerisinde bir kayıt masası, birkaç tane de sandalye olan küçük bir odaya doluştuk. Paul'un konuştuğu kadın o sandalyelerden birinde oturuyordu. Yaşlıca, beyaz tenli bir kadındı. Üzerinde hoş bir elbise vardı, ruj sürmüştü ve kollarını koruyucu bir tavırla kucağındaki üç küçük finoya dolamıştı.

"Ah, Tanrım," dedi kadın, yoğun bir güneyli aksanıyla. Finolar titredi. Kadın ayağa kalkmaya bile yeltenmedi. "İçeri girdiklerini gören oldu mu?"

"Sanmıyorum," dedi Paul.

"Haydutlardan haber var mı?"

"Onlardan hiçbir iz yok."

Eğer haydutlar polis arabasındaki adamlarsa, Paul bizim için yalan söylemişti. Bunun nedenini kestiremiyordum fakat yine de ona minnettardım.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Bayan Billie, başını sertçe iki yana sallayarak. "Bu bir risk. Her defasında risk. Fakat artık burada olduğunuza göre..." Kemik çerçeveli gözlüğünü hafifçe indirip bize baktı. "Sanırım sizi öylece kurtların önüne atamam, değil mi?"

"Beni bağışlayın," dedi Paul, "fakat ilgilenmem gereken bazı işler var."

Paul dışarı çıktı. Bayan Billie gözlerini bir an olsun üzerimizden ayırmıyordu. "Buraya yaşlanmaya gelmediniz, öyle değil mi? Burada zaten yeterince moruk var ve eğer ölmeyi kafanıza koyduysanız yolunuza devam edip başka bir yerde ölebilirsiniz."

"Ölmeyeceğiz," dedim. "Sadece bazı sorularımız var."

"Mesela... buranın müdiresi siz misiniz?" dedi Bronwyn.

Bayan Billie kaşlarını çattı. "Müdür ne?"

"Yani bir ymbryne misiniz?" dedi Bronwyn.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, Tanrım!" dedi Bayan Billie, sandalyesinde geriye doğru irkilerek. "Gerçekten *o kadar* yaşlı mı görünüyorum?"

"O bir *yarı*-ymbryne," dedi Emma.

"Daha az maharetli bir ymbryne gibi düşünebilirsiniz," diye açıkladım arkadaşlarıma.

"Buranın müdürüyüm ve bu da yeterli," dedi Bayan Billie. "Paraları toplarım ve mekânı ayakta tutmaya çalışırım. Rex saati kurmak için birkaç haftada bir uğrar." Karşıdaki duvarın dibinde duran büyükbaba saatine işaret etti. Bu eski, masif ve aykırı sayılabilecek kadar şatafatlı saat, motelin cırtlak renkli dekorasyonuyla tam bir tezat içindeydi.

"Rex mi?" dedim.

"Rex Posthlewaite. Müstesna döngü bekçimiz. Sıhhi tesisattan ve elektrik işlerinden de biraz anlar ama onlar için lisansı yok."

"Şimdi şunu iyice anlayalım. Burada gerçek bir ymbryneniz yok ve şu çakma olan da yalnızca birkaç *haftada* bir uğruyor."

"Zamanı yalnızca o başa sarabiliyor. Bir de sanırım diğer döngü bekçileri. Ama Rex, Florida'nın kuzey kesiminde tek başına çalışıyor. Yani pek seçme şansım yok."

"Hastalanırsa ne oluyor?" diye sordu Millard.

"Ya da ölürse?" dedi Enoch.

"Buna izni yok."

"Her neyse. Bakalım bu şey neye benziyormuş?" dedi Enoch, saate doğru bir adım atarken. "Daha önce hiç böyle bir..."

Üç köpek birden var güçleriyle havlamaya başladı.

"Sakın ona yaklaşma!" diye çıkıştı Bayan Billie.

Enoch koşarcasına saatten uzaklaştı. "Sadece bakıyordum!"

"O zaman bakma," dedi Bayan Billie. "Döngü saatimi kurcalamana izin veremem, evlat. Her şeyi bozabilirsin."

Enoch burnundan soluyarak kollarını kavuşturdu. Sadede gelmenin zamanı olduğuna kanaat getirerek, köpekler havlamayı kestikten sonra, "Sizin için bir şeyimiz var," dedim.

H'nin verdiği, üzerinde ALEV ALAN yazan paketi uzattım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gözlüğünün çerçevesinin üzerinden pakete şöyle bir baktı. "Bu da nedir?"

"Bilmiyorum ama eğer buranın müdürü sizseniz, paket size gönderilmiş olmalı."

Kaşlarını çattı. "Sen aç."

Kâğıdı yırtarak açtım. H paketi bana verdiğinden beri içinde ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

Bu, köpeklere verilen ödül mamalarıyla dolu bir keseydi. Etiketinde TAM TADINDA! TAM EĞLENCE! yazıyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı Emma.

Bayan Billie'nin yüzü aydınlandı. "Ah, ne hoş! Hem de kızların en sevdiğinden!" Köpekler keseyi gördü ve kıvranmaya başladı. Bayan Billie keseyi elimden kaptığı gibi köpeklerin başlarının üzerinde havaya kaldırdı. "Hop! Hop! Açgözlü olmayın!"

"Tüm bunlara *köpek maması* getirmek için mi katlandık?" dedi Enoch.

"Herhangi bir köpek maması değil," dedi Bayan Billie, keseyi çantasına atmak için dönerken. Köpekler de burunlarıyla keseyi takip etti.

"Kimden geldiğini merak etmiyor musunuz?" diye sordu Emma.

"Kimden olduğunu biliyorum. Onu gördüğünüzde lütfen teşekkürlerimi iletin ve onu tekrar Noel listeme eklediğimi söyleyin. Şimdi..." Köpekleri göğsüne bastırdı ve onlarla birlikte ayağa kalktı. "Kızları çişe götürmem gerek. O yüzden size mekânımın kurallarını söyleyeyim. Kural bir. Saatime dokunmayın. Kural iki. Burada gürültü patırtıdan hoşlanmayız, yani gürültü yapmayın. Kural üç. Bitişikteki benzin istasyonumuzun arızalanan arabanızı tamir edebileceğiniz bir tamirhanesi var. İşiniz bittiğinde gitmenizi umuyorum. Boş odamız yok."

Dışarı çıkmak için arkasını döndü.

"*Bizim* için herhangi bir şeyiniz var mı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Bir ipucu," dedim. "Biz bir... portal arıyoruz." Hiç değilse bile paketin karşılığında bize işimize yarayacak, sonraki istikametimizi ta-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yin etmemize yardımı dokunacak bir şeyler verebileceğini ummuştum. Bu bir harita ya da üzerinde adres yazılı bir kartpostal bile olabilirdi.

"Ah, tatlım. Eğer zaten bir ipucunuz yoksa korkarım size yardım edemem!" Kahkahayla güldü. "Şimdi davranın bakalım, kızları yürüyüşe çıkarmam gerek."

◆ ◆ ◆

Avluya çıktık ve Balevi Malikânesi'nin sakinleri bizi kepenklerin arasından izlerken ısısız yüzme havuzunun kenarında durup konuşmaya başladık.

"Köpek maması," dedi Bronwyn. "Buna inanamıyorum."

"Paketin içindekinin hemen hemen hiç önemi yok," dedi Enoch. "Önemi olan tek şey onu teslim etmiş olmamız."

"Bize güvenebileceğinden emin olmak istiyor," dedim.

Paul dikildiğimiz yere geldi.

"Bitişikteki tamirhaneyle konuştum," dedi, Balevi'nin bungalovlarının ötesindeki bir binaya işaret ederek. "Bazı yedek parçaları var fakat karbüratörden pek emin değilim."

"Bir lokma anahtarı bile hiç yoktan iyidir," diye yanıtladı Enoch. "Teşekkürler."

Paul başıyla onayladı ve telaşlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı. Biz de sonraki adımımızı planlamak için kafa kafaya verdik.

"Bir sonraki durağımız ne olacak? Yani şu *portal*?" diye sordu Bronwyn. "Onu nasıl bulacağız?"

"Sağa sola sorarız," dedi Emma. "Birileri bir şeyler biliyor olmalı."

"Tabii H bizi buraya sebepsiz yere göndermediyse," dedi Enoch, "sabrımızı sınamak dışında."

"Öyle bir şey yapmaz," dedi Emma.

Enoch ayağının dibinde duran plaj topuna bir tekme savurdu. Top havalanarak havuza düştü. "Belki siz oyuna getirilmeye alışık değilsinizdir ama bu tam da Abe'in yapacağı türden bir şey –en azından bana– ve bu herif de onun için çalışıyormuş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*Onunla*," dedi Emma. Ne zaman biri büyükbabamı eleştirse suratı asılıyordu.

"Aynı şey!"

"Artık gidip şu arabayı tamir eder misin!" diye bağırdı Emma. "Bizimle gelmenin tek nedeni buydu, öyle değil mi?"

Enoch incinmiş gibi göründü. "Hadi, Bronwyn," diye mırıldandı, "kraliçe bir kez daha emirler yağdırmaya başladı."

Enoch ve Bronwyn arabaya gitti. Enoch arabaya bindi, tamirhaneye doğru işaret etti ve, "TAM YOL İLERİ!" diye bağırdı.

Bronwyn başını iki yana sallayıp iç çekti. "Tüm bunlardan sonra iki kişilik bir akşam yemeği yesem iyi olacak," dedi. Ardından ellerini tampona koydu ve itmeye başladı.

"Ah, merhaba, genç adam. Merhaba, genç hanım!"

Sesin geldiği tarafa dönünce gülümseyen bir adamın uzun adımlarla bana doğru yürümekte olduğunu gördüm. Elimi büyük, nasırlı avucunun içine aldı ve el sıkıştık. "Adelaide Pollard, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Uzun boylu, siyahi bir adamdı. Mavi renkli güzel bir takım elbise giymiş, kafasına da üzerindekilere uygun bir şapka takmıştı. Yetmiş yaşlarında görünüyordu ama bir döngüde olduğumuzdan daha yaşlı da olabilirdi.

"Adelaide," dedi Emma gülümseyerek. Daha önce hiçbir yabancıya böylesine gülümsediğine tanık olmamıştım. "Bu hiç alelade bir isim değil!"

"Doğrusunu söylemek gerekirse ben de alelade bir adam değilim! Sizi küçük bataklığımıza getiren nedir?"

"Denizkızı Düşler Diyarı diye bir yerde durduk," dedi Millard ve o anda Adelaide'in yüzünün bulutlandığını gördüm. "Sanırım bizi büyülemeye ya da o tür bir şeyler yapmaya çalıştılar."

"Ama kaçtık," dedi Emma, "sonra peşimize polisler takıldı. Tam polislerden kurtulduk derken bu defa da arabamız arızalandı."

"Bunları duyduğuma gerçekten üzüldüm," dedi adam. "Düşündükçe kahroluyorum. İnsanlar kendi türlerine oyunlar oynuyor. Bu çok üzücü."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onlar kim?" diye sordu Emma.

"Yoldan çıkmış birkaç serseri," dedi. "Buraları bilmeyen, evinden uzak düşmüş tuhafları küçük tuzaklarına çekip sonra onları otoyol haydutlarına satmaya çalışıyorlar."

"Yani polislere mi?" dedim.

"Sahte polislere. Onlara çete de diyebilirsin. Bizim gibileri taciz ederek, çalıp çırparak, sanki ülke yalnızca onlara aitmiş gibi oyunlar oynayarak otobanda bir o yana bir bu yana gelip giderler. Birkaç kabadayıdan ve dolandırıcıdan fazlası değiller."

"Eskiden yalnızca o gölge yaratıklarıyla uğraşırdık," Tekerlekli sandalyedeki yaşlı, beyaz bir adam Adelaide'in arkasından gelmişti. Pantolonunun sol paçası yukarı sıvanıp iğneyle tutturulmuştu. Adamın kucağında, yanmakta olan sigarasının külünü silktiği bir kül tablası vardı. "Yemin ederim bazen onları özlüyorum. Yaratıklar yok olduğundan beri bu haydutlar işin suyunu çıkardı. Canları ne isterse yapabileceklerini düşünüyorlar." Öndeki eksik dişlerinin arasındaki boşluğa sıkıştırdığı sigarasından derin bir nefes çekti. "Bu arada ben Al Potts." Bizi, başını hafifçe öne eğerek selamladı. "Siz, Bay Potts, diyebilirsiniz."

"Bunların beni ne kadar üzdüğünü anlatamam, gençler," dedi Adelaide. "Siz çok iyi insanlara benziyorsunuz."

"Öyleyiz," dedi Millard. "Ama başımızın çaresine bakabiliriz."

Adelaide, "O az önce, *'Öyleyiz,'* mi dedi!" diyerek güldü. "Bunu sevdim."

Bay Potts öne doğru eğilip dişlerinin arasındaki boşluktan yere tükürdü. "Biraz fazla gülüyorsun, Adelaide."

Adelaide ona aldırış etmedi. "Ne yazık," dedi. "Burası eskiden güzel bir yerdi. Sizin gibi hoş tuhaflar iyi zaman geçirmek için buraya gelirdi. Şimdi insanlar, ara sıra kıyıya vuran gemi enkazlarından farksız ve geldiklerinde de buraya saplanıp kalıyorlar."

"Ben saplanıp kalmadım," dedi Bay Potts. "Ben emekli oldum."

"Tabii tabii, Al. Kendini kandırmaya devam et."

"Bu döngüyü kuran ymbryneye ne oldu?" diye sordu Millard.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden döngüyü korumanıza yardım etmek için burada kalmadı?"

Adelaide bana baktı ve bir ıslık çaldı. "*Ymbryne*. Bu kelimeyi en son ne zaman duymuştun, Al?"

"Çok uzun zaman önce," dedi Bay Potts.

"Bir ymbryne görmeyeli en az... ah, kırk sene olmuştur," dedi Adelaide. Sesi geçmişe duyduğu özlemle yumuşamıştı. "Gerçek bir ymbryneden bahsediyorum. Surat değiştirmeyi bile beceremeyen şu yarımlardan değil."

"Nereye gittiler?" diye sordu Emma.

"Doğrusunu istersen sayıları hiçbir zaman pek fazla olmadı," dedi Bay Potts. "Ellili yıllarda yaşadığım Indiana'daki döngünün, ymbrynesini civardaki başka bir döngüyle paylaştığını hatırlıyorum. Bayan Pigeon Hawk.* Derken günün birinde hortlaklar ve gölge yaratıkları aniden her yeri istila etti. Ymbrynelerden, zehirden bile daha çok nefret ederlerdi. Onları başlarından savmak için ellerinden geleni yaptılar. Ve gayet iyi bir iş çıkardılar."

"Nasıl?" diye sordu Emma. "1908 yılından beri Avrupa'da gölgelerle ve hortlaklarla uğraşıyoruz. Bizim ymbrynelerimizden de bir o kadar nefret ediyorlar fakat ymbrynelerin pek çoğu hayatta kalmayı başardı."

"Hortlakların nasıl çalıştığı konusunda uzman olduğumu söyleyemem," dedi Adelaide. "Ama şundan eminim. Bizim ymbrynelerimiz de en az başkalarınınki kadar çetin ceviz ve zekiydi. Amerikalı bir ymbryneye hayatımı emanet ederim – tabii onlardan birini bulabilirsem. Anlayacağınız cesaret yoksunu değillerdi."

"Ve ymbryneler yerine, sözde döngü bekçileriniz var," dedi Millard. Sesi kuşkucuydu.

"İhtiyar Rex," dedi Potts. "Vasat bir bekçi. Rezil bir ayyaş."

"İçki mi içiyor?" dedi Millard.

"Hem de çadır vaizi gibi," dedi Adelaide. "Rex birkaç haftada bir döngü saatini kurmak için gelir, gündüz geceye döner vesaire vesaire..."

---

* (İng) Güvercin Doğanı. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve ardından Bayan Billie'nin ev yapımı çavdar viskisinden bir şişeyi kafaya diker," dedi Potts, "Sanırım Bayan Billie ona ödemeleri viskiyle yapıyor."

Emma, Millard'a döndü ve, "Daha önce hiç böyle bir şey duymuş muydun?" diye sordu.

"Yalnızca doğruluğu kanıtlanmamış bir şekilde," diye yanıtladı Millard.

Adelaide ellerini çırptı. "Siz yemek yediniz mi? Odamda bir demlik dolusu kahve var ve Al'in de daima bir yerlere istiflenmiş kızarmış hamur tatlısı vardır."

"Hamur tatlılarımı rahat bırak," dedi Potts.

"Bu gençler kötü bir gün geçiriyor, Al. Hamur tatlılarını getir." Potts ağzının içinde bir şeyler geveledi.

Adelaide bizimle birlikte avlunun diğer tarafındaki odasına doğru yürümeye başladı. O esnada kapalı bir kapının ardında yüksek sesle opera söylemekte olan bir kadının bungalovunun önünden geçtik.

"Bu sabah bülbül gibi şakıyorsunuz, Barones!" diye bağırdı Adelaide.

"*Teşekkürleeeeeeeeer*," diye yanıtladı kadın, şarkı söylemekten vazgeçmeden.

"*Bana mı öyle geliyor*," diye fısıldadı Emma, "*yoksa buradaki herkes biraz...*"

"Kafayı mı sıyırmış?" dedi Potts ve kıkır kıkır gülmeye başladı. "Evet, öyleyiz, tatlım. Evet, aynen öyleyiz."

"Vay canına, kulakları iyi işitiyormuş," dedim.

"Gözlerimin işi bitti," dedi Potts, tekerlekli sandalyesiyle bizi geçerken. "Ama kulaklarım hâlâ duyuyor."

Adelaide'in bungalovunun oturma odasındaki küçük masanın etrafına doluşarak kahve içip hamur tatlısı yedik. Küçük odada yalnızca çiçek desenli bir kanepe, bir sandalye, cıvatalarla duvara tutturulmuş düğmeli bir televizyon ve vazoda çiçekler vardı. Kapının yanında duran bir valiz gördüm ve ona valizi sordum.

"Ah, buradan ayrılıyorum," dedi Adelaide.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Potts güldü. "Sürekli bunu söyleyip duruyorsun."

"Ha bugün ha yarın."

Potts'a baktım. Başını iki yana salladı.

"Kansas City'ye gideceğim," dedi Adelaide. "Eski bir kız arkadaşımı görmek için."

"Hiçbir yere gideceğin yok," dedi Potts. "Sen de tıpkı geri kalanımız gibi burada mahsur kaldın."

Burası bana Alzheimer olan anneannemi ziyaret ettiğimiz yaşlı bakım evini anımsatıyordu. Onun da tek bahsettiği oradan ayrılmaktı ama elbette bunu asla gerçekleştiremedi.

"Bir portal bulmamız gerek," dedim. "Civardaki bir portal hakkında kulağınıza gelen bir şey oldu mu?"

Adelaide, homurdanarak başını iki yana sallayan Potts'a baktı. "Ben duymadığıma eminim," dedi Adelaide.

"Portal diye bir şey yoktur," dedi Millard. "Kime sorsak aynı cevabı alacağız. Çıkmaza düştük."

"Gidip baronesle konuşmalısınız," dedi Adelaide. "Ya da doksanlık vücut geliştiricimiz Weiss'la. O ikisinin dünyada görmediği yer yoktur."

"Konuşacağız," dedim. "Teşekkürler."

Bir iki dakika boyunca konuşmadan hamur tatlılarımızı yedik. Ardından Bronwyn kahve fincanını sertçe masaya bırakıp, "Umarım patavatsızlık etmiyorumdur fakat siz beylerin tuhaflıkları nedir?" deyiverdi.

Adelaide öksürüp bakışlarını yere indirirken Potts soruyu duymamış gibi yaptı. "Dışarı çıkıp biraz güneşlenmeye ne dersiniz?" diye sordu.

Arkadaşlarımla bakıştık. Bu garip bir andı.

Dışarı çıktık. O esnada Paul oradan geçiyordu.

Adelaide kolunu kaldırıp el sallayarak, "Genç adam!" diye bağırdı.

Paul yanımıza geldi. Kolunun altında ince ve boğumlu bir ağaç dalı, elinde de bir bıçak vardı. "Evet, efendim?"

"Bu çocuklar bir... neydi o aradığınız şey?"

"Bir portal," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah," dedi Paul, başını aşağı yukarı sallayarak. "Elbette."

Hiç de kafası karışmış gibi durmuyordu. Sanki aranması gayet normal bir şeyden bahsediyorduk.

"Gerçekten mi?" dedim.

"Biz artık kendi işimizin başına dönsek iyi ederiz," dedi Adelaide ve Pott'un tekerlekli sandalyesinin tutamaçlarını kavrayıp itmeye başladı. "Size bol şanslar."

"Yemek için teşekkür ederiz," dedi Bronwyn. "Eğer sizi huzursuz ettiysem özür dilerim."

Bir an için olduğum yerde büzüldüm. Bunu da duymamış gibi yapıp Adelaide'in bungalovunda gözden kayboldular. Bu bir anlık münasebetsizliği arkamızda bırakmaya çalışarak Paul'e döndük.

"Portalın nerede olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Emma.

"Tabii ki biliyorum," diye yanıtladı Paul. "Ben oralıyım."

"Sen bir portaldan mı geldin?" dedi Millard. "Fakat portal diye bir şey yokt..."

"Ben Portallıyım," dedi Paul. "Hani şu kasaba var ya? Portal, Georgia?"

"Portal diye bir kasaba mı var?" dedim.

"Pek ünlü ya da bilinen bir yer değildir. Ama evet."

"Nerede? Haritada bize yerini gösterebilir misin?"

"Elbette gösterebilirim. Ama asıl gitmek istediğiniz yer kasaba mı? Yoksa yakınlarındaki döngü mü? Kasabada pek görülecek bir şey yok da."

Sırıttım. "Döngü. Kesinlikle."

"O halde durumlar değişir. Döngüye bensiz giremezsiniz."

"Ben diplomalı bir kartografım," dedi Millard. "En karmaşık yol tarifleriyle bile başa çıkabileceğimden eminim."

"Mesele yol tarifi değil. Girişin yeri sürekli değişir."

Millard küçümsercesine güldü. "Değişir mi?"

"Yalnızca benim gibiler orayı bulabilir. Yani kâhinler."

"Peki bizi oraya götürebilir misin?" diye sordum.

"Şey. Bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hadi ama," dedi Emma. "İyi birer yolculuk arkadaşı sayılırız."

"Seyahat etmekten pek hoşlanmam. Üstelik bu pek hoş bir yolculuk da sayılmaz."

"Bu kadar kötü olan nedir?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Yalnızca... hoş değil işte."

"Kibrit çöpü! Sana ihtiyacım var."

Bu Enoch'tu. Elleri dirseklerine dek yağ içindeydi. Ellerindeki pisliği Emma'nın yeni giysilerine sürecekmiş gibi yaparak kızın üzerine hücum etti ama Emma çığlığı basıp kaçmayı başarınca gülerek tamirhaneye doğru koşmaya başladı.

Emma'nın bluzunun etekleri pantolonunun içinden çıkmıştı. Enoch'un ardından pis pis bakarak bluzunu düzeltti. "Aptal."

Enoch'u tamirhaneye doğru takip etmeye koyulduk. Paul da bizimle geldi. Görünüşe bakılırsa ne işler karıştırdığımıza dair merakı, ricamızı geri çevirdiği için hissettiği mahcubiyete baskın gelmişti.

Otoparkı boylu boyunca arşınlarken Bronwyn, "Orada yaşlı dostlarımıza tuhaflıklarını sorarak hadsizlik mi ettim?" diye sordu.

"Tuhafların yetenekleri kaslar gibidir," diye yanıtladı Millard. "Uzun süre kullanılmazsa körelebilirler. Belki de onların tuhaf yeteneklerinden geriye hiçbir şey kalmamıştır ve sen de yaralarına tuz basmışsındır."

"Mesele o değildi," dedi Paul. "İzinleri yoktu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Emma.

"Başımızdaki çete, kendileri dışındaki kimselerin tuhaf yeteneklerini kullanmalarını yasaklayan bir kural koydu. Bu kuralı kimsenin çiğnemediğinden emin olmak için de para karşılığı muhbir bile tuttular."

"Tanrım," dedi Millard. "Bu ne biçim bir ülke?"

"Zalim bir ülke," dedi Emma.

Paul iç geçirdi. "Başka türlüsü var mı ki?"

◆ ◆ ◆

Tabelanın üzerinde ED'İN TAMİRHANESİ yazıyordu fakat bana kalırsa burası eski bir ahırdan farksızdı. Etrafta kimsecikler yoktu. Öyle ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

döngünün bir pazar ya da tatil günü yaratılmış olduğunu düşündüm. Bronwyn, Aston'u araç gereçlerle çevrili boş bir bölmeye itmişti ve Enoch da arabayı çalıştırmayı neredeyse başarmış gibi görünüyordu. Lehimlenmesi gereken bazı metal parçalar olduğunu söyledi. İşi bitirmek için de Emma'nın alevlerine ihtiyacı vardı.

Emma'nın ellerini metali lehimleyecek kadar ısıtması için uzun dakikalar boyunca uğraşıp didinmesi, ellerini birbirine sürtüp ovuşturması gerekti. En nihayetinde elleri neredeyse bembeyaz kesildi. Öylesine tehlikeli bir iş yapıyordu ki kıyafetleri tutuşur korkusuyla ellerini vücudundan olabildiğince uzak tutuyordu. Emma kaputun altına girip kıvılcımlar saçmaya başladığı sırada hepimiz geri çekildik. Bu o kadar gürültülü ve büyüleyici bir manzaraydı ki ancak işi bitip de kan ter içinde ve soluk soluğa kaputun altından çıktığında motelden gelen öfkeli bağrışları duyduk.

Tamirhaneden dışarı fırladık. Kısa süre önce bizi taciz eden külüstür polis arabası Balevi'nin giriş avlusuna park etmişti. Kapıları da ardına kadar açıktı.

"Görünüşe bakılırsa haydutlar sizi buraya kadar izlemiş," dedi Paul. "Kaçsanız iyi edersiniz. Buradan çıkmak için arkadaki yolu kullanın." Tamirhanenin arkasından kasabanın çıkışına doğru uzanan bir yola işaret etti.

"Onları bu canilerin insafına bırakamayız," dedi Millard.

"Ne?" dedi Enoch. "Elbette bırakabiliriz."

Tam o esnada sahte polislerden birinin Bayan Billie'yi avluda kolundan sürüklemekte olduğunu gördük. Üç küçük finosu ayaklarının dibinde deliye dönmüş gibi havlıyor, adamın paçalarını çekiştiriyordu.

"Eğer bana bir dakika verebilirseniz," dedi Bronwyn, "gidip şu adamın çenesini kıracağım."

"Onlarla dövüşmenin hiçbir faydası yok," dedi Paul. "Onları daha da öfkelendirmekten başka hiçbir işe yaramaz. Bir dahaki sefere daha kalabalık ve elleri silahlı gelirler. O zaman her şey daha kötü olur."

"Dövüşmenin her daim faydası vardır," dedi Emma. "Özellikle de kötü adamları ağlattığında." Parmaklarını birbirine geçirip ek-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lemlerini kütürdetti ve hâlâ kor gibi parlayan ellerinden kıvılcımlar uçuştu. "Enoch, araba ne durumda?"

"Yeni gibi," dedi Enoch.

"Güzel. Arabayı çalıştırıp bizim için rölantide beklet." Sonra bana döndü. "Hemen dönerim." Ardından Bronwyn'e baktı. "Geliyor musun?"

Bronwyn kaslarını ısıtmak istercesine omuzlarını çevirip kollarını salladı ve ardından başıyla onayladı.

Emma'nın şu haline içten içe bayılıyordum. Tepesi öyle fena atmıştı ki garip bir şekilde sakin davranıyor, öfkesini muazzam ve yıkıcı bir etki yaratmak için kullanabileceği bir araç gibi görüyordu. O ve Bronwyn motele doğru yürümeye başladılar. Elbette geri kalanımız orada öylece durmayacaktık ama Emma ve Bronwyn ortalığı kasıp kavurmak konusunda en beceriklilerimiz olduğundan birkaç adım arkalarından gittik.

Haydutlardan biri ön avluda Bayan Billie'yi bileklerinden yakalayıp kadına bağıra çağıra sorular yağdırırken diğeri deliler gibi bir bungalovdan öbürüne koşturuyordu. "Buradalarmış. Biliyordum işte!" diye bağırdı ve hışımla Adelaide'in bungalovundan çıktı. "Aranızdan her kim yalan söylüyorsa onu buna pişman edeceğim! Emirlere karşı gelmenin cezasını biliyorsunuz!"

Yakından bakıldığında pek polise benzemiyorlardı. Yeşil renkli kargo pantolon ve askeri botlar giyiyorlardı. Saç kesimleri sıfıra yakındı ve Florida'da büyüdüğüm için gayet iyi bildiğim, kendinden fazlaca emin ve aptal bir yürüyüş tarzına sahiptiler. Daha kısa boylu olanının kalça hizasında bir silah vardı.

"Emirlere karşı gelmek, himaye harcını ödememenizden bile daha fena!" diye bağırdı daha uzunca olanı. "Bir dahaki sefere saatinizin kurulması gerektiğinde belki de ihtiyar Rex çıkagelmez."

"Sakın ona dokunmayın!" diye bağırdı Bayan Billie.

Adam, Bayan Billie'ye tokat atmak için elini havaya kaldırsa da kısa boylu olanı, "İşte buradalar, Darryl!" deyince aniden duruverdi. Bize işaret ederken kısa boylu olanın ağzı O şeklini almıştı.

"Bak, bak, bak," dedi Darryl.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Billie'yi bıraktı. Kadın koşarak HAVUZ KURALLARI tabelasının arkasına saklandı. O esnada ön avluya adımımızı attık ve avlunun havuzla buluştuğu noktada durduk. Adamlarla aramızda yaklaşık altı metre vardı. Emma ve Bronwyn küçük grubumuzun önünde dikiliyordu. Enoch ve bense arkadaydık. Millard sessizdi ve haydutlara yandan taarruz etmek için sessizce o yana ilerlediğini umuyordum. Paul'un önüne geçtim.

"Kasabada yeni olmalısınız," dedi Darryl. Gürültülü bir biçimde boğazını temizledi. "Kullandığınız yol paralı bir yoldu. Bugünün geçiş ücreti neydi, Jackson?"

"Ödenmedikçe azar azar artıyor." Jackson devriye arabasının yanında diğer hayduda katılmış, arabanın kapısına yaslanmış ve başparmaklarını silahının kılıfının takılı olduğu kemere geçirmişti. Bizi tepeden tırnağa süzüyordu ve gördükleri onu endişelendirmişe benzemiyordu. Dudaklarında yılışık bir gülümseme belirdi. "Ceplerindeki tüm parayı ve arabalarını almaya ne dersin?" Başıyla tamirhaneye doğru işaret etti. "Sanırım bir dergide şu bebeklerden birini görmüştüm."

Tıpkı eski Vahşi Batı filmlerindeki gibi, Balevi Malikânesi sakinlerinin bizi kepenklerin arasından gizlice izlediklerini görebiliyordum.

"Canın cehenneme," dedi Emma.

Şimdi Darryl de gülümsemeye başlamıştı. "Neyse ki pabuç gibi bir dili yok."

"Yine de kimsenin bana saygısızlık etmesine izin veremem," dedi Jackson. "Özellikle de bir kadının."

"*Özellikle* bir kadının," diyerek Darryl de ona katıldı. Bir kez daha burnundan güldü ve ardından cebinden bir mendil çıkarıp onunla burnunu sildi. "Müsaadenizle." Hafifçe yana dönerek işaret parmağını burun deliklerinden birine bastırıp sertçe sümkürerek diğer burun deliğinden siyah renkli, küçük bir sümük roketi fırlattı. Dumanları tüten sümük roketi kaldırımda küçük bir delik açtı.

Emma'nın öğürdüğünü duydum.

"Vay canına," diye fısıldadı Enoch yanı başımdan. Sesi, adamı kıskandığını ele verir gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok münasebetsiz bir alışkanlık, Darryl," dedi Jackson.

"Bu bir alışkanlık değil. Bir hastalık."

Emma adamlara doğru bir adım attı. Bronwyn de onu takip etti.

"Anlaşılan onun sümüğü patlayıcı," dedi Emma kısa olanına. "Senin tuhaflığın nedir? Gezegenin en aşağılık herifi olmak mı?"

Darryl kahkahalara boğuldu. Jackson'ın yüzündeki gülümseme silindi. Yaslandığı devriye arabasından doğruldu ve tabancasının kılıfının düğmesini açtı.

Emma ve Bronwyn onlara doğru bir adım daha attı.

"Sanırım dans etmek istiyorlar," dedi Darryl. "Hangisini istersin?"

"Daha ufak tefek olanını," dedi Emma'ya bakarak. "Dilini *sevdim*."

Kızlar iki adama doğru koşmaya başladı. Jackson silahına davranınca Emma hâlâ arkasında saklamakta olduğu kor gibi parlayan ellerini önüne getirip adamın silahını daha kılıfından çıktığı esnada yakaladı.

Silah saniyesinde eridi. Tıpkı Jackson'ın sağ eli gibi. Adam yere devrilerek acı içinde kıvranıp inlemeye başladı.

Darryl devriye arabasının arkasında siper aldı. Fakat daha ateş etmeye başlayamadan Bronwyn, sürücü tarafındaki kapıyı omuzladı. Araba yana doğru kayarken tekerlekler âdeta ciyaklıyordu. Derken araba yan döndü ve tepetaklak devrilerek adamı olduğu yere mıhladı.

Çarpışma baştan sona on beş saniyeden fazla sürmemişti.

"Musa'nın kutsal anası aşkına!" diye bağırdığını duydum Adelaide'in ve arkamı döndüğümde bungalovunun kapısının eşiğinden olan biteni izlemekte olduğunu gördüm.

Potts tekerlekli sandalyesinde sevinç çığlıkları atıp kıkır kıkır gülüyordu. Birkaç kapı ileride, kadının teki kafasını odasının kapısından uzatıp tüyleri diken diken eden bir titreşimle, "Tanrıya şükürler *olsuuuuuuuuuuun*!" diye şakıdı. Bu barones olmalıydı zira üzerinde parlak bir elbise, ellerinde de uzun ve beyaz eldivenler vardı.

"Eyvah," dedi Bronwyn arabanın altına bakarak. "Yoksa öldüler mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle sayılır," dedi Emma, ayağının ucuyla kısa olanı şöyle bir dürterek.

Bayan Billie onu gölgesi gibi takip eden korku içindeki üç finosuyla birlikte çöp tenekelerinin ardından çıktı. "Bir de üçüncü vardı," dedi. "Ufak tefek, zayıf bir tip."

"Dikkat *ediiiiiiiin*!" diye şakıdı barones.

Eldivenli ellerinden biriyle döngünün çıkışına işaret ediyordu. Kaldırımı döven ayak sesleri duyduk. Üçüncü adam saklandığı yerden fırladığı gibi döngünün çıkışına doğru koşturmaya başlamıştı.

"DUR!" diye bağırdı Emma ve adamın peşine düştü.

Adam korku içinde arkasına baktıktan sonra sanki kararını değiştirmiş gibi belinden bir silah çıkardı ve bize döndü.

"Yere yatın!" diye bağırdı. "Kılınızı bile kıpırdatmayın!"

Ellerimizi kaldırıp adamın dediğini yaptık. Göz ucuyla, Bayan Billie'nin çantasından bir şey çıkardığını gördüm. "Alın bakalım, canlarım!" dedi, yalnızca köpeklerle konuşurken takındığı tiz ses tonuyla.

Adam bir hışımla kendi etrafında dönüp silahını Bayan Billie'ye doğrulttu fakat finoları görünce güldü. "Bu ufaklıkları üzerime mi salacaksın? Sen aklını kaçırmışsın, bayan. Şimdi, diğerlerinin yaptığı gibi sen de yere yat bakalım."

Bayan Billie ellerini kaldırıp bize doğru yürümeye koyuldu. Finolar kulak tırmalayıcı sesleriyle kesik kesik havlayıp köpek mamalarına gömüldü.

Adam temkini elden bırakmadan bize doğru yürüdü. Bükülmeden duran kolları adrenalinden titriyordu. Arkadaşlarına ne yaptığımızı görmüştü ve bize daha beterini yapmaya hazır gibi görünüyordu.

"Şu arabanın anahtarlarını alayım," dedi. "Biri şu anahtarları bana atsın."

Enoch anahtarları cebinden çıkarıp adama fırlattı ve anahtarlar adamın ayağının dibine düştü.

"Güzel. Şimdi ceplerinizde ne var ne yok boşaltın bakalım."

Kafam süratle çalışıyor, içinde bulunduğumuz durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya uğraşıyordum. Belki onu bir şekilde oyuna getirebilir, bize yaklaşmasını sağlayabilir, sonra tepesine bine-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilirdik. Ama, hayır. Kızlar yanlarına yaklaştığında arkadaşlarının başına gelenleri görmüştü ve aynı hatayı yapacak değildi.

"Hemen!" diye bağırdı ve silahını gökyüzüne doğru ateşledi. İrkildim. Bütün vücudum gerildi. Aylardır silah sesi duymuş değildim ve alışkanlığımı yitirmiştim.

Adama arabada birkaç yüz dolarımın olduğunu söyledim.

"Gidip getir."

Ellerimi indirmeden yavaşça ayağa kalktım. "Anahtarlara ihtiyacım var. Para torpido gözünde."

"Rezil bir yalancısın. Aslında seni hemen şimdi vurmalıyım." Adım adım bana yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyordu. "Aslında sanırım öyle yapacağım."

Bayan Billie iki parmağını ağzına götürüp bir ıslık çaldı. Adam dönüp silahını ona doğrulttu. "Hey, bayan, sen ne halt ettiğini sanı..."

Derken tam o anda kesik kesik, gürültülü ve pes soluk sesleri duyuldu ve Bayan Billie'nin finolarından biri bir bungalovun ardından fırlayıp dörtnala üzerimize koşmaya başladı. Fakat üç dakika öncesine kıyasla yirmi kat daha büyüktü. Öyle ki yetişkin bir hipopotam boyutlarındaydı.

Adam arkasını döndüğü gibi çığlığı basıp silahını devasa köpeğe doğrulttu. "Kışt! Git başımdan! Kışt!"

O esnada diğer iki köpek de bir çift bungalovun arasından çıkageldi. Tıpkı kamyon motoru gibi kükrüyorlardı. Adam yeni gelenlere doğru döner dönmez ilk köpek ağzını açıp parıldayan dişlerini gözler önüne sererek hücuma geçti ve adamın kafasını kopardı. Adamın vücudunun geri kalanı aniden gevşeyip yere yığıldı.

"Cici kız! Cici kız!" diye bağırdı Bayan Billie, ellerini çırparak.

Balevi'ndeki herkes sevinç çığlıkları atmaya başladı. Arkadaşlarım yerden kalktı.

"Kuşlar aşkına," dedi Bronwyn. "Onlar ne biçim köpekler öyle?"

"Izbandut finolar," diye yanıtladı Bayan Billie.

Köpeklerden biri açık vaziyetteki ağzıyla üzerime doğru gelince kollarımı öne uzatıp geriye doğru birkaç adım attım. "Hop, hop, hop. Bence hâlâ aç!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakın koşayım deme. Oyun sanır!" dedi Bayan Billie. "Yalnızca dostça davranmaya çalışıyor."

Köpeğin pembe renkli devasa bir sörf tahtasına benzeyen dili üzerime doğru gelerek tek hamlede bütün suratımı yaladı. O esnada biraz ciyaklamış olabilirim. Köpek geri çekildiğinde her yerimden salyalar akıyordu, iğrenç vaziyetteydim ama hayatta olduğum için minnettardım.

Bayan Billie güldü. "Gördün mü? Seni sevdi!"

"Köpekleriniz hayatımızı kurtardı," dedi Emma. "Teşekkür ederiz."

"Onlara o şansı tanıyan sizlerdiniz, küçük hanımlar," dedi Bayan Billie. "İkinize de cesaretinizden ötürü teşekkür ederiz. Ve H'yi gördüğünüzde benim yerime ona teşekkür edin."

Adelaide, Potts'un tekerlekli sandalyesini iterek ön avluyu boylu boyunca arşınladı. "Gençler, bugün iyi iş çıkardınız!"

"Evet, ama şimdi kim bu dağınıklığı temizleyecek?" diye homurdandı Potts.

"Sizi tekrar rahatsız edeceklerini sanmam," dedi Emma, başıyla yere serilmiş haydutlara işaret ederek.

"O kadar emin olma," dedi Bayan Billie.

Emma ve ben Paul'u bir kenara çektik.

"Son şansın," dedi Emma. "Bizimle gelecek misin?"

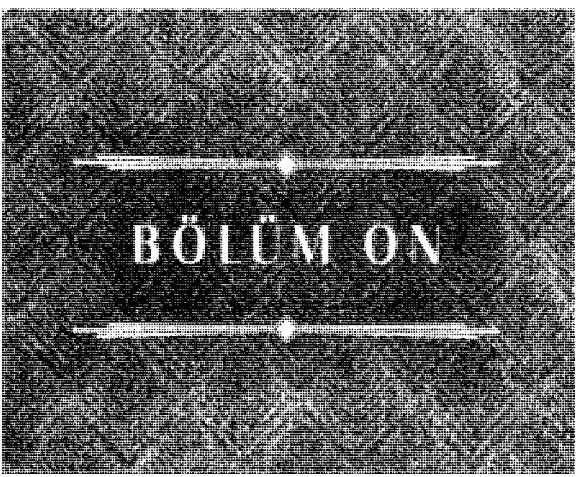
Paul bir an için düşündü. Önce Emma'ya, sonra Bronwyn'e, en son da bana bakıp ardından başıyla onayladı. "Öyle ya da böyle evimi görmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet!" diye bağırdı Emma. "Portal, biz geliyoruz!"

"Ama nereye oturacak?" diye sordu Enoch. "Yalnızca beş kişilik yerimiz var!"

"O önde oturabilir," dedi Emma. "Sen de bagaja geçersin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Birkaç saat önce arızalı arabamızı iterek geçmek zorunda kaldığımız karanlık araç yoluna doğru yavaşça sürdüm. Enoch'un teknik uzmanlığı ve Emma'nın lehimleme konusundaki becerisi sayesinde Aston artık mutlu mutlu mırıldanıyordu. Kısa tünelin ortasına vardığımız esnada yerçekimine bağlı ani bir hızlanma hissettim. Arabanın uçurum gibi yüksek bir yerden aşağı düştüğü hissine karşı koymak için direksiyonu biraz daha sıkıca kavradım. Derken kendimizi günümüzde bulduk. Saat çoktan gece yarısını geçmişti.

Farları açmak için uzandım.

Fakat Paul, "*Bekle*," diye tıslayınca elim öylece havada asılı kaldı.

Paul ön camdan geniş arazinin öte yanına işaret etti. "Oradalar. Bak."

Tır yıkama istasyonunda iki araba, farları birbiriyle çapraz kesişecek şekilde durmuştu ve içlerinde çok sayıda adamın karaltısı göze çarpıyordu. Çıkışı kapatmak için orada bekliyorlardı. Biri suratının yakınında telsize benzer bir şey tutuyordu. Bizi görüp görmedikleri belli değildi.

"Gaza bas," dedi Enoch. "Ezip geçelim şunları."

"Yapma," dedi Paul. "Tüfekleri var ve hepsi iyi nişancıdır. Onlardan kurtulmak için kat etmemiz gereken mesafe çok uzun."

"O zaman geri çekilelim," dedi Emma. "Bu riski aldığımıza değmez."

Haklı olduğuna karar verdim. Tüm döngülerde olduğu gibi buranın da biri döngü gününün başlangıcında, diğeri de sonunda olmak üzere iki çıkışı vardı. Arkadan çıkmakla ilgili sorun, geçmişte yolculuk etmek zorunda kalmanızdı ve geçmişte (en azından geçtiğimiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzyılda) yolculuk etmekle ilgili sorun da her yerin gölge kaynıyor olmasıydı. Ama bu sorunla başa çıkmamı sağlayacak benzersiz becerilere sahiptim. Haliyle Aston'u geri vitese aldım ve arabayı gerisingeri döngüye soktum. Bir an sonra Bayan Billie'nin motelinin bulunduğu o güneşli dünyadaydık.

"Bu kadar çabuk mu döndünüz?" dedi, köpekleriyle birlikte bize doğru yürüyerek. Finolar çoktan ufalmaya başlamıştı. Birkaç saat içinde kadının paçalarına dolanmaya başlayacaklarını tahmin ettim.

"Dışarıda bir sürü haydut var," dedi Paul, açık penceresinden dışarı sarkarak. "Destek istemiş olmalılar."

"Keşke hepinizi yanımıza alabilseydik," dedim Bayan Billie'ye.

Bayan Billie omuzlarını silkti. "Köpek mamalarım dayandığı sürece bizim için endişe etmenize gerek yok."

"H'yi görür görmez en kısa zamanda biraz daha göndermesini söyleyeceğiz," dedi Emma.

"Çok memnun olurum."

"Bize buranın arka çıkışını gösterebilir misiniz?" dedim.

"Elbette," dedi Bayan Billie. "Fakat oradan çıkmakla hayatlarınızı riske atmış olacaksınız. Altmış beş yılında her yer, hatta Florida bile gölge yaratıklarıyla kaynıyordu."

"Başımızın çaresine bakarız," dedim. "Gölgelerin kokusunu alabilen bir burnum var."

Bayan Billie olduğu yerde biraz dikleşti. "H gibi misin?"

"Daha ziyade *Abe* gibi," dedi Emma gururla.

"Onu tanımıyorum. Fakat eğer H sana seni işe alacak kadar güveniyorsa, ne yaptığını bildiğini farz ediyorum. Zaten dışarıdaki oğlanlar sizi gölge mıntıkasında takip etmeye cesaret edemez. O yaratıklarla karşılaşmak yerine ancak donlarını pisletirler."

Kısaca yolu tarif etti: Tamirhaneyi geçip Ana Cadde'den dümdüz aşağı inecektik ve mahkeme binasının hizasında kulaklarımızda hafif bir uğultu duyduğumuz anda çeperi aşmışız demekti.

Ona teşekkür ettik ama uzun uzun vedalaşmaya zamanımız yoktu. Zaten Balevi sakinlerinin pek çoğu o sabah yaşanan dehşet verici olaylardan sonra hâlâ saklanıyordu. Yine de biz, haydutların ön avludaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

devriye arabasının etrafından dolanıp oradan ayrılırken birkaçı bağırarak bize bol şans diledi. Asıl şansa ihtiyacı olanın onlar olduğunu düşünmeden edemiyordum. Hatta daha bile fazlasına ihtiyaçları vardı çünkü burada o kabadayıların merhametine kalmışlardı.

Ana Cadde'den dümdüz ilerledik. Eski bir devriye arabasının görüş alanıma girmesinin an meselesi olduğuna inandığımdan gözlerimden birini aynalardan ayırmadım. Mahkeme binasının hizasından sağa döndüğümüzde aniden içim boşaldı. Havada sıcak dalgasına benzer bir dalgalanma vardı. Ama hiçbir şey değişmemişti. En azından görebildiğimiz kadarıyla.

"Çıktık," dedi Paul. Ses tonu rahatlamayla korkunun tuhaf bir karışımıydı.

Çeperi aşıp döngünün koruyucu sınırlarını ardımızda bıraktık. Artık zaman akacak, günler birbirini kovalayacak ve eğer varsa, gölgeler peşimize düşecekti. Gölgelerin geçmişte kalmış olmalarının daha az ölümcül oldukları anlamına gelmediğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Midemde garip bir sancı var mı diye kendimi yoklarken elim istemsizce karnıma gitti. Şimdilik hiçbir şey yoktu.

Küçük kasabalara girip çıktık. Çoğunlukla sessizdik. Herkes önceki günün çılgınca olaylarını hazmetmeye çalışıyordu. Bir hayli de yorgunduk. Motelde yaşananların hem duygusal hem de fiziksel açıdan yorucu olmasının yanı sıra saat de epey geç olmuştu. Burada öğle ortasıydı fakat günümüzde çoktan gece yarısını geçmiş olmalıydı. Büyükbabamın sığınağını daha dün keşfettiğimizi idrak etmekte zorlanıyordum. Sanki o ânın üzerinden bir ömür geçmişti.

"Evi aramalıyız," dedi Bronwyn. "Herkese iyi olduğumuzu söylemeliyiz. Muhtemelen endişelenmişlerdir."

"Arayamayız," dedi Millard. "1965 yılındayız. Haliyle eğer ararsak Jacob'ın 1965 yılındaki evini aramış oluruz."

"Ah," diye yanıtladı Bronwyn. "Doğru."

Dikiz aynasından ona bir bakış attım ama gözüm Emma'ya takıldı. Suratında gergin ama aklından geçenleri ele vermeyen bir ifade vardı. Sanki huzursuz edici bir düşünceyle güreşiyor gibiydi. Derken beni gördü ve yüzündeki ifade silinip gitti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ben ve Emma dışında herkesin olağan karşıladığı kısa bir sessizliğin ardından Emma, "Paul, döngün ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Gün batmadan orada oluruz," dedi Paul.

"Kasabanı haritada gösterebilir misin?"

Emma biraz çabayla yol haritasını çıkardı ve Georgia'yı gösteren sayfayı açtı. Üç kişilik yere dört kişi sığıştıkları için arka koltukta pek hareket edecek yer yoktu. Emma haritayı Paul'a uzattı.

"İşte tam... burada," dedi Paul, parmağının ucuyla Atlanta ile Savannah arasındaki ekseriya boş alana hafifçe vurarak.

Enoch bacaklarını kımıldatıp haritaya bakmak için öne eğildi. "Şaka yapıyor olmalısın. Biri çıkıp da bir zaman döngüsünü *Portal* adında bir kasabaya mı saklamış?"

"Aslında kasaba, adını döngüden almıştır," dedi Paul. "En azından rivayete göre öyle."

"Georgia'daki Portal'da da tuhaf kabadayılar ve haydutlar var mı?" diye sordu Millard.

"Kesinlikle yok," dedi Paul. "Döngümüzün mimarı olan ymbrynenin döngüyü sürekli yer değiştirecek şekilde yaratmasının nedeni de bu. Böylece kötü niyetli kimseler döngünün yerini bulamıyor."

"Döngünüzü hangi ymbryne yarattı?" diye sordu Millard.

"Adı Bayan Honeythrush'tı* ama ben onunla hiç karşılaşmadım. Artık biz de herkes gibi döngü bekçilerinden medet umuyoruz."

"Ymbryneye ne olduğunu biliyor musun?"

Paul başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama Bayan Annie biliyor olabilir. Ona sorabiliriz. Umarım biraz kalıp dinlenebilirsiniz."

"Pek uzun kalabileceğimizi sanmıyorum," dedi Emma. "Önemli bir görev üzerindeyiz."

Dinlenmek. Kelimenin kendisi bile o denli lezizdi ki onu duyar duymaz yatakların, yastıkların ve yumuşacık örtülerin hayalini kurmaya giriştim. Bir ağaca toslamadan hepimizi Georgia'daki Portal'a götüreceksem kahveye ihtiyacım olacağını, hatta en kısa zamanda kahve içmem gerektiğini fark ettim. Ama önce Starke'la aramıza bi-

* (İng) Bal Ardıcı. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

raz mesafe koymak istiyordum. Hâl böyle olunca etrafta kahveci aramaya başlamak için Georgia sınırına yaklaşmayı bekledim. Ticari kahve zincirlerinin her köşe başını istila etmesine daha yıllar olmasına rağmen etrafta bolca kahveci görmek mümkündü. Bu da geçtiğimiz kasabaların 1965 yılında hem daha kalabalık hem de daha varlıklı olduğunu gösteriyordu. Her kasabada en az bir banka, bir hırdavatçı, bir muayenehane, birkaç restoran, bir sinema ve çok daha fazlası vardı. Hiçbiri eteklerindeki büyük bir alışveriş merkezinden ve kepekleri indirilmiş mağazalardan ibaret değildi. Aradaki bağlantıyı görmek için de dâhi olmaya gerek yoktu.

Kafam sürekli direksiyona düşmeye başlayınca arabayı karşımıza çıkan ilk hoş görünümlü mekânın önüne çektim. Mekânın adı Johnnie'nin Beyaz Noktası'ydı.

"Kim kahve ister?" diye sordum. "Ben ölmek üzereyim."

Paul dışında herkes ellerini kaldırdı.

"Pek kahve meraklısı biri değilimdir," dedi Paul.

"O halde bir sandviç ye," dedim. "Öğle yemeği saati geldi."

"Hayır, teşekkürler. Sadece burada bekleyeceğim."

"Hiçbirimiz mümkün olduğunca Jacob'ın yanından ayrılmamalıyız," dedi Emma. "Etrafta gölge olması ihtimaline karşılık."

Paul bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine indirdi. "Oraya giremem," dedi en nihayetinde.

"Neden kıllık yapıyor?" diye sordu Enoch.

Ancak ondan sonra nedenini anladım ve vücudumu bir titreme aldı.

"Onu içeri *almazlar*," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Enoch sinirle.

Paul hem öfkeli hem de mahcup görünüyordu. "Çünkü siyahiyim," dedi usulca.

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" diye sordu Enoch.

Millard iç geçirdi. "Enoch pek iyi bir tarih öğrencisi değildir."

"1965 yılındayız," dedim. "Güneydoğu eyaletlerindeyiz." Bunu daha önce düşünemediğim için kendimi berbat hissediyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu korkunç!" dedi Bronwyn.

"Bu midemi bulandırıyor," dedi Emma. "İnsanlara nasıl böyle davranabiliyorlar?"

"Seni içeri sokmayacaklarından emin misin?" diye sordu Enoch kafenin penceresine bakarak. "Tabela filan görmüyorum da."

"Tabelaya ihtiyaçları yok," dedi Paul. "Bu kasaba beyazların egemenliğinde."

"Nereden anladın?" diye sordu Enoch.

Paul aniden başını yukarı kaldırdı. "Çünkü *güzel* bir kasaba."

"Ah," dedi Enoch azarlanmış gibi.

"Geçmişe yolculuk etmekten hoşlanmamamın tek nedeni gölgeler değil," dedi Paul. "Hatta en büyük nedeni bile değiller." Derin bir nefes alıp bakışlarını bir kez daha ellerine indirdi ama az sonra kafasını gerisingeri kaldırdığında duygularını derinlerde bir yerlere gömmüştü. Elini havada şöyle bir salladı. "Siz içeri girin. Ben burada beklerim."

"Unut bunu," dedi Emma. "Açlıktan ölüyor olsam bile burada yemem."

"Ben de," dedim. Artık yorgun değildim. Yalnızca öfkeli ve fena halde huzursuzdum. Amerika'nın güneyinde doğup büyümüştüm. Daha doğrusu ülkenin farklı kesimlerinden sökülüp getirilmiş bitkilerle dolu, garip, tropik bir versiyonunda. Ama yine de güney, güneydi. Oysa çirkin geçmişiyle hiç gerçekten yüzleşmemiştim. Buna zorlanmamıştım; çoğunluğunu beyazların oluşturduğu varlıklı bir kasabada yaşayan zengin, beyaz bir çocuktum. Bu durumu hiçbir zaman hesaba katmadığım için utanç duydum. Kendi eyaletimde çıkacağım alelade bir araba yolculuğunun, benim gibi görünmeyen biri için neye benzeyeceğini hiç aklımda canlandırmamıştım. Ve bu yalnızca geçmişte böyle değildi. Jim Crow'un* ölmüş olması ırkçılı-

* İngiliz komedyen Thomas Rice tarafından 1828 yılında yaratılan siyahi karakterdir ancak 1880-1960'lı yıllar arasında Amerika'nın büyük bölümünde uygulanan, siyahlarla beyazların aynı ortamları paylaşmalarını yasaklayan, ırk ayrımının hukuki temelini oluşturan kanunlara da ismini vermiştir. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğın da onunla birlikte öldüğü anlamına gelmiyordu. Lanet olsun ki ülkenin bazı kesimlerinde o kanunlar hâlâ resmi olarak tanınıyordu.

Enoch, "Mekânı yerle bir etmeye ne dersiniz?" diyerek fikrini öne sürdü. "Yalnızca bir dakikamızı alır."

"Fakat bu hiçbir işe yaramaz," dedi Millard. "Geçmiş..."

"Biliyorum, biliyorum, geçmiş daima kendini iyileştirmenin bir yolunu bulur."

"Geçmiş mi?" Paul başını iki yana salladı. "Geçmiş dediğiniz şey açık bir yaradan başka bir şey değil."

"Söylemeye çalıştığı, geçmişi *değiştiremeyecek* olduğumuzdu," dedi Bronwyn.

"Ne demek istediğini anladım," dedi Paul ve ardından yine suskunlaştı.

Biri camıma sertçe tıklattı. O yana dönünce üzerinde önlük, kafasında da kâğıttan bir şapka olan bir adamın ellerinden birini arabanın tepesine dayamış vaziyette bize bakmakta olduğunu gördüm.

Camımı birkaç santim indirdim.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi. Yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Biz de şimdi gidiyorduk," dedim.

"Hı-hı." Gözleri önce arka koltuğa, sonra da yolcu koltuğuna kaydı. "Siz çocuklar araba kullanacak yaşta mısınız?"

"Evet," dedim.

"Bu senin araban mı?"

"Elbette."

"Siz polis falan mısınız?" diye sordu Emma.

Adam onu duymazdan geldi. "Bu arabanın modeli ne?"

"1979 Aston Martin Vantage," dedi Enoch çabucak. Yaptığı hatayı fark edince gözleri fal taşı misali açıldı.

Adam ifadesiz bir suratla bizi tepeden tırnağa süzdü. "Sen komedyen misin?" Olduğu yerde doğruldu ve birine el etti. "Carl!"

Tam o anda bloğun köşesinden dönen polis memuru bize doğru yürümeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Arabayı çalıştır*," dedi Emma dişlerinin arasından.

Anahtarı çevirdim. Motor, ölüleri bile uyandıracak kadar büyük bir gürültüyle çalışınca adam geriye doğru yalpaladı.

Dengesini yeniden kazandığında kolunu camdan içeri sokmaya çalıştı ama aralık, kolunu sokamayacağı kadar dardı. Arabayı geri vitese takıp gazı kökledim. Bir küfür savurduktan sonra kolunu kopmadan çekmeyi başardı.

◆ ◆ ◆

Aston'un güçlü, kükreyen motorunun kötü yanı benzini su gibi içiyor olmasıydı ve Portal'a varışımıza kadar geçen yedi saatte depoyu doldurmak için iki kere durmak zorunda kaldık. O günlerde kendiniz pompanın başına geçip benzininizi doldurmuyordunuz. Haliyle benzinciler o işi bizim yerimize yaparken her iki benzin istasyonunun meraklı çalışanlarının sorularına göğüs germek zorunda kaldık. Ve güneyde olduğumuzdan her şeyi ağırdan alıyorlardı. Benzini ağır ağır doldurdular, ağır ağır konuştular, paranın üstünü ağır ağır verdiler ve sırf bizi iyice inceleyebilsinler diye arabanın etrafında şöyle bir tur atabilmek için yağı ve tekerlekleri kontrol etmeyi, arabanın ön camını yıkamayı ve daha en az yirmi gereksiz şey yapmayı teklif ettiler. Bu, dışarı çıkıp bacaklarımızı esnetmek ve tuvalete gitmek için iyi bir fırsat olabilirdi fakat kıyafetlerimiz 1965 yılına uygun değildi. Kaldı ki Paul'un kullanamayacağı bir lavaboyu kullanmaya da hevesli değildim ve diğerlerinin de benimle hemfikir olduğunu biliyordum. Biz de ihtiyaçlarımızı gidermek için Georgia sınırında bir portakal bahçesinde durduk, ağaçların arasına yayıldık ve avuç dolusu olgun meyveyle geri döndük. Yola devam ederken ağızlarımıza tıkıştırdığımız meyvelerin suları çenelerimizden damlıyor, kabukları pencerelerden dışarı uçuyordu. İnsanların arasına karışanlar yalnızca Emma ve Enoch oldu; ikinci benzin istasyonuna girip birkaç dakika sonra ellerinde üç köpük bardak dolusu kahveyle geri döndüler. Kahveleri aramızda paylaştık. Fakat benzinciden ayrıldığımız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

esnada arabanın içine, ekseriya Emma'dan yayılan sıkıntılı, iç karartıcı bir ruh hâli hâkim oldu. Arka koltukta yanında oturmakta olan Bronwyn ona iyi olup olmadığını sorunca kulağa *hayır* gibi gelen bir *evet* dedi fakat ayrıntıya girmedi.

Portakallar ve kahve, yolun geri kalanında beni ayakta tutmaya yetti. Zaten yol da biraz meşakkatliydi. Eyaletler arası otoban sistemi 1965 yılında henüz tamamlanmamıştı. Bu da kötü taşra yollarından ve trafik ışıklarının istila ettiği kasabalardan geçmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Ve arabamız fazlasıyla dikkat çektiği için (1979 yılında bile egzotik görünümlü olan Aston, 1965 yılında kesinlikle gelecekten fırlamış gibi görünüyor olmalıydı) hız sınırını aşmamaya özellikle dikkat ediyordum. Hem de benzine susamış o V8 motorun homurdandığını duymak için gaz pedalını sonuna kadar köklemenin tüm kışkırtıcılığına rağmen. Bizi günümüze bağlayabilecek bir döngü –tercihen Paul'un döngüsünü– bulana dek 1965 yılında kısılıp kalmıştık ve Portal'a biraz daha çabuk varmak, muhtemelen neden olacağı *Dukes of Hazard* türünde bir araba kovalamacasına değmezdi.

Nihayet Portal'a vardığımızda akşam olmak üzereydi. Burası hiçliğin ortasında bir hiçlikti: Sık ağaçlıklarla çevrili mısır tarlaları yüzünden benek benek görünen alçak tepeler; en az kendisininki kadar acayip isimli kasabaların –Needmore, Thrift, Hopeulikit, Santa Claus* (şaka yapmıyorum)– arasına saklanmış acayip isimli bir kasaba. Sanırım bu isimler bir tür kamuflaj görevi görüyordu. Kasabanın hududu PORTAL'A HOŞ GELDİNİZ yazılı, kurşun delikleriyle bezeli bir tabela tarafından çizilmişti fakat arkasında, kasaba namına hiçbir şey yoktu. Tek görebildiğim mısır tarlalarıydı.

Millard boğazını temizleyip Paul'a döndü. "Giriş noktasının... *yer değiştirdiğini* mi söylemiştin?"

"Evet," diye yanıtladıktan sonra, "Şimdi, şurada durabilir misin?" dedi Paul. "Gidip asamı almam gerek."

Frene basıp kenara çektim. Paul arabadan çıkıp PORTAL tabela-

* Sırasıyla; Fazlası Gerek, Ucuzcu, Umarım Seversiniz, Noel Baba anlamına gelmektedirler. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sına doğru yürüdü. Ceketinin cebinden küçük bir anahtar çıkardı, diz çöktü ve anahtarı ahşap tabelanın kaidesine sokarak gizli bir kapağın kilidini açtı. Kapağın ardındaki daracık bölmeden ahşap bir küre ve bir kucak dolusu garip şekilli sopa çıkardı.

"O neyin peşinde?" diye mırıldandı Emma.

Paul daha büyükçe olan sopayı küreyle birleştirdi, sonra iki küçük sopayı birbirine ekleyip ikisini birden kürenin tepesine iliştirdi. Bu, bir çift anteni çıkmış, acayip görünümlü bir kök sebzeye benziyordu. Paul elinde havaya kaldırdığı şeyle arabaya doğru yürümeye koyuldu. Fakat daha yanımıza gelemeden asa onu aniden sağa doğru çekiştirdi. Paul durdu ve asayı iki eliyle birden kavradı. Asa titremeye başladı. Öyle ki az kalsın havalanarak Paul'un ellerinin arasından kurtulacaktı. Oğlan ayaklarını yere sağlamca basıp ağırlığını geriye verince asa, antenlerinden biriyle arkamızda bir yere işaret etti. Bir an sonra titremeyi kesti ve Paul onu yere indirip arabanın yanına döndü.

"Bugün pek kıpırdak!" dedi gülerek. Arabaya binip asayla birlikte belden yukarısını camdan dışarı çıkardı. Bana yolu gösterecek olan asaydı. Derken asa aniden sağa çekti ve Paul, "Şu taraftan!" diye bağırdı. Çabucak sağa dönerek toprak bir yola girdim. Sekiz yüz metre kadar sonra aniden sola çekerek bir mısır tarlasına işaret etti.

"Sola!" diye bağırdı Paul.

Kuşkulu gözlerle ona baktım. "Tarlanın içinden mi geçeceğiz?"

Mısır hasadı yapılmış, balyalar hazırlanmıştı ve geriye, alçak tepeyle başlayıp göz alabildiğince uzanan sıra sıra anızlar ve küçük mısır piramitleri dışında bir şey kalmamıştı.

"Döngünün girişi o tarafta bir yerde," dedi Paul. Asası kolunu öyle sert çekiştiriyordu ki omzunun yerinden çıkacağından endişelendim.

İnişli çıkışlı, engebeli araziye baktım. "Arabayı mundar etmek istemiyorum."

"Evet, sakın öyle bir şey yapayım deme," dedi Enoch. "Tekerleklerin hizasını bozarsın ya da daha kötüsü olur."

"Döngüye yürüyerek giremez miyiz?" diye sordu Millard.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu arabayı döngünün dışında bırakamazsınız," dedi Paul. "Eğer birileri arabayı bulacak olursa girişi nerede aramaları gerektiğini anlarlar."

"Buralarda haydut olmadığını söylemiştin," dedim.

"Genellikle olmaz. Fakat peşimize takılmış olabilirler."

"Peki o zaman." Vitesi geçirdim. "Nazik davranmaya çalışacağım."

"Aslında," dedi Paul, "nazik olma. Döngümüz öyle bir yerdir ki bunun gibi büyük ve ağır bir şeyin içeri girebilmesi için epey ivme gerekir. Ne kadar hızlı gidersen o kadar iyi edersin."

Yüzümde bir gülümsemenin belirdiğini hissettim.

"Pekâlâ. Eğer buna *mecbursam*."

"Arabayı bozarsan bu defa *sen* tamir edersin," diye homurdandı Enoch.

"Ah, çok *eğlenceli* olacak," dedi Bronwyn, ellerini birbirine sürterek.

"Herkes tutunsun," dedim. "Hazır mısınız?"

Paul iki eliyle kavradığı kâhiṇ asasıyla pencereden dışarı uzandı. Sırtını kapı koluna vermiş, ayaklarını ise ön camın iç tarafına yerleştirmişti. Bana bakıp başıyla onayladı.

"Hazırız."

Motora iki defa gaz verdim, ayağımı frenden çektim ve gaz pedalını sonuna kadar kökledim. Uçarcasına tarlaya daldık. Göz açıp kapayıncaya dek her şey titremeye başladı – araba, direksiyon, dişlerim.

"Sağa!" diye bağırdı Paul ve bir mısır piramidinin etrafından sağa döndüm.

"Sola!" dedi, camdan dışarı sarkarak.

Tekerlekler arkamıza toz toprak püskürtüyordu. Hasat edilmemiş mısırlar arabanın şasisini dövüyor, Paul'un gövdesine çarpıyordu.

"Şimdi dümdüz!" diye bağırdı.

Bodoslama mısır piramitlerinden birine doğru yol alıyorduk. Piramit hızla yaklaşıyordu.

"Dönmem gerek!" diye bağırdım.

"Düz, dedim! Düz!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Direksiyonu yana kırmamı söyleyen ezici içgüdüye karşı koydum. Mısır piramidi hızla üzerimize geliyordu ve Paul dışında herkes çığlık çığlığaydı. Filmdeki eksik bir kare misali anlık bir karanlığın ardından bir ağırlıksızlık hissi ve basınç değişikliği oldu. Bir an sonra mısır piramidi gitmişti ve son sürat ilerlediğimiz arazide toz topraktan başka hiçbir şey yoktu.

Paul kendini arabanın içine çekip, "Tamam, tamam, *fren yap, fren yap, FREN YAPMALISIN*," diye bağırdı. Tam da tepe şeklindeki bir yükseltiye tırmanmaya başladığımız esnada frene asıldım. Dört tekerleğin dördü de bir an için yerden ayrıldı ve tekrar yere indiğimizde arabanın altının sertçe yere çarptığını hissettim. Derken kayarak durduk.

"Ahhhhhh," diye inledi Millard arka koltuktan.

Ortalık toz duman olmuştu. Motordan tıkırtılar geliyordu. Küçük bir kasabanın kenarındaki kırmızı renkli, eski bir ahırın yanında durmuştuk.

Paul kapısını açıp arabadan indi. "Portal'a hoş geldiniz!"

"Ah, Hades'e şükürler olsun," dedi Millard. Arkadakileri iterek arabadan indi ve bir an sonra kusmaya başladığını duydum.

Herkes arabadan inmişti ve ayaklarının altında sağlam zemini hissetmekten ötürü mutluydu. Son sürat tarlaya daldığımız esnada arabanın pencereleri açık olduğundan şimdi herkes tepeden tırnağa kan ter içinde kalmış, üstüne bir de tozla kaplanmıştı. Elimi şöyle bir yüzüme attım ve parmaklarıma kumlar geldi.

"Yüzün çizgi çizgi oldu," dedi Emma, bluzunun koluyla yanağımı silerken.

"Benim evimde temizlenebilirsiniz," dedi Paul ve peşinden gelmemizi işaret etti.

◆ ◆ ◆

Paul'un peşinden kasabaya girdik. Burası bir uçtan bir uca en fazla üç blok ederdi ve evlerden tutun da sıkıştırılmış toprakla döşenmiş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sokaklara ve tahta kaldırımlara dek her şey tepeden tırnağa ve ustalıkla elle yapılmış gibi görünüyordu. Paul'un söylediğine göre burada 1935 yılı yaşanıyordu ve Portal'daki döngü Büyük Buhran'ın en derinden yaraladığı yerlerden birine kurulmuştu. Tüm bunlara rağmen her şey gıcır gıcır görünüyordu; çiçek ekilebilecek her yere çiçekler ekilmiş, güzel renklerle boyanabilecek her yer o güzel renklere boyanmıştı. Sokakta gördüğüm bir düzine kadar insanın her biri iki dirhem bir çekirdekti. Burası insana yuva sıcaklığını yaşatan, neşeli bir yerdi ve daha şimdiden keşke o kadar acelemiz olmasaydı, diye düşünmeye başlamıştım.

"Paul Hemsley!" diye bağırdı biri.

"A-ha," diye homurdandığını duydum Paul'un.

Genç bir kız ona doğru koşuyordu. Üzerinde kar gibi bembeyaz bir elbise ve kafasında da o dönemin modasına uygun, kenarları sarkık bir şapka vardı. Gözleri alev alevdi. "Ne ararsın ne de mektup yazarsın..."

"Geciktiğim için özür dilerim, Alene."

"Gecikmek mi?" Kız şapkasını çıkardığı gibi onunla Paul'a vurdu. "İki yıldır ortalarda yoksun!"

"Bir yere takılıp kaldım."

"Ben şimdi *seni* bir yere takacağım," dedi kız ve ona bir kez daha vurmaya niyetlendi ama Paul kaldırımdan aşağı atladı. Kız öfkeyle burnundan soluduktan sonra bize doğru dönüp başını hafifçe öne eğdi. "Alene Norcross. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Fakat biz daha yanıt veremeden Alene'in yaşlarında iki kız daha koşarak yanımıza geldi. Paul onları bize June ve Fern olarak tanıttı. Bunlar kız kardeşleriydi. İkisi de Paul'u şevkle kucaklayıp uzun zamandır ortalıklarda görünmediği için onu iyice azarladıktan sonra bize döndü.

"Onu geri getirdiğiniz için teşekkürler," dedi Fern. "Umarım başınıza çok bela açmamıştır."

"Hem de hiç," dedim. "Aslında bize çok büyük bir iyiliği dokundu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet!" dedi Bronwyn. "Burayı bulmamız gerekiyordu fakat Portal adında bir kasaba değil, gerçek bir portal arıyorduk çünkü teslim etmemiz gereken bir... *ayy!*"

Emma, kolunu çimdiklemişti ve şimdi de Bronwyn'in kulağına bir şeyler fısıldamak için ayaklarının ucuna basarak yürüyordu. Paul'un bile ne H'den ne de teslim etmek üzere geldiğimiz paketten haberi vardı. H'nin öğüdünü dinleyip paketi teslim edeceğimiz yeri bulana dek o bilgiyi kendimize saklamaya karar vermiştik. Bronwyn kaşlarını çatıp Emma'ya baktı ve Emma da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Burada önemli bir randevumuz var," dedim.

Fern bir anda canlandı. "Ah, öyle mi? Kimle?"

"*Kiminle*," dedi June.

"Kim*iiiiiiiiin*le," dedi Fern at gibi kişnercesine.

"Burada görevli her *kim* ise onunla," dedi Emma. "Sanırım bir ymbryneniz yok ama o ayarda biri var?"

"Bayan Annie," dedi June.

Fern ve Alene onunla hemfikir olduklarını göstermek istercesine başlarını aşağı yukarı salladı. "Bayan Annie herkesten uzun zamandır burada. Eğer bir sorunuz varsa ya da tavsiyeye ihtiyaç duyuyorsanız ona gidersiniz."

"Onunla şimdi görüşebilir miyiz?" dedi Emma.

Kızlar bakıştı ve aralarında sessizce anlaştı. "Şu anda uyuyor olabilir," dedi Alene.

"Ama akşam yemeğine kalın," dedi Fern. "Elmer yetmiş iki saatte pişirdiği ünlü kuzusundan yaptı ve Bayan Annie bu ziyafeti kaçırmayı hiç istemez."

"Kuzu çevirme," dedi June. "Et, kemiğinden kendiliğinden ayrılıyor."

Emma'ya baktım. Omuzlarını silkti. Anlaşılan akşam yemeğine kalıyorduk.

Kasabada Paul'u takip etmeye koyulduk. Fena halde sevimli bir köpek yavrusunun yanına çömelmiş olan genç bir adama yaklaştığımız sırada yavaşladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kardeş Reggie!" diye seslendi Paul. "Hâlâ ona takla atmayı öğretemedin mi?"

"Hey, bakın kimler gelmiş!" dedi oğlan, başını kaldırıp Paul'u selamlayarak. "Henüz değil. O çok uslu bir köpekçik ama sanırım beyni biraz ufak."

"Bu çok gaddar bir laf," dedi Bronwyn.

"Öyle demek istemedim," dedi Reggie. "Büyüyebilmesi için onu bir süreliğine döngüden çıkarmalıyım. Burada büyümüyor."

"Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi Bronwyn.

"Döngülerde neredeyse hiç bebek görmememizin nedeni de budur," diye açıkladı Emma. "Doğal olamayacak kadar uzun bir süre boyunca büyümelerine izin vermemek ahlaka aykırı olarak değerlendirilir."

Biraz sonra tahta kaplama bir evin açık penceresinin önünde dikilmekte olan ufak tefek, beyaz bir oğlanın yanından geçtik. Kulaklarında modası geçmiş kulaklıklar vardı ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Paul ellerinden birini kaldırınca oğlan pencereden dışarı sarkarak ona el salladı.

"Bugün ne diyorlar, Hawley?" diye seslendi Paul.

Oğlan kulaklıklarını çıkardı. "İlginç bir şey yok," diye yanıtladı somurtarak. "Yine paradan bahsediyorlar."

"O halde yarın için iyi şanslar. Akşam yemeğine geliyor musun?"

Oğlan coşkuyla kafasını aşağı yukarı salladı. "Elbette!"

Biz oradan uzaklaşırken Paul durumu açıklamaya koyuldu. "Az önceki, erkek kardeşim Hawley'ydi. Tuhaf becerisi, telsiz vasıtasıyla ölüleri gizlice dinlemesini mümkün kılıyor."

"Kafam karıştı," dedi Emma, Hawley'ye bakmak için arkasına dönerken. "O senin erkek kardeşin mi?"

"Ah, hiçbirimiz birbirimize *kan bağıyla* bağlı değiliz," dedi Paul. "Fakat pek çoğumuz kâhiniz. Bu da bizi bir aile yapıyor."

"Bütün kâhinler aynı şeyi mi yapabiliyor?"

"Esasında bazı farklar var. İki kâhin asla birbirinin *tıpatıp* aynısı değildir. Alene çölde su bulur. Fern ve June kayıp kişileri bulmak ko-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nusunda uzmandır. Hawley ruhsal frekansları duyabilir. Aramızda kalp okuma becerisine sahip olanlar bile var – kolaylıkla birinin sizi sevip sevmediğini söyleyebilirler."

Paul birbirine yakın inşa edilmiş iki evin arasındaki daracık sokağa çıkardığı sallanan sandalyesinde oturmakta olan yaşlı bir kadına başıyla işaret etti. Kadın göz bandının üzerine bir gözlük takmıştı fakat ona rağmen bizi gayet iyi görüyora benziyordu zira elini kaldırıp bizi sessizce selamladı. Her nedense gözüm kadına takıldı ve kadının yanından geçip gittiğimiz esnada ona bakmaya devam etmek için başımı arkaya çevirdim.

"Peki ya sen?" diye sordu Millard, Paul'a.

"Ben kapıların yerlerini bulurum. Bu nedenle her defasında eve dönmeyi başarabiliyorum. Ah, tam da lafı açılmışken!" Çiçeklerle bezeli, posta pulu kadar küçük bir bahçenin içindeki, pencerelerinde perdeler olan bir evin önüne gelmiştik.

"Senin için burasıyla ilgilendik," dedi June. "Perdeleri beğendin mi?"

"Çok sevimliler."

"Er ya da geç döneceğini biliyorduk," dedi Fern.

"Ben o kadar emin değildim," diye mırıldandı Alene.

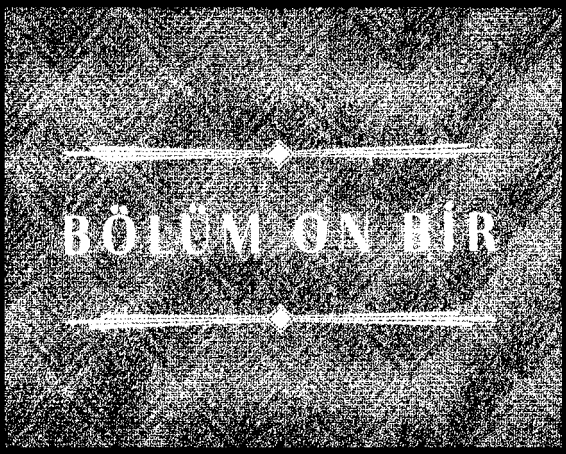
Paul, evinin verandasına çıktı ve sonra bize bakmak için arkasına döndü. Mutluluktan ayakları yerden kesilmişe benziyordu. "Orada öylece durmasanıza. İçeri girin ve akşam yemeği için temizlenin!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yolda geçen onca saatin ardından en nihayetinde rahat bir evde olmaktan ötürü minnet duyarak üzerimizdeki tozu kiri temizledik ve ardından Paul bizi pek çok evin ortak kullandığı büyük arka bahçeye hazırlanmış uzun bir sofranın yanına götürdü. Açık havada yemek için güzel bir gündü ve masadan yükselen koku tapılasıydı. Bin yüz elli kilometre boyunca yalnızca Al Potts'un bayat hamur tatlılarından ve şu uzun ömürlü atıştırmalıklardan yemiştik. Bana kalırsa hiçbirimiz dumanı tüten kuzu eti ve patatesler önümüze getirilene dek ne kadar aç olduğumuzu fark etmemiştik. Ev yapımı ekmek somunlarından koca koca parçalar koparıp naneli soğuk çayı lıkır lıkır içtik. Bu belki de şimdiye dek yediğim en güzel yemekti. Görünüşe bakılırsa kasabanın yarısı yemek için toplanmıştı. Haliyle çevremiz, buraya gelişimizin ardından tanıştığımız insanlarla doluydu: June, Fern ve Alene; Reggie ve masanın etrafında dört dönen yavru köpeği; yemeğin başından sonuna kadar kulaklığının yalnızca tekini çıkaran Hawley ve bazı yeni yüzler. Tam karşımda, öpücük veren dudaklarla ve AŞÇIYI ÖP! yazısıyla süslenmiş önlüğü, siyah takım elbisesi ve kravatıyla tam bir tezat teşkil eden Elmer oturuyordu. Onun yanında kendini Joseph olarak tanıtan daha genç bir adam vardı.

"Bu kesinlikle lezizdi," dedi Millard, peçeteyi dudaklarına hafifçe dokundurarak ağzını silerken. Kimse onun garip olduğunu düşünmüyor, hatta havada uçan peçeteye bakmıyordu; ya çok kibar insanlardı ya da Millard masalarını paylaştıkları ilk görünmez değildi. "Fakat bir sorum var. Yirmi dört saatlik bir döngüde nasıl oluyor da kuzuyu yetmiş iki saat boyunca pişirebiliyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Döngüyü yarattıklarında kuzu zaten iki gündür pişmekteydi," dedi Elmer. "Böylece *her* gün, üç gün boyunca pişmiş bir kuzu yiyebiliyoruz."

"Döngü zamanını zekice kullanmak diye işte buna derim," dedi Millard.

"Bu, *ben* buraya gelmeden önceydi," dedi. "Keşke takdirleri kabul edecek durumda olsaydım ama benim tek yaptığım kuzuyu şişten çıkarıp parçalamak!"

"Bize kendinizden bahsedin," dedi Alene. "Siz kimsiniz?"

"Kabalaşma," dedi June. "Onlar Paul'un misafirleri."

"Ne yani? Bunu bilmeye hakkımız var."

"Sorun yok," dedi Emma. "Ben de öğrenmek isterdim."

"Bizler Bayan Peregrine'in vesayeti altındakileriz," dedi Enoch, ağzı patatesle tıka basa dolu olmasına rağmen. "Galler'den geliyoruz. Bizden bahsedildiğini hiç duymuş muydunuz?"

Bunu, sanki bizden bahsedildiğini duymaları gayet doğal bir şeymiş gibi söylemişti.

"Hiçbir şey çağrıştırmıyor," dedi Joseph.

"Gerçekten mi?" dedi Enoch. Masada etrafına bakındı. "Hiç kimseye mi?"

Herkes başlarını iki yana salladı.

"Hmm. Biz biraz mühim tipleriz."

"Caka satmaktan vazgeç, Enoch," dedi Millard. "Şeytanın Arka Bahçesi Savaşı'nda hortlaklara karşı kazanılan zaferde oynadığımız rolden ötürü kendi cemiyetimizde az da olsa şöhret kazandığımızı söylemek istiyor. Burada gördüğünüz Jacob, başarımızda bilhassa elzem bir rol..."

"*Kes şunu*," dedim, dişlerimin arasından.

"...fakat siz Amerikalılar belki de Jacob'ın büyükbabası Abraham Portman'ın adına daha aşinasınızdır?"

Yine herkes başını iki yana salladı.

"Üzgünüm," dedi Reggie, masanın altındaki köpeğini beslemek için yere eğilirken. "Onu tanımıyoruz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu garip," dedi Millard. "Çünkü o kadar emindim ki..."

"Büyük olasılıkla sahte bir isimle yolculuk yapmıştır," dedi Emma. "Gölgeleri görebiliyordu? Ve onlara... hükmedebiliyordu?"

"Ah!" dedi Alene. "Bay Gandy'den bahsediyor olabilirler mi?"

Bu isim bana bir şeyler çağrıştırdı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

"Büyükbabanın biraz değişik bir aksanı var mıydı?" diye sordu Elmer'ın yanında oturan genç adam.

"Polonyalı'ydı," dedim.

"Hmm." Başıyla onayladı. "Ve arada sırada başka bir adamla ya da genç bir kadınla yolculuk ettiği oluyor muydu?"

"Genç bir kadın mı?" dedi Enoch, kaşlarını kaldırıp Emma'ya bakarak.

"Ondan bahsediyor olamayız," dedi Emma, aniden gerilerek.

June alelacele masadan kalktı ve bir dakika sonra elinde bir fotoğraf albümüyle geri döndü. "Yanlış hatırlamıyorsam burada onun da bir fotoğrafı olmalı." Albümün sayfalarını çevirmeye koyuldu. "Gelip gidenleri unutmamak için bu albümü tutuyoruz. Böylece aradan uzun zaman geçse bile biri döndüğünde kime güvenip kime güvenemeyeceğimizi biliyoruz. Şimdiye dek dost kılığına girmiş pek çok düşmanımız oldu."

"Sizin de bildiğiniz gibi hortlaklar kılık değiştirmekte ustadır," dedi Elmer.

"Ah, bilmez miyiz," dedim.

"O halde Paul'un fotoğrafına iki kere baksanız iyi edersiniz," dedi Alene. "O mu değil mi emin olmak için."

Paul incinmiş göründü. "Eskisi gibi görünmüyor muyum?"

"Bence daha iyi görünüyor," dedi Fern.

"İşte, burada." June benim sandalyemle Emma'nınkinin arasına girip elindeki albümle birlikte masaya doğru abandı. "Bu, Gandy." Ağacın altında dinlenmekte olan bir adamın küçük, siyah beyaz bir fotoğrafına parmağının ucuyla vurdu. Adam fotoğraf karesinin dışında kalan biriyle konuşuyordu. Bunu görünce onun kim olduğunu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve ona ne dediğini merak ettim. Adamın yüzü buruş buruş değildi, saçları henüz kırlaşmamıştı ve yanında bir hayli sevimli görünen bir köpek vardı. Köpeğin kafasına bir şapka geçirilmişti. Onu nadiren böyle görmüş olsam da bu benim büyükbabamdı: Orta yaşlara yaklaşıyordu ama yine de genç, yine de formunun zirvesindeydi. O günlerde onu tanımış olmayı dilerdim.

Arkadaşlarımız sandalyelerinden kalkıp fotoğrafa bakmak için etrafımıza toplandı. Emma'nın suratı sanki ona musallat olan bir şeyler varmış gibi bembeyaz kesilmişti. "Bu o," dedi fısıltıdan farksız bir ses tonuyla. "Bu Abe."

"Sen Gandy'nin torunu musun?" dedi Paul, şaşkınlık içinde. "Neden daha önce söylemedin?"

Kısmen de olsa bunun nedeni, Abe'in çalışırken arabanın ruhsatındakinden (şimdi Gandy ismini daha önce nerede gördüğümü anımsıyordum) başka bir yerde sahte isim kullandığını bilmememdi. Fakat asıl nedeni, H'nin kuralına uymak isteyişimdi. "Güvendiğim biri gölge avcıları konusunda kimseyle konuşmamamı tembihledi," dedim.

"Diğer tuhaflarla bile mi?" diye sordu June.

"Kimseyle."

"Bunun nedenini tahayyül edemiyorum," dedi Elmer. "Her biri bizim için birer kahraman."

İnsanların, büyükbabamın adına nasıl tepki verdiğini gördüğümden bu kuralı biraz gevşetebileceğimi düşündüm.

"Kim oldukları konusunda doğruyu söylediklerini nereden bileceğiz?" diye sordu Alene. "Kimseyi gücendirmek istemiyorum fakat bu insanları tanımıyoruz."

"Ben onlara kefil olabilirim," dedi Paul.

"Peki onları ne zamandır tanıyorsun? Bir gündür mü?"

"İki haydudu öldürüp bir diğerinin canına okudular!" dedi Paul. "Starke'taki Balevi Malikânesi'nde yaşayan tuhaflara yardım ettiler."

Elmer bir kez daha büyükbabamın fotoğrafına işaret etti. "Benzerliği görmüyor musunuz?" dedi. "Bu oğlan hık demiş Gandy'nin burnundan düşmüş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Alene'in gözleri fotoğrafla benim aramda gidip geldi. En nihayetinde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa o da Elmer'la hemfikir olmuştu. "Gerçek adının Abraham olduğunu mu söyledin?"

Başımla onayladım.

"O nasıl?" diye sordu Elmer. "Yaşı ilerliyor olmalı. Onu görmeyeli epey zaman oldu."

"Ah," dedi Millard. "Kendisi birkaç ay önce ne yazık ki vefat etti."

İnsanlar hep bir ağızdan duydukları üzüntüyü dile getirdi.

"Başınız sağ olsun," dedi Joseph.

"Onu haklayan ne oldu?" diye sordu Reggie.

Fern, oğlanı haşladı. "Ne biçim bir soru bu böyle!"

"Sorun değil," dedim. "Onu haklayan bir gölgeydi."

"Kanının son damlasına kadar savaşmış," dedi Elmer ve çayla dolu bardağını havaya kaldırdı. "Abraham'a."

Masadaki herkes bardaklarını kaldırıp hep bir ağızdan, "Abraham'a!" dedi.

Fakat Emma bize katılmadı. "Ya birlikte yolculuk ettiği insanlar?"

June tekrar albümün sayfalarını çevirmeye koyuldu. "Abe'in ortağı hep takım elbise giyerdi, dudaklarının arasından purosu eksik olmazdı. O da neredeyse Gandy kadar uzun zamandır buraya gelip gidiyor, bize yardım ediyordu." Başka bir sayfa daha çevirdi ve genç H'nin uzun yıllar önce çekilmiş vesikalığının üzerinde durana dek parmağını sayfada kaydırdı. "Epeyce eski bir fotoğraf," dedi. "Ama bu o."

June haklıydı. Fotoğraf hakikaten eskiydi fakat fotoğraftaki, şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde H'ydi – o günden bu yana ne yüzü değişmişti ne de insanı anında özümser gibi görünen gözleri. Dudaklarının arasında ucu yanmayan bir puro duruyordu. Bu, fotoğraf çekilmekten daha önemli işleri olan ve işinin başına dönmek için sabırsızlanan birinin fotoğrafıydı.

"Gandy'nin ortağıydı," dedi Joseph. "Gerçekten matrak bir tipti. Bir keresinde bana ne demişti, biliyor musunuz? Vietnam'dan henüz dönmüştüm ve o da şu eski, kocaman arabasıyla gelmişti..."

"Peki ya kız?" dedi Emma, tekdüze bir sesle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Joseph cümlesini yarıda kesip kahkahasını bastırdı.

"A-ha," dedi Enoch yüzünde şeytani bir gülümsemeyle. "Birilerinin fena halde tepesi atmış."

"Kız," dedi Alene. "Ona V dediklerini anımsıyorum. Ziyadesiyle garip bir tipti."

"Çok sessizdi," dedi Elmer. "Daima etrafında olup biteni izlerdi. En başta Abe'in çırağı olduğunu düşünmüştük. Sanki Abe günün birinde işleri ona devretmeyi planlıyormuş gibi. Fakat bazı günler işin başındaki asıl kişinin o olduğu hissine kapılırdım."

"Bir keresinde kızın, eskiden sirkte çalıştığını söylediğini duymuştum," dedi Joseph.

"Ben de Rus Ulusal Balesi'nde olduğunu," dedi Fern.

"Ben de kovboy olmak için batıya gittiğini," dedi Reggie.

"Ben de Teksas'taki bir döngüde karıştığı bar kavgasında yedi kişiyi öldürdüğünü ve Güney Amerika'ya kaçmak zorunda kaldığını," dedi June.

"Kulağa bir üçkâğıtçıymış gibi geliyor," dedi Emma.

"Şimdi düşününce," dedi Joseph gözlerini Emma'dan ayırmadan, "biraz sana benziyordu. Hatta bugün seni ilk gördüğümde o olabileceğini düşündüm."

Bir yanım Emma'nın kulaklarından dumanlar tütmesini bekliyordu. Ona doğru eğilip, "Sandığın gibi olmadığına eminim," diye fısıldadım.

Beni duymazdan geldi. "Fotoğrafı var mı?"

"Burada," dedi June parmağıyla işaretlediği sayfayı açarak.

V, fotoğrafında sabah kahvaltısında çivi yiyen bir tipe benziyordu. Veyahut para kazanmak için boz ayı tepesinden inmeyen ve bu fotoğraf çekilmeden hemen önce işini bitirmiş birine. Kollarını kavuşturmuş ve küstah bir tavırla çenesini kaldırmıştı. Joseph'e hak vermemek elde değildi. Kız tepeden tırnağa Emma'ya benziyordu. Tabii bunu yüksek sesle itiraf edecek değildim.

Emma, kızın suratını aklına kazırmış gibi fotoğrafa bakıyordu. Bir an için hiçbir şey söylemedi ama sonra yalnızca, "Tamam," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hislerini zapt etmek için bilinçli bir çaba sarf etmekte olduğunu görebiliyordum; hatta yutkunduğu zaman tükürüğünün boğazından midesine dek izlediği yolu bile takip edebildiğim söylenebilirdi. Derken yüzü aydınlandı ve biraz fazla sevimli bir tavır takınarak June'a gülümseyip, "Çok teşekkür ederim," dedi.

June albümü kapattı. "İyi," dedi ve sandalyesine doğru seğirtti. "Yemeğim soğuyacaktı."

Reggie masanın diğer tarafından bana doğru eğildi. "Eee, Jacob. Gandy sana bildiği her şeyi öğretti mi? Gölgeleri avlamak gibi? Bir sürü hikâyeniz olmalı!"

"Pek sayılmaz," dedim. "Sıradan olduğumu sanarak büyüdüm."

"Bu yılın başına kadar tuhaf olduğunun farkında değildi," diye açıkladı Millard.

"Et sosları aşkına," dedi Elmer. "O halde kendini duvara çarpmış gibi hissetmiş olmalısın."

"Aynen öyle."

"Duvarla olmasa da pek çok çarpışma olduğu kesin," dedi Enoch.

"Büyükbabanın, tanıştığım ilk iki tuhaftan biri olduğunu biliyor muydun?" dedi Joseph. Tabağındakileri silip süpürmüştü. Şimdi de arkasına yaslanmış, sandalyenin arka bacakları üzerinde hafifçe ileri geri sallanıyordu. "Kimse benimle temas kurmamıştı. Sene 1930'du. Mississippi'deki Clarksville'de yaşıyordum. Ben daha on üç yaşındayken annemle babam İspanyol gribine yakalanarak öldü. Tuhaf olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Fakat içimde bir şeylerin değişmekte olduğunun farkındaydım –bu gittikçe gün yüzüne çıkan kâhinliğimdi– ve kısa süre sonra bir şeyin beni *avladığını* hissetmeye başladım. Fakat o bana ulaşmadan önce büyükbaban ve H ulaştı. Ve beni buraya getirdiler."

"Gandy ve H yıllar içinde buraya birden fazla çocuk getirdi," dedi Elmer.

"Fakat sizi niye bu kadar uzağa getirdi ki?" diye sordu Millard. "Büyüdüğünüz yere daha yakın döngüler yok muydu?"

"Kâhinler için değil," dedi Joseph.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arkadaşlarımın suratlarına baktım. Hepsi akıllarında aynı soru varmış gibi görünüyordu.

"Yani burada yalnızca kâhinler mi yaşayabiliyor?" diye sordum.

"Ah hayır, hayır, hayır, o tip insanlar değiliz," dedi Fern. "Döngümüzde her türden tuhafın yaşamasına müsaade ederiz." Bahçenin diğer tarafındaki bir eve işaret etti. "Şurada yaşayan Smith bir rüzgâr güdücüdür. Onun yanındaki evde oturan Moss Parker telekinetiktir fakat yalnızca yiyeceklerle ilgili şeylere hükmedebilir. Bu da sofra hazırlarken pek faydalı oluyor."

"Uzun yıllar boyunca aramızda, altını alüminyuma dönüştürebilen bir oğlan da yaşadı," dedi June, "fakat becerisi pek talep gören türden değildi."

"Öte yandan yabancıları kabul etmeyen döngüler de *yok değil*," dedi Elmer. "Siz daha burnunuzu içeri sokar sokmaz sizi oradan kovarlar."

"Kendileri gibi olan tuhaflardan başkasına güvenmiyorlar," dedi Alene.

"Fakat hepimiz tuhafız," dedi Bronwyn. "Bu yeterince büyük bir benzerlik değil mi?"

"Görünüşe bakılırsa değil," dedi Reggie. Küçük bir kıkırdak parçasını çimenlerin arasına attı ve köpeği hoplayarak kıkırdağın peşinden koştu.

"Yalnızca tek bir tuhaf türünün birlikte yaşaması, ymbryne kanunlarına aykırı değil mi?" diye sordu Bronwyn.

"Elbette değil," dedi Enoch. "Moğolistan'daki şu döngüde yaşayan ve koyunların dilini konuşabilen tuhafları ya da Kuzey Amerika'daki havada süzülen bir kasaba dolusu tuhafı unuttun mu?"

"Aynı beceriye sahip tuhafların bir araya gelmesinin ardında pek çok neden yatıyor olabilir," dedi Millard. "Mesela ben de görünmezlerden oluşan çok sayıda topluluğun varlığından haberdarım."

"Ah," dedi Bronwyn. "Ben bunun yasadışı olduğunu sanmıştım."

"Kabilelere özgü düşünme şeklinin doğmasına ve gereksiz çatışmaların çıkmasına neden olabileceğinden ymbryne kanunları, tuhaf-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ların becerilerine göre ayrılmalarını *tavsiye etmez*," dedi Millard. "Kesinlikle yasak olan ise tek bir tuhaf türünün yaşamasına izin verilip diğerlerinin men edildiği kapalı döngülerdir."

"Saygısızlık etmek istemem ama," dedi Elmer, "artık etrafta pek fazla ymbryne yok. Haliyle kanunlarının da pek tutulacak tarafı kalmadı."

"Peki neden etrafta hiç ymbryne *yok*?" diye sordu Bronwyn. "Kimse onlara ne olduğunu açıklayamıyor ve bu beni gerçekten gıcık etmeye başladı."

"Hiçbirimiz onların ortalıkta olduğu günleri hatırlamıyoruz," dedi Reggie.

"Bazılarımız hatırlıyor," dedi bir ses arkamızdan.

Göz bantlı yaşlı kadının masaya doğru ağır aksak yaklaşmakta olduğunu gördüm. "Bakıyorum da bensiz başlamışsınız."

"Özür dileriz, Bayan Annie," dedi Fern.

"Yaşlılara hiç hürmetiniz kalmadı," diye homurdandı Bayan Annie fakat masadaki tüm kâhinlerin onu karşılamak için ayağa kalkmasından, herkesin ona büyük saygı duyduğu ortadaydı. Biz de onların izinden gidip ayağa kalktık. Fern ileri doğru atılıp Bayan Annie'ye masanın başında kendisine ayrılan sandalyeye dek eşlik etti. Ancak kadın sandalyenin kolçağına tutunarak kendini yavaşça sandalyeye bıraktıktan sonra hepimiz gerisingeri oturduk.

"İşlerin nasıl bu hâle geldiğini öğrenmek istiyorsunuz." Sesi öylesine metanetli ve ağırbaşlıydı ki çamurlu bir nehrin derinliklerinden baloncuklar halinde yükseliyor gibi hissediyordunuz. "Ymbrynelerimizin akıbetinin ne olduğunu." Bayan Annie ellerini masanın üstünde kavuşturdu. Masaya büyük bir sessizlik çöktü. "Eskiden toplumumuzun kalbiydiler. Tıpkı şu anda sizin toplumunuzun kalbi oldukları gibi. Fakat bozgunlarının tohumları çok uzun zaman önce atıldı. İngilizlerin, Fransızların, İspanyolların ve yerlilerin bu ülkenin sahibi olmak için birbiriyle halen savaşmakta olduğu yıllarda. Bir insan başka bir insanın sahibi olabilir mi, diye kafa yormak kimsenin aklına gelmeden önce."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Bayan Annie dağlar kadar yaşlıdır*," diye fısıldadı Fern. "*Muhtemelen o yıllarda o da oradaydı.*"

"Ben aşağı yukarı yüz altmış üç yaşındayım," dedi Bayan Annie, "ve kulaklarım hâlâ işitiyor, Fern Mayo."

Fern gözlerini patateslerine dikti. "Evet, Bayan Annie."

"Bazılarınız buralı değilsiniz" –Bayan Annie arkadaşlarıma baktı– "haliyle bilmiyor olabilirsiniz. Fakat bu ulus siyahilerden gasp edilen iş gücüyle, yerlilerden gasp edilen toprakların üzerine inşa edildi. Bundan bir buçuk yüzyıl önce ülkenin güney kesimleri bütün dünyanın en zengin yerlerinden biriydi ve o zenginliğin ölçütü pamuk, altın ya da benzin değil, kişinin sahip olduğu kölelerin sayısıydı."

Sözlerinin herkes tarafından hazmedilebilmesi için duraksadı. Emma hasta görünüyordu. Bronwyn ve Enoch sessizdi; ikisi de bakışlarını aşağı indirmiş. Bunu bir türlü aklım almıyordu. Nesilleri birbiri ardına yutan, ucu bucağı olmayan bu kemikleşmiş gaddarlığı. Büyükanneler, büyükbabalar, anneler, babalar, çocuklar, çocuklar ve çocuklar. Bu akıl almazdı, eziciydi.

Biraz sonra Bayan Annie tekrar konuşmaya başladı. "Tüm o para ve zenginlik tek bir şeye bağlıydı: Bir insan türünün bir diğerini bastırıp hükmü altına almasına. Böyle işleyen bir sistemi tuhaflarla tanıştırdığınızda neler olur, bir düşünün."

"Kıyamet kopar," dedi Elmer.

"Ve dizginleri ellerinde tutan insanların korkudan ödü patlar," dedi Bayan Annie. "Bir düşünün. Bir insan bütün gün köle gibi çalışarak pamuk toplar. Bu onun hayatıdır, müebbet hapsidir. Derken günün birinde, hiç yoktan ortaya çıkan biri –bir kız– *tuhaflığını* ilan eder. *Uçabiliyordur*." Bunu söylediği esnada Bayan Annie'nin bakışları masanın üzerinde yükseldi ve kolları iki yana açıldı. Sahne zihnimde öylesine net canlandı ki anlattıklarının kendi başına gelenler olup olmadığını merak ettim. Bayan Annie'nin bakışları Bronwyn'e yöneldi. "O kızın yerinde olsaydın ne yapardın?"

"Uçup giderdim," dedi Bronwyn. "Hayır. Gece çökene kadar bekleyip gücümü diğer herkesin kaçmasına yardım etmek için kullanır ve *ondan sonra* uçup giderdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki eğer gündüzü geceye çevirebilen birini tanıyor olsaydın? Ya da insanı eşeğe çevirebilen birini?"

"Gündüzü geceye çevirirdim," dedi June. "Ve ustabaşını da eşeğe."

"Bizden neden korktuklarını anlamışsınızdır," dedi Bayan Annie, ellerini tekrar masaya koyup sesini alçaltarak. "Sayımız hep azdı. Tuhaflık her daim nadirdi. Fakat o az sayıdaki tuhaftan bile öylesine korktular ki bizi sıradan insanlardan ayırmaları için falcılara, şarlatan hekimlere ve üfürükçülere servet döktüler. Tuhafların Şeytan'ın dölü olduğuna dair yalanlar icat edip masallar uydurdular. Birbirimizi ele vermemiz için ellerinden geleni yaptılar. Bir tuhafı *tanıyor olman* bile öldürülmene yeterdi. Tuhaf kelimesini *telaffuz* etmen de öyle! Peki ya en çok kimden korkuyorlardı?"

"Ymbrynelerimizden," dedi Paul.

"Doğru," dedi Bayan Annie. "Ymbrynelerimiz. Hayatta kalmamızı sağlayan, hiçbir sıradanın bulamayacağı ya da giremeyeceği sığınaklar açan ymbrynelerimiz. Onlardan, her şeyden çok nefret ederlerdi."

"Yani bu insanlar ymbrynelerden haberdar mıydı?" diye sordu Emma. "Ne olduklarını biliyorlar mıydı?"

"Bunu öğrenmeyi kendilerine görev belleddiler," dedi Bayan Annie. "Çünkü bu onların *işleriydi*. Tuhaflar ekonomilerini, yaşam tarzlarını, lanet olası düzenlerinin temellerini tehdit ediyorlardı. Hâl böyle olunca köle sahipleri dünyanın diğer kesimlerinde yaşayan sıradan insanların hiçbirinin aklına gelmeyecek türden oyunlarla bize pusu kurdular. Kökümüzü kazımaya, döngülerimizi yok etmeye ama bilhassa ymbrynelerimizi öldürmeye adanmış gizli bir organizasyon kurdular. Merhametsizlerdi, yorulmak nedir bilmiyorlardı, takıntılılardı. Öyle ki Konfederasyon dağıldıktan, Yeniden Yapılanma çabaları sona erdikten sonra bile bu organizasyon varlığını sürdürdü. Ve bize her anlamda zarar verdi. 1860'lı yıllarda, yani çocukluğumda asla yeterince ymbrynemiz olmadı. Her daim aynı anda pek çok işle uğraşırlardı. Daima tehlikedelerdi. Bir ymbryne en az dört ya da beş döngüyle aynı anda ilgilenirdi ve onu doğru düzgün göremezdiniz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile. Derken günün birinde hepsi ortadan kayboldu. Geriye yalnızca yarı-ymbryneler ve döngü bekçileri kalmıştı. İşe yarıyorlardı, paralı askerlerden farksızlardı ama liderlik vasıflarından yoksunlardı. Haliyle ymbrynelerin tesiri kaybolup gidince ülkedeki tuhaflar peyderpey bölündü ve birbirine güvenmez oldu."

O anda kafama bir şey dank etti. Aniden 1965 yılında uğradığımız kafeyi anımsadım ve, "O günlerde döngüler ırklara göre de bölünmüş müydü?" diye sordum.

"Elbette bölünmüşlerdi," dedi Bayan Annie. "Tuhaf olmaları, ırkçı olmadıkları anlamına gelmiyordu. Döngülerimiz birer düşler ülkesi değildi. Pek çok açıdan dışarıdaki toplumun bir yansımalarıydı."

"Ama artık ırklara göre ayrılmış değiller," dedi Bronwyn, masanın diğer ucundaki, kulaklıklarını hâlâ çıkarmamış olan beyaz oğlana, yani Hawley'e ve onun karşısında oturan, yaşça ondan biraz daha büyük beyaz kıza bakarak.

"Tekrar kaynaşmamız epey zaman aldı," dedi Bayan Annie. "Fakat yavaş da olsa başardık."

"Gölgeler ten renginizi umursamaz," dedi Elmer. "Yalnızca ruhunuzu isterler. Bizi bir araya getiren de onlar oldu."

"Ülkenin diğer kesimlerindeki döngüler ne durumda?" diye sordu Enoch. "Ymbryneleri var mı?"

"En güneydeki ymbryneler bu darbeden ilk ve en korkunç şekilde etkilenenlerdi," dedi Elmer. "Fakat ülkenin dört bir yanındaki ymbryneler yavaş yavaş da olsa ortadan kayboldu."

"Hepsi mi?" diye sordu Bronwyn. "Geriye bir tane bile kalmadı mı?"

"Hâlâ birkaç tane olduğunu duydum," dedi Bayan Annie. "Gizlenmeyi başaran birkaçı. Ama eski güçlerinden ya da tesirlerinden eser yok."

"Peki ya Kızılderililer?" diye sordu Millard. "Onların döngüleri var mıydı?"

"Vardı. Fakat sayıları pek fazla değildi çünkü çoğunluğu tuhaflardan korkmuyordu ve aralarında yaşayan tuhafları idam etmiyorlardı. En azından kendilerinden olanları."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu da bizi, benim de hakkında iki çift laf edebileceğim yirminci yüzyıla getiriyor," dedi Elmer. "Geriye öldürecek pek fazla ymbryne kalmadığından Organizasyon silinip gitmeye yüz tutmuştu. Sıradan insanlar bizi unutmaya başlamıştı. Bunun yerine döngüler birbiriyle savaşmaya başladı. Toprak için, nüfuz sahibi olmak için, doğal kaynaklar için."

"Bu, ymbrynelerin, olmasına asla izin vermeyeceği bir şeydi," dedi Alene.

"Avrupa'da gölgeler yüzünden ne badireler atlattığınıza dair kulağımıza gelen bazı şeyler olmuştu," dedi Elmer, "fakat canavarlar suyun sizin tarafınızda kalan kesiminden pek uzaklaşmıyordu. Bu, ellili yılların sonlarına doğru değişti. Hortlaklar ve gölgeler var güçleriyle hücuma geçti. Klanlar arasındaki savaşların çoğu bununla birlikte sona erdi ama o lanet olası gölge yaratıkları tarafından yenme korkusu yüzünden döngülerimizden doğru düzgün çıkamaz hâle geldik."

"İşte o zaman büyükbabam ve H onlarla savaşmaya başladı," dedim.

"Doğru," dedi Elmer.

"Yani Amerika'daki sıradan insanlar," dedi Bronwyn. "Varlığımızdan *hâlâ* haberdar mı?"

"Hayır," dedi June. "Uzun zamandır değiller. Zaten 1800'lü yıllarda bizden haberdar olan insanların sayısı da pek fazla değildi."

"Hayır, hayır, hayır, Junie, yanılıyorsun," dedi Bayan Annie, başını canhıraş bir şekilde iki yana sallayarak. "Bu tam da düşünmeni *istedikleri* şey. Şu sözlerimi bir kenara yaz. Hâlâ bizden haberdar olan insanlar var. Gücümüzün farkında olan, bizden korkan, bize hükmetmeyi arzulayan sıradan insanlar var."

"Bizden korkmalarının nedeni ne?" diye sordu June.

"Bir *fikir*," dedi Bayan Annie. "Birbirinden korkan ve bölünmüş tuhafların tekrar yekvücut olması fikri. Birbirine kenetlenmiş bir tuhaflar dünyasının sahip olacağı güç. Bu fikirden *eskiden* ne kadar korkuyorlarsa hâlâ o kadar korkuyorlar." Sözlerinin sona erdiğini ima etmek istercesine başını sertçe aşağı yukarı salladı, nefesini verdi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve çatalına uzandı. "Şimdi bana müsaade edin. Hepiniz yemeklerinizi bitirdiniz ama ben daha yemeğimden tek bir lokma bile almadım."

◆ ◆ ◆

Hep birlikte masadan kalkmadan önce Bayan Annie'nin yemeğini bitirmesini bekledik, sonra kalkıp sofrayı toplamaya başladık. Paketi vermem gereken kişinin Bayan Annie olduğu gün gibi ortadaydı. Hâl böyle olunca oradan ayrılmak için ayağa kalktığında her nereye gidiyorsa ona oraya kadar eşlik etmeyi teklif ettim.

Bana evine döneceğini söyledi. Ona kolumu uzattım. Evine dek yaptığımız kısa yürüyüşün ardından cebime sığacak kadar küçük olan paketi ona verdim. Bunu bekliyor görünüyordu.

"Açmayacak mısınız?" diye sordum.

"Ne olduğunu ve kimden geldiğini biliyorum," dedi. "Merdivenleri çıkmama yardım et."

Sırtı neredeyse doksan derece eğik vaziyette, verandaya çıkan üç basamağı tırmandık ve basamakların tepesine vardığımızda, "Bir dakika bekle," deyip evinin içinde gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra geri döndü ve elime bir şey tutuşturdu.

"Benden bunu sana vermemi istemişti."

Avucumun içine eski ve yıpranmış bir kibrit kutusu koydu.

"Bu nedir?"

"Oku da gör."

Bir tarafında bir adres –Kuzey Carolina'da bir kasabanın adı– vardı ve sanki bu yeterince açık değilmiş gibi diğer tarafında da, *Burada bir mola vermek çok AKILLICA... paranızın karşılığında DAHA FAZLASINI almak için!* yazıyordu.

Kibrit kutusunu cebime sokuşturdum.

"Onu gördüğün zaman teşekkür ettiğimi söyle," dedi. "Ve bir dahaki sefere kendisi gelsin ki yakışıklı suratını bir kere daha görebileyim. Onu çok özledik."

"Teşekkür ederim," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ondan vazgeçme. Kimi zaman can sıkıcı, domuz kafalı ve baş belası olabilir. Fakat seni, yardıma ihtiyacı olmadığına ikna etmesine müsaade etme. Uzun yıllardır omuzlarında büyük bir yük taşıyor ve sana ihtiyacı var. Hepinize ihtiyacı var."

Ciddiyetle başımla onayladım ve ona el salladım. Ardından içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Arkadaşlarımı toplamak için geri döndüm. Emma'nın June'la konuştuğunu görünce çimenliği onlara doğru uzun adımlarla arşınlamaya koyuldum. Beni fark etmelerinden önce June, Emma'nın hoşuna gitmeyen bir şeyler anlatıyor gibi görünüyordu ve Emma da kollarını kavuşturmuş vaziyette öylece dikilerek onu dinliyordu. Suratında sıkıntılı ve ciddi bir ifade vardı. Beni gördüğü zaman suratındaki ifade silinip gitti ve June'a çabucak veda edip koşarak yanıma geldi.

"O da neydi öyle?" diye sordum.

"Karanlık odalar konusundaki deneyimlerimizi paylaşıyorduk. O albümdeki fotoğrafların pek çoğunu bizzat tabettiğini biliyor muydun?"

Apaçık yalan söylüyordu ve bu yalanı o kadar çabuk uydurmuştu ki şaşırmadan edemedim.

"O halde neden üzgün görünüyorsun?" diye sordum.

"Üzgün değilim."

"Ona kızı soruyordun. Abe'in ara sıra birlikte seyahat ettiği kızı."

"Hayır," dedi Emma. "O konuyu umursadığım yok."

"Duy da inanma."

Bakışlarını kaçırdı. "Beni soru bombardımanına tutmayı kes, tamam mı? Bronwyn ve Enoch geliyor."

Millard da onlarla birlikteydi –üzerine bir şeyler geçirmiş olduğundan nerede olduğu kolaylıkla seçilebiliyordu– ve çabucak arkadaşlık kurdukları June, Fern ve Paul da öyle.

"Bu konuyu daha sonra konuşacağız," dedim.

Emma omuzlarını silkti. "Konuşulacak bir şey yok."

Neredeyse zıvanadan çıkacaktım fakat sakinleşmeyi başardım. Kendi kendime, Emma'nın hislerini asla anlayamayacağımı söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dim. Eğer onunla birlikte olmak istiyorsam zor bir evreden geçtiğinde ona saygı duymalı ve duygularını rahatça yaşayabileceği alanı tanımalıydım.

Bu en mantıklı yoldu. Fakat canımı daha az yakmıyordu.

Oradan ayrılmak için planlarımızı yaptık. Paul elinde metal bir termosla yanımıza geldi.

"Yolculuğunuz için kahve. Böylece hiçbir yerde durmak zorunda kalmayacaksınız."

Elmer yanımıza gelip hepimizin elini sıktı. "Eğer günün birinde bir kâhine ihtiyacınız olursa, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Ne ilginç bir adam," dedi Millard, Elmer uzaklaşırken. "Yetmiş yılda üç savaşa katıldığını biliyor muydunuz? Birinci Dünya Savaşı esnasında hızla yaşlanmamak için Verdun'da, siperlerin arasındaki bir döngüde yatıp kalkmış."

Bronwyn ve Fern kucaklaştılar.

"Mektup yazar mısın?" dedi Fern.

"Daha da iyisi, ziyarete geliriz," dedi Bronwyn.

"Buna çok memnun oluruz."

Vedalaştılar. Paul kasabanın sınırına ve arabamıza dek bizimle yürümeye koyuldu. Yolda onlara, Bayan Annie'nin elime tutuşturduğu kibrit kutusunu gösterdim.

"Bir adres!" dedi Millard. "H bu defa bizi o kadar da zorlamadı."

"Bence testler bitti," dedim. "Artık gerçek bir görev zamanı."

"Göreceğiz," dedi Emma. "Bana kalırsa H'nin bizi test etmekten bıkacağı yok."

"Orada kendinize dikkat edin," dedi Paul. "Bilhassa kuzeyde gözlerinizi dört açın. Kulağıma gelenlere bakılırsa oranın her santimetrekaresi tehlikeliymiş."

Bize, günümüze nasıl döneceğimizi açıkladı. Artık 1965'e dönmemize gerek yoktu –zaten oraya dönmek istediğimiz de söylenemezdi– çünkü bu döngünün arka kapısından çıkmak bizi 1930 yılının bir bahar gününe, yani Portal döngüsünün yaratıldığı güne götürecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ön kapıdan çıkmak ise kolaydı: Geldiğimiz yoldan geri dönecektik. Bu da tarlalarda biraz daha hız yapmak demekti.

Paul'la vedalaştık. Herkesin kemerlerini taktığından emin olduktan sonra arabayı çalıştırdım ve gazı kökledim. Biz çıplak arazideki tekerlek izlerimizi geriye doğru takip ederken araba sarsılıyordu. Arazi gittikçe engebe kazansa da hızlanmaya devam ettik. Yolu henüz yarılamıştık ki döngüye girdiğimiz noktaya vardık ve tekerlek izlerimiz yok olurken insanın midesinin burkulmasına yol açan türden bir sarsıntı daha oldu. Gündüz geceye döndü. Göz alabildiğine uzanan dümdüz topraklar yerlerini yeşil mısır saplarından oluşan bir duvara bıraktı. O duvara çarptık ve mısır saplarıyla yeşil koçanlar arabayı döverken sıra sıra dikilmiş ekinleri dümdüz etmeye koyulduk. Tam frenlere asılacaktım ki Millard'ın, "*Devam et, yoksa sıkışıp kalırız!*" diye bağırdığını duydum ve gazı iyice kökledim. Motor kükrerken her nasılsa tekerlekler tutunacak bir yer buldu ve birkaç saniye sonra mısır tarlasını aşıp yola çıktık.

Durdum. Soluk soluğaydık. Arabanın farlarını yaktım. Toprak yolun asfalt kaplı olması dışında Portal'ın etekleri 1965 yılında nasıl görünüyorsa şimdi de öyle görünüyordu.

Hasarı kontrol etmek için dışarı çıktım. Millard ise kusmak için. Ön camın üst tarafında bir çatlak vardı, kopan mısır sapları ızgaranın arasına ve tekerlek yuvasına sıkışmıştı fakat onları temizlemeyi başardım. Bunların dışında hâlâ tek parçaydık.

"Herkes iyi mi?" diye sordum, kafamı camdan içeri sokarak.

"Millard değil," dedi Emma. Tam o esnada bir öğürme sesi duydum ve kafamı kaldırmamla bir kusmuk fırtınasının kaldırıma saçıldığını görmem bir oldu. Daha önce hiç görünmez bir insanın kustuğuna tanık olmamıştım ve bu kolay kolay unutabileceğim bir manzara değildi.

Millard midesindekileri boşaltırken, günümüze döndüğümüz için tekrar çalışmaya başlayan telefonumun cebimde deli gibi titreştiğini hissettim. *24 cevapsız çağrı*, yazıyordu ekranda. Ve *23 sesli mesaj*.

Kimden olduklarını öğrenmek için bakmama gerek bile yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arabanın arka tarafına doğru seğirttim ve bir şeyleri kontrol ediyormuş numarası yaparak gelen mesajları gizlice dinlemeye koyuldum. İlk birkaç mesaj pek fazla endişeli değildi. Ancak gittikçe daha telaşlı ve öfkeli bir hâl alıyorlardı. On üçüncü mesaj şöyleydi: "Bay Portman, ymbryneniz konuşuyor. Yine. Beni pürdikkat dinlemenizi istiyorum. Bana haber vermeden bir yolculuğa çıkarak beni fena halde hayal kırıklığına uğrattınız. Fakat iznim olmadan çocukları yanınızda götürmeye *hiç hakkınız yoktu*. *Derhal* eve dönün. Teşekkürler. Yolunuz açık olsun."

Bundan sonrasını dinlemedim. Bu aramalardan diğerlerine bahsedip bahsetmemeyi düşündüm ama sonra bahsetmemeye karar verdim. Hepsi, Bayan Peregrine'in yaptığımız şeyi onaylamayacağını biliyordu; sesli mesajlarla onları telaşlandırmanın ya da geri dönmeye karar vermeleri riskini almanın manası yoktu.

"Tamamdır," dedi Millard, ayaklarını sürüye sürüye arabaya doğru ilerlerken. "İşim bitti."

Telefonumu cebime attım. "Kendini iyi hissetmediğin için üzgünüm."

"Binebileceğimiz bir tren olduğunu sanmıyorum," dedi halsizce. "Otomobillerden usanmaya başladım."

"Yolun geri kalanı dalgasız denizlerde yelken açmaya benzeyecek," dedim. "Söz veriyorum."

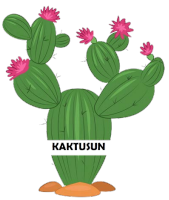
İç geçirdi. "Keşke tutamayacağın sözler vermesen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM ON İKİ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bir kez daha günümüzdeydik ve modern otoban sistemi sayesinde hızla yol alıyorduk. Tabii bunda gecenin bir yarısı olmasının da etkisi vardı. Paul'un kahve dolu termosunun ve torpido gözünün arka tarafında bulduğum sekiz şarkılık *Dark Side of the Moon* albümünün verdiği gazla kilometreler birer birer arkamızda kalıyordu. Ben daha farkına varmadan Georgia'nın geri kalanını ve Güney Carolina'yı boylu boyunca kat etmiştik ve kibrit kutusunun üzerinde yazılı olan, Kuzey Carolina'nın kuzeyindeki kasabayla aramızda şaşırtıcı bir mesafe kalmıştı. Portal'da Emma'yla aramızda yaşanan kısa parlamanın ardından görünüşe bakılırsa ortalık fazlasıyla durulmuş, hatta sıfırın altındaki sıcaklıklara düşmüştü. Ne kadar sıkış tepiş olduğunu bilmesine rağmen arkada oturmayı seçmişti. Enoch da yanıma gelmişti.

Ara sıra dikiz aynasından Emma'ya bakıyordum. Uyumadığı ya da pencereden dışarı depresif bakışlar atmadığı zamanlarda Abe'in operasyon günlüğünün sayfalarını karıştırıyor, serçeparmağının ucundaki alevin ışığında orada yazılanları okuyordu. Bir kez daha kendime Emma'nın zor bir dönemden geçmekte olduğunu hatırlattım. Her daim Abe'den uzakta olduğu, aralarında denizler ve hatta zaman olduğu için daha önce hiç böylesine doğrudan yüzleşmek zorunda kalmadığı bir şeyi hazmetmeye çalışıyordu. Ama onu sorguladığım için beni cezalandırdığını, benden soğuduğunu hissediyordum. Ve buna daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyordum.

Çıkışa vardığımızda saat sabahın üç buçuğuydu ve kıçım neredeyse tamamen uyuşmuştu. H'nin kibrit kutusunun üzerine basılmış adresi bulmak için telefonumun verdiği yol tarifini takip ediyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Orada ne bulacağımıza dair hiçbir fikrimiz yoktu. Bir benzin istasyonu mu? Kafe mi? Başka bir motel mi?

Bunların hiçbiri değildi. Burası 24 SAAT AÇIK İYİ BURGER adında bir fast food mekânıydı. Terk edilmiş bir alışveriş merkezinin boş ve karanlık otoparkının ortasında solgun solgun parlıyordu ve adının hakkını verircesine hem açıktı hem de iyi görünüyordu. Bütün sandalyeler masaların üstüne ters çevrilmişti ve kapıdaki tabelanın üzerinde ARABAYA SERVİS AÇIK yazıyordu.

Hemen önüne park ettim. Bizimki otoparktaki tek arabaydı. H orada değildi. Gece vardiyasına saplanıp kalmış bahtsız personel dışında ortalıkta *kimse* yoktu. İçeride, tezgâhın arkasında telefonunu kurcaladığını görebiliyordum.

"Kibrit kutusunun üzerinde H'yle saat kaçta buluşacağımız yazıyor muydu?" diye sordu Bronwyn.

"Hayır," dedim. "Fakat sabahın üç buçuğunda gelmemizi beklediğini sanmıyorum."

"Yani sabaha kadar burada mı bekleyeceğiz?" diye sordu Enoch. "Bu çok aptalca."

"Sadece biraz sabırlı olun," dedi Millard. "Her an çıkıp gelebilir. Eğer gizli bir buluşmadan bahsediyorsak, bunu yapmak için en doğru zaman gece yarısından sonrasıdır."

Böylece beklemeye koyulduk. Dakikalar akıp gidiyordu. İçerideki çocuk telefonunu bırakıp yerleri süpürmeye girişti.

Yolcu koltuğundan gürültülü bir gurultu yükselince hep birlikte Enoch'a baktık.

"O ses bir tır motorundan mı geldi?" diye sordu Millard.

"Acıktım," dedi Enoch, bakışlarını karnına indirerek.

"Bekleyemez misin?" dedi Bronwyn. "Eğer H gelip de arabayla servis alanında olduğumuz için bizi göremezse onu kaçırırız."

"Hayır, Enoch haklı," dedi Millard. "Şu kibrit kutusunu tekrar görebilir miyim?"

Kibrit kutusunu ona uzattım. Millard kutuyu ellerinin arasında döndürdü. "Burada bir adresten daha fazlası var," dedi. "Bu bir ipucu. Şurada yazana bakın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kibrit kutusunu, orada yazanı yüksek sesle okuması için Bronwyn'e uzattı. "Burada bir mola vermek çok *akıllıca*... paranızın karşılığında *daha fazlasını* almak için." Tekrar bize baktı. "Yani?"

"Yani," dedi Millard, "bence bir şeyler almalıyız."

Arabayı çalıştırdım ve servis şeridine girdik. Sipariş hoparlörünün ve arkadan aydınlatılan menünün önünde durduk. Bir hayli yüksek ve tiz bir ses, "YİRMİ DÖRT SAAT AÇIK OK BURGER'E HOŞ GELDİNİZ, SİZİN İÇİN NE..." derken Bronwyn çığlığı bastı ve şimşek gibi bir tepkiyle uzun kolunu açık camdan savurduğu gibi hoparlöre sert bir yumruk indirdi. O kadar ki orta yerinde koca bir delik açılmış olan hoparlör cıvatalarından kurtulup yere düştü ve sessizleşti.

"Bronwyn, ne halt ediyorsun!" diye bağırdım. "Yalnızca siparişimizi alıyordu!"

"Özür dilerim." Bronwyn koltuğuna sindi. "Korktum."

"Seni hiçbir yere götüremeyeceğiz, öyle değil mi?" dedi Enoch.

Normal şartlar altında gaza basıp hızla oradan ayrılırdım ama normal şartlar altında değildik. Hâl böyle olunca ayağımı fren pedalından kaldırdım ve turuncu önlüklü çocuğun hâlâ mikrofona konuşmakta olduğu servis penceresine doğru ilerledim.

"Merhaba? Beni duyabiliyor musunuz?"

Çok yavaş konuşuyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Kafası güzel gibi görünüyordu.

"Selam," dedim. "Hoparlör, şey, çalışmıyor."

Nefesini ağzından verince dudakları kuş misali çırpındı. "Peeee-ee-ki," dedi penceresini açarak. "Ne alırsınız?"

Konuşan Millard oldu. "Buranın nesi iyidir?"

"Sen ne *yapıyorsun?*" dedi Emma, ona dişlerinin arasından.

Çocuk kaşlarını çatarak arka koltuğa baktı. "Konuşan kimdi?"

"Bendim," dedi Millard. "Ben görünmezim. Kusura bakma. Bunu önceden söylemiş olmam gerekirdi."

"Millard!" diye bağırdı Bronwyn. "Üşütüğün tekisin!"

Fakat çocuk korkudan aklını kaçırmış gibi görünmüyordu. "Ah, peki," dedi başıyla onaylayarak. "Sizin yerinizde olsam... kesinlikle Kombo İki sipariş ederdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O halde lütfen bize bir Kombo İki hazırla," dedi Millard.

"Ve beş tane de hamburger lütfen!" diye bağırdı Enoch yan koltuktan. "Yanında her şey olsun. Ve bir de cips."

"Bizde cips yok," dedi genç adam.

"Patates kızartmasını kastediyor," dedim.

Çocuk fiyatı söyledi, ödedim ve ardından yiyecekleri hazırlamak için mutfağa gitti. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde elime çoktan yağ lekeleriyle şeffaflaşmaya başlamış, ağır bir kesekâğıdı tutuşturdu. Kesekâğıdının tepesini açıp içine baktım. İçinde bir sürü hamburger, büyük boy patates kızartması ve bir deste kâğıt mendil vardı. Yiyecekleri arkadaşlarımın arasında paylaştırdıktan sonra kesekâğıdının dibinde küçük, beyaz bir zarf olduğunu gördüm. Şık görünümlüydü ve kırmızı balmumuyla mühürlenmişti.

"Bu nedir?" dedim, diğerlerinin de görmesi için zarfı havaya kaldırarak.

Emma omuzlarını silkti. "Kombonun bir parçası mı?"

Otoparka girdim, arabayı park ettim ve zarfı açtım. Yazıları okuyabileyim diye tepe ışığını açtım ve herkes zarfın içinden neyin çıkacağını görmek için üzerime abandı. Zarfın içinde başka bir peçete daha vardı ama bunun üzerine bir şeyler yazılmıştı. Hem de daktiloyla. Yağlı peçetede şöyle yazıyordu:

Henüz temas kurulmamış hedef büyük tehdit altında.

Görev: Koru ve tahliye et.

10044 döngüsüne sevk edilebilir.

Teyakkuzda olunmalı.

Bu kadardı. Henüz temas kurulmamış tuhafın adı yazmıyordu. 10044 döngüsünün nerede olduğundan bahsedilmiyordu. Fakat peçetenin arka yüzünde bir dizi koordinat vardı.

"Koordinatlardan anlarım," dedi Millard heyecanla. "Boylam değeri negatif, yani başlangıç meridyeninin bir hayli batısında olmalı..."

"New York, Brooklyn'de bir lise," dedim telefonumu göstererek. "Haritalar uygulamasına yazıverdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Henüz temas kurulmamış hedef
büyük tehdit altında.
Görev: Koru ve tahliye et.
10044 döngüsüne sevk edilebilir.
Teyakkuzda olunmalı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Millard ateş püskürdü. "Hiçbir teknoloji gerçek bir kartografın yerini tutamaz."

"Elimizde bir görev ve bir de konum var," dedi Emma. "Elimizde olmayan tek şey, aradığımız tuhafın adı."

"Belki H de adını bilmiyordur," dedi Bronwyn, "ve görevimizin bir parçası da onun adını öğrenmektir."

"Güvenlik için de olabilir," dedi Enoch. "Bir... hamburger şefinin eline düşebilecek bir peçetenin üzerine henüz temas kurulmamış tuhafların isimlerini yazmak istemezsin."

"Onun bir şeften daha fazlası olduğunu düşünüyorum," dedi Millard. "Jacob, arabayı tekrar pencerenin oraya çeker misin?"

Arabayı çalıştırdım, küçük binanın etrafından dolandım ve tekrar servis şeridine girdim. Oğlan sürgülü pencereyi açarken bu defa sinirli görünüyordu. "Hah. Selam."

Millard camdan dışarı uzandı. "Seni rahatsız ettiğimiz için kusura bakma, moruk. Fakat *üç* numaralı kombo menüden bir tane almak istemiştik."

Oğlan siparişimizi yağlı bir klavyeye tuşladı ve bana 10.50$ fiyat çıkardı. Ben parayı öderken Bronwyn açık pencereye doğru uzanıp, "H'yi tanıyor musun? Gölge avcısı mısın? Burası nedir?" diye sordu.

Çocuk onu duymamış gibi davranarak bana para üstümü verdi.

"Hey!" dedi Bronwyn.

Çocuk dönüp mutfakta gözden kayboldu.

"Bu tür soruları yanıtlamasına müsaade edildiğini sanmıyorum," dedim.

Bir dakika sonra geri döndü ve yağlı kesekâğıdını havadan pencerenin kenarına bıraktı. Kesekâğıdı düşerken sert bir *pat* sesi çıkardı.

"Artık size iyi geceler dilerim," dedi ve pencereyi kapattı.

Gereğinden fazla ağır olan kesekâğıdını alıp içine baktım. Fakat kesekâğıdının içinde patates kızartmasından ve soğan halkalarından başka bir şey yoktu. Kesekâğıdını Millard'a uzatırken bunun pek de kombo sayılamayacağını düşündüm ve ardından otoparktan ayrılıp direksiyonu otobana doğru kırdım. Bizi Brooklyn'e kadar uzun bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yolculuk bekliyordu ve sabah trafiği ana yolları otoparklara çevirmeden önce olabildiğince yol kat etmek istiyordum.

On dakika sonra I-95'te süratle ilerlediğimiz esnada Millard içindekileri yiye yiye kesekâğıdının dibine geldi. Güldüğünü duyunca başımı ondan yana çevirdim. Kesekâğıdının içinden yumurta şeklinde ağır bir şey çıkardı.

"O da ne?" diye sordum.

"Görünüşe bakılırsa üç numaralı kombo menüsü. Patates kızartması ve el bombası." Bronwyn tiz bir çığlık atıp koltuğumun arkasına sindi.

Anlaşılan OK Burger yalnızca bir haberleşme istasyonu değildi. Tuhaflara has bir silah deposuydu. Büyükbabamın yolculukları sırasında uğradığı ara istasyonlarından kaçının bunun gibi göz önünde saklandığını merak ettim. (Bir de bir numaralı kombo menünün yanında ne verdiklerini.)

Millard kıkırdayarak yağ kaplı el bombasını bir elinden diğerine yuvarladı. "Vay canına, hakikaten paranın karşılığında çok DAHA FAZLASINI veriyorlarmış!"

◆ ◆ ◆

Arkadaşlarım yemeklerini midelerine indirirken ben tek elimle yemeğimi yiyip diğeriyle arabayı kullanmaya çalışıyordum. Uzun yıllardan beri ilk kez yaşlanmakta olan ergen bedenlerinin açlığını kimi zaman doyurmak mümkün olmuyordu. Yemeklerini bitirdikten sonra herkes derin bir uykuya daldı – yanımdaki yolcu koltuğuna geçen Emma hariç. Ben uyumuyorsam kendisinin de uyumak istemediğini söyledi.

Bir saat boyunca tek tük birkaç kelime etmek dışında hiçbir şey konuşmadık. O, camın ötesinde akıp giden karanlık dünyayı izlerken ben de kısık sesle radyo istasyonları arasında gezindim. Virginia'ya giden yolu yarılamıştık ki gri renkli solgun şafak gökyüzünü lekelemeye başladı. Aramızdaki sessizlik göğsümün içinde büyüyen bir taş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gibiydi. Son seksen kilometredir kafamın içinde Emma'yla konuşuyordum ve sonunda artık buna dayanamayacak hâle gelmiştim.

"Bence biraz..."

"Jacob, ben..."

Uzun bir süre boyunca tek kelime etmeyip en nihayetinde konuşmaya karar verdiğimizde ikimiz de aynı anda konuşmuştuk. Bu acayip rastlantıdan ötürü şaşkınlık içinde birbirimize baktık.

"Önce sen," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sen."

Bakışlarımı yukarı kaydırarak dikiz aynasından arkaya baktım. Bronwyn ve Enoch çabucak uykuya dalmıştı. Enoch hafifçe horluyordu.

"Onu geride bırakamamışsın." Patavatsızlık etmek istememiştim ama sözcükleri öylesine uzun zamandır içimde tutuyordum ki ağzımın içinde kapana kısılmışlardı ve bir an önce onları tükürüp atmak zorundaydım. "Onu geride bırakamamışsın. Ve bana haksızlık ediyorsun."

Şok içinde bana baktı. Birbirine bastırdığı dudakları dümdüz bir çizgi hâlini almıştı. Sanki söylemekten korktuğu bir şey varmış gibi.

"Ne zaman biri onun adını ansa," dedim, "irkiliyorsun. Gölge avcısı yoldaşlarından birinin bir kız olduğunu öğrendiğinden beri kafan tamamen başka yerde. Seni aldatmış gibi davranıyorsun. Ve seni aldatmasının üzerinden onlarca yıl geçmemiş gibi."

"Anlamıyorsun," dedi usulca. "Beni anlaman mümkün değil."

Suratımı ateş bastı. Gerçekten tek istediğim, garip davrandığını kabul etmesi ve bir özür dilemesiydi fakat bu konuşma bambaşka bir yöne ilerliyordu. Çok daha kötü bir yöne.

"Deniyorum," dedim. "Kendi kendime, aldırış etmemem gerektiğini, o denli hassas davranmamam gerektiğini, sana zaman tanımam gerektiğini, zor ve garip bir dönemden geçmekte olduğunu söyleyip duruyorum. Fakat bu konuda konuşmalıyız."

"Aklımdan geçenleri duymak isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer bu konuda konuşamıyorsak, başaramayacağız demektir."

Bakışlarını kısacık bir anlığına aşağı indirdi. İkiz bacaları gökyüzüne duman kusan bir fabrikanın önünden geçiyorduk. Derken, "Birini yataklara düşecek kadar sevdiğin hiç oldu mu?" diye sordu.

"Seni seviyorum," dedim. "Ama bu beni *yataklara düşürmüyor*."

Başını aşağı yukarı salladı. "Buna sevindim. Umarım hiçbir zaman da o hâle düşmezsin çünkü korkunç bir histir."

"Peki senin daha önce öyle hissettiğin oldu mu?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Abe için. Bilhassa da çekip gitmesinden sonra."

"Hmm." Yüzümdeki ifadenin doğal görünmesini istiyordum ama incinmiştim.

"Berbattı. Birkaç yıl boyunca onu takıntı haline getirdim. Sanırım en başta o da aynı durumdaydı. Ama onun hisleri zaman içinde silinip gitti. Benimkilerse iyiden iyiye kötüleşti."

"Sence bunun nedeni neydi?"

"Çünkü ben o döngüde yaşamaya mahkûmdum ama o değildi. Upuzun yıllar boyunca öyle bir kafesin içinde yaşamak insanın dünyasının ufalmasına neden oluyor. Bu, akıl sağlığı için de ruh sağlığı için de iyi değil. Küçücük sorunların dev gibi görünmesine yol açıyor. Öbür türlü birkaç ay içinde geçip gidecek bir özlem... insanı yiyip bitiriyor. Bir süre boyunca ciddi ciddi oradan kaçıp Amerika'da ona katılmayı düşündüm – bu benim için fena halde tehlikeli olsa da."

Emma'yı o halde hayal etmeye çalıştım. Büyükbabamın gittikçe seyrekleşen mektuplarına gözü gibi bakıp onlar sayesinde hayata tutunan, dışarıdaki dünyayı ancak rüyalarında görebilen o yapayalnız hâlini.

Fabrika yerini göz alabildiğine uzanan tarlalara bıraktı. Atlar sabah pusunda otluyordu.

"Neden denemedin?" dedim. Emma zorluklar karşısında pusacak türden bir insan değildi. Özellikle de sevdiği biri için.

"Çünkü birbirimizi gördüğümüzde benim kadar mutlu olmayacağından korkuyordum," dedi. "Bu, beni öldürürdü. Ayrıca bu bir döngüyü bir başka döngüyle, bir hapishaneyi bir başka hapishaneyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değiş tokuş etmek anlamına gelecekti. Abe döngülere bağımlı değildi. Yaşamak için onun yakınlarında bir döngü bulmalı ve tıpkı kafesteki bir kuş gibi, boş zamanlarında beni ziyaret etmesini beklemeliydim. Bu benim doğamda yok. Her gün endişe içinde gözlerini denize dikerek bekleyen bir kaptan karısı olamam. Ben dünyaya açılıp maceradan maceraya atılan olmalıyım."

"Ama şimdi öylesin," dedim. "Ve şimdi benimlesin. Peki, neden hâlâ büyükbabamı kafandan atamıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Çok kolay bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Ama elli yıldır hissettiklerimi bir kalemde silip atmak o kadar da kolay değil. Elli yıllık bir özlemi, ıstırabı, öfkeyi."

"Haklısın, bunu hayal dahi edemem. Fakat tüm bunların geride kaldığını sanıyordum. Bunları konuşup arkamızda bıraktığımızı sanıyordum."

"Konuştuk," dedi. "Ben de bu meseleyi arkamızda bıraktığımızı sanmıştım. Öyle olmasaydı o gün sana söylediğim sözlerin tek kelimesini bile ağzıma almazdım. Ben sadece... buraya gelmenin beni ne kadar etkileyeceğini kestiremedim. Yaptığımız her şey, gittiğimiz her yer – sanki hayaleti bir köşe başından çıkagelecekmiş gibi. İyileştiğini sandığım o eski yara tekrar tekrar kesilip açılıyor."

"Biraz insaf edin," dedi Enoch, arka koltuktan, "şu ayrılma işini bitirin de uyumaya devam edelim!"

"Zaten uyuyor olmalıydın!" dedi Emma.

"*Ayrılmıyoruz*," dedim.

"Ah, öyle mi? Duy da inanma."

Emma buruşturulmuş patates kızartması kâğıdını Enoch'a fırlattı. "Git de kendine kıvrılacak bir çukur bul."

Enoch kıs kıs güldükten sonra gözlerini tekrar kapattı. Uykuya dalmış da olabilirdi, dalmamış da. Her iki şekilde de artık rahatça konuşamayacağımız hissine kapılmıştık. Haliyle sadece yola devam ettik ve sözcüklerin yerini tutması için ona elimi uzattım. Emma vites kolunun arkasından elimi tuttu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Öyle sıkı tutuyorduk ki sanki ikimiz de bırakmaktan korkar gibiydik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma'nın sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Bir yanım söyledikleri için ona minnettardı fakat daha büyük bir yanım tüm bunları hiç söylememiş olmasını diliyordu. En başından beri ve bilhassa karanlık anlarda, *Onu daha çok sevmiş*, diye fısıldayıp duran bir ses vardı içimde. Fakat her seferinde onu susturmayı, bastırmayı başarmıştım. Şimdi Emma, o sesin eline bir megafon tutuşturmuştu. Bunu asla ona itiraf edecek değildim çünkü o zaman, uzun süredir bu korkuyu beslediğimi ve tedirgin olduğumu öğrenirdi. Bu da o sesi güçlendirmekten başka işe yaramazdı. Hâl böyle olunca yalnızca elini sıktım ve arabayı sürmeye devam ettim.

Bir zamanlar büyükbabana ait olan havalı arabayı sürmeye, dedi, o küçük ses benimle alay edercesine. *Ondan sana miras kalan bir görevi yerine getirmek için. Bir şeyleri kanıtlamak için... ama neyi?*

Tıpkı onun gibi maharetli, ihtiyaç duyulan ve saygı görmeyi hak eden biri olduğumu.

Büyükbabamın hayatını istemediğimi söylemiştim ve dediğimin hâlâ arkasındaydım. Ben kendi hayatımı istiyordum. Ama asıl istediğim insanların, onun hakkında ne düşünüyorlarsa benim hakkımda da aynısını düşünmeleriydi. Şimdi adını koyunca, isteğimin ne denli acınası olduğunu görebiliyordum. Fakat buraya kadar gelmişken her şeyden vazgeçip geri dönmek de acınası olacaktı. Görebildiğim kadarıyla tek seçeneğim bu işte çok başarılı olup ezberi bozmak, herkesin saygısını kazanmak, büyükbabamın gölgesinden sonsuza dek kurtulmak ve kızı –Abe'e karşı beslediği hislerin yankısını değil, kendisini– kapmaktı.

Bu meşakkatli bir işti. Fakat bu defa sallantıda olan tuhafların dünyasının kaderi değildi. Yalnızca ilişkim ve özgüvenimdi.

Hah!

Tam o anda, yine uyuyor numarası yapmakta olan Enoch, "Siz ayrıldıktan sonra ön koltuğa ben geçebilir miyim? Bronwyn'in devasa bacakları canıma okuyor," dedi.

"Onu öldüreceğim," dedi Emma. "Gerçekten öldüreceğim."

Enoch oturduğu yerde doğruldu. Şaşırmış gibi yaparak ellerinden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

birini kalbine koydu. "Ah, Tanrım. Başaramayacaksınız, öyle değil mi Jacob?"

"Kendi lanet olası işine bak," dedim.

"Biraz omurgalı ol, dostum. Bu kız hâlâ büyükbabana âşık."

"Sen ne söylediğini bilmiyorsun," dedi Emma, Bronwyn'le Millard'ı uyandırmaya yetecek kadar yüksek bir sesle.

"O halde eğer Abe'e değilse kime dün telefonda, *Seni seviyorum,* diyordun?"

"Ne?" dedim, Emma'ya bakmak için koltuğumda dönerek. "Ne telefonu?"

Delici bakışlarını kucağına indirmişti.

"1965'teki o benzin istasyonunun arka tarafındaki telefon," dedi Enoch. "A-ha! Ona söylememiştin, değil mi?"

"O özel bir telefon konuşmasıydı," diye homurdandı Emma.

Otoban çıkışını kaçırmak üzereydik; son anda arabayı savurarak çıkışa sokmayı başardım.

"Hop! Hop!" dedi Bronwyn. "Bizi öldürme!"

Arabayı yolun kenarına çektim, park ettim, arabadan indim ve arkama bile bakmadan arabadan uzaklaştım. Yakınlarda bir otoyol üstgeçidi vardı. Geçen arabalardan atılan çöplerin oluşturduğu dalgayı aşarak üstgeçidin altındaki gölgelere sokuldum. Tepemde akan trafiğin sesi okyanusları andırıyordu.

"Sana söylemem gerekirdi." Konuşan, arkamdan gelen Emma'ydı.

Yürümeye devam ettim. Peşimden gelmeyi sürdürdü.

"Özür dilerim, Jacob. Gerçekten çok özür dilerim. Ama sesini son bir kez duymalıydım."

Abe'in geçmişteki hâliyle, döngülerle uzun zaman önce tanışmış, orta yaşlı hâliyle konuşmuştu.

"Sen benim onunla konuşmayı *istemediğimi* mi sanıyorsun? Hem de her gün?"

"Aynı şey olmadığını biliyorsun."

"Haklısın, aynı şey değil. O senin erkek arkadaşındı. Onu seviyordun. Ama o adam beni *büyütüp bugünlere getirdi.* Benim için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

babamdan daha çok şey ifade ediyordu. Ve onu senin sevdiğinden daha çok seviyordum." Kükreyen trafiğin yankısını bastırmak için bağırıyordum. "Yani bunu yapmaya hakkın yoktu. Ben onunla tekrar konuşabilmek için *canımı bile verecek* hâldeyken Abe'in geçmişteki hâlini gizlice aramaya hakkın yoktu. Birini özlemenin ya da seni geride bıraktığı ve sırlarını senden sakladığı için ona öfke duymanın neye benzediğini bilmediğimi söylemeye de hakkın yoktu. Çünkü bunların neye benzediğini biliyorum."

"Jacob, ben..."

"Ve beni sevdiğini ve sonsuza dek beraber olacağımızı söyledikten, benimle flört ettikten, tüm tatlılığını, sevimliliğini, büyüleyiciliğini takındıktan sonra büyükbabamı özlemeye ve benim arkamdan iş çevirerek ona onu sevdiğini söylemeye de hakkın yoktu!"

"Yalnızca veda ediyordum. O kadar."

"Ama bunu benden sır gibi sakladın. En kötü yanı da bu."

"Sana bundan bahsedecektim," dedi, "fakat çevremizde hep başka insanlar vardı."

"Sana nasıl inanabilirim?"

"Söylemeyi istedim. Gerçekten. İçim içimi yiyordu. Fakat nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Aklından geçeni söylesene: Onu hâlâ seviyorum! Onu aklımdan çıkaramıyorum! Sen yalnızca onun sönük bir taklidisin ama onun yokluğunda gidersin!"

Gözleri fal taşı misali açıldı. "Hayır, hayır, hayır. Öyle konuşma. Sen bu değilsin. Bunların *hiçbiri* değilsin."

"Ama öyle hissediyorum. Benimle bu göreve bunun için çıkmadın mı zaten?"

"Sen..." dedi gittikçe sesi yükselirken, "*neyden* bahsediyorsun?"

"Yaptığın, eski bir hayali gerçekleştirmek değil mi? Geride bırakıldığın onca yılı telafi etmeye çalışmıyor musun? İşte sonunda Abe'le –ya da ona en yakın şeyle– göreve çıkma şansını yakaladın."

"Şimdi haksızlık eden *sensin*!"

"Ah, öyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"ÖYLE!" diye bağırdı. Tam bana arkasını döndüğü esnada küçük bir alev topu, sıktığı yumruklarının arasından kurtulup yere düştü ve birkaç atıştırmalık ambalajıyla kir pas içindeki eski bir süveteri tutuşturdu.

Tekrar yavaşça bana doğru döndü. "Nedeni o değildi," dedi, kasten ağır ağır konuşarak. "Geldim çünkü bu *senin* için çok önemliydi. Geldim çünkü *sana* yardım etmek istedim. Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu."

"Çimenler tutuşuyor."

Kıvılcımları ayağımızla ezerek söndürmek için koşturduk. Bileklerimize kadar toz toprak olmuş vaziyette işimiz bittiğinde, "İçgüdülerimin sesini dinlemeliydim. Bana Florida'ya hiç gelmememi söylemişti. Abe'in yaşadığı yere asla gitmememi. Her adımımda onun hayaletinin peşinden koşar gibi hissedeceğimi," dedi.

"Peki yaptığın bu mu?"

Bir an için duraksayıp durumu bir kez daha gözden geçiriyor gibi göründü. "Hayır," dedi en nihayetinde.

"Çünkü bazen *ben* öyle yaptığımı hissediyorum."

Yüzündeki ifade değişti. Bana yepyeni bir şeffaflıkla baktı ve uzun dakikalardır ilk defa minicik de olsa bir zayıflık emaresi gösterdi. "Onun hayaletinin peşinden koşmuyorsun," dedi. "Sen onun omuzları üstünde yükseliyorsun."

Tam gülümseyecektim ki kendime hâkim oldum. Ona dokunmak istiyordum fakat ellerimi ceplerimden çıkarmadım. Hâlâ bir şeyler yanlış görünüyordu ve sanki her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyordum. Bir an için birbirimizi anlamış olmamız bunu silip atamazdı.

"Eğer gitmemi istiyorsan söylemen yeter," dedi. "Arka Bahçe'ye dönerim. Orada yapacak pek çok işim var zaten."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece birbirimize yalan söylemeyelim istiyorum. Ne olduğumuz ya da ne yapmakta olduğumuz hakkında."

"Tamam." Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. "Peki biz neyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biz arkadaşız."

Bu sözcükler dudaklarımdan dökülürken vücudum buz kesti. Fakat akla yatkın olan buydu. Birbirimize karşı beslediğimiz hisler denk değildi ve önümdeki tek seçenek geri çekilmekti. Trafiğin sesi dalgalar halinde bizi sarıp sarmalarken uzun bir an boyunca orada öylece dikildik. İkimiz de şimdi ne yapacağımızı bilmiyorduk. Derken kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı ve üzgün olduğunu söyledi.

Kucaklamasına karşılık vermedim.

Kollarını çekti ve tek başına arabaya doğru yürümeye koyuldu.

◆ ◆ ◆

Diğerleri acıktığından yol üstündeki kafelerden birinden kahve ve kahvaltılık sandviç alıp sonrasında yola devam ettik. Emma yanımdaki yolcu koltuğundan ayrılmadı fakat uzun bir süre boyunca birbirimizle konuşmadık. Diğerleri aramızda neler geçtiğinden habersizdi fakat bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydılar. Öyle ki Enoch bile konuyu tekrar açmayacak kadar akıllılık etti.

Tartışmamıza hiç gerek kalmadan, diğerlerinin önünde kişisel meselelerimizle ilgili tek kelime etmeyeceğimiz konusunda uzlaşmış gibiydik. Tartışmayacaktık. Profesyonelce davranacaktık. Görevimizi tamamlayacaktık. Ve tüm bunlar sona erdiğinde belki de bir süre hiç görüşmezdik.

Bu konuda düşünmemeye, kendimi yolun temposuna kaptırmaya çalıştım. Fakat yaralı kalbim işte oradaydı. Aldırış etmeme eşiğinin hemen üzerinde zonklayıp duruyor, her an dikkatimi dağıtmaya yetecek kadar acı veriyordu.

Doğu Kıyısı'nın büyük şehirlerinden geçmeye başladık. Bunlardan ilki Washington DC idi. Ben henüz küçük bir çocukken Abe'le yaptığımız haritalardan biri Kuzeydoğu Koridoru'nu kapsıyordu ve haritanın her yeri Abe'in çiziktirdiği garip işaretlerle doluydu. Haritadaki bazı yollar çapraz çizgilerle taranmış, diğerleri paralel çizgilerle bezenmişti. Her şehrin etrafında bir yığın sembol vardı:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

piramidin içindeki noktalı çizgiler, üçgenin içindeki bir spiral. Her sembolün Abe, H ve diğer avcılar için önemli bir yere karşılık geldiği ortadaydı ancak bize yardımcı olacak bir yere mi, yoksa tehlikeli bir yere mi işaret ettikleri hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

DC Çevre Yolu'nda ilerlerken o garip sembollerden biriyle işaretlenmiş bir yere epey yaklaştık ve neler döndüğünü görmek için oraya uğrayıp uğramamayı tartıştık.

"Güvenli bir ev olabilir," dedi Millard. "Bir cinayet yuvası da. Bunu bilmemizin hiçbir yolu yok."

"Tüm bu semboller muhtelif döngülere işaret ediyor olabilir," dedi Bronwyn.

"Veya muhtelif sevgililere," dedi Enoch.

Emma ona kana susamış gibi bir bakış attı.

O anda telefonum çalmaya başladı ama onu orta konsoldaki soğuk patates kızartmalarıyla bir tomar peçetenin altından çıkarmam biraz zamanımı aldı.

Ekranda BEN yazıyordu ki bu da ev telefonumdan arandığım anlamına geliyordu.

"Açsana!" dedi Bronwyn.

"Hayır, hayır, hayır. Bu o kadar da iyi bir fikir değil," dedim, arayanın yine Bayan Peregrine olduğunu düşünerek ve SESSİZ tuşuna basmaya çalıştım ama el yordamıyla iş yapmaya çalışırken kazara aramayı yanıtladım.

"Kahretsin!"

"Alo? Jacob?"

Arayan Bayan Peregrine değil, Horace'tı. Hoparlörü açtım.

"Horace?"

"Hepimiz buradayız," dedi Millard.

"Ah, Tanrıya şükürler olsun," dedi Horace. "Öldüğünüzden öyle korkmuştum ki!"

"Ne?" dedi Emma. "Neden?"

"Ben, şey... boş verin."

Anlaşılan bir rüya görmüştü ve onu anlatarak ödümüzü patlatmak istemiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onlar mı?" diye sorduğunu duydum Olive'in. "Ne zaman geri dönüyorlarmış?"

"Hiçbir zaman!" diye bağırdı Enoch telefona.

"Siz ona bakmayın," dedi Millard. "Şu anda arabadayız. En kısa zamanda döneceğiz. İşimiz en fazla birkaç gün daha sürer."

Bu bir tahmindi ama benim aklımdaki de aynısıydı. Bir tuhafı lisenin tekinde bulmak, onu başka bir yere götürmek ve ardından eve dönmek ne kadar zamanımızı alabilirdi ki? Birkaç gün kulağa gayet makul geliyordu.

"Dinleyin," dedi Horace. "Bayan P sinirinden kuduruyor. Elimizden geldiğince sizi idare etmeye çalıştık fakat Claire'in dili sürçtü ve ona gerçeği anlatmak zorunda kaldı. Haliyle Bayan Peregrine her yerde sizi arıyor. Resmen mosmor kesildi."

"Bu yüzden mi aradın?" dedim. "Hepimiz sinirleneceğini biliyorduk."

"Bana bir iyilik yapın," dedi Horace. "Eğer size soracak olursa, gitmemeniz için size dil döktüğümüzü ama bizi dinlemediğinizi söyleyin."

"Derhal eve dönseniz iyi edersiniz," dedi Olive.

"Dönemeyiz," dedi Bronwyn. "Görevdeyiz."

"Neyin peşinde olduğumuzu öğrendiğinde anlayış göstereceğinden eminim," dedi Millard.

"Ben pek o kadar emin değilim," dedi Olive. "Adınızı her duyduğunda suratı komik bir renk alıyor."

"Şimdi nerede?" diye sordum.

"Dışarıda sizi arıyor," dedi başka bir ses. "Bu arada ben Hugh."

Hepsinin annemle babamın odasındaki telefonun etrafına doluşmuş, kafa kafaya vermiş vaziyette bizi dinlediklerini hayal edebiliyordum.

"Selam, Hugh," dedi Emma. "Bayan P bizi nerede arıyor?"

"Söylemedi. Bize evden ayrılmamamızı ve aksi takdirde sonsuza dek cezalandırılacağımızı söyledikten sonra uçup gitti."

"Cezalandırırmış, hadi oradan!" dedi Enoch. "Sizi bebekmişsiniz gibi tehdit edip durmasına izin veremezsiniz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Senin için söylemesi kolay," dedi Hugh. "Biz burada kulaklarından dumanlar tüten müdireyle uğraşırken siz orada maceradan maceraya koşuyorsunuz. Dün gece bize sorumluluklar, haysiyet, güven ve daha bin tane konuda dört saatlik bir nutuk çekti – ki aslında nutuk sizin içindi. Bir ara kafamın yerinden düşeceğini sandım."

"Bildiğiniz gibi burası da pek güllük gülistanlık değil," dedi Bronwyn. "Maceraya atılmak tam bir işkence. Oradan ayrıldığımızdan beri ne uyuduk ne duş aldık ne de midemize doğru düzgün bir şeyler girdi ve Florida'da az kalsın vurulacaktık. Üstelik Enoch ıslak köpekler gibi kokmaya başladı."

Enoch onu küçümsercesine güldü. "En azından onlardan biri gibi *görünmüyorum*."

"Yine de kulağa burada kısılıp kalmaktan daha iyi geliyor," dedi Horace. "Neyse, lütfen kendinize dikkat edin ve sağ salim geri dönün. Bu söyleyeceğimin kulağa garip geleceğinin farkındayım ama yolculuğunuz sırasında lütfen Çin restoranlarının *iyi*, Kıta mutfağının ise *kötü* olduğunu unutmayın."

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu Emma.

"Ayrıca 'Kıta mutfağı' da ne demek?" dedim.

"Gördüğüm bir rüyadaydı," dedi Horace. "Tek bildiğim önemli olduğu."

Dediklerini unutmayacağımızı söyledik ve ardından Horace'la Olive bize veda etti. Fakat onlar telefonu kapatmadan önce Hugh araya girip yolculuğumuz sırasında Fiona'yla ilgili bir şey duyup duymadığımızı sordu.

Emma'ya baktım. O da en az benim kadar mahcup görünüyordu.

"Henüz değil," dedi Emma. "Ama sormaya devam edeceğiz, Hugh. Gittiğimiz her yerde."

"Tamam," dedi usulca. "Teşekkürler." Ve ardından telefonu kapattı.

Telefonu bıraktım. Emma suratını ekşiterek arka koltuğa baktı.

"Bana öyle bakmayın," dedi Enoch. "Fiona harika, tatlı bir kızdı. Ama öldü ve Hugh'un onun ölümünü kabullenememiş olması bizim hatamız değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yine de sormamız gerekirdi," dedi Bronwyn. "Balevi Malikânesi'ndekilere ve Portal'dakilere sorabilirdik..."

"Bundan sonra sorarız," dedim. "Ve eğer gerçekten ölmüşse en azından Hugh'un arzusunu yerine getirdiğimizi söyleyebiliriz."

"Katılıyorum," dedi Emma.

"Anlaştık," dedi Bronwyn.

"Eh," dedi Enoch.

"Planımızı tartışmaya açalım mı?" diye sordu Millard. İşler iyice duygusala bağladığında konuyu değiştirmekte uzmanlaşmıştı.

"Ne hoş bir fikir," dedi Enoch. "Zira ben bir planımız olduğundan bile bihaberdim."

"Okula gideceğiz," dedi Bronwyn. "Tehlikedeki tuhafı bulacağız ve ona yardım edeceğiz."

"Ah, haklısın. Ne kadar da muhteşem ve ayrıntılı bir plan yaptığımızı unutmuşum. Aklım neredeydi acaba?"

"Artık kinaye yaptığında anlıyorum," dedi Bronwyn. "Ve şu an kinaye yapıyorsun. Değil mi?"

"Hiç de değil!" dedi Enoch, kinayeli bir tavırla. "Tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacak. Daha önce hiç gitmediğimiz bir okula elimizi kolumuzu sallayarak gireceğiz, karşımıza çıkan herkese, 'Çocuklar, tanıdığınız tuhaf birileri var mı? Son günlerde tuhaf becerileri olduğunu iddia eden birileri?' diye soracağız ve er ya da geç onu bulacağız."

Bronwyn başını iki yana salladı. "Enoch, bu *kötü* bir plana benziyor."

"Kinaye yapıyordu," dedi Millard.

"Ama yapmadığını söyledi!" diye bağırdı Bronwyn. İncinmiş görünüyordu.

Sabah trafiği otobanı tıkamaya başlıyordu. Aniden önümde bir tır belirince frenlere asılmak zorunda kaldım. Derken suratımıza simsiyah bir duman bulutu kustu. Millard ve ben öksürüğe boğulduk. Camımı kapattım.

"Peki bu tuhafı tam olarak nereye götürmemiz gerekiyor?" diye sordu Enoch.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma görev raporunun kat yerlerini açtı. "On bir kırk dört numaralı döngüye."

"Peki o neredeymiş?" dedi Bronwyn.

"Henüz bilmiyoruz," diye yanıtladı Emma.

Bronwyn yüzünü avuçlarının arasına gömdü. "Ah, emeklerimiz hiçbir işe yaramayacak, öyle değil mi? Ve Bayan Peregrine bizi asla affetmeyecek ve bu, bir hiç uğruna olacak!"

Bir dakika önce bu işi kolayca halledeceğimize ikna olmuştu ama şimdi tüm umutları yitip gitmiş gibiydi.

"Kendini baskı altında hissediyorsun," dedi Emma. "Eğer külfetli işleri önceden en ufak detayına kadar planlamaya çalışırsan hep böyle hissedersin. Önümüzdeki meseleyi adım adım ele almalıyız."

"Tıpkı şu eski deyiş gibi," dedi Millard. "Hani ayıları yemekle ilgili olan?"

"*İğrenç*," dedi Bronwyn, avuçlarına doğru.

"Bu yalnızca bir metafor. Yoksa kimsenin ayıları yediği yok."

"Birilerinin yediğine bahse girerim," dedi Enoch. "Sizce onları ızgara mı yapıyorlardır, yoksa çiğ çiğ mi yiyorlardır?"

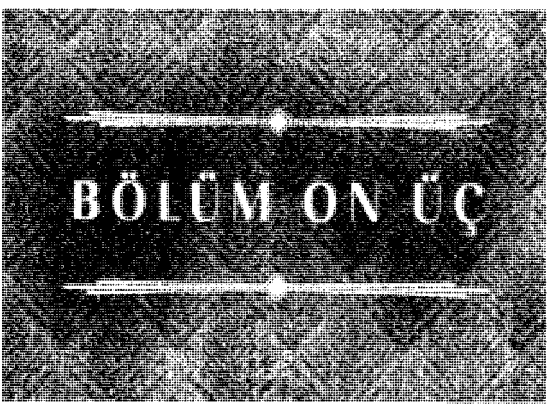
"Kapa çeneni," dedi Emma. "Her defasında bir ısırık alacağız, işte o kadar. Şimdi bir sonraki ısırığımıza odaklanalım. Sonrasını zamanı gelince düşünürüz. Tuhafı bulacağız. *Sonra* döngüyü bulup bulamayacağımız konusunda endişeleniriz. Tamam mı?"

Bronwyn başını kaldırdı ve parmaklarının arasından Emma'ya baktı. "Başka bir metafor kullansak olmaz mı?"

Emma güldü. "Elbette."

Bir süre sonra sabah trafiği hafiflemeye başladı. Derken trafikten kurtulduk ve önce Philadelphia'ya, sonra New York'a ve sonrasında da orada bizi beklemekte olan bilinmeze doğru son hızla yola koyulduk. Kimsenin çıtı çıkmıyordu çünkü hepimizin aklında bir sonraki ısırığımız vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

O yaz pek çok çılgınca şey yapmış, türlü türlü badireler atlatmıştım ve New York City'de ilk kez araba kullanmak bunların en delicelerinden biriydi. Bu, durmadan korna çalan arabalardan, sürekli şerit değiştirmekten, boğucu tünellerden ve baş döndürücü köprülerden oluşan stresli bir bulanıklıktı. Ben sırtım terden sırılsıklam vaziyette parmak eklemlerimin bembeyaz kesilmesi pahasına direksiyona sımsıkı yapışırken, arkadaşlarım şu ya da bu tehlikeye dikkat etmem için bana bağırıp duruyordu. Her nasılsa, sayısız kez oraya buraya çarpmamıza ramak kalmasına ve dönüşleri kaçırmamıza rağmen telefonumdan yükselen soğukkanlı ve ruhsuz sesin talimatları bizi hedefimizden, yani J. Edgar Hoover Lisesi'nden bir blok öteye ulaştırmayı başardı. New York'un coğrafyasını pek bildiğim söylenemezdi –buraya yalnızca bir kere, onda da henüz küçük bir çocukken annem ve babamla çıktığım bir seyahatte gelmiştim– fakat Hoover Lisesi televizyondan ya da filmlerden tanıdığım kentsel sembollerin hiçbirinin yakınında değildi. Burası Manhattan değil, Brooklyn'di. Hatta Brooklyn'in, hakkında pek çok şey duyduğum "hipster" mahallelerinden biri bile değildi. Daha ziyade iç içe geçmiş kutu gibi, eski evleri ve sokakların kenarlarını sıkış tepiş dolduran arabalarıyla banliyölerin daha pis, daha kalabalık bir versiyonu gibiydi.

Okulu kolayca bulduk. Bir blok uzunluğunda, yer yer pencerelerin delikler açtığı, tuğla bir binaydı. Tabii minimum güvenlikli bir hapishane, atık su işleme tesisi ya da ona benzer bir kurum da olabilirdi fakat birkaç bin hassas genç zihni barındırmasına karar verilmişti. Diğer bir deyişle pek çok açıdan, Florida'da gittiğim liseye benziyordu ve içeri girmeyi düşünmek bile ecel terleri dökmeme neden oluyordu.

Öğleden sonranın ortalarıydı. Sokağın karşısına park ettik ve bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonraki hamlemizi tartışırken arabada oturup binayı izlemeye koyulduk.

"Eee, sizin şu detaylı plan nasıl şekilleniyor?" diye sordu Enoch.

"Belki de içeri girip etrafı şöyle bir kolaçan etmeliyiz," dedi Millard. "Gözümüze takılan kimse olur mu diye."

"Bu okula giden binlerce çocuk var," dedim. "Tuhaf olanı bakarak bulabileceğimizi hiç sanmıyorum."

"Yorulmadan bilemeyiz," dedi Millard ve sonra esnedi. "Yani denemeden demek istemiştim."

"Ben de yorgunum," dedi Bronwyn. "Beynim pelteye döndü."

"Benimki de," dedim.

Bronwyn, Paul'un verdiği termosu uzattı –hâlâ yarısı doluydu fakat soğuyalı epey olmuştu– ama onu görmek bile midemi bulandırdı. Hem tedirgin hem de yorgundum ve kahve beni iyice asabileştirmekten başka işe yaramıyordu. Yirmi dört saatten uzun süredir dur durak bilmeden yola devam etmiştik ve kontrolümü kaybetmeye başlıyordum.

Okul zilinin çaldığını duyduk. Otuz saniye kadar sonra ön kapılar savrularak açıldı ve çocuklar sel suları gibi dışarı akın etti. Yalnızca birkaç saniye içinde bahçe ergenlerle dolmuştu.

"Fırsat ayağımıza geldi," dedi Bronwyn. "Gözünüze tuhaf görünen kimse var mı?"

Mora boyadığı saçlarının kenarını kazıyıp tepesini uzatmış olan bir oğlan yanımızdaki kaldırıma çıktı. Peşinde de şalvara benzer pantolonu ve şal desenli asker botlarıyla bir kız vardı. Onları birbirinden acayip tarzları ve kılıkları olan yüzlerce başka çocuk izliyordu.

"Evet," dedi Emma. "Hepsi."

"Zaten işe yaramazdı," dedi Enoch. "Eğer aradığımız kişi tehlikedeyse korkmuş olmalı ve korkuyorsa göze batmak değil, insanların arasına karışmak isteyecektir."

"Ah, yani *şüphe uyandıracak kadar* sıradan birini arıyoruz," dedi Bronwyn. "*Fazla* sıradan birini."

"Hayır, seni aptal, onu *bakarak* bulma şansımızın zerre kadar bile olmadığını söylemeye çalışıyordum. Başka önerisi olan?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir dakika kadar yanımızdan akıp giden kalabalığı gözlerimizle taradık fakat Enoch'un haklı olduğu ortadaydı. Bu, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

"Belki de, bilmiyorum ama, insanlara *sormalıyız*," dedi Emma.

Enoch güldü. "Evet, pardon, garip güçleri veya becerileri olan birini mi arıyoruz? Kafasının arkasında ikinci bir ağzı olabilecek birini?"

"Şu noktada ne yapılması gerektiğini kim bilirdi, biliyor musunuz?" dedim. "Abe."

Enoch gözlerini devirdi. "O öldü. Yoksa unuttun mu?"

"Ama bize bir rehber bıraktı. Ya da elimize geçirebileceğimiz, rehbere en yakın şeyi." Emma'nın bacaklarının arasından uzanıp Abe'in operasyon günlüğünü ayak boşluğundan aldım.

"Doğru yolda olabilirsin," dedi Millard. "Otuz beş yıl boyunca H'yle birlikte çıktıkları görevlerin her biri burada yazılı. Onlar da buna benzer durumlara düşmüş olmalı. Yalnızca *onların* ne yaptığını çözmemiz gerek."

"Böylece biraz dinlenip yarın buraya dönebiliriz," dedim. O esnada iğneyi bulmak şöyle dursun, samanlığı bile bulabilecek durumda değildim.

"Harika bir plan," dedi Emma. "Bir an önce uyumazsam sanrılar görmeye başlayabilirim."

"Biri geliyor!" dedi Bronwyn, dişlerinin arasından.

Camdan bakınca sırım gibi, beyaz bir adamın arabaya doğru yürümekte olduğunu gördüm. Pantolonunun içine soktuğu polo yaka siyah tişörtü, aynalı plastik gözlükleri ve tek elinde tuttuğu telsiziyle bize doğru seğirtiyordu. Tam bir müdür muaviniydi.

"İsimleriniz!" diye bağırdı havlarcasına.

"Merhaba," dedim, sakin ve dost canlısı bir tavırla.

"İsimleriniz nedir?" diye tekrar etti kabaca. "Çıkar da ehliyetini göreyim."

"Biz bu okulun öğrencileri değiliz, haliyle size hiçbir şey söylemek zorunda değiliz," dedi Bronwyn.

Enoch suratını avuçlarının arasına gömdü. "Seni *aptal*."

Adam arabanın içine bakmak için eğilip telsizini ağzına götürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Merkez, çevre güvenliği konuşuyor. Burada bilinmeyen bazı gençler var," dedi. Sonra arabanın arkasına dolanıp plakamızı okumaya başladı.

Arabayı çalıştırdım ve aynı anda biraz gaz verdim. Bu da motorun gürültüyle bağırmasına ve adamın irkilip geriye doğru yalpalamasına yol açtı. (Bu, gittikçe bel bağladığım bir numaraya dönüşmüştü.) Adam kendini toparlayana kadar çoktan kaldırımdan uzaklaşmıştım.

"Bu adam içimde kötü bir his uyandırdı," dedi Emma.

"Müdür muavinlerinin pek çoğu öyledir," dedim.

Ama sonra mideme ani, keskin bir sancı giriverdi. Köşeyi dönüp okulun uzun duvarı boyunca yol alırken midemdeki sızıyı diğerlerinden saklama çabasıyla çenemi kenetleyip sırtımı kamburlaştırdım.

Meselenin bir gölge olup olmadığını merak ettim. Henüz temas kurulmamış bu tuhafın içinde bulunduğu tehlike gölgelerle ilgili olabilir miydi?

Derken sızı geldiği gibi aniden geçip gitti ve şimdilik düşüncelerimi kendime saklamaya karar verdim.

◆ ◆ ◆

Evden getirdiğim, Abe'in diğer hayatında çıktığı seyahatlerden gönderdiği kartpostal destesine bakarak kafamızı dinleyebileceğimiz bir yer bulduk. New York bölgesinden gönderilmiş bir kartpostal gördüğümü anımsadım ve okulla aramıza birkaç kilometre koyduktan sonra arabayı park edip kartpostalı bulmak için desteyi karıştırmaya başladım. Resimli tarafında çok ama çok eski ve ziyadesiyle alelade bir otel odasının fotoğrafı vardı. Dokuz yıl öncesinin posta damgası basılı olan arka yüzünde de otelin adı, adresi ve Abe'in bana yazdığı bir not bulunuyordu.

Dönmeden önce burada birkaç gün kalacağım. NYC'nin az Ötesinde, sessiz sakin bir yerdeyim. Muhteşem olanakları var. Ne zamandır görmediğim dostlarımla da görüşeceğim. Buraya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gelecek olursan bilhassa bu otelde kalmanı öneririm.
Üşenmeden 203 numaralı odayı iste. Sevgilerimle, Büyükbaban.

"Notunda bir şey fark ettiniz mi?" dedi Millard.

"Biraz gelişigüzel yazılmış gibi," dedi Emma. "Neden hangi odada kaldığını söyleme zahmetine girmiş ki?"

"Karşınızda şifrelerin en kolayı duruyor. Bir akrostiş."

"Bir ne?" dedim.

"Her satırın ilk harfini oku. Ne diyor?"

Gözlerimi kısarak nota baktım. "D-Ö-N-G-Ü."

"Ah, vay canına," dedi Bronwyn bakmak için öne eğilerek.

"Sana şifreli mesajlar bırakıyormuş," dedi Millard. "Hey gidi Abe, seni mezarından bile kolluyor."

Şaşkınlık içinde başımı iki yana sallarken kartpostalı elimde döndürdüm. "*Teşekkür ederim, Büyükbaba*," dedim usulca.

"Ama bizim döngüde kalmamıza gerek yok," dedi Emma. "Gölgelerden kaçmıyoruz, yaşlanma tehlikesiyle burun burna değiliz ve kendimizi yorduğumuza değmez."

"Evet, üstelik döngülerde bazı garip insanlarla karşılaşabiliyoruz," dedi Bronwyn. "İnsanlardan kaçalım demiyorum ama şu anda tek istediğim, uyumak."

"Bence denemeye değer," dedi Millard. "On bin kırk dört numaralı döngünün nerede olduğunu öğrenmemiz gerek. Orada yaşayan birileri yerini biliyor olabilir."

Enoch iç geçirdi. "Orada bir yatak bulabildiğimiz sürece benim için sorun yok. Boynum arabada uyumaktan yarı yarıya kırıldı sayılır."

Gitmek istiyordum ve sonucu belirleyecek oy da benimkiydi. Bu, büyük ölçüde meraktandı ve Abe'in ayak izlerini takip ettiğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Böylece arabayla Brooklyn'i geçip çift katlı, devasa bir gergi köprüsünü aşarak Staten Island'a girdik. Yirmi dakika içinde mekâna, yani The Falls denen motele varmıştık. Bu HER ODADA TV olmasıyla böbürlenen tabelası ve kalabalık sokağa açılan odalarıyla iki katlı, pejmürde bir binaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAMTUS TEAM

Büroya girip 203 numaralı odayı istedik. Büro elemanı uzun boylu, uzun bacaklı, zayıf bir tipti ve bacaklarını masaya uzatmıştı. Dışarıdaki sıcak havaya rağmen üzerinde kalın, yünlü bir süveter vardı. Okumakta olduğu dergiyi elinden bırakıp bizi tepeden tırnağa süzdü.

"Neden o odayı istiyorsunuz?"

"Çok methini duyduk," dedim.

Ayaklarını masadan indirdi. "Hangi klandansınız?"

"Bayan Peregrine'inkinden," dedi Bronwyn.

"Hiç duymadım."

"O halde hiçbirindeniz."

"Buralardan değilsiniz."

"Otellerin amacı da bu değil mi?" dedi Emma. "Yakınlarda yaşamayan insanların barınma ihtiyaçlarını karşılamak?"

"Bakın, genellikle yalnızca klan üyelerine oda kiralarız ama neredeyse bütün odalarımız boş. Haliyle sizin için bir istisna yapacağım. Sadece kim olduğunuza dair bir kanıt görmem gerek."

"Elbette," dedim, nüfus cüzdanımı çıkarmaya girişirken.

"Öyle değil," dedi. "*Kanıt* istiyorum."

"Bence tuhaf olduğumuza dair kanıt görmek istediğini söylemeye çalışıyor," dedi Millard. Tezgâhın üzerinde duran kartvizit kutusunu kaldırıp havada çevirdikten sonra gerisingeri yerine bıraktı. "Görünmezden selamlar!"

"Bu yeterli," dedi büro çalışanı. "Ne tür bir oda istiyorsunuz?"

"Pek umursadığımız yok," dedi Enoch, "yalnızca uyumak istiyoruz." Fakat büro çalışanı çoktan masasının altından bol yapraklı bir klasör çıkarıyordu. Klasörü tezgâhın üzerine koyup açtı ve seçeneklerimizi sıralamaya başladı.

"Şimdi, elbette standart odalarımız var. Hoş odalar ama öyle pek şık sayılmazlar. Fakat esasında tuhaf misafirlerimize sunduğumuz özel konaklama seçenekleriyle ünlüyüzdür. Yerçekimi engelliler için bir odamız var." Sayfayı çevirdi ve bütün mobilyaları tavana sabitlenmiş bir odada gülümseyen suratlarla poz veren bir ailenin fotoğrafını açtı. "Havada süzülenler buraya bayılıyor. Ağırlaştırılmış

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kıyafetlere ya da kemerlere ihtiyaç duymadan konfor içinde dinlenebiliyor, yemeklerini yiyebiliyor ve hatta uyuyabiliyorlar."

Bir kurtla yatakta poz vermiş bir kızın fotoğrafını açtı; ikisinin üzerinde de pijamaları vardı. "Her türden tuhaf hayvanın hoşça karşılandığı, hayvan dostu odalarımız da mevcuttur. Tabii bunun için ev eğitimi almış olmaları, kırk beş kilonun altında olmaları ve ölümcül olmadıklarının belgelerle kanıtlanması gerekmektedir."

Bir sayfa daha çevirip hoş mobilyalarla döşenmiş bir yeraltı sığınağının fotoğrafını gözler önüne serdi. "Aynı zamanda, şey, *ateşli* konuklarımız için de özel bir odamız var." Bakışları Emma'ya kaydı. "Uykularında binanın geri kalanını yakıp küle çevirmemeleri için."

Emma bozulmuş gibi görünüyordu. "Asla kendiliğimden tutuşmam, yanımızda hayvan yok ve havada süzülmüyoruz."

Büro çalışanının işi henüz bitmemişti. "Kökleri olan ya da kısmen ölü konuklarımız için de hoş, killi toprakla dolu bir odamız var..."

"Garip odalarınızı istemiyoruz!" diye çıkıştı Enoch. "Alelade bir oda bize yeter!"

"Nasıl isterseniz." Büro çalışanı klasörü çarparak kapattı. "Alelade bir oda. Fakat yanıtlamanız gereken birkaç soru daha var."

Büro çalışanı bir form çıkarırken Enoch homurdandı.

"Dumanlı bir oda mı olsun, yoksa dumansız mı?"

"Hiçbirimiz sigara içmiyoruz," dedi Bronwyn.

"Sigara içip içmediğinizi sormadım. Vücudunuzun herhangi bir yerinden duman tütüyor mu?"

"Hayır."

"Dumansız." Formdaki kutucuğu işaretledi. "Tek kişilik mi, çift kişilik mi?"

"Hepimiz aynı odada kalmak istiyoruz," dedi Millard.

"Onu sormadım," dedi büro çalışanı. "Aranızda *çifti* olan var mı? Kötü ikizler, kopyalar, ayna kardeşleri. Eğer varsa hepsinin fotoğraflı kimliklerine ihtiyacımız olacak ve onlar için de ekstra ödeme alacağız."

"Yok," dedim.

Formu işaretledi. "Kaç yıl kalacaksınız?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kaç *yıl*?"

"...kalacaksınız?"

"Sadece bir gece," dedi Emma.

"Bu da ekstraya girer," diye homurdandı formu işaretlerken. Ardından başını kaldırıp bize baktı. "Şu taraftan."

Yılgın bir halde bürosundan çıktı. Trafik gürültüsünün doldurduğu izbe bir açık hava koridoru boyunca onu takip ettik ve en nihayetinde hep beraber loş bir alet edevat odasına doluştuk. Bu bir döngü girişiydi. Bu defa odanın ne olduğunu önceden anladığımdan darbeye hazırlıklıydım. Dışarı çıktığımız yerde geceydi, soğuktu ve çıt çıkmıyordu. Büro çalışanı bizi, eski hâli günümüzdeki hâlinden çok daha derli toplu olan koridor boyunca gerisingeri yürüttü. "Burada daima gecedir. Misafirlerimizin istedikleri zaman uykuya dalmalarını kolaylaştırıyor."

Bir odanın önünde durdu ve kapıyı bizim için açtı. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa döngü girişinin hemen ardında, beni bulduğunuz masanın başında olacağım. Buz, koridorun sonunda."

O uzaklaşırken biz de içeri girdik. Oda, büyükbabamın bana gönderdiği kartpostaldaki resmin birebir aynısıydı. İçeride geniş bir yatak, korkunç perdeler ve sehpasının üzerinde duran turuncu renkli irice bir televizyon vardı. Duvarlar, budaklı çam desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Desenler insanı az çok huzursuz eden sabit bir vızıltıyı, alçak sesli bir radyo parazitini andıran bir uyumsuzluk yaratmak için birbiriyle çarpışıyor gibiydi. Odada bir çekyat, bir de katlanabilir çift kişilik bir karyola olduğu için herkesin uyumasına yetecek yer vardı. Odamıza yerleştik, biraz dinlendik ve ardından Millard'la birlikte çekyata oturup Abe'in günlüğünü gözden geçirmeye başladık.

"Abe ve H bizimkiyle ortak yanları olan çok sayıda göreve çıkmış," dedi Millard. "Karşılarına çıkan zorluklarla nasıl baş ettiklerini incelemek eğitici olabilir."

Neyse ki Millard uzun araba yolculuğumuz boyunca günlüğü iki kez baştan sona okumuştu ve mesele ayrıntılar olunca öylesine keskin bir hafızası vardı ki günlüğün büyük kısmını kolaylıkla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hatırlayabiliyordu. 1960'lı yılların başlarına ait bir görev raporunu açtı. Abe'e ve H'ye, tehlikedeki bir tuhaf çocuğu Teksas Panhandle'daki bir kasabadan tahliye etme görevi verilmişti fakat çocuğun hangi kasabada olduğunu bilmiyorlardı. "Peki araştırmalarına nereden başlamışlar?" diye sordu Millard, gözleriyle raporu tararken. "Yerel halkın arasına karışıp insanlarla konuşarak. Çok geçmeden, civarda gezgin bir karnaval olduğunu duymuşlar. Sen de bilirsin ki karnavallar tuhafların araya kaynamak açısından kendilerini rahat hissettikleri türden yerlerdir. Karnavalı Amarillo'nun hemen dışında yakalamışlar ve tuhaf çocuğu da karnavalla birlikte seyahat eden kartondan yapılmış, tekerlekli, devasa bir filin içinde saklanırken bulmuşlar." Raporda filin de bir fotoğrafı vardı ve hakikaten devasaydı. Hatta evlerden bile daha yüksekti. "Buna inanabiliyor musun?" dedi Millard gülerek. "Bir Truva fili!"

"Yani insanlara mı *sormuşlar*?" dedi, konuştuklarımıza kulak misafiri olan Enoch. "Dâhice hafiyelik yöntemleri bu muymuş?"

"Basit, dolambaçsız bir hafiyelik yöntemi," dedi Millard. "En iyisinden."

"Tamam," dedim, "başka ne yapmışlar?"

"Gazeteleri incelemişler!" dedi, garip bir şekilde heyecanlanarak. "İşte, burada." Çok sayıda sayfayı çevirdikten sonra aradığı raporu buldu. "Hızla görünmez olan genç bir kadın varmış. Henüz temas kurulmamış olanlardan biriymiş ve eğer benimle benzer şeyler yaşadıysa dehşete kapılmış olduğuna da kesin gözüyle bakabiliriz. Abe'in amacı kadını tamamen görünmez olmadan bulmak ve onu, tercihen görünmezlerden oluşan yardımsever bir tuhaf klanına götürmekmiş. Fakat işi zormuş çünkü genç kadın önceki temas girişimlerinin hepsinden kaçınmayı başarmış."

"Ve onu gazeteler sayesinde mi bulmuşlar?" dedim. "Ama nasıl?"

"Bir bulvar gazetesinin manşetleri sayesinde genç kadının yerini tespit etmeyi başarmışlar. Bulvar gazeteleri pek ciddiye alınacak türden şeyler değildir ama bin yılda bir de olsa doğruluk kırıntısı içerirler. Bakın!" Sayfayı çevirdi ve görev raporunun arkasına ataşla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutturulmuş olan fotoğrafı gösterdi. Fotoğrafta, sahilde birkaç çocuk ve buruşturulmuş vaziyette kumların arasına gömülmüş bir gazete görünüyordu. Manşet biraz bulanık olsa da okunaklıydı. Gizemli bir çıplak kızdan bahsediliyordu.

"Bu gülünç makale sayesinde," diyerek konuşmayı sürdürdü Millard, "genç kadının izini önce California'daki bir sahil kasabasına dek, oradan da fotoğrafta gördüğümüz sahile kadar takip etmeyi başarmışlar. Kumsallar görünmez olmak için korkunç yerlerdir çünkü kumlar ayak izlerinizi ele verir. Haliyle genç kadını, kendilerini tanıtmalarına ve ona neler olduğunu açıklamalarına yetecek kadar köşeye sıkıştırmayı başarmışlar ve kadın da yardımlarını kabul etmiş."

"Gazeteler bizim hedefimiz hakkında hiç manşet atmamışlarsa ne olacak?" diye sordu Emma. "Ve kasabada karnaval kadar bariz bir şeye rastlayamazsak?"

"Peki ya bizim hedefimiz *hepsi* birbirinden tuhaf görünümlü üç bin çocukla dolup taşan bir okuldaysa?" dedi Enoch.

"Bu gibi durumlarda, yani konumun bilindiği ancak başka ipucunun olmadığı durumlarda o bölgeye gidip halkın arasına karışırlarmış ve tuhafın bir şekilde kendini ele vermesini beklemekle yetinirlermiş."

"Yani gözetlerlermiş," dedim. "Tıpkı filmlerdeki gibi."

"Gözetleme dediğin şey ne kadar sürer?" diye sordu Bronwyn.

"En azından birkaç hafta, hatta kimi zaman daha bile fazla."

"Birkaç hafta mı!" dedi Enoch. "Daha bile fazla mı!"

"Bizim birkaç haftaya ihtiyacımız olmayacak," dedim. "Okula gideceğiz. İnsanlarla konuşacağız. Biraz sorup soruşturacağız. Sadece sizin, insanların arasına karışabilmeniz gerekiyor."

"Bize verdiğin kapsamlı ve ayrıntılı sıradanlaşma dersleri sayesinde bu tam bir çocuk oyuncağı olacak," dedi Enoch.

"Bu kinayeydi!" diye bağırdı Bronwyn.

Enoch parmağını ona doğrulttu. "İşte şimdi anlamaya başladın."

◆ ◆ ◆

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve arkasında doğaüstü bir koku bırak
bu yalnızca bir tuhaf olabilirdi
neredeyse bizi alt edecekti...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Eğer o kadar yorgun olmasaydım, ben kanepeye kıvrılmışken Emma'nın odanın öteki ucunda yatıyor olmasının garipliği yüzünden sabaha kadar gözüme uyku girmezdi. Aramızdaki mesafe bana hiç doğal gelmiyordu ve sessizliğin keyfini sürebildiğimiz nadir anlarda zihnimi bütünüyle işgal ediyordu. Fakat kafam yastığa değer değmez uyuyakaldım ve gözlerimi açıp da üzerime abanmış vaziyetteki Bronwyn'in beni omuzlarımdan sarstığını gördüğümde aradan yalnızca birkaç dakika geçmiş gibi hissettim. Oysa sekiz saat rüyasız bir şekilde, göz açıp kapayıncaya dek yitip gitmişti ve her ne kadar doğru düzgün dinlenememiş olsam da tekrar harekete geçme vaktiydi.

Okul birkaç saat içinde başlayacaktı ve tam bir günü araştırma yaparak geçirmeyi istiyordum. Uğruna zaman kaybetmeyi göze aldığımız tek şey duş almaktı. Saçlarımız yağlanmıştı ve kulaklarımızın içiyle tırnaklarımızın arası toz toprakla doluydu. Artık bu kişi her kimse, ona kendimizi tanıtırken tüm tuhafları temsil ediyor olacaktık. En azından arabada yatıp kalkıyor gibi görünmek istemediğimizde hepimiz hemfikirdik.

İlk duşa giren bendim. Haliyle sonrasında biraz boş zamanım oldu. Abe ve H'nin görünmez kızın vakasında yaptığı gibi gazeteleri incelemeye karar verdim. İnternet çağında olduğumuzdan artık bu tip şeyler daha kolaydı. Fakat yine de telefonumun çalışması için odadan çıkıp döngüyü terk etmek zorundaydım.

Sıcak ve gürültülü günümüzde buz makinesinin yanında dikilerek okuldan bahseden yakın tarihli makaleleri hızlıca taradım. Kısa bir süre sonra Brooklyn *Eagle*'da birkaç hafta öncesine ait, BEKLENMEDİK GÜÇ KESİNTİLERİ CON EDISON'I ŞAŞIRTIYOR, HOOVER LİSESİ'NDE SİNİRLER GERGİN başlıklı bir makale buldum. Hikâyenin anafikri, oditoryumdaki bir sunum sırasında güpegündüz bütün elektriklerin kesilmiş olmasıydı. Sekiz yüz çocuk aniden karanlığın ortasında kalmış, o esnada patlak veren kargaşa sırasında bir izdiham yaşanmış ve yaralananlar olmuştu.

Bunun garip göründüğünü düşündüm. Elektrik kesintisinin nesini o kadar korkutucu bulmuşlardı ki? Bu, gök gürültülü sağanak yağışların eksik olmadığı Florida'daki okulumuzda sık sık başımıza

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelirdi. Hâl böyle olunca sayfada aşağı inerek o okula giden öğrencilerin yazdıkları yorumları taramaya koyuldum ve meselenin elektrik kesintisiyle sınırlı olmadığını öğrendim. Jeneratörle çalışan acil durum ışıkları da yanmamıştı. Daha da garibi bir yorumcunun, "Cep telefonumun feneri çalışmadı. Diğerlerininki de öyle," yazmış olmasıydı. Birkaç dakika sonra elektrikler gelmişti fakat o zamana kadar olan olmuştu.

Bana kalırsa bu hem elektrikle hem de pille çalışan cihazları devre dışı bırakan bir EMP'ye, yani elektromanyetik darbeye benziyordu. Fakat hikâyenin geri kalanı bu teoriye uymuyordu. Aynı günün ilerleyen saatlerinde kızlar tuvaletinde bir patlama meydana gelmişti. Tabii yorumcuların dediklerine bakılırsa tam olarak bir patlama da değildi.

"Bir flaş bombası infilak etmiş gibiydi," diye yazmıştı öğrencilerden biri. "Duvarlar filan yanmıştı ama hiçbir şey kırılmamıştı."

Demek ki patlama hasarı yoktu. Bu da meselenin bombadan, alışılageldik bir patlamadan ya da yangından kaynaklanmadığı anlamına geliyordu. Peki orada ne olmuştu?

İki okul çalışanının yaralandığı bildirilmişti. Patlama şüphelisi, kız öğrencilerden biriydi fakat yaşı küçük olduğu için adı verilmemişti. Olay yerinden kaçmıştı ve sorgulanmak üzere aranıyordu. Okulun iki erkek çalışanının kızlar tuvaletinde ne işi vardı? Makalede bununla ilgili herhangi bir yoruma yer verilmemiş olsa da yorumculardan biri lafını esirgememişti:

"SAPIKLARRRRRR!!!"

Döngüye döndüm, odamıza girdim ve öğrendiklerimi diğerlerine anlattım.

"Bana tuhaf bir olay gibi geldi," dedi Bronwyn.

Emma coşkuyla saçlarını kurutmakta olduğu banyonun kapısından kafasını uzattı. "Eğer öyleyse," dedi, saç kurutma makinesi yüzünden titrek çıkan sesiyle, "o halde elektriğe hükmedebilen birini aradığımızı varsayabiliriz."

"Ya da ışığa," dedi Millard.

"Yani işe, insanlarla o güne dair konuşarak başlamalıyız," dedim. "Onlara neler hatırladıklarını ve kimlerin olaya müdahil oldu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu soralım. Liseler dedikodu fabrikaları gibidir. Tek yapmamız gereken birileriyle çabucak arkadaşlık kurmak ve insanların birbirlerine çamur atmaya yönelik doğal eğiliminden faydalanmak olacak."

Kendi sesimi duyunca söylediklerimin kulağa biraz saçma geldiğini fark ettim. Çabucak arkadaşlık kurmak mı? İki senedir liseye gidiyordum ve hepi topu *bir* arkadaş edinebilmiştim.

"Belki şüpheli kızın kim olduğunu bilen birileri çıkar," dedi Bronwyn. "Şu tuvalet yangınından kaçanın."

"Belki güvenlik kamerası kayıtlarını ele geçirebiliriz," dedi Enoch.

"Aradığımız kişi her kimse, bir hayli güçlü birine benziyor," dedi Emma.

"Şüphesiz," dedi Millard. Kumaş pantolon ve gömlek giymiş, kafasına da gazete dağıtan çocukların taktığı türden bir kasket geçirmişti. "Eğer onu avlamaya kalkıştılarsa tüm bu kovalamacaya değer biri olmalı. Yani, evet, ben de güçlü olduğunu düşünüyorum. Ve muhtemelen tehlikeli de. Eğer onu bulduğunuzdan şüphelenirseniz doğrudan temas kurmayın. Hemen geri kalanımızı uyarın ve en doğru hamleye birlikte karar verelim."

"Sen niye giyinmeye zahmet ettin ki?" diye sordum. "Birkaç dakikaya kadar buradan ayrılacağız."

"Bazen giyinmeyi özlüyorum. Ayrıca pişik de başıma dert olabiliyor."

"Diyelim ki aradığımız kişiyi bulduk," dedi Enoch. "Sonra ne yapacağız? Ona, 'Bizimle gel. Seni bir zaman döngüsüne götürmemiz gerek,' mi diyeceğiz?"

"Neden olmasın?" dedi Bronwyn.

"Çünkü kulağa *delice* geliyor!"

"Daha önce kimsenin onunla temas kurmadığını unutmayın," dedim. "Yani zaman döngüsünün ne demek olduğunu ya da tuhafın ne anlama geldiğini bilmediği gibi dünyada onun gibi başkaları olduğundan da bihaber – hiçbir şey bilmiyor."

Enoch spor ayakkabılarını ayağına geçirmiş, ayaklarını yeni ayakkabılarının içinde hareket ettiriyordu. "Ah, çok *elastikler*."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacob'la tanıştığımızda o da hiçbir şey bilmiyordu ama bu hiç sorun olmadı," dedi Bronwyn.

"Aklımı kaçırdığımı sanmıştım," dedim, "ve sonra Emma bana saldırdı. Az kalsın gırtlağımı kesecekti!"

"Hortlak olduğunu sanmıştım!" diye bağırdı Emma banyodan.

"Ne yapalım, sizinki engebeli bir başlangıç olmuş," dedi Bronwyn, omuzlarını silkerek. "Ama şimdi birbirinize âşıksınız!"

Çantamı toplamakla meşgulmüşüm gibi davrandım. Enoch ve Millard ise onu duymazdan geldiler.

Bronwyn aklı karışmış gibi görünüyordu. "Ne dedim şimdi ben?"

Emma banyodan çıktı. Kum rengi saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Gözlerini iyiden iyiye ortaya çıkaran açık yeşil bir bluz, üzerine kusursuz bir şekilde oturan koyu renkli bir kot ve bluzunun rengiyle tezat içindeki Reebok marka ayakkabılarını giymişti. O anda hissettiğim özlemin verdiği acı öylesine derin ve güçlüydü ki bakışlarımı başka yere çevirmek zorunda kaldım.

Orta karar bir Amerikan aksanıyla, "Çocuklar, insanların arasına kaynamaya hazır mısınız?" diye sordu.

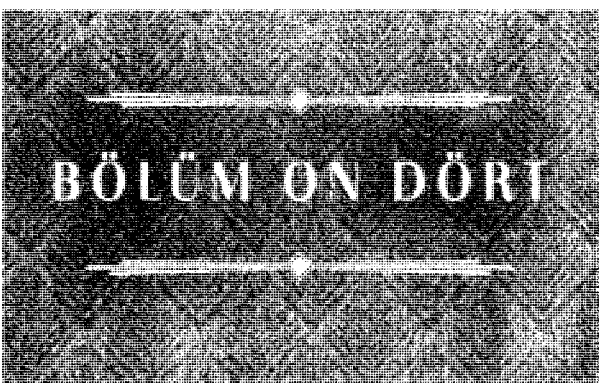
Bronwyn abartılı bir tavırla iki başparmağını birden havaya kaldırdı. "Hem de nasıl. *Fıttırıyorum.*" Aksanı sert ve garipti. "Bu haaaaaaaarika olacak, dostum."

Onu dinlemek bile tüylerimi diken diken ediyordu.

"Belki her zamanki aksanınla konuşsan daha iyi edersin. Sokak ağzından da vazgeç."

Alt dudağını sarkıttı ve başparmağını aşağı bakacak şekilde döndürdü. "Üzdün!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İlk zil çalmadan önce okula vardık. Fazla hevesli bir müdür muavinine yakalanmamak için arabayı birkaç blok öteye park ettim. Okula doğru yürürken ikaz niteliği taşıyan sancılara karşı tetikte olduğumdan aklım hep karnımdaydı ama hiçbir şey olmadı.

Okulun ana basamaklarını tırmanan öğrenci güruhuna katıldık ve ardından, sağlı sollu sınıfların sıralandığı, insan bedenleriyle tıklım tıkış vaziyetteki uzun, parlak bir koridora daldık. Ezilmemek için sırtlarımızı bir duvara verip yeniyetmeler balık sürüsü misali etrafımızdan akıp giderken orada öylece dikildik.

Konuşmak için boş bir sınıfa girdik. Duvarda Shakespeare'in ve James Joyce'un posterleri asılıydı ve masalar sıra sıra dizilmişti. Emma'nın hiç gerçek bir okula gitmediğini anlatırken söylediklerini anımsadım çünkü etrafına bakınırken biraz özlem dolu görünüyordu.

"Normalde asla bunu önermezdim," dedi Millard, "ama sanırım ayrılmalıyız. Şaşkına dönmüş kalabalık bir grup halinde ortalıkta dolaşmaktan daha az dikkat çekeriz."

"Hem daha fazla yeri araştırmış oluruz," dedi Emma.

"O halde karar verilmiştir."

Modern bir Amerikan lisesinde tek başlarına dolaşmaya hazır olduklarından emin değildim ama Millard haklıydı; önümüzdeki işe balıklama dalmaktan başka çaremiz yoktu. Bronwyn, Enoch'la eşleşti ve beden eğitimi alanlarıyla dış mekânları araştırmaya gönüllü oldu. İnsanlarla konuşacaklardı (ama tabii ki Bronwyn'in garip ve uyduruk Amerikan aksanıyla değil) ve öğrenebildiklerini öğreneceklerdi. Millard görünmez olduğundan kimseyle konuşamayacağı için gizlice

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okulun ana bürosuna girmeyi teklif etti. "Eğer yerel gazetede bahsi geçecek kadar çarpıcı bir olay yaşandıysa," dedi, "o halde kesinlikle dosyalarında daha önemsiz başka olayların kayıtları da vardır."

"Bu kişiye verilmiş bir disiplin cezası kaydına da ulaşabiliriz," dedi Emma.

"Ya da bir psikiyatrist raporuna," dedim. "Eğer olan biten hakkında doğruyu söylemeye çalıştıysa hiç değilse akıl sağlığı taraması için okul hemşiresine sevk edilmiştir."

"İyi fikir," dedi Millard.

Böylece geriye yalnızca Emma'yla ben kaldık; istemeden de olsa eşleşmiştik. Her daim bir dedikodu yuvası olan kafeteryaya gitmeyi önerdim. O da önerimi kabul etti.

"Siz çocuklar başınızın çaresine bakabileceğinizden emin misiniz?" diye sordum diğerlerinden ayrılmadan önce. "Unutmayın, 1940'lı yıllar hakkında konuşmak ya da yeteneklerinizi kullanmak yok."

"Evet, Portman, anladık," dedi Enoch, beni başından savmak istercesine elini sallayarak. "Sen kendin için endişelen."

"Herkes bir saat sonra bu sınıfın kapısının önünde olsun," dedim. "Eğer yolunda gitmeyen bir şeyler olursa yangın alarmını çalıştırın ve ön girişe doğru koşun. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Millard dışında herkes.

"Millard?" diye seslendi Emma. "Neredesin?"

O anda sınıfın kapısı çarparak kapandı. Millard çoktan gitmişti.

◆ ◆ ◆

Okul kafeteryaları çok uzun zamandır gezegenin en sevmediğim yerleri arasında başı çekiyordu. Gürültülü, çirkin yerlerdi. Pis kokuyorlardı ve adımlarını bir türlü çözemediğim karmaşık bir sosyal dansla kendi etraflarında dönüp duran vesveseli ergen gruplarıyla doluydu. Ama yine de işte buradaydım; kafeteryanın tekinde bir saat geçirmeye gönüllü olduğumdan Emma'yla birlikte sırtımızı delik deşik olmuş muşamba kaplı bir duvara vermiş, öylece dikiliyorduk. Okul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da sık sık yaptığım gibi kendimi yabancı bir kültürün ritüellerini gözlemleyen bir antropolog olarak hayal ettim. Emma kendisinden en az seksen yaş küçük insanlarla dolu bir salonda olmasına rağmen oraya benden daha ait görünüyordu. Rahat bir duruşu vardı. Gözleri serinkanlı bir şekilde odayı tarıyordu.

Kahvaltı sırasına girmemizi, sonra da oturup aldıklarımızı yememizi önerdi.

"Aralarına karışmak için," dedim. "Zekice."

"Aç olduğum için."

"Doğru."

Sıraya girdik, kafeteryada çalışan saç fileli kadınları adım adım geçtik ve en nihayetinde elimize kayıştan farksız sahanda yumurtalarla, rengi kahverengiye çalan vıcık vıcık yağlı, sosisli bir şeyle ve kakaolu süt kutularıyla dolu tepsiler tutuşturuldu. Emma'nın suratı biraz ekşise de şikâyet etmeden tepsiyi aldı. Tepsilerimizi yüklendik ve oturacak bir yer bulma umuduyla kafeteryada daireler çizmeye başladık. O esnada, teoride mantıklı görünen yalnızca-insanlarla-konuşun planım gözüme fena halde absürt görünmeye başladı. Ne yapacaktık ki? Karşımıza çıkan rasgele birine kendimizi mi takdim edecektik? *Son günlerde garip birileri gözüne çarptı mı bakalım?* Kafeteryadaki herkes bir şeylerle meşguldü, ya başkalarıyla konuşuyorlardı ya da köklü arkadaş gruplarına takılıp kalmışlardı...

"Merhaba, oturmamızın bir sakıncası var mı? Ben Emma, bu da Jacob."

Emma masalardan birinin önünde durmuştu. Dili tutulmuş dört surat bize bakıyordu: Tepsisinde yalnızca tek bir elma olan sarışın bir kız, pembeye boyalı saçları beresinin altından fışkıran başka bir kız ve tepsileri dolup taşan, beyzbol şapkası takmış, sporcu tipli iki oğlan.

Pembe Saçlı omuzlarını silkti ve, "Tabii ki," dedi.

"*Karen,*" diye tısladı Elmacı Kız, güç bela duyulacak kadar alçak bir ses tonuyla ama sonra oturabilmem için yana kaydı.

Tepsilerimizi masaya bırakıp oturduk. Diğer üçü bize sanki birer ucubeymişiz gibi bakıyordu ama görünüşe bakılırsa Emma durumu fark etmemişti. Bodoslama konuya girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada yeniyiz ve bu okulun biraz, şey, acayip olduğuna dair kulağımıza çalınan bazı şeyler oldu."

Neredeyse bir Amerikalı gibi konuşuyordu fakat tam olarak değil – ve onlar da bunu fark ettiler.

"Nerelisin?" diye sordu Pembe Saçlı.

"İngiltere civarından. Galler'denim."

"Ay ne havalı," dedi şapkalı oğlanlardan biri. "Ben göllerdenim. O da güllerden."

"Galler dediği bir ülke, seni kalın kafalı," dedi Pembe Saçlı. "İngiltere tarafında."

"Hıı," dedi Şapkalı Oğlan No. 1, ensesini esnetirken. "*Tüh*."

"Biz değişim öğrencileriyiz," dedim.

Elmacı Kız kaşlarından birini havaya kaldırdı. "*Sen* yabancı gibi konuşmuyorsun."

"Kanada." Plastik kaşalımı* kahverengi yağlı şeye daldırmak üzereydim ki aklım başıma geldi.

"Bu okul harbiden bir garip," dedi Pembe Saçlı. "Özellikle de son zamanlarda."

"Oditoryumunuzda ne oldu?" diye sordum. "Elektrik filan mı kesildi?"

"I-ıh." Şapkalı oğlanlardan daha sessiz olanı başını iki yana salladı. "Bu yalnızca okulun ailelerimize söylediği şey."

Elmacı Kız başıyla ona işaret etti. "Jon oradaydı. Artık buranın perili filan olduğunu düşünüyor."

"Öyle düşünmüyorum. Yalnızca şu 'elektrik kesintisi' masalını yutmuyorum. Gizledikleri bir şeyler var."

"Ne gibi?" diye sordum.

Bakışlarını tepsisine indirdi. Kaşalıyla kahverengi şeyi karıştırdı.

"*Bu konudan bahsetmekten hoşlanmıyor*," diye fısıldadı Pembe Saçlı. "*Milletin kafayı yediğini düşüneceğinden korkuyor.*"

"*Kapa* çeneni, Karen," dedi Elmacı Kız. Jon'a döndü. "Bana bunlardan hiç bahsetmemiştin."

---

* Ucu çatal gibi olan bir tür kaşık. *–çn*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hadi ama dostum," dedi diğer şapkalı oğlan. "Karen'a anlattın ama bize anlatmayacaksın, öyle mi?"

Jon teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Yine de bunların *yaşanmamış* olabileceğini unutmayın, tamam mı? Yalnızca bana öyle *göründü*."

Herkes beklentiyle ona bakıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Zifiri karanlıktı. Kimsenin telefonu ya da feneri çalışmıyordu. Bunun bir elektrik arızası olduğunu söylüyorlar ama oditoryumun doğrudan dışarı, okulun park yerine açılan bir kapısı var." Sesini alçaltarak hafifçe öne eğildi. "Biri o kapıyı açtı. Fakat içeri ışık girmedi. Ve o gün hava güneşliydi."

"Ne?" dedi Elmacı Kız. "Seni anlayamıyorum."

"Sanki," –oğlan sesini biraz daha alçalttı– "karanlık, aydınlığı *yiyor* gibiydi."

Aynı günün ilerleyen saatlerinde tuvalette yaşanan patlamayı gündeme getirecektim ki birinin sertçe omzumu dürtüklediğini hissettim. Arkama döndüğümde dünkü müdür muavinimsi adamla ve mavi gözleriyle etrafa soğuk bakışlar atan, kısa saçlı, çatık kaşlı bir kadınla karşılaştım.

"Affedersiniz," dedi adam. "Siz ikinizin bizimle gelmesi gerek."

Emma adamı başından savmak istercesine elini havada salladıktan sonra çocuklara döndü. "Git başımızdan, şu anda bir sohbetin ortasındayız."

Masamızdaki çocuklar etkilenmiş görünüyordu. "*Vay canına*," diye fısıldadı Pembe Saçlı.

"Bu bir rica değildi." Soğuk bakışlı kadın Emma'yı omzundan yakaladı.

Emma omuzlarını silkerek kadından kurtuldu. "Dokunma bana!"

Derken işler çirkinleşti. Görünüşe bakılırsa kafeteryadaki herkes bize bakmak için konuşmayı kesmişti. Kadın iki eliyle birden Emma'ya hücum ederken adam beni kolumdan yakaladı. Tepsimdekileri adamın üzerine boca ettim. O esnada adamın kolumu bırakmasıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

la sıçrayarak masadan uzaklaştım. Emma kadını yakmış olmalıydı çünkü kadın bağırarak kendini geriye atmıştı. Göz açıp kapayıncaya dek en yakındaki çıkışa doğru koşmaya başladık. Kadını alt etmeyi başarmıştık ama adam hâlâ peşimizdeydi ve bizi durdurmasına yardım etmeleri için başkalarına sesleniyordu. Birkaçı denedi ama onları atlattık. Fakat ileride, basketbol formalı yarım düzine sporcu ulaşmaya çalıştığımız çıkışın önünü kapatıyordu.

Aralarına dalmadan az önce kayarak durduk ve onlarla burun burna geldik.

"Şimdi ne yapacağız?" dedim.

"Yakarak kendimize bir yol açacağız," dedi Emma ama ellerini kaldırmasına fırsat vermeden onu durdurdum.

"*Yapma*," diye tısladım. İnsanların telefonlarını bize çevirdiğini, her şeyi kaydettiklerini görebiliyordum. "Herkesin gözü önünde olmaz."

Akıbetimize boyun eğip bu meseleden sıyrılmak için neler diyebileceğimizi düşünmeye başlamıştım ki sporcuların arkasındaki çıkış kapıları savrularak açıldı ve bir grup kız avazları çıktığınca bağırarak içeri daldı. Gerçekten çığlık çığlığaydılar; suratları korkuyla çarpılmış, gözyaşlarıyla yol yol olmuştu. Aniden sporcuların, müdür muavinimsi adamın ve oradaki diğer herkesin dikkati onlara kaydı. Böyle çığlık atmalarına yol açan şeyin ne olduğunu düşünme zahmetine bile girmeden meleklere bunun için teşekkür ettim. Emma'yla birlikte, dikkati dağılan sporcuların arasına dalıp açık vaziyetteki kapılardan dışarı fırladık.

Koridorda kayarak durup ana girişin ne tarafta olduğunu hatırlamaya çalışarak etrafımıza bakındık. Tam o anda, koridorda bize doğru koşan acayip görünümlü bir şey gözüme takıldı.

Bir kedi sürüsü.

Sırılsıklamdılar ve hiç de kedilerinkine benzemeyen kazık gibi hareketlerle akın ediyorlardı. Derken Enoch'un kıkırdamasını ve onu koridorun ilerisindeki bilim laboratuvarından kovalayan Bronwyn'in bağrışlarını duydum. Enoch kahkahalara boğularak iki büklüm oldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Özür dilerim! Dayanamadım!"

Kediler bacaklarımızın arasından geçerken burnuma acı bir koku geldi – formaldehit.

"Enoch, seni *aptal*!" diye bağırıyordu Bronwyn. "Her şeyi mahvettin!"

Enoch belki de bizi kurtarabilecek yegâne numarayı çekmiş, zombi kedilerden oluşan bir sürü yaratmıştı.

"Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Emma, "ama bu ucube ufaklık için kuşlara şükürler olsun."

Kafeteryadaki kargaşa yatışıyor gibiydi. Tüm o insanların peşimize düşmesi gerektiğini hatırlamaları pek uzun sürmezdi.

"Ona daha sonra teşekkür ederiz," dedim ve duvara koşup yangın alarmını çalıştırdım.

◆ ◆ ◆

"Kedileri zombiye mi dönüştürdün?"

Emma öfkeli görünmeye çalışıyordu ama daha ziyade kahkahalarını bastırmaya çalışıyor gibiydi. O an için bahçede, okul binasını tahliye eden lise öğrencilerinin arasında saklanıyorduk.

"Ölü kedileri israf edeceklerdi!" dedi Enoch. "Onları kesip biçeceklerdi."

"*Bilim* uğruna," dedi Bronwyn.

"Elbette." Enoch elleriyle havada bir tırnak işareti yaptı. "*Bilim*."

"Beden eğitimi alanında olmanız gerekiyordu," dedim.

"Kimse bizimle konuşmadı," dedi Enoch.

"Kimse *seninle* konuşmadı," dedi Bronwyn. "O da sıkılıp başına buyruk bir şekilde ortalıkta dolanmaya başladı."

"Tahnit sıvısının açık bir pencereden süzülen tatlı mı tatlı kokusu burnuma çalınmıştı ve kendime hâkim olamadım..."

Az kalsın öğürecektim.

"Ne kadar şanslısın ki sen ölü hayvanlarla oynarken ben bir şey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler öğrenmeyi başardım," dedi Bronwyn. "Tuvalette yangın çıktığı esnada okulda olan pek yardımsever genç bir adamla konuştum. Büyük bir gürültü koptuğunu ve bir ışık parlaması olduğunu söyledi. Ardından birkaç yetişkin tarafından kovalanan bir kızın koridor boyunca koşarak kaçtığını görmüş."

"Neye benziyorlarmış?" diye sordum.

"Kız esmer tenliymiş ve koyu renkli, uzun saçları varmış. Yetişkinlerin cildi yanıklar yüzünden kıpkırmızıymış, giysilerinden dumanlar tütüyormuş ve öfkeden *deliye* dönmüş vaziyetlelermiş."

"Kızı yakalamışlar mı?" diye sordum.

"Hayır. Kaçmayı başarmış."

"Adı neymiş?" diye sordum.

Bronwyn başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Birinin sertçe kolumu çekiştirdiğini hissettim. "*İşte buradasınız!*" Bu Millard'dı ve etrafımızda bir sürü sıradan insan olduğundan fısıltıyla konuşuyordu. "Her yerde sizi aradım. Sizi bulmak çok zor oldu. Mankafanın teki yangın alarmını çalıştırmış!"

"O bizdik," dedi Emma. "Buradan çıkmamız gerekiyordu."

"Hâlâ da gerekiyor," dedim. Bahçenin pek çok noktasında ve ön basamaklarda, polo gömlekli idareci tipler kalabalığın içinde bizi arıyorlardu.

Yangın alarmı sustu ve hoparlörden herkese sınıflarına dönmelerini söyleyen bir ses yükseldi.

"Hadi gidelim, hemen *şimdi*," dedim. "Hâlâ insanların arasına karışıp gizlenebiliyorken."

"Ayrılalım," dedi Emma. Sokağın karşısına işaret etti. "Şurada, şu arabaların arkasında buluşalım."

Ayrıldık, hızlı adımlarla bahçeyi aşıp sokağın karşısına geçtik ve Emma'nın gösterdiği park halindeki arabaların arkasında tekrar bir araya geldik. Ben, polo gömlekli yetişkinlere karşı gözcülük ederken diğerleri oldukları yerde çömeldi.

"Şimdi, beni dinleyin," dedi Emma. "Jacob'la ben de bir şey bulduk."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben de öyle," dedi Millard. "Dosyalarla ve kayıtlarla şansım yaver gitmedi ama ofisteki tatlı ve genç bir kadınla konuşma şansı buldum..."

"Biriyle mi *konuştun*?" dedim. "Hiçbiriniz tuhaf olduğumuz açığa çıkarsa olacakları önemsemiyor musunuz?"

"Pek çok kişinin sandığından çok daha tatlı dilliyimdir," dedi Millard. "Paniğe kapılmanıza hiç gerek yok."

"Biriyle konuştun demek," dedi Bronwyn.

"Evet! Aradığımız kişiyi tanıdığına ve onu nerede bulacağımızı bildiğine inandığım tatlı mı tatlı, genç bir hanımla."

"Pekâlâ. Neredeymiş?" diye sordu Emma.

"Onu çok zorlamak istemedim. Aradığımız kişi arkadaşıymış. Onun tehlikede olduğunu biliyor ve kolaylıkla anlaşılacağı üzere korumacı davranıyor. Lanet olası yangın alarmı ötmeye başladığında azar azar da olsa güvenini kazanmaya başlamıştım."

"O halde oraya dön ve güvenini kazanma işini bitir," dedi Enoch.

"Daha sonra buluşmak için sözleştik. Zaten bu meseleyi okul arazisinde konuşmaya pek hevesli olduğunu da söyleyemeyeceğim."

"Biriyle konuştuğuna *inanamıyorum*," dedi Emma başını iki yana sallayarak.

"Kimsenin beni görmediğine seni temin edebilirim," dedi Millard gücenmiş gibi. "Hiçbirinizin ihtiyar Nullings'e güveni yok mu?"

Kız okuldan sonra Millard'la bir kafede görüşmeyi kabul etmişti. Birkaç saatlik boş zamanımız olduğundan yürüyerek arabaya döndük, arabaya bindik ve şimdi ne yapacağımızı tartışmaya koyulduk. Bronwyn turistik yerleri görmek istiyordu.

"New York'tayız! Özgürlük Heykeli'ni görmemiz gerek! Ve diğer turistik yerleri!"

"Görevdeyiz," dedim. "Hayatta olmaz."

"Eee? Gölge avcıları göreve çıktıklarında hiç mi eğlenmez?"

"Eğleniyorlarsa bile," dedi Millard, "bundan operasyon günlüğünde bahsetmemişler."

Bronwyn kollarını kavuşturup suratını astı. Ona aldırış etmedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Özgürlük Heykeli'ne gidecek kadar zamanımız olsaydı bile oranın keyfini sürecek ruh halinde değildim. Bronwyn her nasılsa başından geçenlerle stresli mevzuları bir kenara itmeyi başarıyordu fakat benim kafam çok meşguldü. Aklımdaki tek şey, kızı bulmak ve onu yardımımızı kabul etmeye ikna etmekti. Bunu başarsak bile şu on bin kırk dört numaralı döngünün nerede olduğunu hâlâ bilmiyorduk. Neden pek çok şeyin sırlarla örtülü olduğunu ve şifreli yazıldığını anlıyordum ama bir kereliğine bile olsa H'nin ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bana basit bir İngilizceyle açıklamasını istiyordum.

"Sizce şu döngü numarası ne anlama geliyor?" dedim.

Hâlâ arabada oturuyor, bir sonraki hamlemizin ne olacağına karar vermeye çalışıyorduk.

"Amerika'daki tüm döngüler numaralandırılmış olabilir mi?" diye sordu Enoch. "Eğer numaralandırılmışlarsa dizini bulmamız yeterli olacaktır."

"Bu çok hoş olurdu fakat öyle bir dizinimiz yok," dedim. "Elimizdeki tek şey, evden getirdiğim belgeler."

Elimi çantama daldırıp belgeleri çıkardım ve diğerleri kaçırdığım herhangi bir şey var mı diye onları bir kez daha gözden geçirmeme yardımcı oldu. Elle çizilmiş haritalarda, Abe'in gönderdiği kartpostallarda ve operasyon günlüğünün her bir sayfasında 10044 sayısını aradık. Bir saat kadar sonra gözlerim çapraz görmeye başladı ve aramızda esneyenler oldu. Her ne kadar önceki gece sekiz saat uyumuş olsak da bu, yorgunluğumuzda çentik bile açmamıştı. Başımı direksiyona yaslayıp kucağımda operasyon günlüğüyle uyuyakaldım.

Boyun tutulmasıyla, Bronwyn'in Enoch'a bağırmasına uyandım.

"Şimdi tüm kıyafetlerimi yıkamak zorunda kalacağım!" diyordu Bronwyn. "Bu *iğrenç*!"

Ona neyden bahsettiğini sormama fırsat kalmadan kokuyu aldım – formaldehit. Daha önce fark edemeyecek kadar bitkindim fakat Enoch buram buram formaldehit kokuyordu ve birkaç saattir onunla aynı arabada kapalı kaldığımızdan artık biz de öyle kokuyorduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Temizlenebileceğimiz ve sizin de üzerinizdekileri değiştirebileceğiniz bir tuvalet bulmamız gerek," dedi Millard. Sesi paniğe kapılmış gibi çıkıyordu.

Birkaç saattir uyuyorduk ve Millard'ın bağlantısıyla buluşmamıza pek zaman kalmamıştı. Millard kafenin adını söyledi. Ben de onu telefonuma girdim.

"Yalnızca sekiz yüz metre ileride," dedim. "Oraya epey erken gitmiş olacağız."

"Umarım," dedi. "İlk izlenim çok önemlidir!"

"Vay canına, ondan gerçekten hoşlanmış olmalısın," dedi Enoch. "Sen nasıl koktuğunu mu dert ediyorsun? Aşk aklını başından almış olmalı."

Motoru çalıştırdım ve kaldırımdan uzaklaştım. Tam da o anda, vızır vızır akan trafiğe gireceğim esnada Millard gayet gelişigüzel bir tavırla, "Bu arada, siz uyurken on bin kırk dört numaralı döngünün yerini buldum," dedi.

"Ne?" dedim. "Gerçekten mi?"

Abe'in kartpostallarından birini havaya kaldırdı. Ona yalnızca tek bir bakış atabildim ama ön tarafında, Needle Key'den bile daha dar görünen, ince uzun bir ada ve nehrin iki yakasını birbirine bağlayan devasa bir köprü resmi vardı. Kırmızı ışığa gelince resme biraz daha yakından bakma şansını buldum. En tepede *Queensboro Köprüsü ve Blackwell Adası, New York City* yazıyordu.

"Blackwell Adası," dedim. "Hiç duymamıştım."

"Arkasını oku." Millard kartpostalın diğer yüzünü çevirdi.

Büyükbabamın yazdığı notu yüksek sesle okumaya koyuldum fakat Millard araya girip, "Hayır, burayı. Posta damgasını, Jacob," dedi.

Posta damgasının mürekkebi biraz bulaşmıştı ve damganın eksik kısımları vardı fakat yine de yirmi yıl öncesinin tarihini ve siyah, küçük dairenin alt tarafındaki sayıyı seçebildim.

10044.

"Yok daha neler," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kartpostalı arka koltukta oturan ve sayıyı kendi gözleriyle görebilsinler diye yaygara koparan arkadaşlarıma verdim. Direksiyonu tek elimle tutarak diğeriyle telefonuma uzandım ve başparmağımla 10044 sayısını tuşlayarak bir arama yapmaya koyuldum. Göz açıp kapayıncaya dek ekranda bir harita belirdi: Manhattan ile Queens'i birbirinden ayıran East River'ın orta yerindeki ince uzun bir ada kırmızı daire içine alınmıştı.

Döngü numarası gizli bir şifre falan değildi. Yalnızca bir posta koduydu.

◆ ◆ ◆

Kafeye giden yolun geri kalanını formaldehit kokusunun arabadan çıkması için camlar açık vaziyette gittik, ardından bir fast food restoranının tuvaletinde üstümüze başımıza çekidüzen verdik. Millard musluk suyuyla ve sabunluktaki sıvı sabunla tepeden tırnağa temizlendi ve yeterince şık ve bakımlı olduğuna kanaat getirdiğinde hep birlikte kafeye girdik. Eski kanepeleri, rafların arasına asılmış Noel ışıkları ve büyük bir kahve öğütücüsünün vızıldadığı taraftaki barıyla birilerinin oturma odasına benzeyen loş ve sıcak bir yerdi. Mekân yarı yarıya boş olduğunda köşedeki masada oturan kızı derhal fark ettim. Dalgalı kahverengi saçları vardı. Siyah bir bere takıyor, asker pantolonu giyiyordu. Sanat meraklısı tiplerden olduğunu düşündüm. Devasa bir bardaktan kahvesini yudumlarken kulaklığının tekiyle telefonundan bir şeyler dinliyordu. Kapıdan girdiğimizde kafasını bizden yana çevirdi.

Millard bizi kızın masasına götürdü.

"Lilly?"

"Millard," dedi ve başını kaldırıp Millard'a baktı. Fakat bakışlarını *isabet* ettirebildiği söylenemezdi.

"Bunlar arkadaşlarım," dedi Millard. "Sana bahsettiklerim."

Karşılıklı merhabaların ardından oturduk. Hiçlikten gelen bir sesin onu neden tedirgin etmediğini çözmeye çalışıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

QUEENSBORO BRIDGE AND BLACKWELL'S ISLAND, NEW YORK CITY.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne dinliyorsun?" diye sordu Millard.

"Kendin bak."

Kulaklığının masada öylece duran diğer teki, Millard onu kulağına takarken havada süzüldü. O dinlerken iki şey dikkatimi çekti: kızın sandalyesine dayalı duran beyaz renkli ince sopa ve Lilly'nin hiçbirimizin suratında duraksamayan gözleri.

Emma beni dürtünce şaşkın şaşkın birbirimize baktık.

"Kimse tarafından görülmediğini söylemişti," diye mırıldandı Emma.

"Ahh!" dedi Millard, mest olmuş bir edayla. "Bu şarkıyı dinlemeyeli yıllar oldu. Segovia, değil mi?"

"Aferin sana!" dedi Lilly.

"Bu," dedi Millard, "şimdiye dek yazılmış en muhteşem parçalardan biridir."

"Benim gibi bir klasik gitar delisiyle her gün karşılaşmıyorum. Yaşıtlarım arasında gerçek müzikten anlayan kimse yok."

"Benim de öyle. Ve ben doksan yedi yaşındayım."

Emma öfkeli gözlerle Millard'a baktıktan sonra yalnızca dudaklarını oynatarak, *NEDEN?* dedi.

Lilly kıkırdayıp parmaklarını Millard'ın kolunda gezdirdi.

"Doksanlık birine göre çok pürüzsüz bir tenin var."

"Bedenim genç ama ruhum..."

"Ne demek istediğini *adım gibi* biliyorum," dedi kız.

Gitgide bir randevuyu böldüğümüz hissine kapılmaya başlıyordum.

"Hey," dedi Enoch, az çok bağırarak, "sen *körsün*!"

Bunun üzerine Lilly kahkahalara boğuldu. "Ah, aynen öyle."

"Kapa şu *çeneni*, Enoch," dedi Bronwyn.

"Millard, seni yaşlı kurt!" dedi Enoch gülerek.

"Sana bir özür borçluyum," dedi Millard. "Enoch'un beyniyle ilgili bir sorunu var. Kafasına giren her şey anında ağzından çıkıveriyor."

"Sen iyi misin, Lil?" diye seslendi barista.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Lilly ona iyi olduğunu ima eden bir işaret yaptı. "Her şey yolunda, Ricko."

"Burada tanınıyorsun," dedim.

"Burası neredeyse ikinci evim sayılır," dedi Lilly. "Her perşembe akşamı sahne alıyorum. Gerçi pop ve caz çalıyorum. Segovia yok." Başıyla duvara dayalı duran gitar çantasına işaret etti ama sonra omuzlarını silkti. "Sanırım dünya henüz ona hazır değil." Aniden yüzündeki ifade değişip biraz sertleşti. Sanki aklına pek de hoş olmayan bir şey gelmiş gibiydi. "Millard birini aradığınızı söyledi."

"O iki adamı... yakan kızı arıyoruz," dedi Bronwyn.

Lilly'nin suratı ekşidi. "*Ona* saldırdılar. O yalnızca kendini savunuyordu."

"Aksini söylemek istememiştim."

"Hem de ne savunma," dedi Enoch.

"Çok daha beterini hak etmişlerdi," diye yanıtladı Lilly.

"Bize onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Emma.

Sorularımız Lilly'yi asabileştiriyordu. "Noor'u neden önemsiyorsunuz ki? Onu tanımıyorsunuz bile."

Noor. Adı Noor'du.

"Ona yardım edebiliriz," dedi Bronwyn.

"Size inandığımdan pek emin değilim ve bu, sorumu yanıtlamıyor."

"İçinde bulunduğu durum hakkında az çok bilgimiz var," dedim, tam olarak doğruyu söylemeden ona olabildiğince yaklaşabileceğimi umarak.

"Pekâlâ." Lilly kahvesinden bir yudum aldı. Sonra fincanını elinde biraz döndürdü. "Nasıl bir durumun içindeymiş bakalım?"

Emma'yla bakıştık. Ne kadarını anlatabilirdik? Lilly'ye güvenebilecek olsak bile bize inanır mıydı?

"Ona nasıl anlamlandıracağını bilemediği bir şey oluyor," dedi Bronwyn.

"Bu meseleyi annesiyle babasına da açamaz," diye ekledim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üvey annesiyle babasına," dedi Lilly.

"Bu durum bedenini etkiliyor olabilir," dedi Emma. "Onu değiştiriyor olabilir."

"Peşinde birileri olabilir," dedi Millard. "Tanımadığı birileri. Ve çok korkuyor."

"Neredeyse her genç kızın başından geçenleri tarif ediyorsunuz," dedi Lilly.

"Ve," dedim, ona doğru eğilip sesimi alçaltarak, "başka insanların yapamadığı şeyler yapabiliyor. Mümkün görünmeyen şeyler."

"Güçlü, tehlikeli şeyler," diye ekledi Millard.

Lilly bir an için hareketsiz kaldı. Sonra fısıldarcasına, "Evet," dedi.

"Şu anda neler yaşadığını biliyoruz çünkü biz de aynı yollardan geçtik," dedi Emma. "Her birimiz kendimize has şekillerde."

Sonra ona yapabildiğimiz tuhaf şeyleri birer birer anlattık. Başını aşağı yukarı sallayarak, çok az konuşarak, sessizce bizi dinledi. Korkmuş görünmüyordu. Kaçmaya kalkışmadı.

Son konuşan Millard oldu. Gönülsüzlüğünü hissedebiliyordum. Bu kızdan hoşlandığı ortadaydı ve son birkaç saattir keyfini sürdüğü, o kızla şansı olabilecek sıradan bir oğlan olduğu düşten öylece uyanmak istemiyordu.

"Ve ben, hayatım –ben, yani Millard– üzülerek söylüyorum ki ben de tıpkı buradaki arkadaşlarım gibi *tamamen* sıradan değilim..."

Enoch başını iki yana salladı. "Ah, bu çok ıstırap verici."

"Sorun değil, Millard," dedi Lilly. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Sen görünmezsin."

Millard'ın suratındaki ifadeyi göremiyor olsam da tahmin edebiliyordum. Gözleri fal taşı misali açılmış, ağzı da bir karış açık kalmış olmalıydı.

"Sen... nasıl?"

"*Tam olarak* kör değilim," dedi kız. "Kör insanların çoğu biraz görebilir. Ben yüzde on kadar görebiliyorum. Bu bastonsuz yaşama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma izin vermiyor olabilir ama hiç yoktan gelen bir ses benimle konuşmaya başladığında bunu anlamama yetip de artıyor! Fakat itiraf etmeliyim ki başlangıçta aklımı kaçırdığımı sandım ama sonra Noor hakkında sorular sormaya başladığında her şey anlam kazandı."

"Ne söyleyeceğimi bildiğim pek söylenemez," dedi Millard.

"Noor'un türünün tek örneği olamayacağını biliyordum."

"Hayatım, neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu Millard.

"İtiraf edip etmeyeceğini görmek istedim." Lilly gülümsedi. "Bunu yaptığına memnunum."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi Millard. "Umarım aşağılığın teki olduğumu düşünmüyorsundur."

"Hem de hiç," dedi Lilly. "Her daim temkinli olman gerektiğinden eminim. Ama ben de temkinli olmak zorundaydım." Sesini alçalttı. "Bildiğiniz gibi onu arayan yalnızca sizler değilsiniz."

"Başka kim arıyor?" diye sordum. "Polis mi?"

"Hayır. Kim olduklarından pek emin değilim. Onun evine geldiler, okula geldiler. Herkese sorular soruyorlar."

"Neye benziyorlardı?" diye sordum.

"O *kör*," dedi Enoch.

"Evet, bunu hatırlatıp duruyorsun," dedi Lilly. "Oditoryumdaki ışıklara olanlardan sonra okulda Noor'un peşine düşenler onlardı. Onu tuvalette köşeye sıkıştırdılar ve o da kendini savunmak zorunda kaldı."

Aklım müdür muavinimsi adamla soğuk bakışlı arkadaşına kaydı. Onlar da tuhaf olabilir miydi? Yoksa hortlak mıydılar?

Lilly, "Noor camları karartılmış SUV tipi araçlara bindiklerini söyledi," diyerek konuşmayı sürdürdü. "Otorite figürlerinin kılığına giriyorlarmış. Polis, sosyal hizmetler görevlisi, okul idarecisi. Noor artık yetişkinlere güvenemeyeceğini söylüyor." Lilly üzgün görünüyordu. "Tanıdığım en güçlü insandır. Ve onun daha önce hiçbir şeyden korktuğuna tanık olmamıştım."

"Buraya ona yardım etmek için gönderildik," dedi Emma. "Zannedersem onu o insanlardan korumamız gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana neler yapabildiğinizi anlattınız," dedi, "fakat siz kimsiniz?"

"Biz Bayan Peregrine'in tuhaf çocuklarıyız," dedi Bronwyn.

"Ne var biliyor musunuz," dedi Enoch. "Bu artık kulağa o kadar da doğru gelmiyor."

"Bize ne dendiğini henüz bilmiyorum," dedim. "Fakat büyükbabam bizim gibi insanlar için... FBI gibi bir yerde çalışıyordu. Ve biz de görevi ondan devraldık."

"Tuhafları," dedi Lilly, "Tuhafları... Himaye... Fırkası."

"T-H-F diye okunuyor," dedi Millard.

"O az önce bize isim mi uydurdu?" dedi Bronwyn. "Hem de şıp diye?"

"Ben beğendim," dedi Millard.

"Tabii beğenirsin," dedi Enoch.

"Eğer arkadaşını bulup ona yardım edemezsek böyle afili bir adımız olmayacak," dedi Emma. "Arka Bahçe'ye döneceğiz ve doğal hayatlarımızın geri kalanını yaptığımızın cezasını çekerek geçireceğiz."

"Bizi ona götürebilir misin?" diye sordum.

"Saklanıyor," dedi Lilly. "Ama ona sizinle görüşmek isteyip istemediğini soran bir mesaj gönderebilirim."

Tam o anda, camları karartılmış SUV tipi bir aracın kafenin önünden ağır ağır geçmekte olduğunu gördüm. Yolcu tarafındaki cam birkaç santim aralıktı ve aynalı gözlüklü birinin arabanın içinden mahalleyi kolaçan ettiğini görebiliyordum.

"Buradan ayrılsak iyi ederiz," dedim. "Buranın arka kapısı var mı?"

"Size yolu gösteririm ama önce Noor'a mesaj atmam gerek," dedi Lilly. "Bu da telefonumdaki sesi yazıya dönüştürme uygulamasına yüksek sesle konuşmam gerektiği anlamına geliyor. Mesajın içeriği düşünülünce bunu etrafta başkaları yokken yapsam daha iyi olur."

"Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Millard, sandalyesini geriye doğru iterek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka bir masada oturan biri başını bizden yana çevirdi.

"Millard, sakin ol," diye fısıldadım. "İnsanların dikkatini çekiyorsun."

Lilly ayağa kalktı. "Teşekkürler, ben hallederim." Biraz yavaş ama özgüvenli adımlarla kafenin arka tarafındaki lavabolara doğru yürümeye koyuldu.

Bizi duymayacak kadar uzaklaştığında Millard hüzünle derin bir iç geçirdi.

"Dostlarım," dedi, "sanırım âşık oldum."

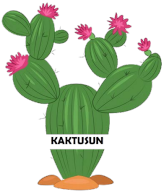
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Lilly birkaç dakika sonra tuvaletin kapısında göründüğünde Millard koşarak yanına gidip ona kolunu uzattı. Kız, Millard'ın koluna girse de bunu, diğer müşterilere tuhaf görünmemesi için pek çaktırmadan yaptı ve masaya döndüklerinde, "Tamam. Sizinle görüşmeyi kabul etti," dedi.

"Bu harika," dedim. "Nerede?"

"Size yolu göstermem gerekecek. Şu anda olduğu yerde ona ulaşabilen tek kişi benim."

Ne demek istediğini tam anlayamamış olsam da her şeye rağmen söylediği merakımı cezbetti. Lilly'yi takip ederek arka kapıdan çıkıp kafenin arkasındaki bir ara sokağa adımımızı attık. Elimden geldiğince dikkat çekmemeye çalışarak kafenin etrafından dolandım ve park halindeki arabamızın yanına gittim. Görünürde siyah SUV'den eser yoktu. Hâl böyle olunca arkadaşlarımı almak için arabayı o ara sokağa sürdüm. İçeri doluştular. Millard'ın diretmesiyle Lilly öne oturdu ve pek de uzak olmayan bir adres verdi.

Biz ilerledikçe mahallenin çehresi değişti. Evler eskidi, çirkinleşti, sonra tamamen yok oldu ve yerlerini pas içindeki eski depolarla endüstriyel binalar aldı. Dikiz aynama bakınca gri renkli bir sedanın bir süredir bizi takip etmekte olduğunu fark ettim. Aniden sağa döndüm ve ardından birbirini takip eden üç dönüş daha yaptım. Bunun ardından araba gözden kayboldu.

Lilly'nin verdiği adres bizi yan yana sıralanmış bir dizi taş deponun önüne çıkardı. Blokun sonunda inşaatı devam etmekte olan beş ya da altı katlı bir bina vardı. Zemin katın etrafına tel örgü çekilmişti ve iskeleti andıran üst katlar penceresizdi. Binanın önünden geçip gittim ve bir ara sokağa park ettim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arabadan ayrılmadan önce spor çantamı kapıp içine gerekli birkaç şey attım. Bir fener. Abe'in operasyon günlüğü – evet, ağırdı ama onu geride bırakmak konusunda paranoyakça fikirlerim vardı. Kombo menünün yanında hediye edilen, torpido gözündeki armut şekilli şey. (Bir görevde böyle bir şeye ne denli ihtiyacınız olacağını asla önceden kestiremezdiniz.) Spor çantamı çaprazlamasına taktım, bagajı kapattım ve grubun geri kalanına döndüm.

"Hazırım."

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Emma.

"Gizli bir girişi var," dedi Lilly. "Beni takip edin."

Ve böylece harekete geçtik fakat bastonunu önüne vurarak hızlı adımlarla sokağın aşağısına doğru seğirten Lilly'ye yetişmekte zorlanıyorduk.

"Nereye gittiğini gerçekten biliyor gibi görünüyorsun," dedi Millard.

"Evet," diye yanıtladı Lilly. "Noor'la burada birkaç kez takılmıştık. İnsanlardan uzaklaşmak istediğimizde."

"Mesela kimlerden?" diye sordum.

"Bilirsin işte. Anne babalardan. Özellikle de Noor'un üvey anne ve babasından." Alçak sesle onlar hakkında tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ama sonra döndü ve bastonunu yere vura vura hâlâ inşaat halindeki binayla bir deponun arasında kalan sokağa daldı. Sokağı henüz yarılamıştı ki yavaşladı ve eliyle ahşap çiti yoklamaya başladı. Aradığı tahtayı bulunca durdu.

"Burası." İttiği tahta yukarı kalkarak şantiyenin girişini gözler önüne serdi. "Önden buyurun."

"Siz *burada* mı takılıyorsunuz?" diye sordu Bronwyn.

"Bir hayli güvenli," dedi Lilly. "Serseriler bile içeri nasıl gireceklerini bilmiyor."

Mekân, sahtekâr bir müteahhidin on yıl kadar önce başladığı ama parası suyunu çekince yarım bırakıp gittiği bir projeye benziyordu. Hem yeni hem de eski, tamamlanmamış bir viraneydi.

Lilly telefonunu çıkarıp bir tuşa bastı ve, "Yukarı çıkıyoruz," dedi. Söyledikleri metne dönüştürülünce de mesajı gönderdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Az sonra yanıt geldi ve telefonu mesajı robotlarınkini andıran bir sesle hepimizin duyabileceği şekilde okudu.

"Avluda durup bekleyin. Önce onları görmek istiyorum."

Bu Noor'du. Aradığımız tuhaftı. Artık ona yakındık.

Lilly'nin peşinden inşaat iskelesinin altından geçerken telefonum cebimde titremeye başladı. Ben de onu cebimden çıkarıp baktım.

Arayan, bilinmeyen bir numaraydı. Normalde aramayı görmezden gelirdim ama bir şey bana öyle yapmamamı söyledi.

"Bir dakika," dedim.

Arkamı döndüm, inşaat alanında ilerleyerek arkadaşlarımdan uzaklaştım ve telefona yanıt verdim.

"Ben H."

Bütün bedenim gerildi.

"Nerelerdeydin? Portal'dan sonra seninle görüşeceğimizi sanmıştım."

"Açıklamaya zamanım yok. Bak, görevi yarıda kesmenizi istiyorum."

Yanlış duyduğumu sandım. "Ne istiyorsun?"

"Yarıda kesmenizi. İptal etmenizi. Beni duydun."

"Neden? Her şey plana göre gidi..."

"Şartlar değişti. Ayrıntıları bilmen önem taşımıyor. Hemen eve dönün. Hepiniz."

Tepemin atmaya başladığını hissedebiliyordum. Yaptığımız onca şeyden sonra. İnanılacak şey değildi.

"Yaptığımız bir şey yüzünden mi? Bir şeyleri elimize yüzümüze mi bulaştırdık?"

"Hayır, hayır. Bak, evlat, fazla tehlikeli bir hâl alıyor. Sadece dediğimi yapın. Görevi yarıda kesin. Eve dönün."

Telefonu öyle sıkıyordum ki elim titremeye başlamıştı. Şimdi vazgeçemeyecek kadar yol kat etmiştik.

"Sesin gelmiyor," dedim. "Seni duyamıyorum."

"EVE DÖNÜN dedim."

"Üzgünüm, patron. Bağlantı kesiliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kimmiş?" dediğini duydum Emma'nın ve arkama döndüğümde beni almak için gelmekte olduğunu gördüm.

Telefonu kapatıp sırtımdaki çantaya attım. Orada titreşse bile en azından ben hissetmeyecektim.

"Yanlış numara."

◆ ◆ ◆

Lilly'nin peşi sıra kapısız bir kapı boşluğundan ve elektrik tesisatının bakır kablolarının söküldüğü, duvarlardaki yarıkların kara damarları andırdığı uzun bir koridordan geçerek binaya girdik. İri taneli kumlar ve sıvalar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Yırtılmış yalıtım malzemesi pofuduk pembe pamuk şekerler gibi sağa sola saçılmıştı. Lilly sanki rotayı adım adım ezberlemiş gibi yürürken ayaklarını neredeyse santimi santimine yerdeki eski ayak izlerinin üzerine basıyordu. Sık sık gözüme eski bir kahve kutusu ya da tepetaklak edilmiş mukavva bir kutu gibi oraya ait olmayan, Lilly'nin bastonunun çarptığı bazı nesneler takılıyordu. Daha sonra bunların, Lilly'nin koridorun ne kadarını arkasında bıraktığını ve daha ne kadar yolu kaldığını anlayabilmesi için oraya koyulmuş yol tabelaları olduğunu anladım.

Bir köşeyi döndükten sonra kendimizi bir merdiven boşluğunda bulduk.

"Bunu tek başıma da becerebilirim ama eğer bana yardım edersen daha güvende olurum," dedi. Hepimiz *sen* derken Millard'ı kastettiğini biliyorduk.

Millard memnuniyetle ona kolunu uzattı. Altı kat merdiven çıktıktan sonra hepimiz soluk soluğa kaldık.

"Şimdi işler biraz garipleşecek," diye uyardı Lilly.

Merdiven boşluğunu arkamızda bırakıp kelimenin tam anlamıyla zifiri karanlık bir koridora daldık. Zifiri karanlık dememin sebebi ışıktan tamamen mahrum olmasıydı; merdiven boşluğundan bile en ufak bir ışık gelmiyordu. Yumuşak ve kademeli bir geçişle yerini karanlığa bırakan aydınlık yerine, burada net bir çizgi vardı. Sanki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ışık, gözle görülmeyen bir engele çarpmış gibiydi ve o engeli aşmamızla birlikte arkamızdaki merdiven boşluğundan başka hiçbir şey göremez olduk.

"Oditoryumun kapısı gibi," dedim ve Emma'nın, "Hı-hı," dediğini duydum.

Fenerimi çıkarıp karanlığa tuttum ama ışık huzmesi karanlık tarafından yutuldu. Emma elini açıp avucunun içinde bir ateş yaktı ama yalnızca birkaç santim yükseldikten sonra alevin parıltısı gücünü yitirdi.

"Noor ışığı aldı," diye açıkladı Lilly. "Böylece onu benden başka kimse bulamayacaktı."

"Dâhice," dedi Enoch.

"Kol kola girin ve arkamda zincir olun," dedi Lilly. "Ben hepimize rehberlik edeceğim."

Onu koridor boyunca takip ettik. Karanlığın içinde ağır adımlarla, ara sıra tökezleyerek ilerliyorduk. Bu esnada iki kere pencerelerin aydınlattığı odaların önünden geçtik fakat dışarıdan gelen ışık odaların kapı boşluklarının bir santim bile ötesine taşmıyordu. Bu suyun altında ya da uzayda olmaya benziyordu. Birkaç kez döndük ve her ne kadar takip ettiğimiz yolu hafızama kazımaya çalışsam da kısa süre sonra kafam allak bullak oldu. Öyle ki Lilly'nin yardımı olmadan oradan çıkabileceğimden bile emin değildim.

Ayak seslerimiz değişti. Koridor geniş bir salonda son bulmuştu.

"Geldik!" diye seslendi Lilly.

Tepeden kör edici parlaklıkta bir ışık huzmesi indi. Ellerimizi gözlerimize siper ettik. Bizi kör eden karanlık değil, aydınlık olmuştu.

"Yüzlerinizi göreyim!" diye seslendi yukarıdan bir kız. "Bana isimlerinizi söyleyin!"

Elimi yüzümden çektim, gözlerimi kırpıştırarak ışığa baktım ve bağırarak adımı söyledim. Diğerleri de aynısını yaptı.

"Kimsiniz?" diye bağırdı kız. "Ne istiyorsunuz?"

"Yüz yüze konuşabilir miyiz?" dedim.

"Henüz değil," dedi kızın boş binada yankılanan sesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyükbabamın ne sıklıkla kendini bu tip durumların içinde bulduğunu merak ettim ve onun engin deneyiminin hiç değilse birazına, sırtımı dayayabileceğim kadarına sahip olmayı diledim. Atlattığımız onca badire bunun içindi. Eğer kız şimdi söyleyeceklerimden hoşlanmazsa ya da bana inanmazsa tüm çabalarımız heba olacaktı.

"Seni bulmak için çok uzun yollardan geldik," dedim. "Sana yalnız olmadığını, senin gibi başkalarının da olduğunu söylemeye geldik. *Bizler* senin gibiyiz."

"Benim hakkımda hiçbir şey bildiğiniz yok," diye cevap verdi kız.

"Çoğu insan gibi olmadığını biliyoruz," dedi Emma.

"Ve birilerinin peşinde olduğunu," dedim.

"Ve korktuğunu," dedi Bronwyn. "Çoğu insandan ne kadar farklı olduğumu ilk fark edişimde benim de korkudan ödüm patlamıştı."

"Öyle mi?" dedi kız. "Diğerlerinden ne farkın varmış?"

En iyisinin ona göstermek olduğuna karar verdik. Ben görünürde tuhaf olan pek bir şey yapamadığımdan Emma ellerinin içinde birer ateş yaktı, Bronwyn külçe gibi bir beton kalıbını başının üzerine kaldırdı ve Millard orada ama görünmez olduğunu kanıtlamak için eline rasgele birkaç şey aldı.

"Sana bahsettiğim oğlan buydu," dedi Lilly. Neredeyse Millard'ın sırıttığını duyabiliyordum.

"Şimdi konuşabilir miyiz?" dedim.

"Orada bekleyin," dedi kız ve ardından yarattığı ışık titreşerek yitip gitti.

◆ ◆ ◆

Ayak sesleri yaklaşırken karanlıkta bekledik. Sesler önce tepemizden geldi, sonra merdivenden indi ve en nihayetinde kızı gördüm. İstemsizce keskin bir nefes aldım. Kelimenin tam anlamıyla ışık saçıyordu. Başlangıçta, hareket eden bir ışık topuna benziyor olsa da bize yaklaştıkça ve benim de gözlerim ışığa alıştıkça kızın hatları belirginleşti. Keskin yüz hatlarına sahip, uzun boylu bir Hintli'ydi; sim-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

siyah saçları yüzünü çevreliyor, ayrık gözleri duygu yoğunluğuyla parlıyordu. Esmer teninin her gözeneği etrafa ışık yayıyordu. Giydiği kapüşonlu rüzgârlık ve kot pantolon bile altlarındaki ışıltı yüzünden hafifçe parıldıyordu.

Lilly'nin yanına gidip ona sıkıca sarıldı. Lilly'nin başının tepesi ancak Noor'un yanağına geliyordu ve Noor'un kolları ona dolanınca kız bir an için ışık tarafından sarıp sarmalanmış gibi göründü.

"İyi misin?" diye sordu Lilly.

"İyiyim de, sıkıldım," dedi Noor ve Lilly ona güldükten sonra arkadaşını takdim etmek için bize döndü.

"Bu, Noor."

"Selam," dedi Noor, tekdüze bir sesle. Hâlâ bizi tartmakta olduğu ortadaydı.

"Noor, bunlar... şey, kendinize ne diyordunuz?"

Lilly o esnada Emma'ya bakıyordu.

"Ben Emma," dedi Emma.

"Yani *kimsiniz* demek istemiştim," dedi Lilly.

Emma kaşlarını çattı. "Bana kalırsa şimdilik Emma gayet iyi."

"Ben Jacob," dedim. Noor'a doğru bir adım atıp elimi uzattım ama kız yalnızca elime bakmakla yetindi. Mahcup olarak elimi indirdim. "Buralarda konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Elbette," dedi Noor. "Size büyük salonu göstereyim."

Lilly'nin koluna girip döndü ve bir koridor boyunca yürümeye koyuldu. Bize sırtını dönmeyi pek umursadığı yok gibiydi. Bu da onun için tehdit teşkil etmediğimize karar verdiği anlamına geliyordu. Vücudundan yayılan ışığın azar azar zayıfladığını, büzülerek karnında toplandığını fark ettim. Öyle ki yalnızca üst bedeni parıldar olmuştu ve o parıltıları da ancak rüzgârlığının açık fermuarlarının arasından ve kot pantolonundaki bir yırtıktan görebiliyordum. İlk karşılaştığımızda tetikteydi ama artık rahatlamaya başlamıştı ve içindeki ışık da bir şekilde duygularına karşılık geliyordu.

Onu çıplak beton duvarlı geniş bir salondan, yine çıplak beton duvarlı ama daha küçük ve penceresiz bir salona dek takip ettik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeride, buraya sürüklenerek taşınmış birkaç sandalye ve bir de eski kanepe vardı. Üzerlerine kat kat örtüler serilmişti ve yanlarında da birkaç kitapla çizgi roman duruyordu. Boş pizza kutuları etrafa saçılmıştı. Bunlar burada geçirilen uzun günlerin ve gecelerin kanıtıydı. Görebildiğim kadarıyla etrafta lamba yoktu fakat odanın dört köşesinden ışık yayılıyordu. Bu şömine alevine benzeyen sarı renkli, sıcak ve görünüşe bakılırsa kaynağı olmayan bir parıltıydı.

Oturduk. Konuştuk. Aslında Noor dikkatle dinlerken konuşmanın çoğunu ben yaptım çünkü daha yalnızca birkaç ay önce hayatımı kökünden değiştiren benzer keşiflerde bulunmuştum. Ona gerçek tabiatım hakkında hiçbir şey bilmeden büyüdüğümü anlattım. Büyükbabamın ölümünün, gerçeğin peşine düştüğüm bir yolculuğun kıvılcımını yaktığını ve o yolculuk sayesinde zaman döngüleriyle ve tuhaf çocuklarla tanıştığımı anlattım.

Elini kaldırıp beni durdurdu. "*Zaman* döngüsünden sonrasında beni kaybettin."

"Ah, tamam," dedim. "Tüm bu şeylere öylesine alıştım ki kulağa ne kadar garip geldiklerini unutmuşum."

"Aynı günün, yani aynı yirmi dört saatin tekrar tekrar yaşandığı yerdir," diye açıkladı Emma. "Türümüz yüzyıllardır döngülere sığınarak tehlikelerden korundu."

"Sıradan insanlar döngülere giremez," dedi Millard. "Bizi avlayan canavarlar da."

"Ne canavarı?" diye sordu Noor.

Elimizden geldiğince bir gölgenin neye benzediğini, nasıl koktuğunu, sesinin neyi andırdığını açıklamaya çalıştık. Anlatmayı bitirdiğimizde Noor aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Onlardan birinin saldırısına mı uğradın?"

"Sizi çözmeye çalışıyorum," dedi. "Tımarhane kaçkınları gibi konuşuyorsunuz. Zaman döngüleri. Kimsenin göremediği canavarlar. Şekil değiştirme." Kanepenin yanına gitti, yerden köşesi kıvrılmış bir çizgi roman aldı ve kitabı havada salladı. "Sanki fazla çizgi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

roman okumuş gibi konuşuyorsunuz. Ve eğer Lilly olmasaydı çoktan kıçınızı tekmeleyip sizi buradan kovmuştum ama o sizden hoşlanmışa benziyor ve bir de..."

"Bu var." Emma'nın avucunun içinde bir alev topu belirdi, sonra alevler hipnotize edici bir şekilde dans ederken onu sağ elinden sol eline yuvarladı.

"Evet." Noor elindeki çizgi romanı yere bıraktı. "Bu var." Kollarını kavuşturdu ve kanepenin kolçağına yaslandı. "Ayrıca benim peşimdekiler canavar değil. En azından ben canavar olduklarını sanmıyorum."

"Neden onlara o meseleden bahsetmiyorsun?" dedi Lilly. "Yardım etmek istiyorlar."

"Bunu hayatımda kaç kere duyduğumu biliyor musun? 'Yalnızca sana yardım etmek istiyorlar. Onlara güven. Ne zararı olur ki?' Hep aynı laflar." Derin bir nefes alıp bir çırpıda ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Fakat sanırım şu an başka seçeneğim yok."

"Terk edilmiş bir binada saklanıyorsun," dedi Enoch. "Sana yiyecek getirmesi için kör bir kıza bel bağlamışsın."

Noor ona insanın içini solduracak türden bir bakış attı. "Peki *seni* tuhaf yapan şey nedir, ufaklık?"

"Ah, pek öyle ilginç bir şey değil," dedi Emma, çabucak Enoch'un önüne geçerek.

"*Pardon*?" dedi Enoch kafasını eğip Emma'nın arkasından bize bakarak. "Ne? Şimdi de benden utanıyor musunuz?"

"Elbette hayır," dedi Emma. "Sadece bunun biraz... *erken* olabileceğini düşündüm."

"Eğer gösterecek bir şeyi varsa geç bile kaldı," dedi Noor. "Kartları açık oynama zamanı. Sır yok."

Enoch, Emma'yı kenara itekledi. "Hanımefendiyi duydun. Sır yok."

"Pekâlâ," dedi Emma. "Ama fazla abartma."

Enoch ayağa kalktı ve elini cebine atarak oradan plastik bir torba çıkardı. Torba ıslak ve koyu renkli bir şeyin ağırlığıyla sallandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neyse ki okuldan aşırdığım kedi kalplerinden birini saklamıştım." Odada aranmaya başladı. "Oyuncak bebeği ya da doldurulmuş hayvanı olan var mı? Ya da... *ölü* bir hayvanı?"

Noor hafifçe irkildi ama Enoch'un söyledikleri, merakını cezbetmiş gibiydi. "Koridorun aşağısında mumyaya dönmüş güvercinlerle dolu bir oda var."

Bulunduğumuz odadan çıkıp Enoch'a diğer odanın yerini gösterdi. Bir dakika kadar sonra koşarak yanımıza döndüğünde bir yandan gülüyor, diğer yandan elleriyle havayı dövüyordu. Derken iki gözü ve kanatlarından biri eksik olan bir güvercin uçarak odaya daldı ve çılgına dönmüş gibi oradan oraya pır pır etmeye başladı. Geri kalanımız kafalarımızı kollarımızın arasına alarak kuşun yolundan çekildik. Güvercin bizi aşıp var gücüyle duvara çaptı, bir tüy bulutu halinde yere düştü ve kıpırtısız kaldı.

Enoch koşarak içeri girdi. "Daha önce hiç kuş kontrol etmemiştim! Süperdi!"

"Bu *inanılmazdı*," dedi Noor, nefeslenmeye çalışırken gülümseyerek. "Sen ne yaptın öyle?!"

"Ne diyebilirim ki?" dedi Enoch. "Feci yetenekliyim."

"Sen bir ucubesin!" dedi kız, tekrar kahkahalara boğularak. "Ama bence çok havalıydı. Gerçekten."

Enoch sırıttı.

"Artık her şeyi biliyorsun," dedi Emma, yerden kalkarken.

"Senin sıran," dedim.

"Tamam, tamam." Noor gidip kanepeye oturdu. "Aslında size anlatmak bana da iyi gelecek. Başıma gelenlerden Lilly dışında kimsenin haberi yok."

Dağınık bir çember halinde kızın etrafına oturduk. Işıklar biraz loşlaştı ve Noor yumuşak ama tereddütlü bir ses tonuyla hikâyesini anlatmaya koyuldu.

"Garip bir şeyler olduğunu ilk kez geçtiğimiz bahar aylarında fark ettim." İç geçirdi ve sonra gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Tüm bunları yüksek sesle söylüyor olmak bile garip geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kendini zorlama," dedi Emma. "Acelemiz yok."

Noor minnettar bir tavırla başını aşağı yukarı sallayıp tekrar başladı. "2 Haziran, Salı günü, öğleden hemen sonra. Okuldan eve henüz dönmüştüm ve Dikkafalı –ki kendisi babam olmayan adam olur– sabahtan beri beni bekliyordu."

Aslında üvey babasına verdiği isim *Dik* kelimesiyle değil, *S* harfiyle başlayan başka bir sözcükle başlıyordu.

"Okuldan sonraki öğrenci kulüplerinde zamanımı nasıl boşa harcadığım konusunda süper uzun bir konuşma yaptık. Ona kalsa sokağın aşağısındaki Ices Queen'de düşük maaşlı, boktan bir işe girmeliydim. Okuldan sonra yaptıklarımın üniversite başvurularım için olduğunu ve daha fazla paraya ihtiyacım olmadığını çünkü devletin bana bakmaları için ona ve Teena'ya para ödediğini söyledim. Bundan hoşlanmadı. Bağırmaya başladı. Ben de ne zaman bağırmaya başlasa yaptığımı yaptım ve kardeşim olmayan iki çocukla birlikte kaldığım, kapısında kilidi olan çocuk odasına koştum. Greg ve Amber evde değildi. Bu da orada yalnız olduğum ve Dikkafalı'nın beni rahat bırakmayacağı anlamına geliyordu. O, kapının diğer yanından avazı çıktığı kadar bağırdıkça öfkem katlanarak arttı. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bağrışlarına karşılık vermek için nihayet ağzımı açtığımda sesimin çıkması yerine ne oldu dersiniz? Odadaki tüm ampuller bir an için parlaklaştı –*epey* parlaklaştı– ve ardından *patladı*."

"Yani o zaman mı anladın?" diye sordu Emma. "Yani farklı olduğunu?"

"Hayır, hayır, odada bir hayalet filan olduğunu sandım." Yüzünde beliren gülümseme çabucak silindi, ardından başını iki yana salladı. "Birkaç gün sonrasına dek hiçbir şey fark etmedim. El Taco'daki güne kadar."

"Ah, Tanrım, *doğru*," dedi Lilly. "O gündü, değil mi?"

"Hı-hı. Bard'daki hızlandırılmış güzel sanatlar programına daha yeni kabul edilmiştim. Bana kalsa hiç şansım yoktu ama sen beni oraya başvurmaya zorladın."

"Zaten oraya girecektin," dedi Lilly. "Hadi ama."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Noor omuzlarını silkti. "Üniversite kredisi için falandı fakat üç bin dolara patlayacaktı ve bu da sahip olduğumdan iki bin altı yüz dolar daha fazlaydı. Ben de programın masrafını karşılamak için okuldan sonraki çalışmalarımdan vazgeçip Ices Queen'deki işe girmeye karar verdim. Dikkafalı o işe girerek 'akıllılık edeceğimi' fakat henüz liseden bile mezun olmadığım için kazanacağım paranın üniversite masraflarına değil, evin faturalarına gideceğini söyledi. Ben de kendime ait bir banka hesabına sahip olmanın yasal hakkım olduğumu hatırlattım ve o da yine bağırmaya başladı. İşte o zaman oradan kaçtım ve seninle El Taco'da buluştum."

"Herif onun peşine takılmıştı," dedi Lilly, "ve restoranın ortasında ona avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Derken ben de *ona* bağırmaya başladım. Sanırım onca insanın içinde kör bir kıza bağırmaya cesaret edemediğinden kendini hışımla sokağa attı ve oradaki işimizin bitmesini beklemeye koyuldu."

"Tarihin en uzun taco yemeğini yedik."

"Aslında Macho Meal'ı bile bitirmeye zamanımız oldu," dedi Lilly, "ki bunu daha önce hiç yapmamıştık çünkü dört bin altı yüz kaloriydi fakat orada o kadar uzun oturduk ki stresten kendimi yemeğe verdim..."

"O esnada adam gözlerini üzerimizden ayırmadan bizi sokakta bekliyordu. Nihayet asabım iyice bozuldu, daha fazla dayanamayacak hâle geldim ve Dikkafalı'nın önünde kendimi kaybetmektense lavaboya koştum. Her şey orada oldu. İçimde birikip güç kazandığını hissedebiliyordum. Çığlık atmak istesem de bu defa kendimi tuttum. Lavabodaki lambalar titreşmeye, garipleşmeye başladı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, tek bildiğim ne yapmam gerektiğiydi. Neye *kadir* olduğumu biliyordum. Uzandım, elimi başımın üzerine kaldırdım ve ışığı havadan söküp aldım. Bütün oda kararadı ama ellerimin arasındaki küçücük boşluk sanki dünyanın en parlak ateşböceğini yakalamışım gibi parlıyordu."

"Bu," dedi Enoch, "*feci* havalı."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Noor. "Ama cehennem kadar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

korkutucuydu. Beynimde bir sorun olduğunu bile düşündüm. Sık sık olmaya başlamıştı ve başlangıçta onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Ne zaman gerçekten asabım bozulsa, ne zaman bir şeye üzülsem ya da öfkelensem oluyordu. Ve okul korkunç bir yer olduğundan okulda da sık sık başıma gelmeye başlamıştı. Fakat yaklaştığını hissedebiliyordum ve her defasında, yalnız kalabileceğim ve kimsenin beni görmeyeceği bir odaya kaçmayı tam zamanında başarıyordum. Sanırım birkaç kişi bir şeyler fark eder gibi oldu fakat olanlarla aramda net bir ilişki kuramadılar. Tek gördükleri, asabileştiğim ve bazı lambaların titreştiğiydi. O günlerde okula uğramaya başladılar. Şu yeni tipler."

"Onlar kimdi?"

"Hâlâ bilmiyorum. İdareciye benziyorlardı ve okul müdürü de onlara sanki okul mensuplarıymış gibi davranıyordu ama onları tanıyan kimse yoktu. En başta herkesi izliyor gibi görünüyorlardı fakat bir süre sonra beni aradıkları hissine kapıldım. Sonra şu oditoryumdaki olay cereyan etti ve o andan sonra her şeyden emin oldum."

"Orada tam olarak ne oldu?"

"O olayı gazeteden okuduk," dedi Millard, "ama meselenin nasıl geliştiğini senin tarafından da dinlemek isteriz."

"O gün hayatımın en kötü günüydü. Belki de en kötü ikinci ya da üçüncü günü. Bütün okulun ortasında nöbet geçirdim. Okul ruhu hakkında başınıza sardıkları, katılımın zorunlu olduğu o berbat şeylerden biri gibi başladı ama daha sonra toplantının *benim* hakkımda olduğu ortaya çıktı. Tabii benden bahsettiklerinin farkında değillerdi. Birinin okul mülkünü tahrip ettiğini, ampulleri patlattığını ve sağı solu yaktığını söyledikten sonra o kişinin ayağa kalkıp özür dilemesi halinde okuldan atılmayacağından dem vurdular. Aksi takdirde onu okuldan atacaklardı. Midem bulanmaya başladı. Bahsettikleri kişi olduğumu bildiklerinden ve itiraf edip etmeyeceğimi görmek için benimle oyunlar oynadıklarından emin gibiydim. Derken arkamdaki sırada oturan bir kız, Suze Grant denen o cadı bahsedilen kişinin muhtemelen ben olduğumu fısıldamaya başladı çünkü dağılmış bir aileden geliyordum, şehrin yoksul mahallelerinden birinde doğup

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyümüş öksüz bir kızdım, şimdi de okulu tahrip ediyordum. Kafam atmaya başlamıştı. Gerçekten çok ama çok öfkeleniyordum."

"O sırada mı oldu?" diye sordum.

"Oditoryumun tavanında tiyatrolarda kullanılan şu ışıklardan vardı. Hepsi aynı anda yandı ve sonra aynı anda patladılar. Bir *ton* kırık cam insanların üzerine yağdı."

"Lanet olsun," dedi Lilly. "*Böyle* olduğunu bilmiyordum."

"Kötüydü," dedi Noor. "Oradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Ben de içeriyi karartıp oradan kaçtım. O çakma idarecilerden birkaçı peşime düştü. Artık aradıkları kişinin ben olduğuma kesin gözüyle baktıklarını anlamıştım. Beni tuvalete kadar kovaladılar. Haliyle o büyük oditoryumdan söküp aldığım tüm ışığı bir kerede suratlarına salıvermekten başka çarem kalmadı."

"Neye benziyorlardı?" diye sordum. Gerçi cevabı bildiğimden bir hayli emindim.

"O kadar sıradan görünüyorlardı ki tarif etmesi zor," dedi Noor.

"Yaşları? Boyları? Cüsseleri? Irkları?"

"Orta yaşlıydılar. Orta boyluydular. Ne iri ne de ufak tefektiler. Çoğu erkekti. Aralarında bir ya da iki kadın vardı. Birkaçı beyaz, birkaç da siyahiydi."

"Ne giymişlerdi?" diye sordu Millard.

"Polo gömlek. Şu baştan sona düğmeli olanlardan. Ceket. Herkesin üzerindeki koyu lacivert ya da siyah gömleklerden. Sanki alelade hayatlar sürmüş, alelade işleri olan, alelade insanlar için hazırlanmış bir katalogdan fırlamış gibiydiler."

"Onları yaktıktan sonra ne yaptın?" diye sordum.

"Koşarak evime dönmeye çalıştım ama orada da beni bekliyorlardı. Ben de buraya geldim. Şansıma, insanlardan saklanmak konusunda epey deneyimim var."

"Bu insanlar hakkında anlattıklarını dinledikçe," dedi Bronwyn, "tuhaf olduklarına dair inancım azalıyor."

"Kulağa *hiç de* tuhaf gibi gelmiyorlar," dedi Millard. "Bana kalırsa hortlaklardan bahsediyoruz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*Hayaletlerden* mi?" dedi Noor. Aklı karışmış gibi görünüyordu. "Az önce kanlı canlı, alelade tipler olduklarını söyledim ya?"

"Hayır, hayır, *hortlaklardan*," dedi Emma. "Eskiden onlar da birer tuhaftı ama kaza eseri kendilerini birer canavara çevirdiler ve yüzyılı aşkın süredir bize düşmanlar."

"Ah," dedi Noor. "Bu biraz akıl karıştırıcı oldu."

"Hortlak olamazlar," dedim. "Sayıları çok fazla. Oysa hortlaklar ya küçük gruplar halinde ya da tek başlarına çalışır."

"Ve geriye onlardan pek fazla kalmadı," diye ekledi Emma.

"Bizim bildiğimiz kadarıyla," dedi Enoch.

"Dün okulda bir gölgenin varlığını hissetmiş olabilirim," diye itiraf ettim.

"Ne?" diye bağırdı Emma. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Sızı yalnızca birkaç saniye sürdü," dedim. "Ne olduğundan pek emin olamadım. Ama eğer hortlaklardan bahsediyorsak en az bir gölgenin onlara eşlik ettiğine kesin gözüyle bakabiliriz."

"Dostlarım, asıl mühim mesele ***kim*** oldukları değil," dedi Millard. "Noor'u güvenli bir yere ulaştırmak. O işi tamamladıktan sonra polo gömlekli insanların kim olduğunu suratlarımız morarana kadar tartışabiliriz."

"Güvenli bir yer mi?" dedi Noor. "Tam olarak nereden bahsediyoruz?"

Ona baktım. "Biz zaman döngüsünden."

Ellerinden birini alnına götürüp bakışlarını kaçırdı. Köşedeki ışık titreşti. "Sanırım bana gösterdiğiniz onca şeyden sonra size inanmaya hazır olmalıyım. Fakat..."

"Biliyorum," dedim. "Bunlar çok fazla. Ve hep birden üstüne üstüne geliyorlar."

"Yalnızca fazla değil. Aynı zamanda delice. Sizinle gelmek için aklımı kaçırmış olmam gerekir."

"Yalnızca bize güvenmen gerekecek," dedi Emma.

Noor birkaç saniyeliğine bize baktı. Başını aşağı yukarı sallamaya başladı. Ama sonra, "Fakat güvenmiyorum," dedi. Ayağa kalktı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve kapıya doğru birkaç adım attı. "Üzgünüm. Yeterince hoş insanlara benziyorsunuz ama doğru düzgün tanımadığım insanlara güvenmekten usandım. Bütün ölü kuşları diriltip ellerinde ateş yakabiliyor olsalar bile."

Emma'ya, Bronwyn'e ve Enoch'a baktım. Hepimiz suskunduk. Ben ne diyeceğimi bilemiyor, onu nasıl ikna edeceğimi kestiremiyordum ama ona bir şey söylemem gerektiğinin farkındaydım. Bu şekilde başarısız olamazdım. Onu yüzüstü bırakamazdım, büyükbabamın yüzünü kara çıkaramazdım, arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratamazdım. Kendimi hayal kırıklığına uğratamazdım. Ama konuşmak için ağzımı açtığım anda bina birden sarsılmaya başladı.

Sarsıntıya, çalkantıyı andıran bir motor sesi eşlik ediyordu. Binanın üzerinde tur atan bir helikopter vardı.

◆ ◆ ◆

Helikopterin kükremesinin geçip gitmesini beklerken birbirimize endişeli bakışlar attık. Saniyeler akıp gidiyor fakat kükreme gittikçe güçleniyordu. Hepimiz bunun ne anlama geldiğini anlamıştık. Öyle ki aslında hiç kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu ama ben yine de söyledim.

"Bizi buraya kadar takip etmişler."

Noor öfke ve korku dolu gözlerini bana çevirdi. "Yoksa onları buraya siz mi *getirdiniz*?"

Noor, Lilly'yi kolundan yakaladığı gibi hızlı adımlarda onu salondan çıkardı. Onlara yalvarıp yakararak peşlerine takıldık.

"Onları buraya biz getirmedik!" dedi Millard. "En azından kasıtlı olarak. Ymbrynelerin hayatı üzerine yemin ederim!"

Daha geniş bir salona girdik ve doğrudan gökyüzüne açılan, camsız bir avludan yukarı baktık. Helikopter aniden görüş alanımıza girdi ve gökyüzünün önünü kesip odayı pervanelerinin gürültüsüyle ve insanın tenini kamçılayan bir hava akımıyla doldurdu.

Her şeyin rengini solduran ve zemine keskin gölgeler düşüren bir spot ışığı yukarıdan üzerimize doğrultuldu. Noor meydan okuyan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakışlarını doğrudan ışığa dikti. Görünüşe bakılırsa bizi takip etmek yerine kim olduğunu bile bilmediğimiz bu insanlara karşı koymaya hazırlanıyordu.

"Bizimle gelmek zorundasın!" diye bağırdım. "Başka seçeneğin yok!"

"Elbette var," diye bağırdı ve iki elini birden havaya kaldırarak ışığı havadan söküp aldı. Etrafımızdaki oda ve tepemizdeki boşluk kapkara kesildi. Öyle ki tek aydınlık, tepemizdeki iğne deliği kadar gökyüzünden ve Noor'un ellerinin arasında parıldayan küreden geliyordu.

O anda yukarıdan bir şey atıldı. Karanlığın içinde taklalar atarak düştükten sonra betonarme zemine tiz ve metalik bir *çın* sesiyle çarpan küçük, tıslayan bir şey. Etrafına beyaz bir duman püskürtmeye başladı. Bu ya göz yaşartıcı gaz ya da yine o tür bir şeydi.

"Nefesinizi tutun!" diye bağırdı Emma.

Lilly öksürmeye başladı. Bronwyn onu kucakladı. "Ben Bronwyn! Seni taşıyacağım!"

Noor başını aşağı yukarı sallayarak Bronwyn'e teşekkür etti. "Buradan," dedi ve koşarak karanlık koridorlardan birine daldı.

Topuklarının dibinden ayrılmadan peşi sıra koşmaya başladık. Hiç kimse bu doğal olmayan karanlığın içinde geride kalmak istemiyordu. Koridorun sonunda, sağa ya da sola dönebileceğimiz T şeklinde bir yol ayrımına geldik. Noor sağa dönünce biz de onu takip ettik fakat aradan daha birkaç saniye bile geçmeden kulağımıza bazı konuşma ve ayak sesleri geldi. Derken ilerideki köşeden, ellerindeki parlak ışığı sağa sola tutarak yürüyen iki adam göründü.

Durmamız için bize bağırdılar. Koridorda yankılanan bir *pat* sesi duyduk ve başka bir kapsül koridor boyunca uçarak yanımıza kondu. Sonrasında da her yere gaz püskürtmeye koyuldu.

Hepimiz öksürmeye başladık, ardından aksi yönde koştuk. Bizi öldürmeye çalışmıyorlardı. Bu kadarı açıklığa kavuşmuştu. Noor'u canlı istiyorlardı. Belki de şu noktada hepimizi istiyorlardı.

"Binadan çıkmamız gerek," diye bağırdım koşarken. "Merdivenler. Merdivenler nerede?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir köşeyi döndük ve kendimizi bir çıkmazın içinde bulduk. Noor kendi etrafında döndü ve arkamıza baktı.

"O adamların arkasında," dedi ayak seslerinin geldiği tarafa işaret ederek.

"Hapı yuttuk," dedim. "Çocuk menüsünün yanında verdikleri oyuncağı kullanmak zorunda kalacağım..."

Spor çantamı önüme çekip el bombasını bulmak için çantanın içini karıştırmaya başladım fakat kaçış seçeneğimizin olmaması Noor'un gözünü pek korkutmuşa benzemiyordu. "Buraya!" diye bağırdı başını eğip bir kapı boşluğundan geçerek daha küçük bir salona girerken.

Peşinden salona girdik. İçeride ne bir pencere ne bir kapı ne de başka bir çıkış vardı.

"Burada kapana kısıldık!" dedim. Elim çantamın içinde, el bombası avucumun içindeydi. Onu kullanmak istemiyordum –binayı tepemize yıkarsa ne olacaktı?– fakat seçeneklerim tükenirse bu tehlikeyi göze alacaktım.

"Benden size güvenmemi istediniz," dedi Noor. "Önce siz bana güvenin."

Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Boş elimi çantadan çıkardım. Noor bizi bir köşeye itekledikten sonra odanın ortasında durdu ve elleriyle havayı tırmıklamaya koyuldu. Ellerinin her hareketinde içinde bulunduğumuz oda biraz daha karardı ve koridordan gelen azıcık güneş ışığı da gücünü yitirerek Noor'un ellerinin arasında hepten gözden kayboldu. Ve o anda Noor avuçlarının arasında parıldayan yoğunlaşmış ışık topunu ağzına tıkıştırıp onu yuttu.

Size yalnızca gördüklerimi anlatabilirim ve bu hayatım boyunca tanık olduğum en tuhaf manzaralardan biriydi. Yanaklarının o ışık topunun parıltısını zapt edemeyişini, sonrasında ışık topunun boğazından aşağı inişini, midesine ulaşarak Noor'un vücudu tarafından emilip sönmeye başlamasını ve tam da ayak sesleri kapıya ulaştığı sırada tamamen yitip gidişini izledim. O kadar mutlak bir karanlığın içinde dikiliyorduk ki iki adam kapı boşluğunu doldurup kör edici fenerlerini odanın içinde gezdirdiği esnada bile karanlık sanki öne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkıp ışığı sarıp sarmaladı. Fenerlerinden süzülen ışık huzmeleri küçüldükçe küçüldü ve önlerini görmedikleri için yalpalayarak odaya daldılar. Adamlardan biri elindeki fenere vururken diğeri cazırdayıp duran bir telsize konuştu.

"Hedefler altıncı katta. Tekrarlıyorum, altıncı katta."

Sırtlarımızı duvara yaslayıp çıt çıkarmadan, nefes almaya bile korkar halde orada öylece dikiliyorduk. Her şeyi sarıp sarmalayan karanlık bizi öylesine iyi saklıyordu ki yerimizi hakikaten bulamayacaklarını düşündüm. Bulamazlardı da. Tabii şey olmasaydı...

Telefonum. Titreşimdeydi ama çantamın içindekilerin sesi bastırmasına rağmen bizi hemen ele veren belli belirsiz bir uğultu çıkardı.

Bundan sonraki olaylar inanılmaz bir hızla gerçekleşti. İki adam da tek dizinin üzerine çöktü. Tam aklımdan *atış pozisyonu* sözcükleri geçiyordu ki aniden Noor'un gırtlağından vahşi bir hırıltı yükseldi ve midesinde zapt etmeye çalıştığı ışık boğazından tırmanıp ağzından fırlayarak –kafamı çevirmiş ve gözlerimi yummuş olmama rağmen– binlerce ampulün aynı anda patlamasına benzediğini düşündüğüm bir patlamayla iki adama çarptı. Bir sıcaklık dalgası hissettim. Adamların çığlık çığlığa yere serildiklerini duydum. Gözlerimi tekrar açtığımda odanın her santimetrekaresi parlak, bembeyaz bir ışıkla canlanmıştı ve adamlar elleriyle suratlarını kavramış vaziyette yerde yatıyordu.

Koşarak yanlarından geçip oradan çıkmak üzereydik ki daha fazla ayak sesi duyduk. Bir adam daha koridordan dönüp odanın girişinde durdu. Adamın silahı vardı ve onu kullanmak üzereymiş gibi görünüyordu fakat Bronwyn adamın üstüne atıldı, onu omuzlarından yakaladı ve o esnada silahını düşüren adamı arkadaki duvara doğru fırlattı. Adam duvarı delip geçti ve kanla pembeleşen beton tozu havayı doldurdu. Noor ağzı bir karış açık kalmış vaziyette bakışlarını duvardaki delikten Bronwyn'e çevirirken aklımız başımıza geldi ve delikten tırmanmaya koyulduk.

Duvardaki deliğin ve adamın iki büklüm vaziyetteki bedeninin ötesinde gün ışığının akınına uğramış bir salon, az ileride de bir merdiven vardı. Can havliyle kendimizi merdivenlere attık. Bronwyn, Lilly'yi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

omzunda taşırken köşeleri baş döndürücü bir hızla dönerek en nihayetinde altı katı inip zemin kata adımımızı attık. Hızla dışarı koştuk ve çitlerdeki bir delikten geçerek arka sokaklardan birine çıktık. Arkamıza bile bakmadan depolardan birinin otoparkını boylu boyunca geçtikten sonra kendimizi başka bir ara sokakta bulduk. Tek yaptığımız, helikopterin gittikçe zayıflayan sesine kulak kabartmaktı. En nihayetinde biraz soluklanmak için durmak zorunda kaldık.

"Sanırım... sanırım o adamı *öldürdün*," dedi Noor, fal taşı misali açılmış gözleriyle Bronwyn'e bakarak.

"Silahı vardı," dedi Bronwyn ve Lilly'yi yere bıraktı. "Eğer arkadaşlarıma silah doğrultursan, seni öldürmeme davetiye çıkarmış olursun. Bu..." Terden parlayan alnını sildi ve derin bir oh çekti. "Bu bizim kuralımızdır."

"Güzel kuralmış," dedi Noor. Bana döndü. "Söylediklerim için üzgünüm. Onlardan olduğunuzu düşündüğüm için."

"Sorun değil," dedim. "Senin yerinde olsaydım ben de bize inanmayabilirdim."

Noor, Lilly'nin yanına gidip kızın elini avuçlarının arasına aldı. "Sen iyi misin, Lil?"

"Biraz sarsıldım," dedi Lilly. "Ama yaşayacağım."

"Buradan uzaklaşmalıyız. Hem de hemen," dedi Emma. "En kısa yol nedir?"

"Tren," dedi Noor. "İstasyon yalnızca bir blok ötede."

"*Arabaya* ne olacak?" diye sordu Enoch.

"Şimdiye dek arabayı bulmuşlardır," dedim. "Onu almak için daha sonra geri geliriz."

"Tabii eğer o zamana dek hayatta kalabilirsek," diye ekledi Millard.

◆ ◆ ◆

Dakikalar sonra tıklım tıkış dolu bir metro vagonunda Manhattan'a doğru yol alıyorduk. Doğru yöne mi gidiyorduk? Peşimizdeki insanlardan kurtulmak için gelen ilk trene atlamıştık. Arkadaşlarım

BELONGS TO KAKTUS TEAM

o insanların kim olabileceği hakkında kendi aralarında fısıldaşırken –Hortlak olabilirler miydi? Yoksa hakkında hiçbir şey bilmediğimiz, diğer tuhaflara karşı düşmanca hisler besleyen tuhaf klanlarından birinden miydiler?– ayağa kalktım ve vagonun duvarındaki haritaya, ağaç dalı misali dört bir yana uzanan diğer rotalara baktım. Noor'u nehrin ortasındaki bir adaya, 10044'e, kartpostalın üzerinde yazana göre Blackwell Adası'na götürmemiz gerekiyordu. Noor'a ve Lilly'ye oranın nerede olduğunu bilip bilmediklerini sordum. İkisi de adını bile duymamıştı. Telefonum çekmediğinden internetteki haritalarda da arama yapamadık. Kaldı ki adayı bulsak bile döngüyü nasıl bulacaktık? Döngü girişleri nadiren göz önünde olurdu.

Fakat o konuyu düşündükçe planımız hakkında daha fazla kuşkuya kapıldım. Bize verilen görev buydu fakat H'nin görevi yarıda kesmemiz için verdiği ani emir her şeyi şüpheli kılıyordu. Hangi şartlar değişmişti? Beni tam olarak hangi konuda uyarmak için aramıştı? Onu endişelendiren peşimizdeki insanlar mıydı? Yoksa 10044 numaralı döngü artık güvenli bir yer değil miydi?

Dahası, görevin hedefi artık *bir hedeften* çok daha fazlasıydı. O Noor'du. Bir adı, bir hikâyesi ve bir yüzü (hem de çok güzel bir yüzü) vardı. Onu yabancıların ellerine teslim ettiğimi düşünmek bile benim için güçtü. Onu sanki çöpten farksızmış gibi hakkında hiçbir şey bilmediğim bir döngüye atıp, ellerimi yıkayıp eve mi dönecektim?

Ona baktım. Artık lime lime olmuş Vans marka ayakkabılarının topuklarını oturduğu koltuğa dayayıp dizlerini göğsüne çekmişti ve derinliğini hayal bile edemediğim türden bir bitkinlikle yere bakıyordu.

"Buradan ayrılmak zorunda kalsaydın New York'u özler miydin?" diye sordum.

Daldığı düşüncelerden silkinip bana bakması tam beş saniye sürdü.

"New York'u özlemek mi? Neden?"

"Çünkü bana kalırsa bizimle gelmelisin."

Emma bana keskin bir bakış attı ama sesli bir şekilde karşı çıkan Millard oldu.

"Görevimiz bu değil!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görevi unutun," dedim. "Bizim yanımızda, bu çılgın şehirde ya da okyanusun bu tarafındaki herhangi bir döngüde olacağından daha güvende olur."

"Genellikle Londra'da yaşıyoruz," diye açıkladı Emma. "Şeytanın Arka Bahçesi'nde."

Noor hafifçe irkildi.

"Göründüğü kadar kötü değildir," dedi Millard. "En azından kokuya alıştıktan sonra."

"Bu cehennemvari görevi tamamlamamıza ramak kaldı," dedi Enoch. "Yolun sonuna kadar gelmişken elimize yüzümüze bulaştırmayalım. Onu gitmesi gereken yere götürelim ve işimiz *bitsin*."

"Gideceğimiz döngüde kimlerin olduğunu bilmiyoruz," dedim, "ne de neye kadir olduklarını."

"Bu bizi alakadar etmez," dedi Enoch.

"Jacob'a katılıyorum," dedi Millard. "Amerika'da neredeyse hiç ymbryne kalmamış ve temas kurulmamış tuhafları korumak ve şekillendirmek ymbrynelerin işidir. Ona tuhaf olmayı kim öğretecek?"

Noor elini kaldırdı. "Kimse bana bir şey açıklamayacak mı?"

"Ymbryneler, öğretmen gibidir," dedim. "Ve birer koruyucudur."

"Ve devlet liderleridir," dedi Millard ama sonra fısıldayarak, "seçimle başa gelmemiş olsalar da..." diye ekledi.

"Burunlarını herkesin işine sokan, buyurgan, çokbilmiş tiplerdir," dedi Enoch.

"Esasında toplumumuzun belkemikleridir," dedi Emma.

"Bir ymbryneye ihtiyacımız yok," dedim, "Yalnızca güvenli bir yer bulmalıyız. Kaldı ki Bayan Peregrine muhtemelen şu anda bizi öldürmek istiyordur."

"Bunu da atlatacaktır," dedi Enoch.

"Bizimle gelir misin?" diye sordum Noor'a.

İç geçirdi, ardından kıkırdadı. "Her şeyin canı cehenneme. Tatile çıkmak benim de işime gelir."

"Hey, ya ben?" dedi Lilly.

"Başımızın üstünde yerin var," dedi Millard, biraz fazla hevesli bir şekilde. "Fakat korkarım ki sıradan insanlar döngülere giremiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Zaten buradan ayrılamam!" dedi Lilly. "Okul daha yeni başladı." Sonra güldü. "Tanrım, söylediklerime kulak versenize! Sanki bu delilik hiç yaşanmamış gibi konuşuyorum. Okulun beynimi getirdiği hâle bak!"

"Eğitim *önemlidir*," dedi Millard.

"Ve bir ailem var. Hem de çok iyi bir aile. Benim için çok endişelenirler."

"Geri döneceğim," dedi Noor. "Fakat şu fırtına dinene kadar şehirden uzaklaşmak kulağa mükemmel bir fikirmiş gibi geliyor."

"Yani artık bize güveniyor musun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Yeterince güveniyorum."

"Araba yolculuklarından hoşlanır mısın?"

Ansızın Bronwyn koltuğunda öne doğru devrilip yere yığıldı.

"Bronwyn!" diye bağırdı Emma ve oturduğu yerden sıçrayıp hemen Bronwyn'in yanına diz çöktü.

Vagondaki insanlar Bronwyn'in yere yığıldığını gördüyse bile görmemiş gibi davrandılar.

"O iyi mi?" diye sordu Enoch.

"Bilmiyorum," dedi Emma. Hafifçe Bronwyn'in yanağını tokatladı ve Bronwyn gözlerini kırpıştırarak açana kadar adını söyleyip durdu.

"Arkadaşlar, sanırım... Sıçanlar aşkına, sanırım bundan daha önce bahsetmeliydim." Bronwyn irkildi. Bluzunu hafifçe yukarı sıyırdı. Belden yukarısında bir kanama vardı.

"Bronwyn!" dedi Emma. "Tanrım!"

"Silahlı adam... sanırım beni vurdu. Ama endişelenmeyin. Kurşunla değil." Bronwyn avucunu açıp bize küçük bir ok gösterdi. Ucu kendi kanına bulanmıştı.

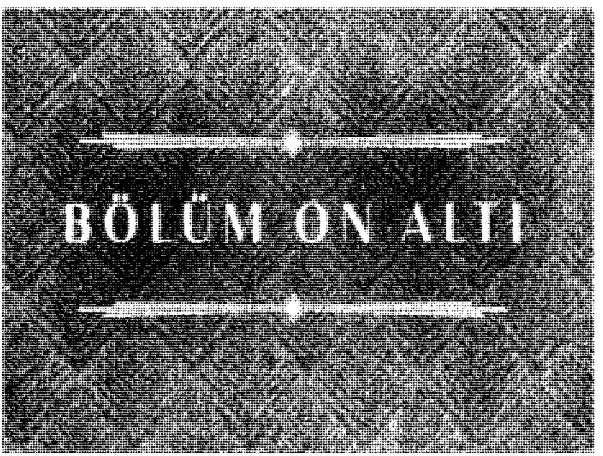
"Neden hiçbir şey *söylemedin*?" dedim.

"Oradan çabucak uzaklaşmamız gerekiyordu. Ve beni vurduğu şeyin üstesinden gelecek kadar güçlü olduğumu sandım. Ama görünen o ki..."

Başı yana düştü ve kendinden geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bir döngü aramıyorduk. Tam tersine, o esnada döngü aramak aklımıza gelen son şeydi. Tek istediğimiz Bronwyn'i bir hastaneye yetiştirmekti. Bir sonraki durakta trenden indik ve nerede olduğumuza bile bakmadan metro istasyonunun basamaklarını tırmandık. Lilly, Millard'ın koluna girmişti. Emma, Noor ve ben de kendine gelmiş olsa da güçten düşmüş olan Bronwyn'in ağır adımlarla basamakları tırmanmasına, sonra da kaldırımda ayaklarını sürüye sürüye yürümesine yardım ettik. Artık Manhattan'daydık. Binalar daha yüksek, sokaklar daha hareketliydi.

911'i aramak için telefonumu çıkardım. Enoch sokaktan geçen insanlara yaklaşıp, "Hastane! Hastane nerede?" diye bağırdı. Görünüşe bakılırsa bu daha etkili bir stratejiydi zira kibar ve ilgili bir hanım peşimize takılıp Bronwyn hakkında sorular yağdırarak bize hastanenin olduğu sokağa dek eşlik etmeye koyuldu. Elbette ona bir şey anlatacak değildik. Kaldı ki peşimiz sıra acil servise dalmasını ya da isimlerimizi sormasını da istemiyorduk (çoktan onun... doktorların ve hemşirelerin hafızalarını silmek için buraya bir ymbryne getirmek zorunda kalacağımızı düşünmeye başlamıştım). Haliyle yaralanma meselesi yalnızca bir şakaymış gibi davrandık ve o da bir blok kadar sonra anlaşılır bir öfkeyle çekip gitti.

Hastane hemen önümüzdeydi; bir blok kadar ötedeki binaya asılı tabelayı görebiliyordum. Fakat tam o anda, pişmekte olan bir yemeğin tatlı ve iştah açıcı kokusu burun deliklerimi doldurdu ve adımlarım yavaşlamaya başladı.

"Kokuyu alıyor musunuz?" diye sordu Enoch. "Biberiye yağlı tost ve kaz ciğerli *pâté*!"*

* (Fra) Püre. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç de değil," dedi Emma. "Bu *çoban kişi*."

Hızımız gittikçe azalıyordu.

"Bu kokuyu nerede olsa tanırım," dedi Noor. "*Dosa*. Paneer peynirli *masala dosa*."*

"Siz neyden bahsediyorsunuz?" dedi Lilly. "Ve neden *duruyorsunuz*?"

"Lilly haklı, Bronwyn'i bir doktora götürmeliyiz," dedi Millard. "Öte yandan bu şimdiye dek kokusunu aldığım en hoş kokulu *coq au vin*..."**

İlerlememiz tamamen sekteye uğramıştı. Kepenkleri indirilmiş bir dükkânın önünde dikiliyorduk. Burası bir restoran olabilirdi fakat etrafta öyle olduğuna işaret eden bir tabela yoktu. Yalnızca üzerinde KAPIMIZ HER ZAMAN HERKESE AÇIK yazan bir afiş vardı.

"Biliyorsunuz, fena değilim," dedi Bronwyn. "Fakat şimdi siz söyleyince karnımın zil çaldığını fark ettim."

Aslında pek iyi görünmüyordu; dili sürçüyor ve hâlâ tüm ağırlığıyla bizden güç alarak ayaktа duruyordu fakat beynimin tüm bunları fark eden kısmı pamuklara sarılıp sarmalanmış gibiydi.

"Kanaması var!" dedi Emma. "Ve hastane de hemen şurada."

Bronwyn başını önüne eğip bluzuna baktı. "*O kadar da* kanamam yok," dedi. Oysa bluzundaki kırmızı leke gittikçe yayılıyordu.

İçimde birbiriyle savaşan iki ses vardı. Bunlardan biri, *Hemen hastaneye gidin, seni mankafa!* diye bağırıyordu ama acayip bir şekilde babamınkine benzeyen diğer ses yüzünden onu güç bela duyabiliyordum. Diğer ses şevkle beni ikna etmeye çalışıyordu. *Akşam yemeği saati yaklaşıyor. Hazır buradayken New York yemeklerinin tadına baksak olmaz mı? Ayrıca neden ayaküstü bir yemek için kısacık bir mola veremiyoruz?*

Lilly ve Emma dışında herkes benimle hemfikir gibiydi ama onların itirazları bile gücünü yitirmeye başlamıştı.

---

* Hint mutfağına ait bir tür baharatlı, sebzeli krep. –*çn*

** Fransız mutfağına ait, horoz etinin mantar ve şarapla pişirilmesiyle hazırlanan bir yemek. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıyı iterek açtım ve herkesi içeri soktum. Burası hakikaten bir restorandı: Ekoseli masa örtüleri, sırtı parmaklıklı ahşap sandalyeleri ve bir duvarın önündeki içecek çeşmesiyle küçük ve eski bir yerdi. Tezgâhın arkasında önlüklü ve kâğıt şapkalı bir garson dikiliyordu ve sanki sabahtan beri yolumuzu gözlüyormuş gibi gülümsüyordu. İçeride bizden başka kimse yoktu.

"Siz çocuklar acıkmışa benziyorsunuz!" dedi, topuklarının üzerinde sıçrayarak.

"Ah, *hem de nasıl*," dedi Bronwyn.

Garson, Bronwyn'in bluzundaki kanı fark etmemiş gibiydi. "Aslında açlıktan ölüyor gibisiniz."

"Evet," dedi Enoch, bir nebze robotlarınkini andıran bir sesle. "Açlıktan ölüyoruz."

"Burası ne tür bir restoran?" diye sordu Noor. "Bir an için paneer kokusu aldığımı sandım da."

"Ah, her şey var," dedi Bernice, elini havada hafifçe sallayarak. "Dileyebileceğiniz her şey."

Adını söylemiş miydi? Söylemediyse nereden biliyordum? Beynim pelteye dönmüş gibiydi.

Yaptığımızın iyi bir fikir olup olmadığını sorgulayan ses iyiden iyiye gücünü yitirerek fısıltıya dönüşmüştü. Lilly'nin itirazları da kesilmişti. Söylediğini duyduğum son şey, "Eğer siz çocuklar burada kalmak istiyorsanız kalabilirsiniz ama ben arkadaşınızı hastaneye götürüyorum," idi. Fakat Bronwyn'i dirseğinden tutup dışarı sürüklemeye dair çabaları pek o kadar etkili olmamıştı. (Bronwyn'i gitmek istemediği hiçbir yere sürükleyerek götüremezdiniz.)

"Paramız yok," dedim ve nakit paramızı arabanın bagajında bıraktığımı fark ettiğim an içimi bürüyen hüsran öylesine büyüktü ki aniden kendimi yastaymışım gibi hissettim.

"Neyse ki bugüne özel bir promosyonumuz var," dedi Bernice. "Her şey bizden."

"Gerçekten mi?" dedi Bronwyn.

"Aynen öyle. Sizin paranız burada geçmez."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tezgâhın etrafına doluşup yere sabitlenmiş plastik taburelere dizildik. Menü yoktu. Tek yapmamız gereken Bernice'e ne istediğimizi söylemekti, o da bağırarak siparişlerimizi arka tarafta olduğundan göremediğimiz aşçıya iletti. Takdire şayan derecede kısa bir süre sonra bir zil çaldı ve kadın tabaklar dolusu yemeği masamıza taşımaya başladı. Millard için şarapta pişmiş horoz. Noor için paneer peynirli masala dosa ve mangolu içecek. Emma için naneli sosla süslenmiş fırında kuzu budu. Benim için duble çizburger, patates kızartması ve çilekli frape. Bronwyn için üzerinde ıstakoz resmi olan bir önlük ve kabuk kırıcıyla birlikte koca bir ıstakoz. Lilly için dumanı tüten, üzerine yumurta kırılmış, Kore usulü bir bibimbap. Bu herhangi bir restoranda göremeyeceğim kadar kapsamlı bir menüydü –bilhassa mutfağında yalnızca tek bir kişinin çalıştığı yağlı, eski bir restoran için– fakat beynimin tüm bunlara karşı çıkan yanı bir hayli sessizleşmişti:

Onu yeme.

Burayı terk etmelisin.

Bu kötü bir fikir.

Çok geç olmadan

dur.

Duble çizburgerimi ya da patates kızartmamı yediğimi veya çilekli frapemi içtiğimi hatırlamıyorum. Fakat hatırladığım bir sonraki şey, frape bardağının tamamen boş olduğu ve tabağımda da yalnızca birkaç yağlı kırıntının kaldığıydı. Üstelik kafam ağırlaşmıştı, fena halde ağırlaşmıştı.

"Ah, tatlım!" Bernice bir elini göğsüne koyarak koşar adımlarla tezgâhın ardından çıktı. "Dayak yemiş gibi görünüyorsun!"

Aynen öyle hissediyordum. Hakikaten öyle hissediyordum.

"Çok, çok, *çok* yorgunum," dediğini duydum Emma'nın ve arkadaşlarım sanki sözleşmiş gibi onunla hemfikir olduklarını mırıldandılar.

"Neden üst kata çıkıp biraz uyumuyorsunuz?"

"Gitmemiz gerek," dedi Noor. Oturduğu tabureden kalkmaya çabalıyordu fakat bir türlü gerekli ivmeyi kazanamıyor gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle mi?" dedi Bernice. "Oysa bence hiç de gitmeniz gerekmiyor."

"*Jacob*," diye fısıldadı Emma kulağıma.

Sesi sarhoş gibi çıkıyordu.

"*Gitmemiz gerek*."

"*Biliyorum*."

Her nasılsa hipnotize olmuştuk. Bunu biliyordum. Denizkızı Düşler Diyarı'ndaki tuhafların bize yapmaya çalıştıkları da bunun gibi bir şeydi fakat bu defa zokayı yutmuştuk.

"Üst katta sizin için hazırlanmış yatakların olduğu odalarımız var. Şuradan çıkacaksınız..."

Hazır kadın yukarı çıkmaktan bahsetmişken ayağa kalkmaya gücüm olduğunu fark ettim. Hatta hepimiz ayaktaydık ve Bernice bizi kırmızı beyaz şeritler halinde boyanmış garip bir koridordan ibaret olan çıkışa doğru itekliyordu.

Bizi iteklemesine izin verdik. Koridor biz ona yaklaştıkça uzuyor gibiydi. Boğuşma sesleri duydum ve o yana döndüğümde Bernice'in koluyla Lilly'nin geçmesine mani olduğunu gördüm.

"Hey," dedim hayal meyal. "Ona iyi davran."

Lilly konuşuyordu. Dudaklarının hareket ettiğini, harcadığı çaba yüzünden gırtlağının kasılıp gevşediğini görebiliyordum ama sesi kulaklarıma ulaşmıyordu (ya da ulaşamıyordu).

"Kısa süre sonra döneceğiniz, Lil. Bizi burada bekle," dedi Noor.

Eğer koridora girmesine izin verilseydi bile Lilly bize katılamayacaktı. Zira koridoru henüz yarılamıştık ki kafamın içinde ani bir basınç değişimi hissettim, içim boşaldı ve döngü *huup* diye bizi içine aldı.

Lilly artık arkamızda değildi ve ilerideki kırmızı beyaz çizgili duvarın artık bir bitiş noktası vardı: Bir merdiven.

"Hemen üst katta!" diye yankılandı Bernice'in sesi. Oysa artık görünürde değildi.

Kendimizi ağır ağır yukarı çıkmaya zorladık. Her defasında ancak tek bir basamak çıkabiliyorduk ve sahanlığa vardığımız esnada içimdeki son irade kırıntısının da yok olduğunu hissettim. Bizi ayar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tan hangi denizkızının şarkısıysa artık onun merhametine kalmıştık ve görünüşe bakılırsa şimdilik tek yapabildiğimiz boyun eğmekti.

◆ ◆ ◆

Sahanlıkta ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş vaziyette kendilerini döşeme tahtalarını santim santim ve detaylı bir şekilde incelemeye kaptırmış gibi görünen iki küçük kızla karşılaştık. Koridora girdiğimizde meşgalelerinden kafalarını kaldırıp bize baktılar.

"Buralarda bir bebek gördünüz mü?" diye sordu daha büyükçe olan kız. "Frankie, bebeklerinden birini kaybetti de."

Bir espri yapar gibiydi ama yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Ne yazık ki," dedi Noor.

"Biz bir... uyku siparişi vermiştik?" dedi Millard. Sesi aklı karışmış gibi çıkıyordu.

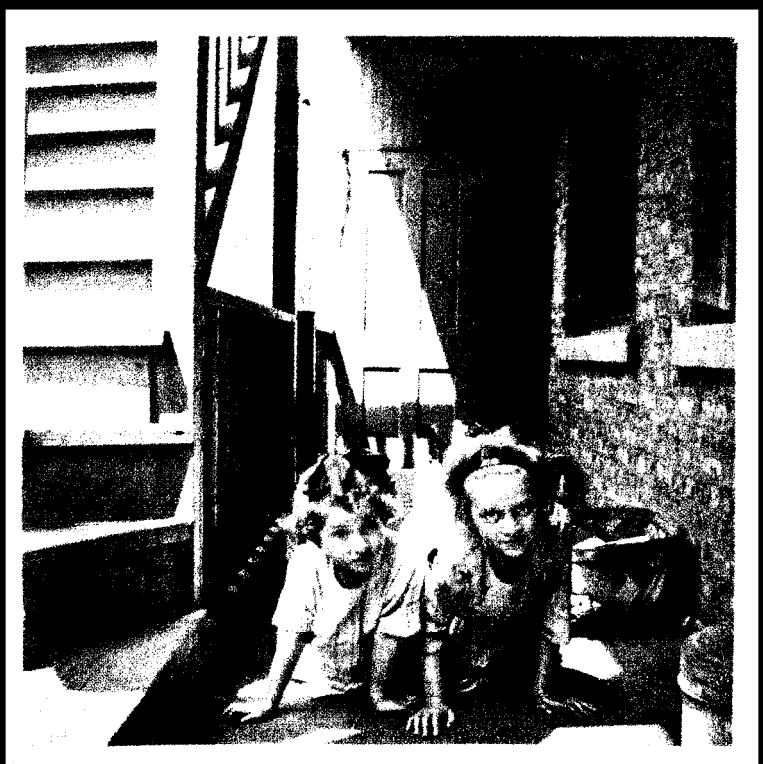
"Buradan," dedi daha büyükçe olan kız, başıyla arkasındaki kapıya işaret ederek.

Onların yanından geçtik. "*Kaç*," diye tısladığını duyduğumu sandım birinin, "*hâlâ koşabiliyorken kaç*." Ama onlara bakmak için arkama döndüğümde ikisi de teferruatlı araştırmalarına geri dönmüş, yere bakıyordu. Kendimi bir rüyanın içinde hareket ediyor gibi hissediyordum.

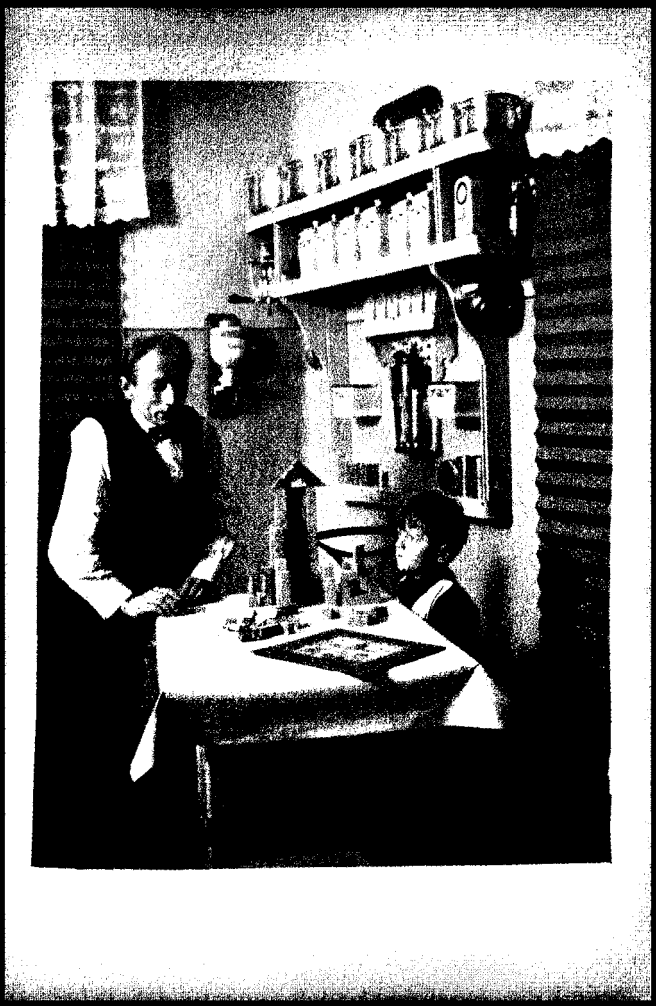
Kapının diğer tarafında küçük, derli toplu bir mutfak vardı. Küçük bir oğlan masada oturuyor, papyonlu bir adam ise çocuğun başında dikiliyordu. Masanın üzerinde, sanki adam çocuğu bir çeşit imtihandan geçiriyormuş gibi çeşit çeşit yapbozlar ve üst üste istiflenmiş küplerden oluşan küçük bir kule vardı. İçeri girdiğimizi duyduğu zaman adam kolunu kaldırdı ve bitişikteki odaya işaret etti. "Buradan." Bize bakmaya tenezzül bile etmemişti. Dikkati tamamen oğlanın üzerindeydi. "*Sanguis bebimus*," dedi. "*Corpus edimus*."

"*Mater semper certa est*," diye yanıtladı oğlan, öylece boşluğa bakarken. "*Mater semper certa est*."

"'Anne her zaman bellidir,'" diye tercüme etti Millard.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Öğretmen doğrulup duvara vurdu. "Burada sesinizi yükseltmeyin!" diye bağırdı ama bağırdığı biz değildik. Odadan çıkıp sonrakine girene dek adamı o kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlamamıştım. Derken birinin şarkı söylediğini duydum.

Sarhoşlarınkini andıran ahenksiz bir ses, "İyi ki doooooğduuuuun, Frankieeeeeee.... Mutlu yıııılllaaaaar saaaaanaaaaaaa..." diye inledi.

Ayaklarım daha hızlı hareket etmiyordu ama eğer izin verselerdi oradan koşarak kaçardım. Şarkıyı söyleyen kişi palyaço makyajlı ve kemik rengi peruklu bir adamdı. Bir çekyatın üzerinde oturmuş, küçük bir kokteyl masasına yanaşmış ve kendine elindeki şişeden bir içki dolduruyordu. Orada sıkışıp kalmış gibi görünüyordu: Elindeki bardaktan bir yudum alıyor, sonra şişeden bardağına biraz daha içki dolduruyor, biraz şarkı söylüyor, sonra tekrar içkisini yudumluyordu. Bizi görünce kadehini kaldırdı ve, "Çin çin! Nice yıllara, Frankie!" dedi.

"Nice yıllara," dedim istemsizce.

Palyaço o halde, bardağı havada ve ağzı açık vaziyette donakaldı ve gırtlağının arka tarafından kelime olduğu güç bela anlaşılır bir ses yükseldi:

Bırak
da
uyuyayım

Tiz bir ses, "Buraya gelin!" diye seslendi bir sonraki odadan.

Hep birlikte, âdeta sürü halinde oyuncak bebeklerle dolu bir yatak odasına girdik. Her yer tıka basa onlarla doluydu. Döşemeler, duvarlardaki raflar, köşedeki büyük koltuk ve demir yaylı karyola oyuncak bebeklerle dolup taşıyordu. Sayıları o kadar çoktu ki ikinci kez konuşana dek yatakta oturan, boğazına kadar küçük porselen suratlar denizine gömülmüş olan kızı fark etmedim.

"*Odurun*," diye buyurdu ve aniden çevresindeki bebekleri fırlatmaya başladı.

İstemsizce yere oturduk. Bronwyn'in inlediğini duydum; acısı gittikçe kötüleşiyor olmalıydı.

"Gürültü yapabileceğinizi söylemedim!" dedi kız. Üzerinde pamuklu bir gecelik ve 1970'li ya da 80'li yıllardan kalmışa benzeyen sarı renkli, fitilli kadife bir pantolon vardı ve konuştuğu zaman üst dudağı küçümseyici bir tavırla kıvrılıyordu. "Evet? Siz kimsiniz?"

Dilimin çözüldüğünü hissettim ve cevap verecek oldum. "Benim adım Jacob ve Florida'daki bir kasabadan geliyorum..."

"Sıkıcı, sıkıcı, *sıkıcı*!" diye bağırdı. Parmağıyla Emma'ya işaret etti. "Sen!"

Emma elektrik çarpmış gibi tepeden tırnağa titredikten sonra konuşmaya başladı. "Benim adım Emma Bloom. Cornwall'da doğdum ve rüştümü Galler'deki bir döngüde kazandım. Ardından..."

"SIKICI!" diye haykırdı kız ve Enoch'a işaret etti.

"Ben Enoch O'Connor," dedi, "ve ortak bir noktamız var."

Kız meraklanmış göründü. Enoch konuşurken kız oyuncak bebeklerin arasında yattığı yatağından kalktı ve Enoch'a doğru yürüdü.

"Canlı şeylerin kalplerini kullanarak ölü şeyleri hareket ettirebiliyorum," dedi Enoch. "Tabii önce onları söküp almam gerekiyor ama..."

Kız parmaklarını şıklattı ve Enoch'un ağzı zınk diye kapandı. "Yakışıklısın," dedi kız, işaret parmağının ucuyla Enoch'un çene çizgisini takip ederken, "fakat konuşmaya başladığında yakışıklılığın bile beş para etmiyor." Kız parmağıyla Enoch'un burnunun ucuna bastırdı. "*Bibiiip*. Daha sonra sana geleceğim."

Ardından Bronwyn'e döndü. "Sen."

"Benim adım Bronwyn Bruntley ve hayli güçlüyüm. Erkek kardeşim Victor da..."

"SIKICI!" diye bağırdı kız. "*KAKA!*"

Bize doğru telaşla koşturan ayak sesleri duydum. Papyonlu öğretmen kapıda belirdi.

"Evet?"

"Bu oyuncak bebeklerden başka istemiyorum, Kaka. Şunlara bir *baksana*. Sence bunlarla Monopoly oynamak eğlenceli olur mu? OLUR MU?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şey... hayır?"

"AYNEN ÖYLE. OLMAZ."

Bir oyuncak bebek yığınını tekmelemesiyle etrafa bebekler uçuştu.

"Aslına bakarsan *şundan* hoşlandım." Enoch'a işaret etti. "Ama geri kalanı BERBAT ve SIKICI."

"Çok üzgünüm, Frankie."

"Sence onlarla ne yapmalıyız, Kaka?" Bize dönüp kendi kendine kısaca açıklamaya koyuldu. "Aslında onun gerçek adı *Kaka* değil. Ona böyle sesleniyorum çünkü herkese istediğim ismi verebilirim."

Kaka, "Belki de onları yemeliyiz," diyerek fikrini söyledi.

Frankie tiksintiyle dudağını büktü. "Hep onları yemek istiyorsun. Bu garip bir davranış, Kaka. Ayrıca geçen sefer midem çok ağrıdı."

"Ya da onları satabiliriz."

"Onları satmak mı? Kim?"

"*Kime*?" dedi öğretmen fakat der demez beti benzi atmış vaziyette elini ağzına bastırdı.

Kız aniden öfkeden köpürdü. İşaret parmağını adama doğrulttu ve ardından aşağı doğru görünmez bir çizgi çekti. Öğretmen sanki iplerinden çekilmiş gibi dizlerinin üzerine çöktü. "SEN. BANA. HİÇBİR. ŞEY. SÖYLEYEMEZSİN."

"Evet, Frankie. Evet, efendim." Adamın sesi titriyordu. "*Mater semper certa est.*"

"Aynen öyle. Bu çok doğru." Birbiri ardına sıralanmış birkaç oyuncak bebek odanın öteki tarafından adama doğru uygun adım ilerliyordu. "Her zaman çok itaatkâr olduğundan, Kaka, onlara bacaklarından yalnızca birini çiğneteceğim."

Öğretmen aynı cümleyi –"*Mater semper certa est, mater semper certa est!*"– tekrar tekrar ve gittikçe hızlanarak yinelemeye başladı. Ta ki dili dolanıp kelimeler birbirine karışana dek. Oyuncak bebekler kollarını uzatıp porselen dişlerini birbirine vura vura adamın etrafına üşüştü. Adam hıçkıra hıçkıra ağlıyor olsa da onlara direnmedi. Kendinden geçer gibi olduğunda da kız kollarını iki yana açıp ellerini çırptı ve çıkan ses oyuncak bebeklerin gevşeyerek yere serilmesine neden oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, Kaka. Çok komiksin."

Adam kendini toparladı, yüzünü sildi ve sendeleyerek de olsa ayağa kalktı. "Nerede kalmıştım?" Boğazını temizledi. "Onları Animistlere, Mentatlara ya da Meteorologlara satabiliriz..." Titreyen elini boynuna götürerek çabucak nabzını kontrol etti ve ardından elini arkasına sakladı. "Fakat her zaman olduğu gibi Dokunulmazlar en yüksek fiyatı verecektir."

"Iyk. Onlardan *nefret* ediyorum. Ama hiçbiri buraya ayak basmadığı sürece..."

"Onları arayıp bir satış toplantısı ayarlarım."

"Ama *onu* satmayacağım." Kız yine Enoch'a işaret etti, ardından iki parmağıyla havada bir U harfi çizdi. Enoch'un dudakları abartılı, garip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu iyi, Frankie. Bu çok iyi."

"İyi olduğunu *biliyorum*. Ama geri kalanı umurumda değil. Yalnızca bir şartım var. Onları satın alacak kişi her kimse, eğer onlara kötü bir şey yapacak olursa ben de izlemek isterim."

◆ ◆ ◆

Uzun, rüyasız bir boşluğun ardından bir sandalyeye bağlı vaziyette uyandım. Tek sıra halinde, aramızda boşluklar olacak şekilde dizilmiştik. Ayaklarımız sandalyelerin bacaklarına bağlıydı. Ellerimizse arkamızdan bağlanmıştı. Emma, Bronwyn, Noor ve hatta Millard bile aynı durumdaydı. Halatlar boş gibi görünen bir sandalyenin üzerinde havada süzülüyordu. Enoch dışında hepimiz oradaydık. O, görünürde yoktu.

Eski bir tiyatro sahnesinde, lime lime olmuş sarı renkli bir perdenin arkasındaydık. Boynumu uzatınca arkamızdaki halatlarla kasnakları ve yukarıdaki iskeleye sabitlenmiş ışıkları görebiliyordum. Ağızlarımızı tıkamamışlardı ama yine de konuşamıyordum. Hatta ağzımı açılması için ikna bile edemiyordum. Derken perdenin diğer yanından gelen sesler duydum. Bizim hakkımızda konuşuyor gibiydiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mülküme izinsiz girdiler! Beni soymaya kalkıştılar!" Konuşan o Frankie denen psikozlu küçük kızdı. "Onları asmaya bile hakkım var ama bunun yerine merhamet göstermeyi tercih ediyorum. *Ve* hepinize bir iyilik yapıyorum."

"Bu çok komik çünkü genellikle bizi soymaya çalışan sensindir," dedi hırıltılı bir erkek sesi. "Senden satın aldığım son numune yalnızca iki gün sonra ceset tozuna döndü."

"Bakımlarını doğru düzgün yapmaman benim hatam değil," dedi Frankie.

"Satıcı kullanıcı hatalarından sorumlu tutulamaz." Bu aşırı yapmacık sesi tanıdım. Konuşan, Kaka denen öğretmendi.

"Resmen döküntü satmışsın! Bana ücretsiz bir tane borçlusun!"

Seslere bakılırsa bir kavga patlak verecek gibiydi ama sonra bir kadın, "Kesin şunu! Tarafsız bölgede huzuru bozmak yok!" diye bağırdı.

Derken ortalık yatıştı. Hırıltılı ses, "Çoktan zamanımın büyük kısmını çaldın, Frankie. Şu köpek ve midilli gösterin başlasın artık!"

"Peki. KAKA!"

Tiz bir gıcırtının ve bir toz bulutunun yükselmesiyle perde yukarı çıkmaya başladı. Perdenin öteki yanında çürümekte olan boş bir tiyatro salonu vardı. Koltuklar yırtık pırtıktı, balkon tehlikeli bir açıyla bel vermişti ve sanki yıkılmasına ramak kalmış gibi görünüyordu.

Sahnede altı kişi vardı. Bakışları doğrudan üzerimize kilitlenmişti ama görünüşe bakılırsa birbirlerini de en az bizi izledikleri kadar yakından izliyorlardı. Her biri grubun geri kalanıyla arasına belli bir mesafe koymaya özen göstermiş gibiydi. Frankie ve Kaka bize en yakın duranlardı. Frankie sirk çığırtkanları gibi kuyruklu bir ceket giymiş, eline de bir baston almıştı.

Şu anda buna hâlâ inanamıyor olsam da o esnada diğerlerinin kim olduğunu bilmeme imkân yoktu. Muhtemelen böylesi daha iyi olmuştu zira kötü şöhretlerinden haberdar olsaydım korkudan doğru düzgün düşünemeyecek hâle gelebilirdim. Frankie, New York'taki tuhaf çetelerinin en kötü şöhretlilerine haber salmıştı ve bunlar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan üçünün lideri arz-ı endam etmişti. Ön sıranın ortasında, saçları doruk noktasına ulaşmış bir dalgaya benzeyen genç bir adam oturuyordu. Gömleği tertemizdi, ayakkabılarına kırmızı çamur bulaşmıştı ve yüzünde ince, tehditkâr bir gülümseme vardı. Adamın adı Wreck Donovan'dı. İki yanında iki dalkavuğu dikiliyordu. Bunlardan biri etrafında olup bitene aldırış etmeden gazetesini okumakta olan bir kızdı. Diğeri ise şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış haliyle okuma yazma bildiğinden bile emin olamadığım bir oğlandı.

Wreck bana bakarken diğer yandan da başka biriyle tartışıyordu. Laf yetiştirdiği kişi bembeyaz elbisesinin beline devasa, ipek bir fiyonk bağlamış, yaşça küçük bir kızdı. Kuaför elinden çıkmışa benzeyen saçları karmaşık, muntazam bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Suratı süt beyazı ve pürüzsüzdü ama aynı zamanda buz gibiydi. Wreck'in aksine, dudakları kenarlarından aşağı kıvrılmıştı ve sanki kız bir şey çiğniyor ya da sessizce kendi kendine konuşuyor gibi durmaksızın kıpırdıyorlardı. Kızla ilgili en garip şey başının ve omuzlarının etrafında süzülen, hiç dağılmadan girdap misali yavaşça dönüp duran siyah dumandı. Duman, huni şeklinde daralarak bir an için kızın sağ kulağından çıkıyormuş gibi göründü. Kızın adı Angelica'ydı ve orada tek başınaydı.

Wreck fotoğrafının çekilmesinden nefret ederdi ama günün birinde, o esnada karşımda oturduğu şekilde poz verdiği, biraz bulanık bir fotoğrafına rastlayacaktım. Öte yandan Angelica kameralara bayılırdı ve bilhassa bir fotoğrafı –bir yanda toplanmış kara bulutuyla salıncakta sallandığı pozu– Amerikalı tuhaflar arasında ünlü olacak, bazıları fotoğrafını gururla çerçeveletip duvarlarına asarken bazıları da aynı fotoğrafı atış talimi yapmak ya da aranıyor posterlerine koymak için kullanacaktı.

Wreck ve Angelica, Dokunulmazlar'ın henüz gelmemiş olan temsilcisi hakkında tartışıyordu ve Frankie onsuz başlamayı reddediyordu.

"O kıllı suratını burada görebileceğimizi hiç sanmıyorum," dedi Wreck. "Aslına bakarsanız şehrin herhangi bir yerinde de öyle." Hafif bir İrlanda aksanıyla çınlayan ahenkli bir sesi vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Umarım gelir," dedi ağzı bir karış açık vaziyetteki dalkavuğu. "Elini kolunu bağlayıp onu ödül parası karşılığında teslim edeceğim."

"Hah, bunu izlemek için para bile verirdim," dedi Angelica. "Öyle ya da böyle hiçbiriniz o ödül parasını alamayacaksınız. Dogface ve klanı sizden korkmuyor. Leo ve tetikçilerinden evet, ama sizden asla." Konuşması inişli çıkışlı bir iç çekişe benziyordu; cümleye cıvıl cıvıl, tiz bir sesle başlıyor ama sözcükler kanat çırparak yere konuyordu.

Wreck, köstekli saatine baktı, üst üste attığı bacaklarını çözdü ve ayağa kalktı. "Bir dakika daha, Frankie. Sonra adamlarımı alıp buradan uzarım."

"Kaka, oturt şunu!" diye bağırdı Frankie.

"Lütfen oturun, Bay Donovan," dedi öğretmen.

"Bir çocuğun kendisine kaba lakaplar takmasına izin veren birinden asla emir almam," dedi Wreck.

"Benimle böyle konuştuğuna pişman olacaksın," dedi Frankie. "Günün birinde benden merhamet dileneceksin."

Tartışmaları alevlenemeden tiyatronun arkasından güm diye bir çarpma sesi geldi, çift kanatlı kapı savrularak ardına kadar açıldı ve ufak tefek biri telaşlı adımlarla içeri girdi.

"İşte geldi!" dedi Frankie. "Size geleceğini söylemiştim."

Adam bir yandan yüzünü gizleyen şapkasını ve dik yakalı pardösüsünü çıkarırken diğer yandan da uzun adımlarla koridoru arşınladı. "Geç kaldığım için üzgünüm," dedi yüksek sesli, keskin bir New York aksanıyla. "Trafik tam bir kâbustu!"

Basamakları koşar adım çıkıp sahne ışıklarının altında durdu. Suratının –göz yuvarları ve dudakları dışında kalan her santimetrekaresinin– uzun ve gür kıllarla kaplı olduğunu görünce gözlerime inanamadım. Bu New York'un en korkulan tuhaf çetesinin, yani Eldritch Sokağı Dokunulmazları'nın lideri Dogface'ti.

"Dogface!" diye bağırdı Wreck. "Geçen hafta bizden yediğin dayaktan sonra buraya gelecek cesareti toplayabileceğini hiç sanmazdım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O gün olanlara *öyle* mi diyorsun?" diye yanıtladı Dogface, iki parmağını yalayıp gözlerine düşen bir tutam kılı geriye doğru tarayarak. "Her nedense ben seninkilerden üçünün, benimkilerden ise yalnızca ikisinin şifacıya taşındığını hatırlıyorum."

"Bence sen sayı saymayı unutmuşsun," dedi Wreck. "Bölgemden uzak dur. Yoksa bu defa gideceğin yer şifacı değil, ölüler evi olur."

"Bak, bak, baak," dedi kıllı oğlan, diğeriyle alay edercesine. "'*Bölgemden uzak dur!*' demek. Sanırım birilerinin bezinin değiştirilmesi gerekiyor."

Tekrar sandalyesine oturmuş olan Wreck oturduğu yerden fırladı ama dalkavuklarından biri onu tuttu. Dogface gözünü bile kırpmadan ve kendi kendine kıkırdayarak, Wreck'in kavga çıkmasın diye birilerinin araya girip onu tutması gerekiyormuş gibi davranmasını izledi.

"Yerinde olsam bunu denemezdim," dedi Dogface. "Dışarıda kulaklarını kapıya vermiş vaziyette bekleyen üç adamım var ve eğer havladığımı duyarlarsa artık ölü bir adamsın demektir."

"Bu kadar horozlanmak yeter," dedi Angelica. Yüzünde uysal bir ifade olsa da duman yoğunlaşmış, daha hızlı dönmeye başlamıştı.

"Evet, *lütfen* artık başlayabilir miyiz?" dedi öğretmen.

Herkes yerlerine oturdu. Her ne kadar klan liderleri arasındaki gerilim elle tutulur, gözle görülür olsa da dikkatleri ağır ağır bana ve arkadaşlarıma yöneldi.

"Bugün bizim için nelerin var, Frankie?" dedi Dogface. "Yine taşrada bulduğun hödükler mi?"

"Ucuz numaraları olan daha fazla tuhafa ihtiyacım yok," dedi Wreck. "Bu defa özgün bir yetenek istiyorum."

"Evet," dedi Dogface. "Şu hâliyle bile çetesinde yeterince beş para etmez geri zekâlı var."

Wreck ona pis bir bakış attı.

"Hayır, hayır, bunlar kaliteli mallar," dedi Frankie. "Ve *epey* pahalıya gidecekler."

"Göreceğiz," dedi Angelica.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Umurumda olan tek şey, soygun yapıp yapamayacakları," dedi Wreck. "Kas gücüne ihtiyacım var. Gözcülük edecek birilerine ihtiyacım var."

"Benim bukalemuna ihtiyacım var," dedi Dogface. "Son zamanlarda çete üyelerim sıradan insanlar tarafından fark edilir oldu ve birkaç defa kıl payı kurtulduk."

"Sen de birkaç kılından kurtulmayı denesen fena olmazdı," dedi Wreck gülerek.

"Şuradaki görünmez!" dedi Frankie. Kendi etrafında dönüp bastonuyla dürttüğü Millard ciyakladı.

Hâlâ konuşamıyorduk.

"Hmm," dedi Wreck parmak uçlarını birbirine vurarak. "Bu ilgimi çekebilir..."

"Senin çeten için yeterince çirkin değiller," dedi Dogface. "Onları bana bıraksan daha iyi olur."

"Meteorologlara hiç olmadığı kadar ihtiyacım var," dedi Angelica iç geçirerek. "Rüzgâr-bükücülere, bulut-ekicilere. *Hünerli* tiplere."

"Pekâlâ, konuşun," dedi Frankie, bastonunu bize doğru sallayarak. "Onlara neler yapabildiğinizi anlatın."

Çenemin gevşediğini ve neredeyse tamamen hissizleşmiş olan dilimin, uyuşukluk geçtikçe karıncalandığını hissettim. Başlangıçta konuşmak güç oldu. Bronwyn de konuşmaya çabaladı ama sesi, sanki sessiz harfleri nasıl telaffuz edeceğini unutmuş gibi çıktı.

Dogface ellerini havaya kaldırdı. "Ne bunlar? Aptal mı?"

"Elbette öyleler. Yoksa Frankie onları yakalayabilir miydi sanıyorsun?" dedi Wreck.

"Bir daha beni arama," dedi Angelica ve sandalyesinden kalktı.

"Yalnızca çeneleri uyuşuk!" diye dil döktü Frankie. "Gitmeyin!"

Derken bastonuyla Bronwyn'e vurmaya başladı ve, "DOĞRU DÜZGÜN KONUŞ!" diye bağırdı.

Bunu görmek beni öylesine öfkelendirdi ki kafamın içinde bir şeylerin silkelenerek serbest kalmasıyla tekrar sesime kavuştum ve, "KES ŞUNU!" diye bağırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie bir hışımla bana döndü ve bastonuyla üzerime hücum etti. Fakat bana ulaşmak için önce Emma'yı geçmesi gerekiyordu ve Emma hiç kimseye fark ettirmeden bileklerindeki bağları yakıp onlardan kurtulmayı becermişti. Her ne kadar ayakları hâlâ sandalyeye bağlı olsa da vücudunun üst kısmıyla Frankie'nin üzerine atıldı ve kızı yere sermeyi başardı.

Emma kollarından birini kızın boğazına dolayıp alevli elini yüzüne yaklaştırarak Frankie'yi etkisiz hâle getirdi.

"Dur, dur, *dur*!" diye bağırdı Frankie kıvranarak fakat Emma'nın üzerindeki telekinetik etkisini yitirmiş gibiydi ve var gücüyle çabalıyor olsa da dizginleri bir türlü tekrar eline alamıyordu.

"Bırak gidelim, yoksa yüzünü eritirim!" diye bağırdı Emma. "Dediğimde ciddiyim! Bunu gerçekten yaparım!"

"Ah, *lütfen* yap," dedi Angelica. "O tam bir baş belası."

Diğerleri güldü. Gidişatın aniden tersine dönmesi onları şaşırtmış ama öfkelendirmemişti.

"Neden orada öylece duruyorsunuz?" diye bağırdı Frankie. "Öldürün şunları!"

Dogface ayak bileklerini kavuşturdu ve parmaklarını kafasının arkasında kenetledi. "Bilmiyorum, Frankie. İşler daha yeni enteresanlaşıyor."

"Katılıyorum," dedi Angelica. "İlk defa bugün yataktan çıktığıma memnunum."

Emma sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Ölecek olması hiçbirinizin umurunda değil mi?"

"Benim umurumda," dedi öğretmen yarım ağızla.

"Bana bunu yapamazsın!" diye bağırdı Frankie. "Sen benimsin! Seni ben yakaladım!"

Dilim gibi, artık kollarıma ve bacaklarıma da hükmedebilmeye başlıyordum. Kızın büyüsü bozulmuştu. Arkadaşlarıma baktım ve onların da kollarıyla bacaklarını oynatmaya başladıklarını gördüm.

"Bence onları aramızda eşit bölüşelim," dedi Wreck ve kemerinden geniş namlulu bir silah çıkarıp diğerlerine doğrulttu. "İkinize birer tane, bana iki tane."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Dogface. Dört ayağının üzerine çöküp gaddarca hırladı. "Hepsi benim olsun."

"Ümidini kessen iyi olur," diye uyardı Angelica onu. Bulutu bembeyaz bir şimşekle aydınlandı, ardından gümbürdedi. Duman olduğunu sandığım şey aslında bir fırtına bulutuydu. "Ve sen de sakın o ateşi bizim üzerimizde kullanmaya kalkışma," dedi Emma'ya.

"Kimse bizi alıp götüremez," dedim. "Kimse bizi satın alamaz."

"Ymbryne Konseyi neler yaptığınızı öğrendiğinde başınıza çok ama çok büyük bir bela açılacak," dedi Millard.

Bu sözleri birkaç kaşın havaya kalkmasına neden oldu. Wreck biraz daha saygılı bir ses tonuyla öne çıktı ve, "Bizi yanlış anladınız. Biz insanları *satın* almayız. O tür alım satımlar uzun yıllardır kanunlara aykırı. Fakat arada sırada, işlediği suçlardan hüküm giyen tuhafları kefaletle serbest bıraktırmak için açık arttırmaya girişiriz. Tabii *eğer* bahsi geçen tuhaflardan hoşlanmışsak," dedi.

"Ne gibi suçlar?" diye sordu Millard. "Suçlu olan *sizlersiniz*."

"Frankie'nin arazisine izinsiz girmek gibi," dedi Dogface ve konuşamayacak kadar korkmuş vaziyetteki Frankie hararetle başını sallayarak onayladı.

"Bizi tuzağa düşürdü!" dedi Bronwyn. "Yemeğimize ilaç kattı!"

"*Ignorantia legis neminem excusat*," dedi öğretmen. "'Kanunu bilmemek mazeret değildir.'"

"Kefaletinizi ödeyeceğiz," diye devam etti Wreck. "Hapisten kurtulacaksınız, sonra üç ay boyunca bizim için çalışarak bize olan borcunuzu ödeyeceksiniz. Bu sürenin ardından şimdiye dek pek çok kişi bizimle kalmaya karar verdi."

"Tabii hâlâ hayatta olanlar," dedi Dogface sinsice sırıtarak. "Kabul törenlerimiz kalbi zayıf olanlara göre değildir."

"Siz, bayan, çok yeteneklisiniz," dedi Angelica ve Emma'ya doğru temkinli bir adım atıp başını hafifçe eğerek onu selamladı. "Bana kalırsa klanımda kendinizi evinizde gibi hissedersiniz. Biz de sizin gibi doğanın güçlerine hükmedenlerdeniz."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Emma. "Ben ve arkadaşlarım sizinle hiçbir yere gelecek değiliz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bence geleceksiniz," dedi Dogface.

Bronwyn'i bağlayan halatlar koparken yüksek sesli bir şaklama duyuldu ve ardından Bronwyn sandalyesinden kalktı.

"Sakın kımıldama!" diye bağırdı Wreck. "Yoksa ateş ederim!"

"Sen ateş edersen ben de seni cayır cayır yakarım," dedi Emma.

"Adamın dediğini yapın!" diye mızıldandı Frankie.

Wreck tereddüt etti ama sonra silahını biraz indirdi. Aralarında geçen sert konuşmalara rağmen Frankie'nin ölmesini gerçekten istemiyor gibiydiler ya da asıl istemedikleri, bizi öldürmekti.

Bronwyn, Noor'un oturduğu sandalyenin yanına gidip onu bağlayan halatları kopardı.

"Teşekkürler," dedi Noor, ayağa kalkıp bileklerini ovuştururken. Sonra eliyle havayı avuçladı ve kör edici spot ışığını söküp aldı. İskeleye sabitlenmiş olan spotlar hâlâ yanıyor olsa da ışık konisi artık kafamızın epey üzerinde bitiyordu. "İşte. Böylesi daha iyi." Topladığı avuç dolusu ışığı ellerini önünde birleştirerek sıkıştırdı ve ardından ağzına attı. Sanki ağzındaki parıldayan bir sakızmış gibi yanağı şişti.

"Meryem Ana aşkına," diye mırıldandı Wreck fısıldarcasına.

"Siz de *kimsiniz*?" dedi Dogface.

Bronwyn o esnada Millard'ı bağlarından kurtarmıştı ve artık sıra bana geldiğinden bana doğru seğirtiyordu.

"Buralardan olamazlar," dedi Angelica. "Eğer buralardan olsalardı böyle tuhaf yeteneklerle adlarını duymayan kalmazdı."

"Hortlakları hatırlıyor musunuz?" diye sordu Millard.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Wreck.

"Bizim sayemizde kimi şu anda hapiste kimiyse çoktan öldü."

"Daha ziyade *onun* sayesinde," dedi Bronwyn. Bileklerimdeki halatı kopardıktan sonra elimi sanki yarışta birinci gelmişim gibi havaya kaldırdı. "Bizler Bayan Peregrine'in vesayeti altındaki çocuklarız. Ve neler yaptığınızı öğrendiğinde o ve diğer ymbryneler cehennem olup öyle bir üzerinize yağacaklar ki size neyin çarptığını bile anlayamayacaksınız."

"Bu şimdiye dek duyduğum en saçma sapan şey," dedi Wreck.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O halde ortama ayak uydurmakta hiç zorluk çekmeyeceklerdir," dedi Dogface.

Odadaki dinamikler değişmişti. Kıskançlıkla karışık olsa da saygılarını kazanmıştık ve güç dengesi eşitlenmişti. Fakat klan liderleri hâlâ bizden –ve birbirlerinden– sakınıyorlardı. Haliyle hiçbiri gardını indirmemişti. Wreck silahını hâlâ bize doğrultmuş vaziyetteydi, Emma alevli elini Frankie'nin suratının dibinden ayırmıyordu, Dogface saldırıya geçmeye hazır vaziyette dört ayak üzerindeydi ve Angelica'nın bulutunda usulca da olsa fırtınalar kopuyor, yağmur damlaları kafasıyla omuzlarını ıslatıyordu. Ucu yanmakta olan bir dinamit lokumunun etrafında dans ediyor gibiydik.

"Size bir soru soracağım ve doğru cevap vermeniz hayrınıza olur," dedi Wreck. "Sizin gibi insanlar iyi bir nedenleri olmadan buralara uğramazlar. Burada ne işiniz var?"

Sanırım onlarla dengimizmiş gibi konuşabileceğimiz kanısına kapılmıştım ama şimdi o günleri düşündüğümde neden öyle söylediğimi hâlâ çözebilmiş değilim. Kendimle gurur duyuyordum ve tedbirsizdim. Haliyle doğruyu ağzımdan kaçırıverdim. "Ona yardım etmeye geldik," dedim başımla Noor'u işaret ederek. "O tehlike altında olan yeni bir tuhaf ve onu beraberimizde eve götürüyoruz."

Klan liderleri söylediklerimi hazmederken ortama gergin bir sessizlik çöktü, ardından birbirlerine baktılar.

"Onun yeni olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Dogface. "Yani... henüz temas kurulmamış olanlardan mı?" Bunun üzerine arka ayakları üzerinde doğruldu ve ses tonu hırıltıdan normale döndü.

"Evet, öyle," dedi Emma. "Mesele nedir?"

Angelica başını iki yana sallarken yağmur suları çenesinden damlıyordu. "Bu kötü."

"Lanet olsun!" dedi Wreck. Havaya bir yumruk salladı. "Lanet olsun, şu ateşli olanı çetemde görmeyi gerçekten çok istemiştim."

"Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu Bronwyn.

"Evet, burada neler dönüyor?" diye atıldı Noor.

Frankie gülmeye başladı. "Ah, başınız büyük *belada*," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen kes sesini," dedi Emma.

"Henüz temas kurulmamış bir tuhafı kaçırmak ciddi bir suçtur," dedi öğretmen. "Hem de çok ciddi bir suç."

"Kimsenin beni *kaçırdığı* yok," dedi Noor.

"Siz yabancısınız," dedi Wreck, "ve temas kurulmamış bir tuhafı bir bölgeden diğerine naklediyorsunuz. Bu da şu anlama geliyor..." Ciğerlerindeki havayı uzun uzadıya boşalttı ve ayağını yere vurdu. "Bundan *nefret* ediyorum!"

Dogface ayağa kalkıp ellerindeki tozu silkti. "Sizi teslim etmemiz gerek," dedi. "Yoksa suça yardım ve yataklık etmekten suçlu durumuna düşeriz."

"Buna *mecbur* muyuz?" diye sordu Angelica. "Gittikçe onlardan daha fazla hoşlanıyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın." Dogface gergin bir şekilde volta atmaya koyuldu. "Bu durumu bildirmezsek ve Leo bunu öğrenirse neler olur, biliyor musunuz? Hayatlarımızın beş paralık değeri kalmaz. Hatta *o kadar bile* etmeyiz."

"'Hiç kimseden, hiçbir adamdan, hiçbir şeyden' korkmadığını sanıyordum," dedi Angelica.

Dogface bir hışımla ona doğru döndü ve, "Ancak bir aptal Leo'dan korkmaz!" diye bağırdı.

Wreck arkasını döndü ve tekrar bizden yana döndüğünde elinde, küçük bir cep telefonuna benzer bir şey vardı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Gerçekten öyle. Sizinle işbirliği yapmaya can atıyordum. Fakat korkarım başka seçeneğim yok."

Telefonun birkaç düğmesine bastı. Bir an sonra sirenler çalmaya başladı. Ses aynı anda her yandan geliyor gibiydi – duvarlardan, tavandan, havadan. Arkadaşlarımla önce birbirimize, sonra da silahlarını indirmiş olan ve artık bize yönelik tehditkâr hamlelerde bulunmayan Amerikalılara baktık. Yalnızca hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorlardı.

Emma, Frankie'yi bırakınca kız yere devrildi. "Arkadaşımız nerede?" diye bağırdı Emma kıza. "Enoch'a ne yaptın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie koşarak Amerikalılara doğru kaçtı. "O artık koleksiyonumun bir parçası!" Wreck'in dizlerinin arasından bize baktı. "Onu geri alamayacaksınız!"

Bunun üzerine orada öylece durmamız için hiçbir sebep kalmadı. Zaten bizi orada kalmaya zorlayan da yoktu. Sirenler bangır bangır çalıyordu. Etrafımızı şöyle bir kolaçan ettik.

"Sanırım gitsek iyi olacak," dedim.

"Bunu bana ikinci kez söylemene gerek yok," dedi Emma.

Emma ve Noor'la birlikte Bronwyn'e yardım ettik. Bronwyn neredeyse eski haline dönmüştü fakat yine de biraz başı dönüyordu. Merdivenleri uçarcasına inip elimizden geldiğince hızlanarak –ki pek hızlı olduğumuz söylenemezdi– koridorun yukarısındaki arka çıkışa doğru koşturduk. Bu esnada Amerikalılar da, dalkavukları da bizi durdurmak için en ufak bir teşebbüste bulunmadılar. Kapıları savurarak açtık ve kendimizi renkleri yavaş yavaş solmakta olan güne attık.

1920'li yıllara ait takım elbiseler içindeki yarım düzine kadar adam ellerinde antika makineli tüfeklerle üzerimize doğru koşuyordu. Tüfeklerini bize doğrulttular ve durmamız için bağırdılar. Yağmur gibi yağan kurşunlar arkamızdaki betondan sekti.

Adamlardan biri bacaklarıma bir tekme savurarak beni yere devirdi. Bir anda kendimi yüzükoyun yere serilmiş vaziyette buldum. Adam ayakkabısının burnuyla enseme bastırıyordu.

Sert bir emir verildi. "Paketleyin şunları." Kafama bir başlık geçirildi.

Ve her şey karardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Beni ayağa kaldırıp sertçe çekiştirerek peşleri sıra sürüklemeye koyuldular, ardından kollarımın altından tutup kaldırdıkları gibi metal bir zemine fırlattılar. Bir kapı çarpılarak kapandı. Görünüşe bakılırsa bir aracın arka tarafındaydım. Kafama geçirdikleri başlıktan hiçbir şey göremiyordum; hatta başlığın altında nefes almakta bile zorlanıyordum. Betona çarptığım için çenem ağrıyordu ve bir kez daha bağlanmış olan bileklerim artık sürtünmekten aşınmıştı. Büyük, çok silindirli bir motor tekleyerek çalıştı. Emma'nın bir şey söylediğini duydum ama sonra tetikçilerden biri, "*Ke'sesini!*" diye havladı ve aynı anda bir de tokat patladı. Ortama sessizlik çökerken göğsümün öfkeyle dolduğunu hissettim.

Araç sarsılarak harekete geçti. Kimse konuşmuyordu. Bizler kaderimizin kendini gözler önüne sermesini beklerken iki şey kafama dank etti: Bu tetikçiler New York'taki herkesin ödünü patlatan yegâne kişi olan Leo için çalışıyor olmalıydı ve spor çantamı kaybetmiştim. Abe'in operasyon günlüğünün de içinde bulunduğu spor çantamı. O günlük, büyükbabamın toprağın altındaki gizli sığınağında kilit altında tutmaya zahmet ettiği tek şeydi, hassas bilgilerle doluydu, gölge avcılığı yaparak geçirdiği yılların ayrıntılı kayıtlarını içeriyordu. Ve ben onun izini kaybetmiştim.

Frankie'nin mekânına girerken spor çantam hâlâ yanımdaydı. Öğretmen orasıyla terk edilmiş tiyatro arasında bir yerlerde çantamı benden almış olmalıydı. Acaba içine bakmış mıydı? Elindekinin ne olduğunun farkında mıydı? Daha da kötüsü, onu çöpe atarsa ya da okumaya kalkışırsa ne olurdu?

Tabii bunların hiçbirinin şu anda önemi yoktu. Eğer bunlar ger-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekten Leo'nun adamlarıysa ve Leo da herkesin düşündüğü kadar korkunç bir adamsa ertesi sabaha sağ çıkamayabilirdim.

Sürücü sertçe frenlere asıldı. Tam metal zeminde kaymaya başlamıştım ki tetikçilerden biri beni ensemden yakaladı. Araç durdu ve kapıların açıldığını duydum. Yaka paça arabadan indirildik, sürüklenerek bir tür binaya sokulduk ve önce bir koridordan, sonra da bir döngü girişinden geçtik. Geçişimiz o kadar yumuşak olmuştu ki az kalsın bir döngüye girdiğimizi anlamayacaktım. Derken tekrar dışarı çıkarıldık fakat artık hem muhit hem de çevremizden yükselen sesler değişmişti. Hava soğuktu ve sokak hareketliydi. Daha eski bir çağa adım atmıştık. İnsanların ayakkabılarının kaldırımda çıkardığı sesler farklıydı – daha sertti çünkü kimsenin spor ayakkabı giydiği yoktu. Her yerde arabalar vardı ama motorlardan yükselen ses daha hırıltılı, kornalar daha gırtlaksı, egzozlar daha dumanlıydı.

Ben engebeli kaldırımda iki kez tökezleyince kolumu tutan adam aptalca bir şey yapmamam için beni uyardıktan sonra kafamdaki başlığı çekip çıkardı ve yürümeye devam edeyim diye arkamdan itekledi. Ani ve parlak gün ışığı karşısında gözlerimi kırpıştırarak karşımdaki manzarayı kavramaya ve nerede olduğumu çözmeye çalıştım. Hayatımın daha sonra oradan hızlıca kaçmama bağlı olabileceğini biliyordum.

Yirminci yüzyılın ilk yarısında New York'ta bir yerlerdeydik. Tahminime göre 1930'larda ya da 40'lardaydık. Eski arabaların ve otobüslerin hangi döneme ait olduğu şüphe götürmezdi ve tüm erkekler takım elbise giyiyor, şapka takıyordu. Bizi tutsak eden adamlar burada kusursuz bir şekilde halkın arasına karışıyordu. Başlığımı çıkarmayı sorun etmemişlerdi çünkü artık nerede olduğumu görürüm diye endişe etmek zorunda değillerdi. Büyük olasılıkla buranın kontrolü onların elindeydi. Bu döngüde imdat istemek hiçbir işime yaramayacaktı çünkü tetikçiler kendilerine sorun çıkaran sıradanları öldürmekten çekinmezdi. Olay çıkarmamak için gizlemeye zahmet ettikleri tek şey kollarının altındaki gazetelerin arasına sıkıştırdıkları makineli tüfekleriydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sokağın aşağısına doğru yürüdük. Kimse bizi fark etmişe benzemiyordu. Bu New Yorkluların genel tavrı mıydı, yoksa buradaki insanlar canlarını korumak uğruna Leo'nun adamlarını görmezden gelmeyi mi öğrenmişti, bilmiyordum. Arkadaşlarımın orada olup olmadığını görmek için arkama bakmayı denedim ama bu bana kafamın arkasına yediğim tokattan başka bir şey kazandırmadı. Bizi tutsak alanlardan önümde ve iki yanımda yürüyenleri görebiliyordum ve arka tarafta bir yerlerde Dogface ile Wreck'in alçak sesle konuşmakta olduklarını duyabiliyordum.

Bir ara sokağa döndük, yükleme rampasını tırmandık, iş tulumları içindeki çok sayıda adamı geçtik ve karanlık bir depoya girdik.

"Leo bekliyor," diye homurdandı işçilerden biri.

Bizimle göz teması kurmaktan kaçınan, geçebilmemiz için sırtlarını duvara yapıştıran şeflerin ve garsonların vızır vızır çalıştığı bir mutfaktan geçtik. Bir balo salonunu boylu boyunca arşınladık, öğle vakti kasvetli görünen ama mekânın gediklilerinin çoktan yarı yarıya doldurmuş olduğu lüks bir barı aştık ve en nihayetinde bir ofise girdik.

Ofis büyük ve şıktı. İnce ince işlenmiş ahşap oymalarla ve altın dokunuşlarla süslenmişti. Odanın diğer ucunda, ayna parlaklığındaki devasa bir masanın ardında bir adam oturmuş, bizi bekliyordu. Adamın üzerinde siyah renkli, ince çizgili kumaştan dikilmiş bir takım elbise, cırtlak renkli mor bir kravat ve kıyafetinin geri kalanına pek de uymayan krem rengi keçeden bir fötr şapka vardı. Yanında cenaze levazımatçısına benzeyen, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, uzun boylu bir adam dikiliyordu.

Beni ona doğru yürütürlerken masanın arkasındaki adamın gözleri üzerimdeydi. Cildim sanki buzdan iğneler batırılıyormuş gibi karıncalandı. Adam bir mektup açacağıyla oynuyor, açacağın ucunu masasının üzerinde duran yeşil keçeye saplayıp çıkararak keçede küçük oyuklar açıyordu. Derken bakışları yaka paça yanıma getirilen Emma'ya, Millard'a ve Bronwyn'e odaklandı.

Noor aralarında değildi. Ona ne yaptıklarını düşünürken buz gibi bir dehşet dalgası bedenimi istila etti. O anda Wreck, Angelica

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve Wreck'in iki dalkavuğu yanlarında birer tetikçiyle alelacele odaya daldılar. Dogface ortalıkta görünmüyordu. Anlaşılan kaçmayı başarmıştı.

"Leo, seni görmek ne güzel, uzun zaman olmuştu," dedi Wreck, şapka takmıyor olmasına rağmen şapkasının ucuna dokunur gibi yaparak adamı selamlarken. Dalkavuklarının sesi çıkmıyordu.

Angelica öne doğru eğildi. "Merhaba, Leo," dedi. Bulutu usturuplu bir boyuttaydı ve kıza sokulmuştu. Öyle ki o da korkudan sinmiş gibi görünüyordu.

Leo mektup açacağının ucunu kıza doğrulttu. "Burada yağmaya kalkmasan iyi edersin, melek surat. Halıyı daha yeni temizlettim."

"Elbette, efendim."

"Neyse." Leo mektup açacağını bu defa bize doğrulttu. "Bunlar onlar mı?"

"Bunlar onlar," dedi Wreck.

"Köpek oğlan nerede?"

"Kaçtı," dedi uzun boylu adam, yılanları anımsatan kaygan bir ses tonuyla.

Leo mektup açacağını avucunun içinde iyice sıktı. "Bu hiç iyi olmadı, Bill. İnsanlar suçlulara yumuşak davranmaya başladığımız fikrine kapılacaklar."

"Onu enseleyeceğiz, Leo."

"Dediğini yapsan iyi edersin." Sonra Wreck ve Angelica'ya baktı. "Şimdi, size gelirsek... Yasadışı bir açık artırmaya katıldığınızı duydum."

"Ah, hayır, öyle bir şey değildi," dedi Wreck. "Buradaki tuhafları soruyorsan..." Eliyle arkadaşlarımla bana işaret etti. "Onları işe almaya çalışıyorduk. O bir... iş fuarıydı."

"İş fuarıymış!" diyerek kıkırdadı Leo. "Bunu ilk kez duyuyorum. Onları el altından satın almaya çalışmadığınızdan emin misin? Bedavaya size hizmet etmeleri için onları tehdit etmediğinizden ya da gözlerini korkutmaya çalışmadığınızdan?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Wreck.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Asla öyle bir şey yapmayız," dedi Angelica.

"Peki yabancıları ne yapmanız gerekiyordu?" diye sordu Leo.

"Onları sana getirmemiz gerekiyordu," dedi Wreck.

"Aynen öyle."

"Frankie önemli tipler olmadıklarını düşünmüş, biz de o yüzden..."

"Frankie akıl hastası tıfılın teki!" diye bağırdı Leo. "Kimin önemli ya da kimin casus olduğuna karar vermek onun işi değil. Yabancıları bana getirirsiniz ve o kararı *ben* veririm! Anladınız mı?"

"Evet, Leo," dediler hep bir ağızdan.

"Şimdi, şu ışık yutan nerede?"

"Salonda bekliyor," dedi Leo'nun Bill adındaki adamı. "Jimmy ile Walker'ı da başına diktim."

"Güzel. Ona kaba davranmayın. Unutmayın, önce arkadaş olmayı deneriz."

"Tamam, Leo."

Leo bize döndü. Ayaklarını masasından indirip oturduğu yerde doğruldu. "Nereden geldiniz?" dedi. "*Californios* mensubusunuz, değil mi? Meese'in adamlarındansınız?"

"Ben Floridalı'yım," dedim.

"Biz de İngiltere'den geldik," dedi Bronwyn. Sesi hırıltılıydı.

"Meese'in kim olduğunu ya da neyden bahsettiğinizi bilmiyoruz," dedi Emma.

Leo başıyla onayladı. Bakışlarını masasına indirdi. Garip bir şekilde uzun bir an boyunca sessiz kaldı. Sonra başını tekrar kaldırıp bize baktığında suratı öfkeden mosmor kesilmişti.

"Benim adım Leo Burnham ve bu kasabayı ben yönetirim."

"Bütün Doğu Yakası'nı," dedi Bill.

"Şöyle yapacağız. Ben soru soracağım, siz de doğru cevap vereceksiniz. Ben yalan söyleyebileceğiniz türden biri değilim. Ben zamanını boşa harcayabileceğiniz türden biri değilim." Bunun üzerine elini başının üstüne kaldırdı ve sertçe indirerek mektup açacağını masasına sapladı. Odadaki herkes sıçradı.

"Suçlamaları oku, Bill," dedi Leo.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bill bir bloknotun sayfalarını çevirdi. "Mülke izinsiz girmek. Tutuklanmaya direnmek. Temas kurulmamış bir tuhafı kaçırmak."

"Kimlikleri hakkında yalan söylemeyi de ekle," dedi Leo.

"Tamam, Leo," dedi Bill, bloknota bir şeyler karalayarak.

Leo yüksek sırtlı sandalyesinden kalktı, sandalyenin arkasından dolandı ve kollarını sandalyenin altın rengi çerçevesine dayadı. "Hortlaklar ve gölge yaratıkları kasabayı terk edip işler açılmaya başladıktan sonra," dedi, "birilerinin bölgemizi ele geçirmeye kalkışmasının yalnızca an meselesi olduğunu biliyordum. Fakat şehrin eteklerindeki önemsiz döngülerden birine saldırarak işe başlayacaklarını düşünmüştüm. Missy Fineman'in Pine Barrens'taki konfeksiyon mağazası ya da Juice Barrow'un Poconos'taki batakhanesi bunlardan biri olabilirdi. Fakat uzun yıllardır gördüğümüz en güçlü vahşilerden birinin peşinden gelmek ve bunu güpegündüz *arka bahçemizde* yapmak..." Bunları söylerken doğrulmuştu ve öfke patlamasıyla tükürükler saçıyordu. "Bu yalnızca pişkinlik değil, aynı zamanda bir hakaret. Californios'un hep dediği gibi. 'Leo zayıftır. Leo uyuyor. Hadi elimizi kolumuzu sallayarak evine girip domuz kumbarasını çalalım çünkü bundan *paçayı sıyırabiliriz.*'"

"Açıkça görülüyor ki kızgınsınız," dedi Millard, "ve her ne kadar size karşı çıkarak sizi daha fazla sinirlendirmek istemesem de bizler olduğumuzu sandığınız kişiler değiliz."

Leo sandalyesinin arkasından çıktı ve kimseye fark ettirmeden kaçıp gitmesin diye çizgili bir entari giydirdikleri Millard'ın önünde dikildi.

"Sen buralardan mısın?" diye sordu Leo, tekdüze bir sesle.

"Hayır," diye yanıtladı Millard.

"O vahşiyi kaçırmaya mı çalışıyordunuz?"

"Vahşi dediğiniz tam olarak nedir?"

Leo, Millard'ın midesine bir yumruk indirdi. Millard iki büklüm olup acıyla inledi.

"Kes şunu!" diye bağırdı Emma.

"Bill, onlara kime vahşi dediğimizi söyle."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tuhaf olduğunu bilmeyen ve henüz herhangi bir tuhaf klanına ya da çetesine katılmamış tuhaflara vahşi deriz," dedi Bill, ezberden okurmuş gibi.

Görünüşe bakılırsa "vahşi" henüz temas kurulmamış tuhaflara verilen isimlerden bir diğeriydi fakat daha aşağılayıcıydı.

"O tehlikede," dedim. "Ona yardım etmeye çalışıyorduk."

"Onu beş bölgeden* çıkararak." Leo'nun sesi kulaklarına inanamıyormuş gibi çıkıyordu.

"Onu Londra'daki döngümüze götürecektik," dedi Bronwyn. "Orada sizler gibi insanlardan uzakta güvende olacaktı."

Leo'nun kaşları havaya kalktı. "Londra. Gördün mü, Bill? Vaziyet düşündüğümden de kötüymüş. Şimdi peşimizde Los Californios'tan başka bir de İngiliz tuhaflar var."

"O ne sizden biri ne de sizin malınız," dedim. "Bizimle gelmek onun tercihiydi."

Leo yakasını düzeltti ve gelip önümde durdu. Tetikçisinin kolumu tutan eli iyice sıkılaştı. "Dünyadan haberi olmayan cahilin teki misin, yoksa cahil taklidi mi yapıyorsun bilmiyorum," dedi usulca, "fakat önemi yok. Kanun kanundur ve bu toprakların her karışında aynı kanun geçerlidir. Işık yutan, yerel halktan biridir ve onu buradan ayrılmaya kışkırtmak bir suçtur – ve siz de suçunuzu itiraf ettiniz. Sizi ibret olsun diye cezalandırmaktan başka seçeneğim yok." Elini kaldırıp bana bir tokat attı. Her şey öyle hızlı olup bitmişti ki kendimi darbeye hazırlamaya fırsatım olmadı. Darbenin şoku ve gücü neredeyse beni yere serecekti.

"Bill, şu acemileri ofisimden çıkar. Kim olduklarını öğren ve zor kullanmaktan da çekinme. Bu kadar nazik davrandığımız yeter."

"Emrin olur, Leo."

Sürüklenerek dışarı çıkarıldığımız esnada Emma'nın suratını gördüm. O da benimkini gördü. *İyi olacağız*, dedim, yalnızca dudaklarımı oynatarak. Fakat Florida'daki evimden günler önce ayrıldığımızdan beri ilk kez kendimden pek o kadar emin değildim.

---

* New York City'yi oluşturan Manhattan, Bronx, Queens, Brooklyn ve Staten Island'ın tümüne verilen isim. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu Leo'yla ilk karşılaşmamdı ve sonuncusu da olmayacaktı.

◆ ◆ ◆

O hücrede ne kadar kaldığımı kesin olarak söyleyemem. Bana günler gibi geldi fakat muhtemelen yirmi dört saatten daha kısaydı. Hücrede ne bir pencere ne güneş ne de karyolayla tuvalet dışında herhangi bir mobilya vardı. Hücredeki tek ışık hiç sönmeyen çıplak bir ampulden geliyordu ve o şartlar altında, bilhassa da döngü mahmurluğundan mustarip olduğum için her şeyden önce vücudum bile saatin kaç olduğunu bilmediğinden akıp giden zamanı kestirmek daha güç oluyordu.

Bana kalay bir kâsede biraz yiyecek ve yine kalay bir bardakta su verdiler. Birkaç saatte bir birileri beni sorgulamak için geliyordu. Bu kişi genellikle her defasında başka biri oluyordu. Başlangıçta nereden geldiğimi ve kimlerle çalıştığımı öğrenmek istediler. California'dan geldiğime ama onlara yalan söylediğime körü körüne inanmış gibiydiler. "Californios" mensubu olduğumdan emindiler – sürekli bu kelimeyi kullanıyorlardı. İddialarını mümkün olan her şekilde reddetsem de apaçık Amerikalı olduğum için ve ben günümüzde yaşarken arkadaşlarım günümüze ait olmadığı için gerçek, yani İngiltere'den gelen bu tuhaflar bandosunun bir parçası olduğum gerçeği kulağa ihtimal dışı geliyordu. Onları ikna etmek çok güçtü. Hikâyem onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gaddarca bir rahatlıkla beni öldürmekten ve arkadaşlarımla birlikte işlediğimiz "suçlara" verilen türlü türlü korkunç cezadan bahsediyorlardı.

Fakat beni dövmediler. Bana işkence etmediler. Sanırım bunun koridorun sonundaki adamla bir ilgisi vardı. Birkaç saatte bir beni hücremden çıkarıyor, başka bir penceresiz odaya götürüyor, orada beni kısa kesilmiş saçları ve yuvarlak çerçeveli küçük gözlüğüyle baykuşları andıran bir adamın önüne oturtuyorlardı. Adam sandalyesinde arkasına yaslanıp salatalık turşusu kemirerek tek kelime dahi etmeden uzun dakikalar boyunca bana bakıyordu.

Kanımca zihnimi okumaya çalışıyordu. Salatalık turşusu adamın tekniklerinden biri miydi, yoksa adam onların müptelası mıydı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

TUHAF ISLE

bilmiyorum. En nihayetinde kendisinden öğrenmesi istenilen şeyi öğrenmiş ya da arkadaşlarımdan birinin zihnine girmiş olacak ki sorgucularımın ses tonu birden değişiverdi. Artık California'dan gelmediğimi ve okyanusun diğer yakasından gelen bu tuhafların bir parçası olduğumu söylediğimde bana inanıyor gibi görünüyorlardı.

Bunun ardından Avrupalı tuhaflar, ymbryneler ve Bayan Peregrine hakkında sorular sormaya başladı. Ymbrynelerin işgal ya da saldırı planı yaptığına ikna olmuş gibiydiler. Amerika'dan başka kaç tuhafı kaçırdığımızı öğrenmek istiyorlardı. Kaç vahşinin aklını çeldiğimizi. Onlara hiç kimsenin aklını çelmediğimizi, başımıza buyruk hareket ettiğimizi ve eylemlerimizden ymbrynelerin haberi olmadığını söyledim. Ve Leo'ya söylediğim şeyi tekrar ettim: Henüz temas kurulmamış, tehlikedeki bir tuhaftan gelen imdat çağrısına yanıt vermiştik. Tek istediğimiz ona yardım etmekti.

"*Ne* tehlikesi?" diye sordu sorgucum. Çene kemiği boyunca sakal bırakmış, tebeşir beyazı saçlı, iri yarı bir adamdı.

Bunu onlarla paylaşmakta hiçbir sakınca görmediğim için onlara Noor'u takip eden insanların eşkâllerini verdim. Camları karartılmış SUV tipi araçlardan, şantiyenin üzerinde uçan helikopterden, peşimize takılan adamlardan ve Bronwyn'i bir tür yatıştırıcı okla vurmalarından bahsettim.

"Eğitimli bir adam değilim," dedi sorgucum. "Adım gibi bildiğim bir şey varsa o da düşmanlarımızdır. Neye benzediklerini, nasıl giyindiklerini, kahvaltıda ne yediklerini, hatta annelerinin adlarını bile bilirim. Ve bu insanlar verdiğiniz eşkâllerin birine bile uymuyor."

"Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum," dedim. "Ymbrynelerin bu işle hiçbir ilgisi yok. Bayan Peregrine'in bu işle hiçbir ilgisi yok. O kız tehlikedeydi ve bizim de tek istediğimiz ona yardım etmekti."

Sorgucum kahkahalara boğuldu. "Tek istedikleri yardım etmekmiş." Öne eğilip suratını benimkine o kadar yaklaştırdı ki tenindeki mentol ve ter karışımı ekşimsi koku burnuma çalındı. "Bir keresinde bir ymbryne görmüştüm. Schenectady'de. Yirmi kadar çocukla ormanda yaşayan yaşlı bir kadındı. Çocuklar, ördek yavruları misali

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

peşinden ayrılmazdı. Aynı yatakta uyurlardı. *Helaya* bile kadınla birlikte giderlerdi." Başını iki yana salladı. "Bu dünyada hiç kimsenin *tek istediği yardım etmek* değildir. Ve ymbrynelerin vesayeti altındaki hiç kimse kendi başına buyruk hareket edemez."

Bu söyledikleri karşısında hem biraz üzülmüştüm hem de gururum incinmişti.

"Büyükbabam yaptı." Bunu neden sır olarak saklayacaktım ki? Ymbrynelerin onlara karşı hamlede bulunacağına inanmalarına izin veremezdim. Bunun ne tür sonuçlar doğuracağını kim bilirdi? "Gölgelerle savaşan ve tehlikedeki tuhaflara yardım eden bir ekibin başındaydı. İnsanlar onu Gandy adıyla tanırlardı."

Sorgucum artık gülmüyordu. Söylediğim her şeyi küçük bir bloknota yazıyordu.

"Bu yılın başlarında öldü," diye devam ettim, "ve işini devralmamı istedi. En azından ben öyle istediğini sanıyorum. Bu görevi onun ortaklarından birinden aldık."

Sorgucum kafasını bloknottan kaldırdı. "Gandy'nin ortaklarından birinin hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsun?"

Bana bakma şekli içimi ürpertti. İşte o anda bir hata yaptığımı anladım.

"Hayır..." dedim kafası karışmış numarası yaparak. "Biz görevi bir makineden aldık," diye yalan söyledim. "Hani şu teleks tipi yazıcılar var ya? Ben aletin yanında dikilirken sanki orada olduğumu biliyormuş gibi aniden emirleri yazdırmaya başladı. Fakat ben emirlerin büyükbabamın eski bir ortağından geldiğini *farz ettim*." H hakkında söylediklerimi gömmek istiyordum fakat artık çok geçti.

Sorgucu bloknotunu kapattı. "Çok yardımcı oldun," dedi, göz kırptı ve sandalyesini yere sürterek geriye itti.

"Niyetimiz kimsenin damarına basmak değildi," dedim çabucak. "Bölgeniz, kanunlar ya da o tip şeyler hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

Anahtarlar kapının kilidinde döndü ve kapı açıldı. Sorgucu gülümsedi.

"İyi günler."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

◆ ◆ ◆

Yirmi dakika sonra Leo'yu görmem için beni sürükleyerek hücremden çıkardılar. Odada ondan, beni tutan adamdan ve Leo'nun cenaze levazımatçısına benzeyen sağ kolu Bill'den başka kimse yoktu. Ben kapıdan girer girmez Leo dibimde bitti. Suratını benimkine yaklaştırdı.

"Büyükbaban bir katildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilmediğimden hiçbir şey söylemedim. Zıvanadan çıkmış olduğu ortadaydı.

"Gandy. Ya da ona her ne diyorsan."

"Onun adı Abraham Portman'dı," dedim usulca.

"Kaçırma. Cinayet. O adam kafadan çatlaktı. Bana *bak*."

Başımı yukarı kaldırarak bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. "Sen neyden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Ah, öyle mi?" dedi. "Bill, bana Gandy hakkındaki dosyayı getir."

Bill bir dosya dolabının yanına gidip çekmeceleri talan etmeye koyuldu.

"O iyi bir adamdı," dedim. "Canavarlarla savaşırdı. İnsanları kurtardı."

"Evet, biz de aynen öyle düşünmüştük," dedi Leo. "Ta ki asıl canavarın *kendisi* olduğunu öğrenene kadar."

"İşte buldum, Leo," dedi Bill.

Bill elinde kahverengi bir dosyayla yanımıza döndü. Leo dosyayı aldı ve yapraklarını çevirmeye koyuldu. Bir sayfayı açtı ve suratındaki taş gibi ifade çatırdar gibi oldu. "İşte burada," dedi ve ardından acıyla yüzünü buruşturduğunu gördüm.

Sertçe yanağıma bir tokat indirdi. Tökezledim. Kolumu tutan adam beni sertçe çekerek düşmeme mani oldu. Kafamın içi âdeta karıncalanıyordu.

"O benim torunumdu," dedi Leo. "Şeker kamışı kadar tatlıydı. Sekiz yaşındaydı. Adı Agatha'ydı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Görebilmem için dosyayı çevirdi. Sayfanın kenarına üç tekerlekli bir bisiklete binen küçük bir kızın fotoğrafı iliştirilmişti. Midemin içinde kapkara bir korku fokurdamaya başladı.

"Onu kaçırmak için gecenin çökmesini beklediler. Gandy ve adamları. Hatta yanlarında bir gölge yaratığı bile vardı. Onlar için *çalışıyordu.* Agatha'nın ikinci kattaki yatak odasının camını kırdı ve onu pencereden çıkardı. Agatha'nın yatağına dek uzanan siyah izlere rastladık."

"O öyle bir şey yapmaz," dedim. "Büyükbabam asla çocuk kaçırmazdı."

"Ama onu *görenler* var!" diye bağırdı Leo. "Ama Agatha'yı bir daha gören olmadı. Hem de hiç. Her yeri aradık, bakmadığımız yer kalmadı. Anlayacağın ya onu o şeye yem etti ya da kendisi öldürdü. Eğer onu başka bir klana satmış olsaydı kulağıma gelirdi. Agatha serbest olsaydı muhakkak bana ulaşırdı."

"Olanlar için üzgünüm," dedim. "Ama sizi bunu yapanın o olmadığına temin edebilirim."

Suratıma bir tokat daha indirdi. Bu defa diğer yanağıma. Oda bulanıklaştı ve kulağım çınlamaya başladı. Görüşüm tekrar netleştiğinde Leo pencereden dışarıdaki gri renkli akşamüstüne bakıyordu.

"Bu onunla ilişkilendirebildiğimiz yaklaşık on kaçırma vakasından yalnızca biri. On çocuk kaçırıldı ve bir daha asla görülmediler. O, eli kanlı biri. Ama dediğine bakılırsa ölmüş. Bu da o kanın artık *senin* ellerine bulaştığı anlamına geliyor."

İçki şişeleriyle dolu bir servis arabasının yanına gidip kendine kahverengi bir içkiden bir tek doldurdu ve kadehin içindekileri bir kerede kafasına dikti.

"Şimdi, büyükbabanın hâlâ hayatta olduğunu söylediğin şu ortağı nerede?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum."

H hakkında dürüst olmaya karar verdim; lafı bir kere ağzımdan kaçırmıştım ve onları H'ye yönlendirecek herhangi bir bilgiye sahip olduğum da söylenemezdi. Nerede yaşadığını bile bilmiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leo'nun tetikçisi beni ensemden yakaladı ve parmaklarının gittikçe sıkılaştığını hissettim.

"*Biliyorsun.* Kızı ona götürüyordun!"

"Hayır, bir döngüye götürüyordum. Ona değil."

"Hangi döngüye?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Henüz söylememişti."

Bill parmaklarını kütletti. "Aptal rolü yapıyor, Leo. Senin kerizin teki olduğunu düşünüyor."

"Sorun değil," dedi Leo. "Onu bulacağız. Kimse şehrimde benden saklanamaz. Asıl bilmek istediğim onlarla ne *yaptığınız*? Kurbanlarınızla?"

"Hiçbir şey," dedim. "Kimseyi kurban ettiğimiz yok."

Dosyayı masanın üzerine bıraktığı yerden aldı, bir sayfayı açtı ve suratıma tuttu. "Büyükbabanın kurtardığı çocuklardan bir diğeri. Onu iki hafta sonra bulduk. Sana kurtarılmış gibi görünüyor mu? Ha?"

Bu, ölü birinin fotoğrafıydı. Küçük bir oğlanın. Fena halde sakatlanmıştı. Korkunç durumdaydı.

Mideme bir yumruk indirdi. Acıyla inleyerek iki büklüm oluverdim.

"Bu hastalıklı bir aile işi mi? Öyle mi?"

Derken bir tekmeyle kendimi yerde buldum.

"O nerede? Agatha nerede?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum," demeye yeltenmiştim ki beni iki kere daha tekmeledi. Nefes alamıyordum. Yerler burnumdan akan kanla sırılsıklam olmuştu.

"Ayağa kaldır şunu," dedi Leo tiksintiyle. "Lanet olsun, şimdi halıyı tekrar temizletmem gerekecek."

Beni iki kolumdan tutarak kaldırdılar ama bacaklarım ağırlığımı taşıyamayınca diz çöktüm.

"Gandy'yi öldürecektim," dedi Leo. "O hasta ruhlu orospu çocuğunu kendi ellerimle öldürecektim."

"Gandy öldü, Leo," dedi Bill.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gandy öldü," diye tekrarladı Leo. "O halde seninle yetinmek zorundayım, ufaklık. Saat kaç?"

"Neredeyse altı olmuş," dedi Bill.

"Onu sabah öldürürüz. Herkese ibret olsun. Süvarileri davet et."

"*Yanılıyorsun,*" diye fısıldadım, titrek bir sesle. "*Onun hakkında yanılıyorsun.*"

"Nasıl ölmek istersin, ufaklık? Boğularak mı, vurularak mı?"

"*Bunu sana kanıtlayabilirim.*"

"Her ikisine birden ne dersin?" dedi Bill.

"Çok iyi fikir, Bill. Biri onun için, diğeri de pek sevgili yaşlı büyükbabası için. Şimdi çıkar şunu buradan."

◆ ◆ ◆

O gece ilk defa hücremdeki ışığı söndürdüler. Bedenimin yok olmasını dileyerek, düşüncelerimle boğuşarak loş karanlıkta acı içinde öylece uzandım. Arkadaşlarım için endişeleniyordum. Dövülmüş, işkenceye maruz kalmış ya da tehdit edilmiş olabilirler miydi? Noor için de kaygılanıyor, ona yapmayı planladıkları şeylerden korkuyordum. Eğer en başında ona yardım etmeye kalkışmamış olsaydım acaba daha iyi bir durumda olur muydu? H'yi dinleyip bana söylediği zaman görevi yarıda kesseydim?

Evet. Hemen hemen kesinlikle evet.

Kendim için de endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Oraya vardığımızdan beri Leo'nun adamları tarafından tehdit ediliyordum fakat ilk defa beni öldüreceklerine dair söylediklerinde samimi gibiydiler. Leo'nun artık bana ihtiyacı kalmamıştı. Benden bilgi almaya çalışmıyordu. Yalnızca can çekişmemi izlemek ister gibi görünüyordu.

Peki ya büyükbabam hakkındaki tüm bu deli zırvaları da neyin nesiydi? Bir an için bile olsa anlatılanların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmamıştım. Kim inanırdı ki? Hortlaklar Leo'nun klanının büyükbabamı öldürmesi ve onların işini onların yerine görmesi umuduyla büyükbabama komplo kurmuş ve kaçırma olaylarıyla ci-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nayetlerin suçlusu olarak Abe'i öne sürmüş olabilirlerdi. Leo'nun da altını çizdiği gibi, büyükbabamın bazı suç mahallerinde tanınmış olmasını da hortlakların kılık değiştirmedeki ustalığına bağlıyordum. Bir hortlak onun gibi giyinmiş ya da canlı gibi görünen bir maske takmış olabilirdi.

Derken hücremin kapısından aniden güm güm sesleri yükseldi.

Buraya kadardı. Benim için gelmişlerdi. Sabahı bile beklememişlerdi.

Kapının üzerindeki sürgülü bölme kayarak açıldı.

"Portman."

Bu Leo'ydu. Şaşırmıştım ama sonra burada olması gayet anlamlı geldi. Tetiği kendisi çekmek istiyordu.

"Buraya gel."

Karyoladan kalktım ve kapağın önünde durdum.

"Hortlaklar büyükbabama komplo kurdu," dedim. Bunu söylememin nedeni bana inanacak olması değil, aklımdakileri söylemeye ihtiyacım olmasıydı.

"Kapat o lanet olası çeneni." Kendini toparlamak için duraksadı. "Bu hanımı tanıyor musun?"

Açık vaziyetteki kapaktan bana bir fotoğraf gösterdi. Bu beklenmedik viraj yüzünden öylesine sersemlemiştim ki tepki vermem biraz sürdü. Bu fotoğraf saçları sarıya boyanmış, beyaz eldivenli, tüylü şapkalı bir primadonnaya aitti. Elinde bir kutu Drano vardı ve ona hitaben şarkı söylüyor gibi görünüyordu.

"Bu, barones," dedim, o anda beynim durmadığı için minnettar bir tavırla.

Leo fotoğrafı indirdi. Beni bir an için çatık kaşlarının ardından süzdü. Onu okuyamıyordum. Bir testi mi geçmiştim? Yoksa yanlış bir şey mi söylemiştim?

"Bazı telefon görüşmeleri yaptık," dedi en nihayetinde. "Ortakların bize Balevi'ne uğradığınızı söyledi. Haliyle endişelendik ve canlı bıraktığınız kimse var mı diye bakmak için oradaki arkadaşlarımızı aradık. Tıpkı birer beyefendi ve hanımefendi gibi davranmış

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olmanızın yanı sıra, bir süredir müdahale etmeyi düşündüğüm bir işi hallettiğinizi duyunca çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "İş mi?"

"Bölgenin hâkimi kendileriymiş gibi davranan o ahmak yol gerillaları yok mu? Bir süredir Florida'ya gidip onlara hadlerini bildirmek niyetindeydim. Beni zahmetten kurtardınız."

"Şey, sorun değil." Sesimin hâlâ öldürülmeyi bekleyen birininki gibi değil de sakin ve kendine hâkim birininki gibi çıkmasına gayret ediyordum.

Leo kendi kendine kıkırdadı ve mahcup olmuş gibi bakışlarını yere indirdi. "Benim gibi kodaman birinin turistik bir döngüyü neden bu kadar umursadığını merak ediyor olabilirsin. Aslında umurumda bile olmazdı. Tabii kız kardeşim orada yaşıyor olmasaydı."

"Barones mi?"

"Asıl adı Donna'dır. Oranın havasını pek seviyor." Başını iki yana salladı ve kendi kendine, "*Birkaç* opera dersi aldı ve..." diye homurdandı.

"Gitmeme izin mi vereceksin?"

"Normal şartlarda kız kardeşimden duyacağım olumlu bir çift söz ancak ölüm cezanı hafifletmeye yarardı. Fakat ilginç yerlerde dostların var."

"Öyle mi?"

Sürgülü kapağı pat diye kapattı. Kilidin içinde bir anahtar döndü ve kapı açıldı. Artık aramızda hiçbir engel olmadan birbirimizden yalnızca birkaç adım uzakta duruyorduk. Sonra kenara çekildi ve uzun adımlarla koridordan bana doğru yürümekte olan Bayan Peregrine'i gözler önüne serdi.

Bir an için rüya gördüğümü sandım. Ama sonra konuştu.

"Jacob. Hemen çıkın oradan."

Bana kızgındı ama endişenin verdiği ıstırap yüzünde öylesine yer etmiş ve gözleri rahatlamayla öylesine fal taşı misali açılmıştı ki ona doğru koştuğumda kollarını açacağını biliyordum. Ve yaptı da. Ona sıkıca sarıldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bayan Peregrine. Bayan Peregrine. Çok üzgünüm."

Hafifçe sırtıma vurup beni alnımdan öptü.

"Özürlerinizi daha sonraya saklayın, Bay Portman."

Leo'ya döndüm. "Arkadaşlarım ne olacak?"

"Yükleme rampasında sizi bekliyorlar."

"Peki ya Noor?"

Suratındaki ifade aniden hırçınlaştı. "Şansını zorlama, evlat. Ve sakın tekrar buraya geleyim deme. Dokunulmazlık kartını kazanmanı sağlayan şey kız kardeşime yardım etmen oldu. Ama o kartı yalnızca bir kez kazanırsın."

◆ ◆ ◆

Leo'nun adamları koridorlardan, Leo'nun kulübünden ve mutfaktan geçip yükleme rampasına varana dek bize eşlik etti. Şafağın çelimsiz ışığında Emma'yla Bronwyn'in bizi beklemekte olduğunu gördüm. Yanlarında da Millard'a ait olduğunu bildiğim beyaz bir gömlekle gri pantolon duruyordu. Hâlâ tek parça halinde ve sağ salim olduklarını görünce bedenimi öyle bir rahatlama hissi kapladı ki âdeta üşümüş gibi titredim. O âna dek umutlarımın ne denli söndüğünü fark etmemiştim.

"Ah kuşlar aşkına, kuşlara şükürler olsun," diye şakıdı Bronwyn, Bayan Peregrine'le birlikte yaklaştığımızı görünce ellerini çırparak.

"İyi olduğunu söylemiştim," dedi Millard. "Jacob kendi başının çaresine bakabilir."

"*İyi* mi?" dedi Emma. Beni tepeden tırnağa süzmesiyle betinin benzinin atması bir olmuştu. "Sana ne yaptılar böyle?"

Bir süredir ayna karşısına geçmemiştim fakat kanayan burnumu ve diğer yaralarımı düşününce korkunç görünüyor olmalıydım.

Emma bana sarıldı. Bir an için aramızda olanların hiçbir önemi kalmamıştı. Bir kere daha kollarımın arasında olması bana kendimi iyi hissettirdi. Fakat o esnada kollarını iyiden iyiye bana dolamasıyla çatlak kaburgalarım acıyla sızladı. Nefesimi tutup geriye çekildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kafamın patlamaya hazır bir balondan farksız olmasına rağmen onu iyi olduğuma ikna ettim. "Enoch nerede?" diye sordum.

"Arka Bahçe'de," dedi Millard.

"Tanrıya şükürler olsun."

"O korkunç restorandan kaçmış," dedi Emma, "sonra evi arayıp olan biten her şeyi Bayan Peregrine'e anlatmış. Onlar da izimizi buraya dek takip etmişler."

"Ona hayatlarımızı borçluyuz," dedi Millard. "Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Arka Bahçe'ye yapacağınız yolculuk sırasında son gelişmeleri birbirinizle paylaşabilirsiniz," dedi Fransız aksanlı biri ve arkama döndüğümde Bayan Cuckoo'nun başka bir ymbrynele birlikte çıkışın yanında dikildiğini gördüm. Üzerinde gümüş rengi dik yakalı, elektrik mavisi bir elbise vardı ve yüzündeki ifade son derece donuktu. Ne o ne de diğer ymbryne bizi gördüklerine mutlu olduklarını ele verecek bir harekette bulundu.

"Gelin, araba bekliyor."

Leo'nun adamları gözlerini ve silahlarını üzerimizden ayırmadan dışarı çıkmamızı izledi. Bir kez daha Noor'u ve onu burada tutsak bırakıyor olduğumuz gerçeğini düşündüm. Bu konuda kendimi korkunç hissediyordum. Yalnızca görevimizde başarısızlığa uğramakla kalmamış, aynı zamanda onu kendi haline bırakmış olsaydık karşılaşacağından çok daha beter bir kadere mahkûm etmiştik.

Ymbryneler bizi palas pandıras yükleme rampasından indirip büyük bir araca bindirdiler. Araç daha kapıları bile kapanmadan kaldırımdan uzaklaştı.

"Bayan Peregrine?" dedim.

Yüzünü yalnızca profilden görebileceğim şekilde hafifçe döndü. "Hiç konuşmasanız," dedi, "daha iyi olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Manhattan'daki bir döngü girişi aracılığıyla Şeytan'ın Arka Bahçesi'ne döndük. Şayet Panoptidön'e bağlı olan bu döngünün varlığından haberdar olsaydık ne günlerce süren bir yolculuğa katlanmak ne de onlarca sıkıntıya göğüs germek zorunda kalırdık. Yaralı olduğumdan zılgıtı ilk yiyenlerden biri olmadım. Ymbryneler beni bir güzel azarlamak yerine Küçük Bıçaklama Sokağı'ndaki yıkılmaya yüz tutmuş bir binada çalışan, Rafael adındaki bir kırıkçı çıkıkçıya götürdüler. Ben günün ve gecenin geri kalanında ilaç şişeleriyle dolu bir odada yatarken adam yaralarıma yakıcı tozlar ve yara lapaları sürdü. Rafael, Toz Ana'nın yanına bile yaklaşamazdı ama yine de yaralarımın iyileşmeye başladığını hissedebiliyordum.

Yatağa mıhlanmıştım; başarısızlıklarımın, şüphelerimin ve duyduğum suçluluğun musallat olduğu uykusuz saatler geçiriyordum. (Keşke H'nin sözünü dinleseydim. Keşke bana yalvardığında görevi yarıda kesseydim.) Leo'nun büyükbabam hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Bunun nedeni söylediklerinin doğru olduğuna inanmam değildi –hortlakların komplosuna kurban gitmiş olmalıydı zira akla yatkın gelen yegâne açıklama buydu– fakat birinin onun hakkında böyle yalanlar uydurabilmesi beni derinden rahatsız etmişti. Eğer bir daha H'yle konuşma fırsatı bulursam bu yanlışı düzeltmeliydim. Gerçi beni en çok rahatsız eden, Noor'la ilgili duyduğum vicdan azabıydı. Eğer bizimle hiç tanışmamış olsaydı şimdi olduğundan daha güvende olurdu. Yine peşinde birileri olurdu, evet, ama en azından özgür olurdu.

Sabah arkadaşlarım beni görmeye geldi. Emma, Millard, Bronwyn. Ve hatta Enoch. Bize, Frankie'nin garip transından çıktı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğında kendini oyuncak bebek kıyafetleri içinde bulduğunu ve oradan kaçmadan önce ilk yaptığı şeyin o kıyafetlerden kurtulmak olduğunu anlattı.

"Enoch'un, Frankie'yi sıkıca yakaladığımda uyandığını düşünüyoruz," dedi Emma. "O esnada hepimizi serbest bırakmıştı ve Enoch'un dizginlerini koparmasını sağlayan şey de bu olmalı."

"O kız insanları uzaktan o şekilde kontrol edebilecek kadar güçlü," dedi Millard. "Yeni kitabımda, yani *Tuhaf Amerika'da Kim Kimdir*'de ondan da bahsetmem gerekecek."

"Ben de insanları uzaktan kontrol edebiliyorum," dedi Enoch. "Tabii ölü oldukları sürece."

"Ne şanssızlık! Çok sevimli bir çift olurdunuz," dedim.

Enoch yatağıma doğru eğilip kolumdaki çürüklerden birine bir fiske vurunca ciyaklayıverdim.

Bayan Peregrine'in henüz onlarla da konuşmadığını, hatta fırça bile çekmediğini söylediler. Döndüğümüzden beri, Arka Bahçe'den ayrılmamamızı tembihlemek dışında hiçbirimizle tek kelime etmemişti.

"Hâlâ çok kızgın," dedi Emma. "Onu hiç böyle görmemiştim."

"Ben de," dedi Bronwyn. "Hatta erkek kardeşim hepimiz güvertedeyken Cairnholm feribotunu batırdığında bile."

"Ya bizi tuhafların dünyasından aforoz ederlerse?" dedi Emma.

"Tuhafların dünyasından aforoz edilemezsin," dedi Enoch. "Yoksa edilebilir misin?"

"Bu şey en başından beri berbat bir fikirdi," dedi Bronwyn kederle.

"Sen o uyku okuyla ya da artık her neyse onunla vurulana dek gayet iyi idare ediyorduk," dedi Enoch.

"Yani tüm bunlar *benim* hatam mı?"

"Eğer hastane arayışına girmeseydik Frankie'nin döngü tuzağına hiç düşmezdik!"

"Bu kimsenin hatası değil," dedim. "Sadece şansımız yaver gitmedi."

"Bu olmasaydı başımıza başka bir iş gelirdi," dedi Emma. "Cehaletimizin sınır tanımadığı düşünüldüğünde oraya kadar gelmeyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

başarmamız bile beni şaşırtıyor. O kadar az hazırlık ve eğitimle Amerika'da göreve çıkabileceğimizi düşünerek büyük aptallık ettik." Bir an için bana baktı ama sonra bakışlarını kaçırdı. "Bu dünyada yalnızca bir Abe Portman vardı."

Bu ucuz bir numaraydı ama yine de canımı yakmıştı. Acı içinde yatakta doğruldum. "Ortağı hazır olduğumuzu düşünüyordu. Bize görevi o verdi."

"Ben de bunun nedenini öğrenmek istiyordum," diyen bir ses geldi kapı boşluğundan.

O yana döndüğümüzde, yanmayan piposuyla kapının pervazına yaslanmış vaziyette dikilen Bayan Peregrine'i gördük. Kim bilir ne zamandır oradaydı?

Hepimiz gerildik, azarlanmaya hazırdık. Bayan Peregrine içeri girdi, odaya ve odadaki alet edevata şöyle bir göz gezdirdi. "Siz çocukların ne büyük sıkıntılara yol açtığınızı bildiğinizi sanmıyorum." Odanın orta yerinde durdu.

"Çok endişelenmiş olmalısınız," dedi Millard.

Bayan Peregrine sertçe ondan yana dönüp gözlerini kıstı. Konuşmamızın henüz hoş karşılanmadığı aşikârdı. "Endişelendim, evet, ama yalnızca sizin için değil." Mizacına hiç uymayan bir soğuklukla konuşuyordu. "Birkaç aydır, hatta gölge tehdidinin zayıflamasının öncesinden beri Amerika'daki klanlar arasında barışı sağlamak adına müzakerelerde bulunuyorduk. Fakat eylemleriniz kaydettiğimiz ilerlemeyi büyük tehlikeye attı."

"Bilmiyorduk," dedim usulca. "Siz ve Bayan Cuckoo ymbrynelerin yeniden yapılanma çalışmalarıyla meşgul olduğunu söylemiştiniz."

"Bu çok gizli bir ymbryne meselesiydi," dedi. "Kendi vesayetim altındakileri, bilinmeyen ve *ziyadesiyle* güvenilmez bir kaynaktan aldıkları eksik düşünülmüş bir kurtarma görevini yerine getirmek için –izin almadan, hatta bana söylemeye bile lüzum görmeden– tehlikeli ve doğru düzgün haritası bile çıkarılmamış bir bölgeye girmemeleri konusunda uyarmam gerektiği hiç aklıma gelmezdi..." Ses tonu gittikçe ciyak ciyak bağırmaya dönmüştü. Derken duraksadı ve işaret

BELONGS TO KAKTUS TEAM

parmağının eklem yeriyle gözünü ovuşturdu. "Kusuruma bakmayın. Günlerdir uyumadım."

Elbisesinin cebinden bir kibrit çıkardı, ayağını havaya kaldırdı ve kibriti sertçe ayakkabısının tabanına sürterek piposunu yaktı. Piposundan sakinleştirici birkaç nefes çektikten sonra konuşmayı sürdürdü.

"Diğer ymbrynelerle birlikte, Leo Burnham'ın Beş Bölge klanı tarafından salıverilmeniz için zamanla yarıştık. Hak verirsiniz ki barışın sağlanması için aracılık etmesini umduğunuz insanlar ciddi suçlarla itham edildiğinde, mesele içinden çıkılmaz bir hâl alıyor." Bayan Peregrine sözlerini iyice hazmetmemiz için bir an duraksadı. "Amerika fena halde bölünmüş durumda. İşleri nasıl bir çıkmaza soktuğunuzu kavrayabilmeniz için oradaki durumu kısaca özetleyeceğim. Ülkede üç büyük fraksiyon var: Doğu Yakası'nın büyük bölümünü hakimiyeti altında tutan Beş Bölge klanı; daha ziyade Detroit bölgesine yoğunlaşmış olan Görünmez El; ve Batı Yakası'nda, Los Angeles'ı merkez belleyen Californios. Tekas ve Güney Eyaletleri yönetimi tek bir döngüde toplama çalışmalarına direnen otonom, kanunsuz sayılabilecek yerler ki bu talihsiz durum da toplumsal çatlakları onarmayı zorlaştırıyor. Fakat bizi asıl endişelendiren, üç büyük fraksiyon arasındaki gerilim. Aralarında uzun yıllardır süregelen sınır anlaşmazlıkları ve eski düşmanlıklar var fakat yüz yıla yakın bir süre, gölge saldırıları hareket alanlarını ciddi bir biçimde kısıtladı ve yer yer yaşanan çatışmaların kızışarak savaşa dönüşmesini engelledi. Artık gölgeler büyük ölçüde ortadan kalktığından mevzu bahis çatışmalar gittikçe kötüleşiyor."

"Diğer bir deyişle böyle bir acemilik etmek için daha kötü bir zaman seçemezdik," dedi Millard.

Bayan Peregrine, "Evet, seçemezdiniz," diyerek onunla hemfikir olduğunu belirtti. "Özellikle de ymbrynelerin üstlendiği hassas meseleler göz önünde bulundurulduğunda."

Ben bunların bir kısmını daha önce de dinlemiştim ama arkadaşlarım dinlememişlerdi. Haliyle havaları sönmüş ve dehşete kapılmış gibi görünüyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Durumun neden hassas olduğunu anlıyorum," dedim. "Asıl anlamadığım, yardıma ihtiyacı olan bir tuhafa yardım etmeye çalışmanın neden böylesine korkunç bir şey olduğu."

"Eğer Avrupa'da olsaydık sorun olmazdı," dedi Bayan Peregrine. "Fakat yaptığınız şey Amerika'da ciddi bir suç olarak görülüyor."

"Fakat büyükbabam bütün hayatını henüz temas kurulmamış tuhafları bulup onlara yardım etmeye adamıştı."

"Yıllar önce!" dedi Bayan Peregrine, neredeyse bağırarak. "Âdetler değişir, Bay Portman! Kanunlar baştan yazılır! Kaldı ki bana ya da başka bir ymbryneye *sormuş* olsaydınız Amerikalıların bölgelerindeki hâkimiyeti korumaya meyilli olduğunu ve yirmi beş yıl öncesinin kahramanlık gösterilerinin artık idamlık bir suç sayıldığını öğrenirdiniz."

"Ama *neden*?"

"Çünkü tuhafların dünyasındaki en değerli kaynak bizleriz. Yani tuhaflar. İki döngü birbiriyle çatışmaya girecek olursa ikisi de cephede olabildiğince çok tuhafa ihtiyaç duyacaktır – savaşçılara, kırıkçı çıkıkçılara, koşuculara, görünmez casuslara. Bir *orduya*. Fakat biz tuhaflar çok kalabalık sayılmayız. Ve gölgelerin şeytani açlıkları yüzünden çok uzun zamandır yeni tuhafları bulmak zorlaştı. Haliyle kelimenin tam anlamıyla kapış kapış gidiyorlar. Taze kan yoksunluğundan tuhaf kitleleri yaşlandı ve döngülere bağımlı hâle geldiler. Hızla yaşlanma korkusuyla döngüsünden pek uzaklaşamayan bir ordu yeterince etkili olamaz. Haliyle tuhafların dünyasında, daha önce hiç temas kurulmamış tuhaflar kadar değerli başka bir şey yok. Özellikle de güçlü ve becerikli olanlar kadar."

"H neden bize bunları anlatmadı?" diye sordum. "Noor'a yardım etmenin bölgedeki klanları öfkelendireceğini biliyor olmalıydı."

"Ben de ona aynı soruyu sormak isterdim," dedi Bayan Peregrine sinirle. "Ve daha onlarcasını."

"H'nin iyi niyetinden şüphem yok," dedi Millard. "Noor'un peşindekiler gerçekten çok kötü insanlardı."

"Ona yardım etmek iyi niyetli bir davranış olabilir," dedi Bayan Peregrine. "Fakat vesayetim altındakileri bu meseleye karıştırmak hiç de öyle değildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok üzgünüz," dedi Emma. "Umarım buna inanıyorsunuzdur."

Bayan Peregrine ne zaman özür dilemeye teşebbüs etsek yaptığı gibi Emma'yı duymazdan geldi. Pencerenin kenarına gitti ve piposunun dumanını uğultulu sokağa üfledi. "Barış müzakerelerinde ilerleme kaydediyorduk fakat bu olay klanların bize olan güvenini derinden sarstı. Yansız olan tarafın gündeminde barıştan başka bir şey olduğundan şüphe edilmemeli. Bu aksilik hiç hoş olmadı."

"Savaşa gireceklerini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Millard. "Bizim yüzümüzden?"

"Bozulan ilişkilerimizi onarmak için hâlâ bir şansımız olabilir. Fakat klanlar pek çok mühim meselede görüş ayrılığındalar. Öncelikle bölgelerinin hudutları üzerinde anlaşmalı, kendi aralarında bir barış konseyi seçmeliler... bunlar hiç de hafife alınacak mevzular değil ve ağır sonuçlar doğurabilir. Eğer klanlar arasında bir savaş patlak verirse bu yalnızca Amerika'daki tuhaflar için değil, hepimiz için felaket olur. Savaş karantinaya alınması mümkün olmayan bir mikrop gibidir. Bir kere patlak verdikten sonra salgına dönüşeceğine kesin gözüyle bakabilirsiniz."

Çökmüş omuzlarımıza ve yüzlerimizdeki kederli ifadeye bakılırsa hepimiz utançtan yerin dibine girmiş vaziyetteydik. Yaptığım her şeyden pişmanlık duymaya başlıyordum. Hatta daha en başında H'ye ulaştığım için bile.

Hepimize upuzun gelen bir sürenin ardından Bayan Peregrine bize bakmak için döndü. "Daha da kötüsü," dedi iç geçirerek, "klanların güvenini kaybetmekten daha da beteri, artık *size* güvenemeyeceğimi hissediyor olmam."

"Öyle demeyin, hanımefendi, lütfen öyle demeyin," diye dil döktü Bronwyn.

"Sanırım beni en çok hayal kırıklığına uğratan siz oldunuz, Bayan Bruntley. Bayan Bloom'un ya da Bay O'Connor'ın bu tür davranışlar sergilemesi o kadar da şaşırtıcı değil. Ama siz hep sadık ve nazik olmuşsunuzdur."

"Bunu telafi edeceğim," dedi Bronwyn. "Söz veriyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir ay boyunca Arka Bahçe'deki mutfak temizlik ekiplerinde çalışarak işe başlayacaksınız."

"Elbette, elbette, tabii ki," dedi Bronwyn hevesle başını aşağı yukarı sallayarak. Cezalandırıldığı için rahatlamışa benziyordu çünkü bu, günün birinde bağışlanmasının da mümkün olduğu anlamına geliyordu.

"Bayan Bloom, sizi Dumanlı Sokak'taki çöp yakma fırınına veriyorum." Emma'nın irkildiğini gördüm ama tek kelime etmedi. "Bay O'Connor, siz bacaları temizleyeceksiniz. Bay Nullings..."

"Bayan Peregrine?" diyerek araya girdim.

Cümlesinin orta yerinde durdu. Arkadaşlarım yüzlerinde şaşkınlığın birbirinden farklı tonlarıyla bana baktı.

Sormak üzere olduğum şeyin, yoğun bir yaylım ateşiyle karşılanacağını biliyordum. Fakat yine de sormak zorundaydım.

"Noor'a ne oldu?"

"Ne olmuş ona?" dedi Bayan Peregrine. Sabrının tükenmekte olduğunun farkındaydım. Ama ben de bu meselenin peşini bırakacak değildim.

"Onu orada öylece... *bıraktık*," dedim.

"Olanların bilincindeyim," dedi Bayan Peregrine. "Ve eğer onu Arka Bahçe'ye getirmemiz mümkün olsaydı bunu çoktan yapardım. Fakat sizin serbest bırakılmanız için elimdeki tüm kozları kullanmak zorunda kaldım. Onu yanımıza almak konusunda üsteleseydik, en başından beri asıl istediğimizin o olduğunu düşünebilirlerdi. *Aslında* henüz temas kurulmamış tuhafların peşinde olduğumuzu. Bu da barış müzakerelerini raydan çıkarırdı."

Bayan Peregrine'in haklı olduğu yerler vardı ama politikadan bahsediyordu. Bense bir insandan bahsediyordum. Hem savaşı önleyip hem de Noor'u kurtaramaz mıydık? Haliyle direttim.

"Leo tehlikeli biri, hem de delinin teki," dedim. "Bunun kötü görüneceğini biliyorum ama belki de Noor'u *gizlice* oradan çıkarabiliriz. Böylece onu kurtaranın biz olduğumuzu anlamazlar..."

Emma gözleriyle bana bıçaklar fırlatıyordu. *Sus*, dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine zıvanadan çıkmak üzereydi. Bunu görebiliyordum.

"Bay Portman," dedi, "eğer o kız şu anda tehlikedeyse bu sizin hatanız. Size anlattığım onca şeyden sonra kızı o döngüden tahliye etme girişiminde bulunmamız konusunda ısrarcı davrandığınıza inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum."

"Benim hatamdı, bunu kabul ediyorum." Hızlı konuşuyor, Bayan Peregrine'i iyice çileden çıkarmadan taşı gediğine koymak istiyordum. "Fakat peşindeki insanları görmeliydiniz; helikopterleri ve özel operasyon ekipmanları vardı."

"Diğer klanlardan birine mensup olduklarından eminim."

"Ama değillerdi," dedim, sesimi biraz daha yükselterek, "Leo'nun adamları onların *kim* olduğunu bilmiyordu..."

"Bay Portman."

"O kızı özel ya da önemli kılan bir şey var. İçimdeki his..."

"Bay Portman!"

"Jacob, *kes artık*," diye tısladı Millard.

"Eğer Noor o kadar önemli olmasaydı H bizi onun peşinden göndermezdi. O aptal değil."

"Bay Portman, o kız sizi *ilgilendirmez*!" diye bağırdı Bayan Peregrine.

Bayan Peregrine'in daha önce hiç böyle bağırdığını duymamıştım. Odaya derin bir sessizlik çöktü. Öyle ki pencereden süzülen sokak gürültüleri bile kesilmiş gibiydi.

Kadın öfkeden tir tir titriyordu.

"Kimi zaman çoğunluğun iyiliği için bazı nahoş durumlara tolerans gösterilmesi gerekir," dedi ses tonunu kontrol altına almakta zorlanarak. "Bir kişinin güvenliği, binlercesinin güvenliğinden ağır basmamalı."

Ben de öfkeliydim. O yüzden aklıma, "Ne boktan iş," demekten daha belagatli bir şey gelmedi.

Bronwyn nefesini tuttu. Kimse Bayan Peregrine'le bu şekilde konuşamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine öne doğru bir adım attı. Tüm heybetiyle yatağıma doğru eğildi. "Evet, Bay Portman, çok *boktan* bir iş. Fakat lider olmanın *boktan* bir şey olmasının asıl sebebi *boktan* seçenekler arasında seçim yapmak zorunda kalmamızdır. Bu yüzden çocukların yalnızca üst düzey liderler tarafından verilebilecek kararlara burunlarını sokmalarına izin vermeyiz ve asla izin vermeyeceğiz." *Çocuklar* kelimesini öylesine bastıra bastıra söylemişti ki sanki çocuk olduğumuzu yüzümüze vuruyor gibiydi.

Emma'nın kaşlarını çattığını gördüm. "Bayan Peregrine?" dedi.

Bayan Peregrine sanki konuşması için ona meydan okurmuş gibi bir hışımla Emma'ya döndü. "Ne *var*, Bayan Bloom?"

"Biz artık çocuk değiliz."

"Evet," dedi, "öylesiniz. Bunu bugün kanıtladınız." Ardından topuklarının üzerinde dönüp sinirle odayı terk etti.

Bayan Peregrine arkasında buz gibi bir sessizlik bırakmıştı. Ancak evden ayrılan ayak sesleri artık duyulmaz olduğunda arkadaşlarım tekrar seslerine kavuştular.

"Sen götün tekisin, Portman," dedi Enoch. "Onu iyice kızdırdın. O kız hakkında lafı o kadar uzatmak zorunda mıydın?"

"Eğer o döngüdeki sizden biri olsaydı *hepimiz* endişe içinde olurduk," dedim. "Neden onun için endişelenmeyecekmişiz?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye ağzında geveledi Bronwyn. "Tıpkı Bayan P'nin de söylediği gibi."

"Onu *öldürecek* falan değiller," dedi Enoch. "Tepesinde helikopterlerin dolandığı terk edilmiş bir binada saklanacağına Leo'nun yanında daha güvende olur."

"Bunu bilemeyiz!" dedim. "Görevimiz onu rasgele bir yerde bırakmak değil, güvenli bir döngüye götürmekti..."

"Unut şu mendebur *görevi*!" diye patladı Emma. "Artık görev diye bir şey yok! Görev bitti! Zaten o göreve çıkmamız en başından beri aptallığın daniskasıydı!"

"Katılıyorum, katılıyorum, katılıyorum," dedi Bronwyn. "Her şeyi unutup ymbrynelerin bizi bağışlamalarını ummalıyız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu biraz da onların hatasıydı!" dedim. "Eğer orada neler döndüğünü bize anlatmış olsalardı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Barışı sağlamaya çalıştıklarını nereden bilebilirdik ki..."

"Sakın suçu ymbrynelerin üzerine atmaya kalkışma," dedi Bronwyn.

"Bize aptalmışız gibi davranıyorlar!" dedim. "Bunu siz de kendi ağzınızla söylediniz!"

"Sizi bilmem ama," dedi Bronwyn, "Amerikalıların nasıl yaşadığını gördükten sonra ymbrynelerimiz olduğu için *memnunum* ve bir daha asla onlardan şikâyetçi olmayacağım. Şu anda yapmakta olduğunuz şey buysa lütfen beni işin içine katmayın."

"Benim şikâyet ettiğim filan yok. Tek söylemeye çalıştığım..."

"Biz onların dengi değiliz, Jacob. Sen de değilsin. Ruhlar Kütüphanesi'nde herkes için harika şeyler yaptın ama ünlü bir kahraman oldun diye, sırf insanlar imzanı istiyor diye ymbryneler kadar önemli sayılmazsın."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Ama öyle davranıyorsun. Haliyle eğer Bayan Peregrine senden bir sır saklamak istiyorsa eminim iyi bir nedeni vardır. Bu konuşma da burada bitmiştir."

Bronwyn döndü ve arkasında başka türlü bir sessizlik bırakarak odayı terk etti.

"Peki ya geri kalanınız?" diye sordum.

"Geri kalanımıza *ne olacakmış*?" dedi Emma yüzünü ekşiterek.

"Hani bağımsız olacaktınız? Hani kendi kararlarınızı kendiniz verecektiniz? Sırf Bayan P bize kızdı diye hayallerinizin hepsini pencereden dışarı mı atacaksınız?"

"Bilerek kalın kafalı gibi davranıyorsun," dedi Enoch. "Bir *savaş* başlatabilirdik."

"Bayan Peregrine bize öfkelenmekte yerden göğe kadar haklı," dedi Emma.

"Çoğu zaman bize çocukmuşuz gibi davrandıklarına katılıyorum," dedi Millard. "Fakat bağımsızlığımızı ilan etmek için yanlış bir zaman seçtik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu bilemezdik ki," dedim. "Üstelik tek bir hata yapmış olmamız her şeyden vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmez."

"Hayır, gelir," dedi Enoch. "Hal böyleyken tam olarak o anlama gelir. Ben başımı önüme eğip birkaç baca temizleyecek ve işlerin kısa sürede normale dönmesini dileyeceğim."

"Ne kahramanca bir hareket," dedim.

Enoch güldü ama canını yaktığımı görebiliyordum. Yatağımın kenarına geldi ve cebinden çıkardığı birkaç solmuş papatyayı battaniyemin üzerine bıraktı. "Sen de kahraman değilsin," dedi. "Abe Portman değilsin ve asla onun gibi olamayacaksın. O halde neden denemeyi kesmiyorsun?" Ardından odadan çıkıp gitti.

Öylece donakaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ben de gitsem iyi olur," diye mırıldandı Millard. "Müdirenin bir şeyler karıştırdığımızı düşünmesini..."

Söylediğinin geri kalanını duyamadım.

"Ne? Gizli bir ittifak kurduğumuzu düşünmesinden mi korkuyorsun?"

"Öyle de denebilir," dedi.

"Ya diğerleri? Beni görmeye gelecekler mi?" Göreve çıkmak üzere evden ayrıldığımızdan beri Horace'ı, Hugh'u, Olive'i ve Claire'i görmemiştim. Sanki onları son görüşümün üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

"Sanmıyorum," dedi Millard. "Sonra görüşürüz, Jacob."

Böyle bitmesinden hoşlanmıyordum. Sanki bir çizgi çizilmişti ve o çizginin bir yanında ben, diğer yanında onlar vardı.

Ceketi ve pantolonu havada süzülerek kapıdan çıktığından Millard'ın gittiğini anladım. Şimdi Emma'yla yalnız kalmıştık ve o da kapıya doğru hareketlenmişti.

"Gitme," dedim, aniden benliğimi istila eden mahcubiyetle karışık çaresizlikle.

"Gerçekten gitmeliyim. Üzgünüm, Jacob."

"Bitmek zorunda değil. Bu yalnızca bir aksilikti."

"Sus. Lütfen." Gözleri yaşlarla ıslanmıştı. O anda benimkilerin de aynı durumda olduklarını fark ettim. "Bitmek zorunda. Artık bitmeli."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"H'ye ulaşmanın bir yolunu buluruz, ona son gelişmeleri anlatırız, sonraki adımımızın ne olacağına..."

"Dinle, Jacob. Lütfen dinle." Avuçlarını birbirine bastırıp dua edercesine, yalvarırcasına parmaklarının uçlarıyla dudaklarına dokundu. "Sen Abe değilsin," dedi. "Sen Abe değilsin ve onun gibi olmaya çalışmaya devam edersen korkarım canından olacaksın." Kapının pervazı onu çerçevelerken yavaşça arkasını döndü ve odayı terk etti.

◆ ◆ ◆

Sokaktan gelen seslerin eşliğinde kâh düşünerek, kâh hayaller kurarak, kâh üzerime tuhaf tozlar serpiştirmek için arada bir uğrayan Rafael'le konuşarak yatağımda öylece uzandım. Huzursuz bir uykuya dalıyor, sonra hemen uyanıyordum. Duygularım öfkeyle pişmanlık arasında gidip geliyordu. Evet, arkadaşlarım tarafından terk edildiğimi hissediyordum –onlara hâlâ böyle hitap edebilir miydim?– fakat bir yanım, neden benim tarafımı tutmayı reddettiklerini anlıyordu. Benim için pek çok şeylerini riske atmışlardı ve az kalsın hepsini kaybedeceklerdi. Tuhafların dünyasından aforoz edilip edilmeyeceğimi bilmiyordum ama hepimizin aforoz edilmenin sınırına geldiğini tahmin etmek hiç zor değildi.

Yaptıkları için, söyledikleri için, çekip gittiği için Emma'ya da kızgındım. Fakat aynı zamanda, ilişkimizin sona ermesinin benim hatam olup olmadığını da merak ediyordum. Yıllardır bilerek ve isteyerek ötelediği eski duygularına doğru mu itmiştim onu? Abe'in sığınağına girmeseydim, H'yi aramasaydım, Emma'yı tüm bunlara hiç bulaştırmamış olsaydım acaba hâlâ birlikte olur muyduk?

Ve Bayan Peregrine. Bayan P baskıcı, sinir bozucu ve küçümseyici olabilirdi ama bana kızmakta haklıydı. Arkadaşlarım da öyle. Bu görevi üstlenmemin ardındaki asıl motivasyon, ymbryneler yüzünden kapıldığım hüsran ve aileme karşı duyduğum öfkeydi. Asıl sorun hazırlıklı olmadığım bir dünyaya yön vermeye çalışmamdı. Tuhafla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rın evreni fena halde karmaşıktı; uzun hayatları boyunca aldıkları eğitime rağmen arkadaşlarımın bile kavramakta zorlandığı kurallar, gelenekler, türler ve tarihi olaylar vardı. Yeni gelenler uzaya çıkmaya hazırlanan astronotlarınki kadar sıkı bir eğitimden geçmek zorundaydı. Fakat Bayan Peregrine'in döngüsü çöktüğünde o dünyaya balıklama dalmak zorunda kalmıştım ve canımı kurtarmak uğruna varımı yoğumu ortaya koymaktan başka seçeneğim yoktu. Biraz acemi şansı, biraz tuhaf yeteneği ve biraz da arkadaşlarımın kahramanlığı sayesinde mucize eseri hayatta kalmış, hatta zafer bile kazanmıştım.

Fakat şans bel bağlayabileceğiniz bir şey değildi ve benim hatam da yine balıklama dalarsam bir şekilde her şeyin istediğim gibi gideceğine inanmaktı. Bir hoşnutsuzluk anında, tamamen kendi rızamla o karanlık sulara dalmış, üstelik arkadaşlarımdan pek çoğunu beraberimde sürüklemiştim. Bu yalnızca cehalet değil, aynı zamanda düşüncesizlikti. Ve ölmekten kıl payıyla kurtulmuştum.

Kendimden fazlaca emin ve hazırlıksızdım. Bunun için Bayan Peregrine'i suçlayamazdım. Haliyle ona ya da arkadaşlarıma kızmaya da hakkım yoktu. Bunlara kafa patlattıkça öfkem başka birine yöneldi. Yanımızda bile olmayan birine. Hayatta bile olmayan birine: Büyükbabama. Doğduğumdan beri kim olduğumu biliyordu. Bir tuhaf olarak günün birinde nelerle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordu. Fakat beni bunların hiçbirine hazırlamamıştı.

Neden? Dördüncü sınıftayken ona kabalık ettim diye mi? Duygularını incittim diye mi? O kadar kırılgan olduğuna inanmak güçtü. Yoksa bir keresinde Bayan Peregrine'in de ima ettiği gibi beni ıstıraptan korumaya mı çalışıyordu? Sıradan olduğumu düşünerek mi büyümemi istemişti?

Bu, yüzeysel bakıldığında tatlı bir fikirdi. Fakat biraz sorgulamaya başladığımda işler değişiyordu. Çünkü büyükbabam *biliyordu.* Burada, tuhafların çetrefilli, kana susamış ve bölünmüş Amerika'sında yaşamıştı. Eğer gerçeği saklamasının asıl nedeni beni ıstıraptan kurtarmaksa esas yaptığının hayatımı tehlikeye atmak olduğunu biliyor olmalıydı. Gölgeler izimi bulamamış olsa da Amerika'daki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tuhaf çetelerinden biri en nihayetinde kokumu alırdı. Tuhaf olduğumu o şekilde, yani kalpsiz bir haydudun vahşisi olarak öğrenmiş olsaydım yaşayacağım şaşkınlığı hayal etmeyi şöyle bir denesenize.

Abe bana bir harita, bir anahtar, bir ipucu bırakmadan çekip gitmişti. Bu garip ve yeni gerçekliğin içinde yolumu nasıl bulacağıma dair en ufak bir imada bile bulunmamıştı. Benimle konuşmak onun göreviydi ama o konuşmamayı yeğlemişti.

Nasıl böylesine düşüncesiz olabilmişti?

Çünkü umursamıyordu.

Kafamın içindeki o nahoş, o tiz ses geri dönmüştü.

Umursamadığına inanamıyordum. Başka bir yanıt daha olmalıydı.

Derken hâlâ hayatta olan birinin sorumun yanıtını bilebileceğini fark ettim.

"Rafael?"

Kırıkçı çıkıkçı irkildi. Sabahın erken saatlerine özgü mavi ışığın aydınlattığı pencerenin kenarındaki sandalyede uyuyordu.

"Evet, Efendi Portman?"

"Bu yataktan çıkmam gerek."

◆ ◆ ◆

Üç saat sonra ayaklanmış ve yola koyulmuştum. Gözlerimden birinin altında koca bir morluk vardı ve kaburgalarım hâlâ ağrıyordu fakat bunlar dışında Rafael'in mucizeler yarattığı söylenebilirdi. Kendimi epey iyi hissediyordum. Kimseye görünmeden Bentham'ın Panoptidön'üne doğru yürümeye çalışıyordum ama her yer insan kaynıyordu –sabah trafiğinin en civcivli zamanıydı– imza almak isteyenler tarafından birkaç kez durduruldum. (Birileri beni her tanıdığında şaşırmadan edemiyordum. Hayatımın öyle büyük bir kısmını kimsenin farkına bile varmadığı silik biri olarak geçirmiştim ki insanlar bana yaklaştığında ilk aklıma gelen, beni başka biriyle karıştırıyor olduklarıydı.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arka Bahçe'den ayrılmamam gerektiğini biliyordum. Beni gördüğünü Bayan Peregrine'e yetiştirebilecek biri tarafından fark edilebilirdim. Fakat bu beni endişelendiren konuların başında gelmiyordu. Bir şekilde ön kapıya ulaşmayı başardım, ana koridordan geçtim ve kimseye fark ettirmeden üst kata çıkıp Panoptidön'ün koridorlarına girmeyi başardım. Panoptidön'ün girişindeki memur beni fark ettiğinde ona eve gideceğimi söyledim, o da elini sallayarak geçmeme izin verdi. Koridor boyunca koşturup yolcu kalabalığını, kontrol noktalarındaki görevlileri ve Sharon'un açık bir kapıdan gelen gümbür gümbür sesini arkamda bıraktım. Bir köşeyi dönüp arka bahçeme açılan kapının olduğu daha kısa bir koridora girdim, süpürge dolabının üzerinde YALNIZCA A. PEREGRINE VE VESAYETİNDEKİLER İÇİNDİR yazan kapısını buldum ve içeri daldım.

Bahçe kulübesinden çıkarak güneşin incecik bir çizgi halinde göründüğü, Florida öğleden sonralarına özgü boğucu sıcağa adımımı attım.

Arkadaşlarım, Şeytan'ın Arka Bahçesi'ndeydi. Annem ve babam Asya'da seyahatteydi.

Ev boştu.

İçeri girdim, oturma odasındaki kanepelerden birine yerleştim ve telefonumu cebimden çıkardım. Hâlâ biraz şarjı vardı. H'nin numarasını çevirdim. Üç defa çaldıktan sonra bir adam telefona cevap verdi.

"Hong'un Yeri."

"H'yi aramıştım," dedim.

"Bir saniye."

Arkadan gelen konuşma seslerini, birbirine çarpan tabakların sesini duyabiliyordum. Derken H telefona geldi.

"Alo?" dedi bitkin bir sesle.

"Ben Jacob."

"Ymbrynelerin çoktan seni bir yere kapattığını düşünmüştüm."

"Pek sayılmaz," dedim, "ama bir hayli öfkeliler. Seni aradığımı öğrenirlerse pek mutlu olmayacaklarından da eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kıkırdadı. "Memnun olmayacaklarına eminim." Onun da bana kızgın olduğunu biliyordum. Bunu sesinden anlayabiliyordum. Ama çoktan, hatta daha biz konuşmadan beni affetmişe benziyordu. "Hey, iyi olduğuna sevindim. Beni endişelendirdin."

"Evet. Kendimi de endişelendirdim."

"Ne halt etmeye beni dinlemedin? Şimdi her şey berbat oldu."

"Biliyorum. Özür dilerim. İşleri düzeltmek için yardım etmeme izin ver."

"Hayır, teşekkürler. Sen yapabileceğini yaptın."

"Bana söylediğinde görevi iptal etmeliydim," dedim. "Ama..." Tereddüt ettim çünkü söyleyeceğim kulağa suçlama gibi gelebilirdi. "Neden bana yasadışı bir iş yaptığımızı söylemedin?"

"*Yasadışı mı*? Bunu da nereden çıkardın?"

"Klanların kanunu böyle. Henüz temas kurulmamış bir tuhafı alıp..."

"Hepimiz gideceğimiz yer konusunda özgür olmalıyız," diyerek araya girdi. "Hiçbir kanun insanın özgürlüğünü elinden alamaz."

"Ben sana katılıyorum. Fakat ymbryneler klanlar arasında barış müzakereleri yapıyorlar ve..."

"Sence bunu bilmiyor muyum?" dedi sinirlenerek. "Eğer klanların istediği savaşa girmekse savaşa girerler. Tüm bunların seninle ya da benimle ilgili olduğunu söyleyerek seni kandırmaya çalışan kimseyi dinleme. Neyse, lanet olası klanların birbirleriyle savaşa girmeyi istemesinden çok daha önemli meseleler var."

"Gerçekten mi? Ne gibi?"

"Kız gibi."

"Noor'u kastediyorsun."

"Elbette onu kastediyorum. Sakın bir daha adını yüksek sesle telaffuz etme."

"Neden kız o kadar önemli?"

"Bunu sana güvenli olmayan bir telefon hattında anlatacak değilim. Neyse. Zaten bilmene de gerek yok. Doğrusunu söylemek gerekirse daha en başından seni bu işe karıştırmamalıydım. İçgüdülerime

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kulak vermedim. Üstelik verdiğim bir sözü bozdum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Bu yüzden az kalsın canından olacaktın."

"Ne sözü? Kime verdiğin bir söz?"

Bir duraksama oldu. Hattın kesildiğini düşünmeye başlamak üzereydim ki arkadan gelen tabak çanak seslerini duydum. En nihayetinde H, "Büyükbabana," dedi.

Bu da bana H'yi aslında ne için aradığımı anımsattı.

"Neden?" diye sordum. "Neden bana hiçbir şey anlatmadı? Neden sırlarını benden saklamanı istedi?"

"Çünkü seni korumak istiyordu, evlat."

"Bu hiçbir zaman mümkün olmazdı ki. Tek yaptığı beni tamamen hazırlıksız bırakmaktı."

"Kim olduğunu sana söylemeyi hep istemişti. Ama bunu bizzat yapamayacak kadar erken öldü."

"Peki o zaman beni neyden koruyordu?"

"İşimizden. Bunun bir parçası olmanı istemiyordu."

"O halde neden çıktığınız görevlerden bana kartpostallar gönderdi? Neden benim için haritalar çizdi? Neden evinin altındaki sığınağın şifresi bana taktığı lakaptı?"

H'nin derin bir nefes aldığını ve ardından ciğerlerindeki havayı yavaşça boşalttığını duydum. "Acil durumlar için sana bazı şeyler bırakıyordu. O kadar. Neyse. Ben de tam dışarı çıkıyordum."

"Ne yapmak için?"

"Son bir iş," diye yanıtladı. "Sonra geri dönmemek üzere emekli olacağım."

"Onu oradan kurtaracaksın, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Beni bekle. Sana geleceğim. Yardım etmek istiyorum. *Lütfen.*"

"Hayır, teşekkürler. Dediğim gibi, sen yapacağını yaptın ve... emirlere uymuyorsun."

"Uyacağım. Söz veriyorum."

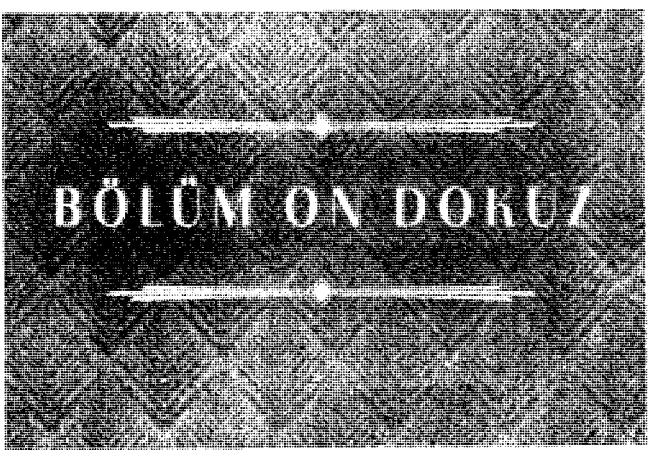
"Tamam, o halde şu emrime kulak ver. Hayatına geri dön. Ymbrynelerine ve o küçük güvenli dünyana geri dön çünkü henüz burada-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kine hazır değilsin. Belki günün birinde yollarımız tekrar kesişir. Sen hazır olduğunda."

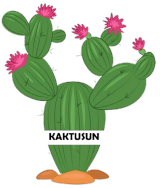
Sonra telefonu kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Elimde telefonla oturma odamda öylece oturup hattın diğer ucundaki sessizliği dinledim. Kafamın içindeki çarklar tıkır tıkır işliyordu. H'ye ulaşmalıydım ve çabuk olmalıydım. Ona yardım etmek zorundaydım. Evet, toy ve deneyimsizdim ama o da yaşlı ve paslanmıştı. Bunu itiraf etmese de bana ihtiyacı vardı. Fakat bir konuda haklıydı. Emirlere uymakta çok kötüydüm. Neyse. Artık Noor'a yardım etmek için ikinci bir şansım vardı. Belki küçücük bir şanstı ama şu anda elime geçirebileceğim fırsatların en iyisiydi.

İlk önce H'yi bulmam gerekiyordu. Neyse ki onu aramaya nereden başlayacağımı biliyordum: Telefon numarasının yazılı olduğu kibrit kutusundan. Bu kibrit kutusu Manhattan'daki bir Çin restoranına aitti. Bu kez onu aradığımda arkadan gelen ve hareketli bir mutfağa ya da tabak çanak hazırlama alanına ait olabilecek sesler duymuştum. Üstelik telefona cevap verenin restoranın çalışanlarından biri olduğundan da adım gibi emindim. H'nin restoranın arka tarafında ya da üst katında yaşadığına kanaat getirdim. Mekânın adı ve adresi kibrit kutusunun üzerinde yazılıydı, yani onu bulmak o kadar da zor olmayacaktı. Tek yapmam gereken New York'a gitmekti.

Bu defa ne bir çanta hazırladım ne de yanıma özel bir şey aldım. Günlerdir üzerimden çıkarmadığım kan lekeli, ekşi ekşi kokmaya başlayan kıyafetleri değiştirdim. Bunun ardından arka kapıdan çıkarak bahçe kulübesine girdim. Diğer taraftan çıkıp da kendimi Panoptidön'ün koridorunda bulduğumda nereye gideceğimi biliyordum. Bayan Peregrine'in bizi New York'tan getirirken kullandığı kapı, Panoptidön'ün üst katında, koridorun biraz daha aşağısındaydı. Tek yapmam gereken önceki günkü ayak izlerimizi gerisingeri takip etmekti. Koşmak çok fazla dikkat çekeceğinden yolcuların, seyahat

BELONGS TO KAKTUS TEAM

acentelerinin ya da masa başı görevlilerinin beni fark etmemesini umarak başımı önüme eğip hızlı adımlarla yürümeye koyuldum. Hiç durdurulmadan merdivene ulaşmayı ve oradan da üst kata çıkmayı başarmıştım ki siyah renkli, devasa bir duvara güm diye giriverdim.

Derken duvar konuştu. Duvardan gelen gümbür gümbür bas ses şüphe götürmez bir şekilde Sharon'a aitti. "Portman! Senin Bayan Wren'in yeni hayvan meskeni döngüsünde ayı kafeslerini temizliyor olman gerekmiyor muydu?"

Bayan Peregrine cezamın ne olduğunu söylemeden fırtına misali odadan çıkıp gitmişti ama her nasılsa Sharon her şeyden haberdardı. Utanç verici haberler tez duyuluyordu.

"Sen bunu nereden duydun?" diye sordum.

"Duvarların kulağı vardır, dostum. Bir ara sana göstereyim; sık sık içlerindeki pisliğin temizlenmesi gerekir."

Tüylerim ürperdi ve o görüntüyü gözümün önünden kovalamayı denedim. "Şimdi ben de oraya gidiyordum."

"Ne garip. O döngü alt kattadır." Kollarını kavuşturup bana doğru eğildi. "Buraların epey karışmasına neden oldun, biliyorsun değil mi? Senin yüzünden bazılarının tüyleri kabardı."

"Arkadaşlarım da ben de kimseyi sinirlendirmek istememiştik. Gerçekten."

"Yaptığınızın kötü bir şey olduğunu söylemiyorum." Sesini alçalttı. "Kimi zaman tüylerin biraz kabarması *gerekir*. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Hı-hı," dedim huzursuzca kıpırdanarak. Her an yanımızdan bir ymbryne geçebilir ve beni görebilirdi.

"Ymbrynelerin işleri yürütme şeklinden hoşlanmayanlar var. Bütün kararları kendi başlarına vermeye çok alışmışlar. Kimseye danışmıyorlar. Kimsenin fikrini sormuyorlar."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim.

"Öyle mi?"

Anlıyordum. Fakat o anda bunları konuşmayı istediğim söylenemezdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sharon üzerime doğru biraz daha eğilip kulağıma fısıldadı. Nefesi soğuktu ve toprak gibi kokuyordu. "*Önümüzdeki cumartesi eski mezbahada bir toplantı var. Seni de orada görmek isterim.*"

"Ne tür bir toplantı?" diye sordum.

"Benzer düşüncelere sahip insanlarla bir araya gelip fikir alışverişinde bulunuyoruz. Varlığın herkesi memnun edecektir."

Gözlerimi kısıp kukuletasının içine baktım. Fakat tek görebildiğim, karanlık tarafından kuşatılmış bembeyaz dişlerinin belli belirtisiz parıltısıydı.

"Geleceğim," dedim. "Ama ymbrynelere karşı gelmemi bekleme."

Kukuletasının içindeki parıltı genişleyerek gülümsemeye dönüştü. "Şu anda yapmak üzere olduğun şey de bu değil mi?"

"Bundan çok daha karmaşık."

"Öyle olduğuna eminim." Sharon tüm heybetiyle olduğu yerde doğruldu, sonra yolumdan çekildi. "Sırrın bende güvende."

Elini uzattı. "Buna ihtiyacın olacak." Bu bir biletti. Bir tarafında ZAMAN İŞLERİ BAKANLIĞI yazıyordu. Diğer tarafındaysa HER YER ibaresi vardı. "Amerikan döngülerini çok sıkı koruyorlar. Oradaki durum bir hayli gergin. Önüne gelenin oraya girmesine izin verilmiyor."

Bileti ondan almaya çalıştım ama hemen bırakmadı.

"Cumartesi," dedi ve elini ancak ondan sonra açtı.

◆ ◆ ◆

Yalnız seyahat etmekte olduğum için bir yerden bir yere gitmek artık çok daha kolaydı. Geçtiğimiz haftanın büyük bölümünü dört ya da beş farklı kişinin nerede olduğundan endişelenerek geçirdiğimden kalabalık bir koridoru arkamı kolaçan etmeme gerek kalmadan hızlı adımlarla arşınlayabilmek, hiç çaba sarf etmeden kalabalığa karışabilmek ve görevliye biletimi uzatabilmek kendimi özgür hissetmemi sağladı. Bir masanın ardındaki küçücük bir tabureye tünemiş vaziyetteki iri yarı görevli HER YER biletime sanki onlardan birini daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzerinizde modern giysiler var," dedi beni tepeden tırnağa süzerek. "Kostümcüler giysilerinizin çağa uygunluğunu onayladı mı?"

"Evet," dedim. "İyi olduğumu söylediler."

"Size bir izin kâğıdı verdiler mi?"

"Şey, evet," dedim, ceplerimi dışarıdan yoklayarak, "nereye koymuştum bir bakayım..."

Arkamda bir sıra oluşuyordu. Masa başı görevlisi aynı anda beş kapıyı kontrol ediyordu ve sabrı tükenmek üzereydi. "Kapının ardındaki pardösülerden birini üzerinize geçirin," dedi ve eliyle geçmemi işaret etti. "Eğer ihtiyacınız olursa pardösünün cebinde bir harita olacak."

Ona teşekkür edip kapıya doğru hareketlendim. Kapının üzerindeki altın renkli küçük levhada BULLOCK BONMARŞE, NEW YORK, 8 ŞUBAT 1937 yazıyordu.

Kapıdan geçtim, acil durum gardırobu olduğunu düşündüğüm kapının arkasındaki askıdan eski görünümlü, siyah bir pardösü aldım ve kıyafetlerimin üzerine geçirdim. Hiçbir özelliği olmayan küçük odanın arka tarafına doğru yürüdüm. Kısa bir kararmanın ve artık alıştığım zamansal ivmenin ardından kapının ötesinden gelen sesler değişti. Bonmarşeye adımımı attım. Kısa süre önce kapanmış gibi görünüyordu: Yerler boş raflarla ve tozlanmış çıplak mankenlerle doluydu. Gazete kâğıdıyla kaplanmış pencerelerden süzülen loş ışık her şeyin üzerine gölgeler düşürüyordu. Ön girişin yanında uykulu bir nöbetçi bekliyordu ve masa başı görevlilerimizinkine benzeyen üniformasına bakılırsa adam bizimkilerden biriydi. Görevi Şeytan'ın Arka Bahçesi'nden gelen insanlarla uğraşmak değil, oraya girmeye çalışan insanları denetlemekti. Haliyle bagajsız ve tek başına seyahat eden biri olduğumdan nöbetçiyi geçmek için onu kendimden emin bir şekilde başımı bir kez sallayarak selamlamam yetti.

En nihayetinde dışarıdaydım. Loş bir kış gününde hızlı adımlarla Altıncı Cadde'nin aşağısına doğru yürüdüm, kara kar yığınlarını aştım, yırtık pırtık pardösülerin içinde tir tir titreyen adamların oluşturduğu kuyruğu ve SICAK YEMEK BİR SENT yazılı tabelayı arkam-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da bıraktım. Elimi pardösümün cebine attığımda orada iptidai bir harita buldum. Döngünün bonmarşeye açılan girişini gösteriyordu. Sekiz yüz metre kadar ötemde döngünün dış çeperi olmalıydı, o çeperin ardında da günümüz uzanıyordu. Haritanın üzerinde, okunduktan sonra yakılmasının gerektiğine dair bir talimat yazılıydı. Hal böyle olunca haritayı, pejmürde kılıklı bir grup adamın etrafına toplandığı, alev alev yanan bir varilin içine atıverdim. Artık soğuktan iyice ürperdiğimden koşmaya başladım.

Birkaç blok sonra havanın incelip etrafımda titreştiğini hissettim. Kısa bir mesafe sonra döngünün çeperinden, yani 1937 yılından çıkıp günümüze adım attım. Hava aniden ısınıp berraklaşırken boy atan binalar heybetli yüksekliklere kavuştular.

Bir taksi durdurdum, sürücüye kibrit kutusunun üstündeki adresi verdim ve on dakika sonra etrafı yangın çıkışlarıyla kuşatılmış tuğla bir binanın önünde durduk. Binanın zemin katında küçük bir Çin restoranı vardı. Hong'un Yeri. Pencerelerde ördekler, kapının üzerindeyse püsküllü, kırmızı bir fener asılıydı. Taksinin ücretini ödedim, içeri girdim ve garsona H'yi sordum. Kafası karışmış gibi görününce ona kibrit kutusunu gösterdim. Bunun ardından başını aşağı yukarı sallayıp beni dışarı çıkardı.

"Dört numara, arka tarafta," dedi ara sokağa işaret ederek. "Çarşamba gününün kira günü olduğunu ona hatırlat."

Ara sokakta, kapısı katlanarak açılan bir kulübenin içinde ankesörlü bir telefon vardı. Bu günümüz New York'u için son derece modası geçmiş bir şeydi. Telefon kulübesi, kızartma ve tabak çanak seslerinin geldiği Honk'un arka kapısıyla köhne bir apartmanın giriş kapısının arasında kalıyordu. Kapıyı iterek açtım ve bir koridora girdim. Koridorun bir duvarında birbiri ardına sıralanmış posta kutuları, diğerinde ise birinin üzerinde BOZUK yazan iki asansör vardı.

Hangi kata çıkacaktım? Asansörün düğmesine bastım ve bir çın sesi eşliğinde kapının açılmasıyla midemde bir sızı hissettim. Bu civarda bir gölge olduğunda hissettiğim sızının aynısıydı. Bu his o anda binada bir gölge olduğu anlamına da geliyor olabilirdi, arkasında bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çırpıda silinmeyecek türden güçlü bir iz bırakmasına yetecek kadar buraya gelip gittiği anlamına da. Haliyle bu gölge H'ninkinden başkası olamazdı.

Asansöre bindim ve en üst katın düğmesine bastım. Kapı gıcırdayarak kapandı ve asansör yükselmeye başladı.

Asansör yukarı çıkarken karnımın içindeki, pusula iğnesinden farksız sızının yön değiştirdiğini hissettim. Önce 180 dereceyi gösteriyordu ama ben yukarıda çıktıkça o da alçalmaya başladı. On dördüncü katın hizasında neredeyse doksan derece olmuştu. Ben de 15'inci katın düğmesine basıverdim.

Asansör durdu. Kapı açıldı. Tam o anda gözüme son derece yanlış iki şey çarptı. Bunlardan ilki koridorun ortasına dek uzanan kan izleriydi. Kanı gördüğümde ayaklarıma baktım; kan izleri asansörün arka köşesine ve oradaki hızla pıhtılaşan kan birikintisine dek uzanıyordu.

Kalbim güm güm atmaya başladı. Biri ciddi bir yara almıştı.

Uzun koridorun ortasındaki diğer yanlış şey ise hiç ışık olmamasıydı. Hem de hiç. Alacakaranlık filan değildi. Ne duvarları, ne döşemeleri ne de tavanı görebiliyordum. Ve pusulam doğrudan karanlığa işaret ediyordu.

Demek ki Noor buradaydı. Noor buradaydı ve korkunç bir şey olmuştu. Geç kalmıştım.

Kan izlerinin peşinden koşarak karanlığa daldım. Yeri döven ayaklarımı göremez olunca biraz yavaşladım, kollarımı öne uzattım ve midemdeki sızının bana rehberlik etmesine izin verdim. Bir köşeyi dönüp birilerinin koridorda bıraktığı bir kutuya takıldım. Karanlığın derinliklerine doğru birkaç adım daha attıktan sonra pusula iğnem sertçe sola, dairelerden birinin kapısına doğru döndü.

Kapı aralık bırakılmıştı ve o aralıktan incecik bir ışık huzmesinin süzüldüğünü görebiliyordum. Kapıyı omzumla iterek açtım. Beklenmedik bir şekilde ağırdı. Sanki güçlendirilmiş çelikten yapılma gibiydi. Işığı takip ederek kısa bir koridoru arşınladım, kirli kâselerin üst üste dizildiği daracık bir mutfaktan geçtim ve kendimi ine benzer bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerde buldum. Burası saksı bitkileriyle süslenmiş ve mide bulandırıcı tatlı bir kokunun hâkim olduğu keşmekeş içindeki izbe bir odaydı.

Noor dertop olmuş vaziyette köşedeki kanepede yatıyordu. Vücudu odayı turuncu renkli hafif bir parıltıyla aydınlatıyordu. Fakat Noor kıpırdamıyordu.

Onun yanına koştum. Saçları yüzünü örtüyordu. Teninin altından yayılan ışık yüzünden gözlerimi kısarak onu nazikçe sırtüstü çevirdim. İki parmağımı boynuna bastırdım. Cildi sıcaktı. Bir an sonra atardamarını –ve nabzını– buldum ve rahatlayarak derin bir oh çektim.

Odanın diğer tarafından ağıtları andıran garip bir inilti yükseldi. Çabucak arkama döndüm. H eski bir İran halısının üzerinde sırtüstü yatıyordu. Gölgesi yanı başındaydı. Kaslı dillerinden birini H'nin beline, diğer ikisini ise bileklerine dolamıştı. O şey az sonra H'nin kafatasını kırıp beynini yiyecek gibi görünüyordu.

"Uzak dur!" diye bağırdım ve gölge bana tıslarken inilti kesildi.

O anda, H'yi öldürmek üzere olmadığını anladım. Arkadaşı ölüyordu.

Gölge *ağlıyordu*.

Yaratığı uzaklaştırmak için gölge dilinde birkaç kelime mırıldandım. Bir kez daha bana tısladıktan sonra istemeye istemeye de olsa dillerini H'nin bileklerinden çözdü ve mutfağa doğru seğirtti.

Yaşlı adamın yanına diz çöktüm. Gömleği, pantolonu ve altındaki halı kanla sırılsıklam olmuştu.

"H. Ben Jacob Portman. Beni duyabiliyor musun?"

Kendine gelir gibi oldu. Gözlerini bana dikti.

"Lanet olsun, evlat," dedi kaşlarını çatarak, "hakikaten emirlere uymuyorsun."

"Seni bir hastaneye götürmeliyiz."

Kollarımı altına sokmaya yeltendim. Ama o acıyla inlerken mutfaktaki gölge uludu.

"Unut gitsin. Çok fazla kan kaybettim."

"Dayanabilirsin. Tek yapmamız gereken seni..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendini ellerimden kurtardı. "*Hayır!*" Sesi ve kolları öylesine güçlüydü ki serseme döndüm ama sonra gerisingeri yere yığıldı. "Horatio'yu üzerine salmak zorunda bırakma beni. Mahalle Leo'nun adamlarıyla kaynıyor. Eğer tekrar dışarı çıkarsam üzerimize kurşun yağdırırlar."

Noor köşede inledi. Ona bakınca gözleri hâlâ kapalı vaziyette kanepede kıpırdandığını gördüm.

"Bir şeyi yok," dedi H. "Bol miktarda uyku tozuna maruz kalmış ama yakında tozun etkisinden çıkar."

Yüzünü acıyla ekşitti ve gözleri hafif hafif camları andırmaya başladı.

"Su."

Mutfağa koşmak için yerimden fırladım ama daha üç adım bile atamadan gölgenin dillerin biri suyla dolu bir bardağa sarılı vaziyette yanımdaki havayı kamçıladı. Ben H'nin doğrulmasına yardım ederken gölgenin dili bardağı adamın dudaklarına dayadı. Sevecenliği karşısında hayrete düşmemek mümkün değildi.

H içmeyi bitirdikten sonra gölge, diliyle bardağı ondan alarak sehpaya bıraktı. Daha doğrusu bir bardak altlığının üzerine.

"Onu çok iyi eğitmişsin," dedim.

"Öyle de olmalı," diye yanıtladı H. "Kırk yıldır birlikteyiz. Uzun yıllardır evli çiftler gibiyiz." Kendine bakmak için başını önüne eğdi. "Tanrım, beni İsveç peynirine çevirmişler." Havaya kan zerrecikleri saçarak öksürdü.

Gölge inledi ve kalça kemiklerinin üzerinde sıçradı. Sürünerek mutfaktan çıkmış ve yanımıza çömelmişti. Kara gözlerinden akan yağlı yaşlar yanaklarından süzülüyor, boynuna bağlı lekeli mendilin üzerine düşüyordu.

H'ye baktım ve aniden benim de ağlayasım geldi. *Yine oluyor*, diye düşündüm göğsümden bir hıçkırık yükselirken. *Birini daha kaybediyorum.*

Yutkunarak hıçkırığı bastırdım ve, "Ne oldu?" diye sormayı başardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çocuk oyuncağı olmalıydı," dedi kurbağalarınkini andıran bir sesle. "Basit bir tahliye olacaktı. Eğer Horatio ikimizi de sırtına alıp oradan çıkarmasaydı hepimiz Leo'ya esir düşmüş olurduk." İç çekti. "Sanırım yaşlanmışım."

"Neden sana yardım etmeme izin vermedin?"

"Zarar görmeni göze alamazdım," dedi. Bakışları beni aşıp tavana kaydı. Gözünde bir şeyler canlanır gibiydi. "Abe'in eşi benzeri olmayan torunu. Sazlıkların arasındaki Bebek Musa."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Başı Noor'dan yana döndü. "Artık Bayan Pradesh'e yardım edebilirsin. Ben ölüyorum. Yani geriye ona yardım edebilecek başka kimse kalmadı."

"Ne yapayım? Nereye gidelim?"

"İlk olarak New York'u terk edin."

"Şeytan'ın Arka Bahçesi'ne gidebiliriz."

"Hayır. Ymbryneler onu Leo'ya teslim ederler. Onun ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlar." Artık gücünü kaybediyordu, kelimeleri ağzında gevelemeye başlamıştı. "Kendisi de bilmiyor."

"Neden Noor bu kadar önemli?"

"Uyku tozuna maruz kalmadan önce bugün kıçımı üç kere kurtardığını biliyor muydun? Sözde ben onunkini kurtaracaktım." Bitkin bitkin güldü. "Ampul numarasının mermileri durduramıyor olması ne büyük şanssızlık."

Düşünceleri ondan uzaklaşıyor, gözleri kapanmaya başlıyordu.

Elimi yanağına, sert sakallarına koydum ve onu bana bakmaya zorladım. "H, neden Noor bu kadar önemli?"

"Büyükbabana bir söz verdim. Seni bu işlere bulaştırmayacaktım."

"O noktayı çoktan geçtik."

Kederle başını aşağı yukarı salladı. "Sanırım öyle." Titrek bir nefes aldı. "O, gelişi önceden haber verilmiş yediliden biri."

Aklıma bana söyleyebileceği düzinelerce şey gelmesine rağmen bu onlardan biri değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yediliden biri mi? Neyin yedilisi?"

"Onları tuhafların dünyasını azat edenler olacak. *Gizli Yazmalar* öyle diyor."

"O da nedir? Kehanet gibi bir şey mi?"

"Uzun zaman öncesinden kalma bazı yazılar. Onun doğumu yeni bir çağın başlangıcına işaret ediyor. Çok tehlikeli bir çağın." Acıyla yüzünü ekşitti ve gözlerini kapattı. "O insanların peşinde olmasının sebebi de bu."

"Helikopterli ve siyah araçlı insanların mı?"

"Aynen öyle," dedi.

"Klanlardan birine mi mensuplar?"

"Hayır. Çok daha kötüsü. Sıradan insanların kurduğu çok eski ve çok gizli bir cemiyete mensuplar. Bizi devirip," –irkilerek dişlerinin arasından nefes aldı– "kontrol altına almak istiyorlar." Artık soluğu da kesiliyordu. Her kelimeden önce nefes almak zorunda kalıyordu. "Tarih dersine zamanımız yok. Kızı V'ye götür. Geriye ondan başkası kalmadı. O avcıların sonuncusu."

"V," dedim beynimdeki çarklar dönmeye başlarken. "Abe'in operasyon günlüğündeki kız. Kendi yetiştirdiği kız."

"Evet. Güçlü bir rüzgâra kapılıp ortalıktan toz oldu. Bulunmak istemiyor. Haliyle dikkatli olman gerekecek. Horatio, harita kasada..."

Gölge homurdanmayı andıran bir ses çıkardı, uzun adımlarla koşarak duvarın dibinde bitti ve resimlerden birini yana kaydırarak küçük bir kasayı gözler önüne serdi. Horatio üzerinde rakamların yazılı olduğu dişliği döndürürken H'ye odaklandım. Gittikçe gevşediğini hissedebiliyordum.

Elini sıktım. "H, bilmem gereken bir şey var." H kendinden geçmek üzereydi. O anda, büyükbabamın sakladığı sırlarla aramdaki en iyi ve son bağlantının kopmak üzere olduğu kafama dank etti ve dilim çözüldü. İçimden kopup gelen, duyduğumdan beri gömmeye çalıştığım o soruydu.

"Neden büyükbabama katil diyorlar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

H yüzünde bambaşka bir ciddiyetle bana baktı. "Bunu sana kim söyledi?"

Eğilerek ona yaklaştım. Titriyordu. Leo'nun büyükbabamı itham ettiği o çılgınca şeyleri çabucak ona anlattım. Sözde torununu kaçırmıştı. İnsanları öldürmüştü. Hatta insanları bile değil... *çocukları*.

H, *Tüm bunlar hortlakların uydurması*, diyebilirdi. Yalnızca, *Yalanın daniskası*, diyebilirdi. Ama ikisini de demedi.

"Demek öğrendin," dedi sadece.

Bir an için görüşüm bulanıklaştı. Ve şüphe tıpkı bir virüs gibi benliğime yayılmaya başladı. "Ne demek istiyorsun? Sen *neyden* bahsediyorsun?"

H'yi omuzlarından yakalamıştım. Onu sarsıyordum. Gölge haykırarak dillerinden birini belime dolayıp beni ondan uzaklaştırdı. Odanın diğer tarafına fırlatılmıştım ve yerde kayıyordum, öyle ki ancak bir masanın bacağına çarparak durabildim.

İçimi korkunç bir korku sardı. Leo'nun ithamlarında doğruluk payı olabilirdi. Büyükbabamın asıl sırrı bu olabilirdi: Beni sıradanlığımı yitirmemden, gölgelerden ya da siyah arabalı gizemli düşman birliklerinden korumaya çalıştığı yoktu. Beni *kendinden* koruyordu.

Yerden kalktım. Gölge bana hırlıyordu. H'nin üzerine eğilmiş, onu görmeme mani oluyordu. Gölge dilinde ona kenara çekilmesini buyurdum ama bana karşı koydu. Belki *hem* H *hem de* gölge bana karşı koyuyordu.

Geri çekil, geri çekil, onu bırak, diye bağırarak gölgeye doğru koştum ve bu defa dediğimi yaptı. H'nin yanı başından tavana doğru sıçradı ve dilleriyle tavandaki avizeye tutundu. Kısacık bir an için gözüm garip bir ayrıntıya takıldı: Tavandan ağaç şeklindeki oda parfümlerinden oluşan devasa bir orman sarkıyordu. Tüm bunlar kokuyu bastırmak içindi. Çünkü gölge burada *yaşıyordu*.

H'nin yanına çömeldim. "Özür dilerim." Bu defa ona dokunmadım. "Lütfen. Lütfen bana büyükbabamın ne yaptığını anlat."

"Bizi oyuna getirdiler. Bizi yedi kere oyuna getirdiler."

"Kim? Ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cemiyet."

Onu doğru düzgün dinlemiyordum. Bilmek istediğim yalnızca tek bir şey vardı. "Büyükbabam *çocukları öldürür* müydü?"

"Hayır. Hayır."

"Onları *kaçırdı* mı?"

"Hayır." Yüzü ıstırapla ve pişmanlığa benzer bir şeyle buruştu. "Sandık ki..." –ağzını açarak nefes almaya çalıştı– "onları kurtardığımızı sandık."

Aniden başım dönmeye başlayınca topuklarımın üzerine çöktüm. *Büyükbabam bir katil değildi. O kötü bir adam değildi.* Bunun yalnızca düşüncesinin bile üzerimde ne büyük bir ağırlık yaptığını fark etmemiştim.

"Çok iyilik yaptık," dedi. "Ama hatalarımız da oldu. Ama Abe'in kalbi her daim temizdi. *Seni çok ama çok severdi.*" Sesi cılızlaşıp artık fısıltıya dönüşmüştü.

Aniden gözlerimden boca eden yaşlar gözlerimi yaktı.

"Üzgünüm."

"Sakın. Sakın üzülme." Son gücüyle koluma dokundu. "Meşale artık senin ellerinde. Ben sadece onu taşımana yardım edebilecek daha fazla insan olmadığı için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedim. "İkinizi de gururlandırmak için elimden geleni yapacağım."

"Yapacağından eminim." Gülümsedi. "Artık zamanı geldi." Bakışlarını tavana kaydırdı. "Horatio, yanıma gel."

Gölge kontrolüm altında kıvrandı.

"Yanıma gelmesine izin ver," dedi H. "Çok uzun zaman önce bu zavallı yaratığa bir söz verdim ve ölmeden önce sözümü tutmalıyım. Bırak gelsin."

Ayağa kalkıp geri çekildim ve ona izin verdim. Gölge yere atladı.

"Gel buraya, Horatio. Ölmek üzere olduğumu hissedebiliyorum. Yanıma gel."

Gölge, H'ye doğru emekledi. Yaşlı adam onu görmemem için başını çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bakma. Bunun, bana dair son ânın olmasını istemiyorum."

Gölge ata biner gibi H'nin üstüne çıkıp göğsüne oturdu. Neler olacağını anladığımda gölgeye uzaklaşmasını buyurmayı denedim, ona bağırdım ama H bana mani oluyordu.

Yaratığa fısıldadığını duyabiliyordum.

"*Hep çok iyi bir dost oldun, Horatio. Sana öğrettiklerimi unutma. Şimdi, devam et.*"

Gölge titreyerek feryat etti.

"Sorun değil," dedi H, nazikçe yaratığın pençeye benzeyen elini sıvazlayarak. "İyi olacağım."

O esnada çıkan sesi asla unutamayacak olsam da gölge kendisinden isteneni yaparken bakışlarımı kaçırdım. Tekrar o yana baktığımda H'nin gözleri yerinde yoktu. Göz yuvarları birer ısırık alınmış olgun eriklere benziyordu. Gölge onları çiğniyordu. Omuzları sarsılıyor, ıstırapla heyecan arasında sıkışıp kalmış bir ses çıkarıyordu. Bir an sonra ayağa kalktı ve sanki utanıyormuş gibi yavaşça arkasını döndü.

"Seni bağışlıyorum," dedi H. "Seni bağışlıyorum, kardeşim."

Gölgeyle değil, havayla konuşur gibiydi. Bir hayaletle.

Derken son nefesini verdi.

◆ ◆ ◆

Gölge ve ben H'nin ölü bedeninin üzerinden birbirimize baktık. Dizginlerini ele geçirmeye çalıştım.

Otur.

Efendisi öldüğü için onu kontrol etmenin artık daha kolay olacağını sanmıştım. Fakat buyruğumun yaratığın üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

İkinci defa denedim. Sonra üçüncü defa. Ama yine de sonuç alamadım. Hâl böyle olunca önce benim, sonra da Noor'un göz yuvarlarının peşine düşmeden o şeyi öldürme planları yapmaya koyuldum.

Gölge çenesini sonuna kadar açıp üç dilini de dışarı saldı ve dehşet verici bir ses çıkardı. Çığlığı öylesine tizdi ki bir an için camların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çatlayacağını sandım. Yanımdaki masada duran, pirinçten yapılma kâğıt ağırlığını kaptığım gibi kendimi zorlu bir dövüşe hazırladım.

Ama gölge peşime düşecek gibi görünmüyordu. Geriye doğru sendeledi ve birkaç adım sonra sırtı duvara çarpınca olduğu yerde kalakaldı. Derken bana gölgenin ne zaman nerede olduğunu işaret eden o belli belirsiz sızı hızla kaybolmaya başladı. Aynı anda yaratığın uzun dilleri küçülür oldu. Büzüştüler, kıvrılıp büküldüler, kahverenginin ölümü anımsatan bir tonuna büründüler ve kurumuş çiçekler gibi döküldüler.

Gölge sanki az önce maraton koşmuş gibi başı öne düşmüş, göğsü inip kalkar halde duvara yaslanıyordu. Ardından aniden yere yığıldı ve bedeni ciddi bir nöbete yakalanmış gibi sarsılmaya başladı.

Bunun bir numara olması ihtimaline karşılık odayı yavaşça arşınlayarak dikkatli, temkinli adımlarla ona yaklaştım. Derken geçirdiği nöbet başladığı gibi aniden kesildi. Ve tam o anda midemdeki sızı hepten yok oldu.

Gölge kıpırdanmaya başladı. Başını benden yana çevirip bana baktı. Gözleri artık siyah, ıslak birer çukurdan ibaret değildi; grileşmişlerdi ve renkleri anbean açılarak gözbebeklerinden yoksun bir boşluğa dönüşüyordu.

Yaratık bambaşka bir şeye dönüşüyordu: Bir hortlak oluyordu. Bir süre onu izledim. Huzursuzdum ama büyülenmiştim. Gerekirse kafasını kâğıt ağırlığıyla parçalamaya da hazırdım.

O esnada kıvranmaya başladı. Bu istemsiz bir harekete benziyordu. Sanki organları metamorfoz geçirerek göğüs boşluğuna yerleşmeye çalışıyor gibiydi. Gölgelere özgü ıslak ve kesik solukları dinginleşmiş, düzenli bir hâl almışlardı. Bu neredeyse bir doğuma şahit olmaktan farksızdı.

Oturdu ve bana baktı.

Aniden aklıma gelen fikirden ötürü geriye doğru bir adım attım. Bu yaratık yıllardır H'nin en yakın dostuydu. Her türden şeye tanık olmuş, pek çok şey duymuştu. Ve şimdi hemen hemen bir insan sayılırdı. Acaba neler hatırlıyordu, tabii eğer bir şey hatırlayabiliyorsa?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hortlaklar gölge olarak geçirdikleri önceki hayatlarının ne kadarını hatırlayabiliyorlardı? Anıları ne kadar zamanda silinip gidiyordu?

"Bir şey söyle," diye buyurdum ona. "Konuş."

Bana yalnızca bakmakla yetindi. Homurdanmadı bile. Belki hortlaklar ayağa kalkamayan, koşamayan, hiçbir şey bilmeyen, sessiz çiftlik hayvanlarına benzer şekilde doğuyorlardı.

Kolunu uzattı ve duvardan güç alarak yavaşça ayağa kalktı. Ayaklarını sürüye sürüye kısa bir mesafe kat ettikten sonra sehpanın üzerindeki örtüyü çekip aldı. Bir an için sanki çıplak olduğunu fark etmiş ve utanmış gibi örtüyü beline dolayacağını sandım ama sendeleyerek de olsa H'nin yanına döndü, diz çöktü ve kumaşı adamın yüzüne örttü.

Bu bir şeyleri anımsadığı anlamına geliyordu: H onun efendisiydi.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordum. "Sesini duymak istiyorum."

Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanarak yüzünde bomboş bir ifadeyle bana döndü. Ağzından bir ses çıktı.

"Ehhhhhhhhh."

Bu bir inlemeydi, sözcük değildi. Fakat yine de hiç yoktan iyiydi.

"Evet," dedim. "Adın nedir?"

Başını iki yana salladı. Sanki var gücüyle bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama kalın bir sis tabakası beynini bulandırıyordu.

Bir kez daha ağzını açtı. Derin bir nefes çekti.

Ve o anda bir çığlık sessizliği parçaladı. Noor korku içinde, yattığı yerde doğruluyordu. Bakışları hortlak, ben ve H'nin örtünün altında öylece yatan ölü bedeni arasında gidip geliyordu.

"Sorun yok!" diye bağırdım. "Her şey yolunda!"

Ama gergin sesim ve gözlerinin önündeki manzara söylediklerime ters düşüyordu. Tabii bir de gölge dönüşüm geçirmekte olduğundan herkes tarafından görülebiliyordu. Noor gözlerini dehşet verici bir manzaraya açmıştı ve o uykudayken nabız misali usulca içinde zonklayan ışık gırtlağından yükselmekte olan keskin ve parlak bir yıldıza dönüşmüştü. Tehlikede olmadığını söyleyerek ona doğru atıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dım ama kafasını iki yana salladı. Konuşamıyor gibiydi. Korkmuş görünüyordu. Benden, hortlaktan ya da ölü adamdan değil, nasıl durduracağını bilmediği içindeki o şeyden. Tuhaflığını daha yeni keşfetmişti ve henüz becerilerini tam olarak kontrol edemiyordu.

Kendimi yere atıp kollarımı kafama siper ettim. Parmaklarımın arasından, Noor'un kanepeye tutunduğunu ve bana arkasını döndüğünü gördüm. Patlama ışıktan yapılmış bir hapşırık misali ağzından ve burnundan geldi: Havada kükreyip mutfağı darmaduman eden koni şeklinde bir jet motoru patlaması. Duvarlar, zemin, bütün apartman sarsıldı. Sıcak bir basınç dalgası üzerimden geçerek ensemdeki tüyleri tütsüledi. Dört bir yanımız kırılan fayanslar, tuzla buz olan tabaklar ve eğilip bükülen metaller tarafından kuşatılmış, patlamanın ani ve baş döndürücü parlaması beni gözlerimi sımsıkı yummaya zorlamıştı.

Ortalık dinginleştiğinde başımı kaldırdım. Odada yeni bir ışık vardı ve bu Noor'dan yayılan kırmızımsı turuncu ışık değil, açık pencereden süzülen gün ışığıydı. Mutfaktan dumanlar yükseliyordu. Yarı hortlak ortalıkta görünmüyordu. Patlama dalgası Noor'u kanepenin üzerinden uçurup yere fırlatmıştı. Yattığı yerde inlediğini duyabiliyordum.

"Noor?" dedim olduğum yerde yavaşça doğrulup oturarak. "Yaralandın mı?"

"Başım beni öldürüyor," dediğini duydum ve sonra kanepenin arkasından yüzü göründü. "Onun dışında..." Şöyle bir kendine baktı. "Delik yok." Konuşurken dudaklarından duman tütüyordu. "Sen?"

"Ben iyiyim," dedim. "Beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyorum ama..."

"Jacob." Kanepenin arkasından çıkmadan gözlerini bana dikti. "Burada ne yapıyorsun?"

Biraz daha dikleştim. "Sana yardım etmeye geldim."

"İşler pek yolunda gitmedi." H'ye bakıp irkildi. "Kimse için." Suratının kanepeye gömülmesine izin verdi. "Kendime bunların hiçbirinin aslında yaşanmadığını söyleyip duruyorum," dedi yastıklara

BELONGS TO KAKTUS TEAM

doğru. "Ama görünüşe bakılırsa bu kâbustan uyanamıyorum da." Başını kaldırıp bana baktı. "Kahretsin. Hâlâ buradasın."

"Bu bir rüya değil," dedim. "Yalnızca birkaç ay önce benim başımdan da benzer şeyler geçti. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Bilmediğine kalıbımı basarım," dedi. "Lütfen bana burada ne haltlar döndüğünü anlatır mısın?"

"Her şeyi anlatmak saatler sürer ama özeti şöyle: Kötü insanlar seni ellerine geçirmek istiyor; ben iyilerden biriyim; ve seni mümkün olduğunca çabuk New York'tan çıkarmamız gerek."

"Beni tanımıyorsun bile. Neden bana yardım ediyorsun?"

"Bunu açıklaması biraz güç ama bunun bir tür aile işi olduğunu söyleyebilirim." Arkama dönüp H'ye bir bakış attım. "Ayrıca bir söz verdim."

"Hiç mantıklı bir şey söyleyecek misin?"

"En kısa zamanda başlayacağım." Ayağa kalkıp yanına gittim. "Yürüyebiliyor musun?"

Kanepenin kolçağına tutunup ağırlığını ona vererek bir adım attı.

"Görünüşe bakılırsa evet," dedi.

"Peki ya koşabilir misin?" diye sordum.

Biraz sendeledi ve ardından kendini kanepenin minderlerine bırakıverdi. "Hâlâ gücümü geri kazanmaya çalışıyorum," dedi. "Ayrıca tam olarak nereye koşacağız?"

"V diye birini bulacağız. Eskiden H'yle ve büyükbabamla birlikte çalışırmış. Bildiklerim bundan ibaret."

Gülerek başını iki yana salladı. "Bu delilik."

"Her zaman öyledir. Alışırsın."

Arkamızdan bir gürültü gelince o yana döndük ve eskiden bir gölge olan ama henüz pek de hortlağa benzemeyen şeyin kavisli, beyaz sırtını gördük. Tıpkı bir çörten gibi pencerenin kasasına iki eliyle sıkıca tutunmuş vaziyette pervaza tünemişti. Vücudu sanki atlayacakmış gibi aşağıdaki sokağa meylediyordu.

Noor, yastıkların arasına sindi.

"Adı Horatio," dedim. "Onu daha önce göremiyordun ama yaşlı adamın yanından bir an olsun ayrılmazdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eeeeeee," dedi yarı hortlak hafifçe dönüp omzunun üzerinden bize bakarak. Konuşmaya çalışıyor gibiydi. "Aaaaaaaaa... lllllltı."

"Altı! Sen az önce altı mı dedin?" Heyecanla ona doğru hareketlendiğimi görünce beni ikaz etmek istercesine tiz bir çığlık attı ve atlamaya hazırlandı.

Donakaldım. Ellerimi havaya kaldırdım. "Yapma!"

Hem yeni doğmuş bir bebeğe benziyor hem de akıl almaz derecede yaşlı görünüyordu. Ve çok ama çok yorgundu.

Bir kez daha ağzını açtı.

"Deeeeeeee," dedi yarı hortlak.

Noor kanepede doğruldu. "Bu bir D miydi?"

"Bee...hhhç."

"Beş," dedim.

Heyecan içinde Noor'a baktım. "Bizimle konuşuyor!"

"Söyledikleri grid koordinatlara* benziyor," dedi Noor. "E-altı. D-beş. Haritalardaki gibi."

Günler Haritası'ndaki gibi.

"Fırtınada," dedi yarı hortlak titrek ama tiz bir sesle.

Konuşabiliyordu!

"Fırtınanın... kalbinde."

"O da ne?" diye sordum. "Fırtınanın kalbinde olan da ne?"

"Aradığın."

Bir elini pencerenin kasasından ayırdı ve duvara işaret etti. Kapağı ardına kadar açık vaziyetteki kasanın olduğu duvara.

Ayağa fırlayıp kasaya koştum. Noor'un patlamasının rüzgârı kapağını parçalamıştı ve içindeki kâğıtlar yerlere saçılmıştı: banknotlarla dolu bir cüzdan, tek bir fotoğraf, bir kitap ve eski, oldukça aşınmış bir harita. Eğilip fotoğrafı yerden aldım. Bu tehditkâr bir gökyüzünün ve ufukta simsiyah bir hortumun göründüğü küçük bir kasabanın öylesine çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafıydı.

---

* Bir noktanın dünya üzerindeki yerinin eksenlere ya da başlangıç noktasına uzaklığının metre cinsinden belirlenmesiyle saptanmasına dayanan koordinat sistemidir. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fırtınanın kalbinde. Güçlü bir rüzgâra kapılıp toz oldu.

Fotoğrafı havaya kaldırdım. "V'yi bulacağımız yer orası mı?"

Bakışlarını tekrar ondan yana kaydırdığımda pencereyi bomboş buldum. Az önce yarı hortlağın durduğu yerde yalnızca esintiyle salınan perdeler vardı.

Noor'a döndüm. "Ne oldu?"

Ayağa kalkmış ve gözleri fal taşı misali açılmış halde pencereyle arasındaki mesafeyi yarılamıştı. "O... *kendini bıraktı*."

Aşağıdaki sokaktan sesler geliyordu. Noor bakmak için pencereye koşturdu.

"Yapma!" dedim, birbirine bastırdığım dişlerimin arasından. "Seni görebilirler!"

Kendini durdurmakta geç kaldı ve pencerenin altına çömeliverdi. "Sanırım az önce gördüler."

"Sorun değil. Başka bir çıkış yolu buluruz."

Haritayı, paraları ve fotoğrafı alıp pencerenin altında Noor'un yanına çöktüm. İkimiz de çömelmiş vaziyetteydik. Dizlerimiz birbirine dokunuyor, esinti usulca saçlarımızı savuruyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hayır." Ama korkusuz görünüyordu, âdeta gözleriyle bana meydan okuyordu.

"Bana güveniyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

Güldüm. "Bu meselenin üzerine eğilebiliriz."

Ona elimi uzattım.

Ve Noor elimi tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM